

Giới thiệu Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích

Một cô gái xinh đẹp đã sống yên ổn bảy năm nay kể từ khi người yêu của cô đã ra đi. Cô vẫn sống độc thân và không ngừng nuôi hy vọng để chờ người ấy trở về, câu chuyện bắt đầu.

Cô đi ngang qua anh, vẻ đẹp của cô đã phải làm cho anh canh sát ấy phải động tâm và yêu từ cái nhìn đầu tiên... Tuy là canh sát nhưng để đạt được mục đích của mình thì anh không từ một thủ đoạn nào để chiếm lấy cô.

Anh đã cố gắng rất nhiều nhưng cô gái kia vẫn một mực hướng về người cũ mặc dù hẳn có thể đã phản bội cô, câu chuyện tình yêu thầm của anh liệu có đạt được mục đích như ý muốn? Người tình cũ của cô sẽ trở về sao? Rất có thể đây là một mối tình tay ba !!!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Chiếp chiếp."

"Chiếp chip chip chiếp."

"Chiếp chiếp chiếp chiếp chiếp chiếp."

Ở trên tầng lầu thứ hai môt, chỉ nghe thấy tiếng chim sẻ, nhưng âm thanh này thật không êm ái tí nào, đúng là quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác. Cô dùng sức rứt đầu vào gối, thôi miên mình: "Mình không nghe thấy cái gì, cái gì cũng không nghe thấy. . . . ."

Một lát sau, bốn phía yên tĩnh lại lần nữa. Cô quay mặt ra hít lấy không khí trong lành đồng thời lại tiến vào trong giấc mơ. Trong mơ cánh gà nướng vàng óng ánh ở Toàn Tự Đức (một chuỗi tiệm ăn nổi tiếng ở TQ) đang vẫy tay với cô, cô nuốt nuốt nước bọt nhấc chân chạy đến, cho vào miệng nhắm nháp từng chút da gà thơm giòn thịt bên trong thì lại non mềm. Trong lúc cô đang chìm đắm thưởng thức ăn ngon không cách nào kiềm chế được, thì một bàn tay to tiến tới khoắc lên eo của cô, ngón tay cái đầy vết chai ở trên bụng cô vuốt ve lúc nặng lúc nhẹ. Trong lòng cô không khỏi than thở: "Mẹ ơi, người nào thất đức như vậy, lại đi trêu chọc chị đây, chờ chị tỉnh, nhất định cần chết mí."

Trong mơ cái mâm gà nướng chợt bay đi, cô khóc không ra nước mắt, vội vàng vớ tay đuổi theo: "Không được. . . . ."

Một giây kế tiếp, có một vật nặng đè ở trên người cô tiếp tục thôi miên: "Thật vất vả mới được nghỉ ngơi, ngủ thôi, nghỉ ngơi thôi."

Lần thôi miên này hình như không có tác dụng lắm, cái con vật khổng lồ cứ như bạch tuộc quấn lấy cô, tay chân không thành thật lắm loạn ở trên người cô. Mẹ nó, cô cũng không phải là bánh bao, tại sao mặc người giầy xéo thế này. Hé mắt ra, nhìn rèm cửa sổ bị che lại, quả nhiên đã che mất ánh sáng bên ngoài, dưới ánh đèn lơ mơ, cô nhìn thấy một cái đầu đen đang vui trước ngực mình. Cô thì đang nằm với tư thế hình chữ đại ở trên giường, mà anh thì lại đang bận rộn làm việc trên người cô.

Cô khẽ động chân trái, rất tốt, còn có một chút khe hở, đột nhiên nâng đầu gối lên trên hướng tới bụng anh. Trong lòng cô thật vui sướng, tối hôm qua cả đêm không ngủ, lần này cho lão nhị nhà anh nghỉ ngơi mấy ngày cho tốt.

Nhưng điều làm cô hết sức buồn bực cùng ngạc nhiên chính là, một khắc kia bàn tay của anh lại kịp thời ngăn chân cô lại, chính xác mà nói, là mắt cá chân của cô. Trong lòng cô OOXOX nguyên rủa anh mười mấy lần, nhưng lại phải nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ say. Cái tay kia vẫn không buông tha cho cô, đầu ngón tay có ý chạm vào điểm nhạy cảm của bàn chân, cô mím môi chịu đựng.

Cái cảm giác buồn buồn tê tê từ lòng bàn chân chạy thẳng lên tim. Mà cái tay kia đang vuốt dọc theo bắp chân làm nổi hết da gà, cô vẫn tiếp tục chịu đựng. Nhưng khi nó dừng ở bắp đùi, bóp một cái thì rốt cuộc cô không thể nhịn được nữa, nói tục: "Hoặc Sờ Kiệt, con mẹ nó anh là máy bay chiến đấu hay sao? Bà đây mới ngủ chưa được mấy phút, con mẹ nó anh muốn động dục thì đi tìm bạn gái khác đi."

Nói dứt lời cô hung hăng trừng mắt, oán giận căm tức nhìn anh. Cô hướng lên trời thề, nét mặt của cô thật sự rất nghiêm túc pha lẫn căm phẫn, vậy mà anh ta lại chỉ hơi nhếch chân mày, ở trên cao nhìn xuống: "Vừa này có ai trêu đùa em sao? Hả?"

Người này đúng là cố ý, môi cười như có như không, đầu ngón tay dùng sức bóp một cái trên đùi cô, cô đau đến nhe răng: "Con mẹ nó anh là cảm thú sao? Có biết thương hương tiếc ngọc là gì không hả?!"

Cô nâng tay lên, đẩy người anh ra, nhưng lồng ngực Hoắc Sờ Kiệt cứng như sắt thép, không đẩy ra được. Cô trừng mắt, cố gắng động đậy một chút, nhưng một cái chân bị anh nắm được, chân khác thì bị anh chặn mất, bộ dạng này quả thật chính là miếng thịt nằm trên thớt của anh. Cô rất tức, đúng là vừa rồi cô có nói: "Chủ nhật thật là tốt, tôi có thể ngủ bù, ngủ đến khi nào tỉnh thì thôi thật là mơ ước tốt đẹp biết bao!" Nhưng mà, quay trở lại tối hôm qua, khi màn đêm bao phủ, đã có một bóng dáng cao lớn đứng ở phía trước cửa sổ che mất hết ánh sáng đợi cô rồi. Cô thầm kêu không được, đang muốn bỏ chạy, nhưng đã muộn, người này đã bước lên trước mấy bước để cô nhào vào giường, sau đó, không còn gì để nói nữa, cô bị ăn sạch sành

sanh.

Sự phản kháng của cô, hình như càng làm cho người đàn ông này hăng hái hơn, bởi vì anh cố ý áp sát lão nhị đang cứng rắn như bàn ủi quần tây cô không rời. Cô thật sự tức giận, tay phải rút ra gối đầu lấy cái gối làm vũ khí đánh anh, làm rối loạn mái tóc, giày xéo gương mặt của anh. Dù hơi muộn một chút nhưng khi cô rời giường cảm thấy thật là sảng khoái. Người này cũng không tệ, đối với hành vi đánh đá vừa rồi của cô thì làm như không để ý đến. Chỉ là qua mấy phút sau, khi sức lực trên tay cô yếu đi, giọng nói trầm thấp quyến rũ mới chậm rãi vang lên: "Chơi đã? Hết giận? Như vậy, tôi tiễn anh."

Thật bất hạnh, đúng theo lời của anh nói, làm lạnh toát cái lưng yếu ớt đang đau nhức của cô.

Người đàn ông này vĩnh viễn là người nói được làm được, cô con mẹ nó cũng là người nói được làm được, thế nhưng thể lực thật là cách xa quá lớn, thôi vậy, người này giờ phút này bị tình trạng xông lên não, cô không nên chọc vào anh, ít nhất còn có thể tiết kiệm chút hơi sức.

Chợt nhớ đến câu nói kinh điển của cô bạn thân Tống Thần từng nói: "Nếu như ở thời điểm bị cưỡng bạo mà không có sức lực phản kháng vậy thì cứ ngoan ngoãn nằm yên mà hưởng thụ thôi."

Cô bật cười, câu nói này cũng thật là đúng nha. Hoắc Sở Kiệt không hài lòng cắn cô một cái. Mẹ ơi, anh cắn ở đâu không cắn lại cắn vào cái chỗ mềm mại kia, đó là bộ phận để tạo ra sữa mẹ vĩ đại nha, con người này thật là, đã coi cô như cỏ rác mà chà đạp thì thôi đi lại còn muốn hại cô như vậy. Nếu bộ phận này có vấn đề thì con của bọn họ phải làm thế nào đây? Cô thật không tin tưởng vào sữa bột bây giờ, từ sự kiện ba X kia, thật đúng là làm cho lòng người hoang mang mà!

Đúng là đã nghĩ quá xa rồi, trứng được thụ tinh còn không biết ở nơi nào, con thì càng không nên nói đến nữa.

"Lúc này còn mất hồn?" Anh lại cắn cô thêm cái nữa, âm thanh trầm thấp thốt ra, "Xem ra là anh không đủ cố gắng."

Cô cảm thấy ở phía dưới trướng lên, không khí như bị hút ra, ngay sau đó anh liền đi vào bên trong cô. Thật ra mà nói thì cô cũng không phải là một nhọc cho lắm, vốn là định cau mày mắng anh là cầm thú. Nhưng lúc này anh lại đang ở trong người cô, cả hai đang hợp lại làm một làm cô bỗng nhiên thấy cảm khái vô hạn, cũng may, anh ấy đang bên cạnh cô, anh vẫn còn ở đây, thế là tốt rồi.

Cô khi nào lại trở nên đa sầu đa cảm như thế này? Quà nhiên, Hoắc Sở Kiệt nhìn cô không nhúc nhích mặc anh làm loạn, không biết là có ý tốt gì bỗng rút ra, ngẩng cái đầu đang bận rộn ở trước ngực cô lên, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, sau đó cô nghe anh dịu dàng nói: "Bảo bối, sao thế?"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt anh tuần thâm trầm phóng đại ở trước mắt, giọng nói rất ít khi dịu dàng, nhất thời làm cô có chút buồn bã. Cô lắc đầu một cái, sau đó ôm cổ của anh, nặng nề cắn lên môi của anh. Thật xin lỗi, cô rất không nên phá hư cảnh tượng tốt như vậy. Hoắc Sở Kiệt lại cong cong bờ môi tà mị, hung hăng đâm vào. Cô cũng mỉm cười, cần phải hiểu rằng hai người bọn họ không thích hợp bộ dáng ôn nhu này.

Lại trích câu nói kinh điển của cô nàng Tống Thần kia: "Cậu cùng Hoắc Sở Kiệt, chính là sao chổi Halley đụng sao Hoả, cậu không phải là một người dễ bắt nạt, tớ ngược lại không lo lắng cậu sẽ bị anh ta chèn ép đâu. Dĩ nhiên, chèn ép chỉ càng làm cho cậu trưởng thành hơn thôi, trưởng thành cả về tinh thần lẫn thể xác."

Xem đi, đây mà lời nói của người bạn thân nhất sao? Chỉ là bạn thân Tống à, bạn đã nói trúng tim đen của tớ đi. Anh là Harley, như vậy cô chính là sao Hoả ai sợ ai! Nói đến sao Hoả, cô rất không vui khi nhớ tới bộ phim khoa học viễn tưởng của trẻ em, trong phim cậu bé người sao Hoả lúc nào miệng cũng nói: "Tôi là người sao Hoả đây."

Nghĩ đến đây cô lại không chuyên tâm buột miệng cười lên một tiếng. Xem ra gần đây, cô thật sự là để ý đến việc này, muốn cùng anh sinh ra một đội bóng rổ, để cho cô thoải mái giày vò. Chỉ là mặt của đồng chí Harley lúc này đã trở nên u ám, anh ở trên người cô, hung hăng ra vào, giống như là ở trùng phạt cô không chuyên tâm. Nếu như cô là sao Hoả, như vậy cũng không thể thua quá thảm được, liền nâng hai chân nện nả lên quần quanh hông của anh, chủ động nghiêng hợp luật động.

Vào sáng sớm tinh mơ, cô mang cả người đang mệt rũ cả rồi để nghênh hợp với anh. Cô đã từng cho là người đàn ông này chắc chắn là thành lữ không bao giờ ngã trong truyền thuyết, cô cũng cho rằng người đàn ông này sẽ như một vị thần mạnh mẽ luôn luôn che chở cho cô đến khi trưởng thành, đến tận lúc chết. Vậy mà vào một ngày nào đó khi anh ngã vào lòng cô, cất giọng suy yếu nhưng lại rõ ràng nói ra bốn chữ: "Anh là của em." cô lại thấy mình sai lầm rồi.

Mà ngày đó vào cuối thu bầu trời không có tí bóng mây nào, cũng là ngày đen tối nhất trong cuộc đời của cô. Từ ngày hôm đó cho đến mãi sau này, cô cũng không dám nhớ lại, không dám quay đầu nhìn lại.

Thật ngại quá, cô lại đa sầu đa cảm rồi, thật ra thì cô ghét nhất là phải khóc lóc sụt sùi như nhân vật nữ của nữ sĩ Quỳnh Dao, thế nhưng đã là phụ nữ có đôi khi cũng là thật bất đắc dĩ. Tựa như cô, thân bất do kỷ lúc này phải nghênh hợp với người đàn ông ở trên người mình rong ruổi. Lại nói đến thân bất do kỷ, cái eo của cô cũng muốn đứt ra rồi.

Quên nói, cô tên là Hạ Sơn Chi. Một cái tên rất chi là nên thơ, đó chính là tác phẩm của cha mẹ cô, bọn họ hi vọng cô giống như hoa sơn chi trắng thanh thuần tốt đẹp. Nhưng cô lại muốn nói thật xin lỗi, cô đã để cho bọn họ khắc sâu được cảm nhận ý nghĩa của trống đánh xuôi kèn thổi ngược. Còn nữa, tên thân mật của cô chính là do cái người Hoắc Sở Kiệt kia đặt cho, nghe rất chi là thâm tình — Bảo bối!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: JQ thứ hai

Không ngoài dự liệu, lúc tỉnh lại lần nữa đã là vào buổi trưa. Cô vuốt vuốt cái hông muốn đứt rời của mình thăm rửa cái tên đầu sỏ gây ra chuyện này. Nhưng anh đi đâu mất rồi? Bên cạnh chỗ cô nằm đã trống không, khắp phòng ngủ cũng không thấy bóng dáng.

Chẳng lẽ là ngoan ngoãn đi nấu cơm? Cô đang định khen ngợi thì giọng nói quỵên rũ của anh từ phòng tắm truyền đến: "Thế nào? Nhanh vậy mà đã nhớ đến anh?"

Cô nuốt nuốt nước bọt, người này nhất định là cố ý, tuyệt đối cố ý. Anh nghiêng người dựa vào khung cửa hướng về cô mà nói pha chút trêu chọc. Vạt áo choàng tắm màu xám tro mở rộng, đàn ông bây giờ không phải thích có lồng ngực màu đồng sao? Anh thì ngược lại bởi vì hàng năm phải vận động nhiều mà làn da có chút ngăm đen, lồng ngực rắn chắc co dãn. Giọt nước men theo lọn tóc rơi trên ngực, chậm chậm chảy xuống. Cô nghe thấy mình nuốt nước bọt liên quay mặt đi, dĩ nhiên cô không phải bởi vì xấu hổ mới quay mặt, cô chỉ không muốn người đàn ông đắc ý mà thôi. Đàn ông mà, bạn mà nhìn anh ta với ánh mắt sùng bái sẽ làm anh ta tự mãn ngay, cho nên ..., cô thức thời dừng lại đứng lúc không thèm nhìn anh nữa.

Hoắc Sở Kiệt thấy cô không nhìn mình liền bước tới. Cô liếc mắt thấy anh hất hất đầu, không kịp hô một tiếng "lạnh" thì những giọt nước lạnh lẽo đã trượt qua cổ vào người cô trong khi cô còn chưa kịp mặc quần áo. Cô rúc vào chăn rồi hét lên: "Hoắc Sở Kiệt, anh con mẹ nó thật không có lương tâm mà."

Anh không để ý nhún vai, lông mày anh tuấn nhíu lên, cất giọng êm ái làm cô chỉ muốn đánh: "Để cho em tỉnh lại, giữa trưa rồi mà còn tỏ vẻ háo sắc."

Cô giận dữ, cô háo sắc thì sao, có gì liên can tới anh chứ. Cô nhìn anh rồi hừ mũi: "Thoả mãn rồi thì chạy về phòng của anh đi, đừng có làm phiền bà đây."

Thế nhưng anh lại nhìn cô cười như có như không, không thấy buồn phiền chút nào. Ngược lại mấy phút sau cô đã không chịu nổi đã đá anh: "Cha mẹ em nói rằng cuối tuần sẽ đến đây, anh xem . . . ."

"Đến thì cứ đến thôi, thời gian này trong đội cũng không có nhiệm vụ gì, nếu em bận thì để anh đưa bọn họ đi tham quan."

Cô thật ra rất muốn xem bộ dạng của anh nổi điên lên, đây có lẽ là hứng thú tệ hại của cô, anh giận giữ thì trái lại cô càng sung sướng. Vì vậy cô nghiêm túc theo dõi anh, nhìn anh chăm chăm, rốt cuộc về mặt lạnh nhạt của anh từ từ thả lỏng. Cô cho là anh đã thua rồi, thế nhưng anh lại nhíu môi cười với cô, khuôn mặt lạnh lùng quỵên rũ trông thật đẹp trai. Trái tim nhỏ bé của cô đột nhiên run lên, không kiềm được tức giận, cô đâu phải là đối thủ của anh. Cô bấu môi, không để ý đến anh nữa.

Cô ở trong chăn ấm oán thầm Hoắc Sở Kiệt lần nữa, đúng lúc này bụng lại kêu lên "ùng ục ùng ục", nghĩ đến một màn kia lúc sáng sớm, cô liền tức giận nhìn anh. Hoắc Sở Kiệt khua khua tay, đột nhiên cúi người áp sát cô, may là trái tim của cô vẫn hoạt động tốt không lại bị anh kích thích, vì vậy mà khi thể cũng yếu đi mấy phần. Cô ôm góc chăn cất giọng có chút không phù hợp với phong cách hung hãn của mình: "Anh muốn làm gì?"

Hoắc Sở Kiệt lại cười hết sức quý dị, rồi nói bên tai cô: "Trên người em hôi chết, đi tắm đi, sau đó xuống nhà ăn cơm."

"Anh anh anh. . . . ." Cô chỉ vào anh, đây là do ai tạo thành như vậy, lại còn muốn chê cô.

Tự dưng thấy trước ngực trống trơn, sau đó cô bị anh ngang nhiên ôm lên, cơ thể cô đang trần trụi như vậy nói thế nào cũng phải dè dặt một chút. Mất cô rúc xuống rúc vào trong lòng anh. Lúc cơ người lại bàn tay cô liền đặt trên ngực anh, quả nhiên là cảm xúc rắn chắc co dãn thật tốt, anh rụt người lại cắt đứt hành động sờ sảng của cô. Vừa lúc đến cửa phòng tắm, cô liền tuột xuống, bước vào đóng phanh cửa lại.

Người đàn ông này mặc dù hành hạ cô một đêm lại thêm sáng sớm hôm nay nữa, coi như vẫn có chút lương tâm — cô chợt nghĩ như vậy lúc ngâm mình trong bồn nước nóng. Dưới tác dụng của tinh dầu hoa hồng cô cảm thấy buồn ngủ. Trong thoáng chốc giống như nghe được tiếng của Hoắc Sở Kiệt ở bên ngoài nói có người tìm, cô hàm hồ đáp một tiếng.

Không biết là qua bao lâu, một cánh tay khoác lên ngang hông cô nắn bóp, sức lực vừa phải, làm cảm giác đau nhức giảm đi mấy phần. Cô thoải mái "Ừm" một tiếng, đôi tư thế tĩnh tiếp tục ngủ bù. Hoắc Sở Kiệt liền ghé vào lỗ tai của cô nói: "hước lạnh rồi."

Cô bắt mắt cau mày, không để ý tới anh. Sau một giây kế tiếp anh lại lên tiếng, lời này làm cho cô cả kinh mở mắt ra, anh nói: "Quý Quân vừa đến, đang đợi em ở dưới."

Quý Quân, hai chữ này vang lên trong đầu cô một lần, rồi lại một lần nữa. Lúc này cô mới hồi phục tinh thần, vội vàng nhìn Hoắc Sở Kiệt, sắc mặt anh vẫn bình thường, chỉ là trong mắt có nét kì quái, cô lo lắng cúi đầu xuống. Thế nhưng anh lại kéo cô lên lau người cho cô, sau đó ôm cô trở về phòng ngủ, giúp cô mặc quần áo. Đầu ngón tay thô ráp của anh bận rộn ở sau lưng cô, vụng về lại đặc biệt ám áp, cô gỡ tay anh ra: "Xem cái tay chỉ biết cảm sung của anh sao mà lại đi làm công việc này được chứ? Nếu truyền ra ngoài kia thì không biết cấp dưới cười anh thế nào."

Tuy là nói như vậy nhưng trong lòng cô lại thấy ngọt ngào. Nhanh chóng cài xong khuy áo ngực, mặc xong quần áo ở nhà, búi tóc lên. Cô nhìn vào gương, trước gương là một cô gái có gương mặt dịu dàng thanh tú, đang mỉm cười. Tay cô vẫy vẫy Hoắc Sở Kiệt rồi lên tiếng: "Đi thôi, cùng đi đón khách nào."

Anh tiến lên ôm lấy cô...cô thấy trong mắt anh lóe lên vui mừng, đúng là chỉ có cô hiểu tâm tình anh, cô toét miệng cười phở ra hàm trắng đều tăm tắp. Nhưng vậy thì có quan hệ gì đâu? Gương mặt của người đàn ông này lúc nào cũng lạnh lùng khó coi ngay cả chân mày cũng không buồn chau.

Cô khoác tay anh, thể hiện một bộ dáng vui vẻ hạnh phúc nhưng khi nhìn thấy Quý Quân do dự từ sofa đứng lên thì tinh thần phần chần trên mặt cô đột nhiên trầm xuống. Nếu cứ như vậy sẽ không thể giấu nổi tâm tình, dù thế nào cô cũng đã 28 tuổi rồi cũng không thể giống như trước kia được.

Hoắc Sở Kiệt cùng cô ngồi xuống đối diện với Quý Quân, rồi bảo Quý Quân ngồi xuống nói chuyện. Trong nháy mắt cô liền cảm nhận được có một nguồn khí lực mạnh mẽ vây lấy, người đàn ông này đi đến chỗ nào cũng không thay đổi được sắc mặt lạnh lùng.

Cô đi vào bếp rót ly trà nóng mang đến trước mặt Quý Quân, mắt dò xét Hoắc Sở Kiệt, anh có hiểu đạo lý tiếp khách không vậy? Người này dù thế nào cũng mang tiếng là cảnh sát, là đầy tớ của nhân dân. Hoắc Sở Kiệt không nhìn đến ánh mắt trách móc của cô, dựa vào ghế rảnh rang xem phim.

"Tiểu Quân anh đã trở về rồi, thoáng một cái đã đi được ba năm."

Quý Quân từ lúc vào vẫn luôn nhìn cô chăm chú, ánh mắt hết sức nóng bỏng làm cho cô bối rối.

Từ lúc bọn họ chia tay, cũng đã hơn ba năm.

Quý Quân nói: "ừ, cảm thấy nhớ nhà rồi, anh nghĩ. . . . ."

Quý Quân vẫn nhìn cô chăm chăm, muốn nói lại thôi. Người đàn ông này đúng là phiền chán, cô cũng không nóng không lạnh liền nói tiếp:"Vây là anh đã tốt nghiệp thạc sĩ rồi, vinh quy bái tổ.Tốt quá rồi, mẹ anh rút cuộc cũng có những tháng ngày sung sướng."

Quý Quân nghe thấy cô nói đến mẹ của anh ta, mặt cứng lại, trong lòng cô cũng không thấy thoải mái gì. Tay phải của Hoắc Sở Kiệt đang xoa bóp lưng giúp cô, làm cô cảm thấy trong lòng được an ủi đôi chút.

Quý Quân nói: "Son Chi, thật xin lỗi."

Người trong nhà hay gọi cô là Nam Nam, Tống Thần thì gọi tên đầy đủ của cô, còn Sở Kiệt lại gọi cô là bảo bối. Trong đám người mà bọn họ quen trước đây đều bắt chước Quý Quân gọi cô là Son Chi. Ngày trước anh luôn nói cô thật giống như hoa son chi thanh thuần, tinh khiết, thật trùng với ý tưởng của cha mẹ cô. Nhưng qua nhiều năm không có ai gọi cô như vậy nhất thời thật không quen, cô nghiêng đầu liếc nhìn Hoắc Sở Kiệt, ánh mắt của anh vẫn dán lên màn ảnh. Cô bỗng nhiên muốn nghe cái giọng trầm ấm gọi cô là: "Bảo bối".

"Quý Quân, anh có lỗi gì đâu. Làm người ai chẳng muốn vươn đến vị trí cao hơn, anh không có gì đáng trách cả."

Cô muốn thăm dò tâm trạng của Quý Quân một lần nữa vì thế mà bày ra một dáng vẻ dịu dàng, tao nhã muốn làm cho anh ta hối hận lúc đầu đã buông tay cô. Nhưng mà, cô đã nhiều năm không có thực nữ như vậy. Ha ha, xem ra ở cùng với người đàn ông Hoắc Sở Kiệt kia mưa dầm thấm đất, cô thật sự luyện được một trái tim sắt đá, từ trái tim thủy tinh mong manh dễ vỡ đã lột xác thành công.

Vì vậy cô vừa nắm tay lão Hoắc vừa hướng Quý Quân nói: "Trước kia còn trẻ con, không hiểu chuyện. Chi là làm người ai cũng phải lớn lên, hôm nay em đã là người phụ nữ trưởng thành rồi."

Quý Quân nghe được cô nói như vậy, sắc mặt chợt tái đi, cô nắm chặt tay Hoắc Sở Kiệt, cười châm biếm: "Tiểu Quân, bà xã của anh đâu?"

Quý Quân đột nhiên đứng lên do tốc độ quá nhanh lao đảo một chút mới đứng vững, thốt lên khó khăn: "Anh vẫn còn độc thân. Son Chi, anh còn có chút việc, để lần sau anh mời em ăn cơm."

Anh chào cô một cái, cười cười rồi quay người rời đi.

Quý Quân đi rồi, nghe ra cũng không có tiếng đóng cửa nặng nề. Tính tình của anh vẫn tốt như vậy, trước sau như một, cô đối với tính cách này của anh có chút tán thưởng.

"Nghĩ gì thế?" anh bất chợt đem ôm cô vào trong ngực hỏi.

Cô đếm đến 109, đợi gần hai phút, thấy người đàn ông bên cạnh này rốt cuộc cũng nhịn không được phải lên tiếng. Trong lòng thầm dễ chịu, lại cố ý hạ thấp giọng: "Không có gì."

"Anh ta chắc là đang nhớ về mối tình đầu. Son Chi, làm cho anh nổi hết da gà."

Hoắc Sở Kiệt ném điều khiển ti vi lên khay trà, dùng sức càu càu ở bên hông cô.

Cô tốt bụng cúi đầu không để ý đến anh, ai bảo mới vừa rồi anh còn lạnh lùng như vậy. Hừ, cũng không phải là anh giả vờ chứ.

"Đã là con dâu nhà họ Hoắc thì phải tuân thủ theo tam tòng tứ đức."

"Này, Hoắc Sở Kiệt, anh có thừa nhận là anh đang ghen không." Cô nhếch cằm lên nhìn kiêu ngạo như chim Khổng Tước, thật ra thì cô muốn nói mình giống như máy bay chiến đấu hơn. Vốn là đang buồn cười lại phải nhịn thật khó chịu, hay là thôi đi.

Cô liếc anh, anh đang lẳng lẳng nhìn cô, trong mắt rõ ràng mang ý khiêu khích. Qua một lúc, thấy cô không duy trì nổi nữa, Hoắc Sở Kiệt lại nhếch nhếch môi. Cô cho là anh lên tiếng đã kích cô..., thế nhưng anh lại ôm cô lên đùi vỗ cái mông nhỏ của cô: "Bảo bối, anh đúng là đang ghen."

Cô toét miệng cười phô hàm răng trắng, nhưng câu nói tiếp theo của anh lại làm cho da đầu của cô căng thẳng: "Cô dâu nhỏ, chúng mình đi đăng ký đi. Rốt cuộc cũng phải danh chính ngôn thuận rồi, nếu không thì thật có lỗi với sức lực đã bỏ ra của lão nhị nhà anh."

Cô cười tươi ghé vào ngực Hoắc Sở Kiệt, lời nói của lão Hoắc nhà cô một khi đã nói ra mà không làm cho người khác chết vì kinh ngạc thì cũng kể hơi uổng phí, cô giơ ngón tay cái lên, anh và thiên lôi Tống thật không kém cạnh là mấy.

Đúng rồi, quên giới thiệu, cô bây giờ 28 tuổi, mà anh lại là lão già bốn mươi. Anh là đội trưởng đội hình cảnh, cho nên cô bình thường thích gọi anh là lão Hoắc, thời điểm tức giận thì cô sẽ gọi tên đầy đủ của anh, ba chữ thật kêu—Hoắc Sở Kiệt!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: JQ thứ ba

Buổi trưa lão Hoắc nhận được điện thoại của đơn vị, vội vã chạy đi, kế hoạch đi đăng ký của bọn họ đành tạm hoãn lại.

Trong lòng cô không biết thờ phào nhẹ nhõm hay mất mát, chỉ là cảm thấy có chút không thoải mái.

Cô nằm ở trên ghế sofa êm ái đọc tiểu thuyết, nhưng lại không thể tập trung. Đột nhiên điện thoại vang lên, làm cô giật cả mình, cô rất không có hình tượng lấy chân nhấc điện thoại lên nhưng đáng buồn là lại làm rơi nó xuống đất, cũng may dưới sàn nhà có trải thảm.

Cô cúi xuống ghé nhặt điện thoại lên: "Xin chào, Hạ Sơn Chi đang nghe."

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, dù gì ở trước mặt người ngoài vẫn nên giả vờ thực nữ một chút. Làm sao cho xứng với cái tên của cô, ngàn vạn lần không nên để mọi người nhìn cô với con mắt khinh thường được ....!

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng run run, cô hét lên: "Con gái nhà nào không có việc gì làm lại đi quyến rũ lão chồng nhà chị đây, chồng chị gần đây thích nhất chính là thư ký Tống, cô em chính là em gái thanh khiết kia sao?"

Cô nghe thấy đầu dây bên kia nói: "Được, vậy theo ý chị. Chỉ là ý lão chồng nhà chị thế nào? Chẳng lẽ là muốn thử chơi trò chơi của ba người một chút?"

Cô gào lên: "Biến, lão Hoắc là người mà cô em có thể mơ ước sao?"

Lúc này bạn thân Tống vui vẻ cười, giọng nói nhẹ nhàng làm cô phát buồn nôn, cô ấy nói: "Dĩ nhiên, đáng vẻ của em hoa nhường nguyệt then, nếu muốn chủ động treo tường thì làm gì không phá được pháo đài kiên cố kia."

Gào thét xong rồi cô bắt đầu tra xét, cô em Tống à em có ý kích thích chị đây ... chị cũng muốn cho em đặc ý một chút, cho dù thế nào cuối cùng chị cũng là người chiếm thể thượng phong. Vào lúc thích hợp phải cho tình địch một chút ngon ngọt, đến khi thất bại thì họ mới khắc sâu cảm nhận được cảm giác thể lương của lá rụng mùa thu.

Cô xoay xoay cái cổ rồi nói: "Cô em xác định muốn động đến bức tường sắt này? Theo kinh nghiệm thực tế của chị mà nói, lão Hoắc tuyệt đối là tường đồng vách sắt, cô em à, em cũng phải cẩn thận đấy."

Chị khinh, muốn cùng chị đây đấu khẩu! ở phố Xuân Phân có ai mà không biết người cứng đầu nhất là Hạ Sơn Chi chị đây!

"Không phải chỉ là tường đồng thôi sao chỉ cần vung cuốc đào thật tốt thì không có góc tường nào không ngã."

Cô thầm nghĩ, quả nhiên là đối thủ của người cứng đầu nhất phố Xuân Phân, thật đáng gờm.

"Này, cái kia có cảm giác như thế nào? Là cứng rắn hay là mười phần cơ bắp?"

Vai cô run run, cảm thấy buồn nôn, khinh bỉ nói: "Em gái, em có thể không cần nói trắng ra như thế được không, nói thế nào chị cũng là thanh niên tốt chịu sự giáo dục của Đảng nhiều năm, cô em thế nào lại thô tục như vậy! thời thế thay đổi lòng người cũng đổi thay!"

Lúc cô cúi đầu than thở thì cô bạn Tống lại hả hê nói: "Giả vờ cái gì, hôm qua lúc mười giờ, mình gọi cho cậu không dưới mười lần, mà cậu một chút phản ứng cũng không có. Nói, có phải đang làm cái gì hay không?"

Cô muốn đắm ngực, đây là cô bạn thân của mình sao, ngày ngày cứ mở miệng là lại quan tâm đến chuyện thầm kín làm người khác xấu hổ như vậy.

Haiz, xem ra là cô ấy cô đơn quá lâu nên đói khát quá rồi. Thôi, thấy cô ấy đáng thương, cô cũng không thèm chấp với cô ấy nữa.

Cho nên cô nhũn nhặn nói : "Ngày mai là cậu lại bị nhà tư bản bóc lột rồi, hôm nay lại rồi rãnh quan tâm đến bạn bè thế?"

"Đừng có nói sang chuyện khác, nào nói đi, hôm qua bọn cậu khi nào đi ngủ? Lão Hoắc cố gắng như vậy, có phải là định tạo người hay không?"

Cô nheo mắt lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, lão Hoắc ở phương diện kia xác thực là không biết kìm chế.

Trong lòng lại tính toán bỏ sung thêm là rất không biết kìm chế!

Nhưng dạo gần đây anh thật sự có điểm kì quái, có lúc nửa đêm trở về, cũng muốn làm một lần.

Cô con mẹ nó thật là có chút không chịu nổi, không biết anh suy nghĩ như thế nào, chẳng lẽ không sợ làm việc quá sức dẫn đến ...

"Cậu không chịu nổi, Hạ Sơn Chi, người ta vẫn còn nhỏ mà thật là xấu hổ."

Thì ra là cô không cần thận đem lòng nghi ngờ nói ra khỏi miệng, toát hết mồ hôi rồi.

Hắng giọng một cái, cô nhỏ giọng: "Thần Thần, cậu nói lão Hoắc thực sự muốn ổn định rồi sao?"

Hôm qua anh ấy còn nói đi đăng ký, tớ còn tưởng chỉ là lừa gạt cho qua thôi."

"Hạ Sơn Chi, qua thôn này sẽ không có nhà trọ đâu, chị khuyên cô nên biết đủ đi, không cần làm kiêu."

Đúng vậy, cô đây chính là làm kiêu, lão Hoắc còn chưa có chính thức bày tỏ cùng cầu hôn với cô cơ mà.

Cô cũng không phải là gái ế, vì sao phải vội vã nhảy vào.

"Nhưng Thần Thần, anh ấy chưa từng nói yêu mình?"

"Khụ. . . . ."

Bên kia là âm thanh Tổng Thần ho khan mãnh liệt, xem ra lời của cô có lực sát thương khá lớn.

"Hạ Sơn Chi, tớ nói cậu kiêu thật không sai chút nào. Năm đó cậu bị bà mẹ ti tiện kia chửi mắng, là ai ở trước mặt che chở cho cậu? Sau khi cậu bị tên bi ỉ kia vứt bỏ, là ai nhận được điện thoại của mình liền chạy ngay xe đến chở cậu đang say bí tỉ về nhà, là ai mang cậu mấy ngày không tắm rửa cả người hôi mùi đi tắm, là ai. . . . ."

Cô cao giọng nói: "Ngừng, Thần Thần, cậu đang nói ai vậy, ai lại có những cử chỉ mất lịch sự như vậy."

"Chị đây là đang nói đến cô em đây, Hạ Sơn Chi."

Cô ở đầu bên kia khí thế đang hung hăng, chợt trùng xuống.

Đúng vậy, cái người thất thố kia chính là cô trước đây ba năm.

Khi cô bị bạn trai mới tình đầu của mình vứt bỏ lại được anh hàng xóm cạnh nhà hầu hạ ăn uống vệ sinh còn tận tình hơn cả bảo mẫu.

Anh hàng xóm ấy không phải ai khác, chính là lão Hoắc nhà cô, người đầy tớ tận tụy của nhân dân.

"Thần Thần, cậu nói anh ấy yêu mình, nhưng từ trước đến nay cũng không có lấy một câu lời ngon tiếng ngọt nào."

"Cậu xác định, cậu cần anh ấy nói lời ngon tiếng ngọt? Hạ Sơn Chi, cậu mà còn kiêu nữa, hôm nào đấy thực sự có người tới đào góc tường, đến lúc đó đừng có tìm mình khóc, mình sẽ không để ý tới cậu."

"Đừng mà, chị em tốt chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn của mình." Đàng, tổ chức từng dạy cho cô biết đến khi cần thiết thì cần phải biết nịnh nọt..

"Coi như là cậu thức thời đi, cậu đã xuống nước như vậy thì chị đây cũng không thèm chấp làm gì."

Cô ngượng ngùng cúi xuống, Thần Thần cậu cũng quá thẳng thắn rồi, giống y như lão Hoắc, chung quy lại giống như bà vợ bé đang ghen tức."Nếu không, mình mở cái cửa lớn trên tường, cho cậu đi vào dùng thử?"

"Hạ Sơn Chi, cậu khá lắm!"

Cô liền bị tiếng hít khí dâng cao của Tổng Thần một lần nữa chọc cười, nhưng vẫn phải giả vờ khiêm tốn: "Được rồi, chỉ sợ cậu không chịu nổi thôi, lão Hoắc nhà mình tính tình không tốt, tướng ngủ cũng kém."

"Cút. . . . ."

"Thần Thần, anh ta trở về rồi."

Thật ra thì cô không thật sự cố ý, bầu không khí đang tốt như vậy, bọn họ đang trò chuyện về lao động cần mẫn của lão Hoắc, tán gẫu rất vui vẻ, nhưng cô thế nào lại thốt ra lời nói đáng đánh đòn như vậy. Cô hận không tát được vào miệng mình, cô làm sao lại nhắc đến con người bi ối kia, cô muốn giơ tay lên thề kẻ từ lúc gặp lại cô thật thực sự không muốn nghĩ đến anh ta.

Chỉ là hình như trí nhớ theo câu nói này của cô đột nhiên xông đến, ở bên hồ đôi nam nữ trẻ tuổi dung nhan đẹp đẽ, tình ý triền miên đang cầm tay nhau đi dưới cánh hoa bay rục rờ.

"Cho nên, cậu muốn trèo tường rồi hả ?"

Lời nói bình tĩnh của Tống Thần truyền đến qua tai nghe đầy chế giễu. Đúng vậy, cô ấy nên khinh thường, nên cười nhạo cô, ba năm trước đây cô đã từng có bộ dáng khó coi như thế nào, cho đến hôm nay rốt cuộc tất cả đều thuận lợi trôi qua cũng là nhờ công lao của lão Hoắc. Bỏ sung thêm một chút, mẹ của Tống Thần là cô của lão Hoắc, cho nên hai người bọn họ là đích thị họ hàng thân thiết. Nếu như Tống Thần muốn trèo tường, như vậy là muốn loạn luân rồi.

Cô lại nghĩ đi đâu rồi, Thần Thần vẫn chờ cô trả lời chất vấn của cô ấy ! Cô suy nghĩ, mình nên nói cái gì đây.

"Thần Thần, mình đi rót ly sữa, khát quá."

Cô ừng ực uống xong một cốc sữa chua lớn, nhân tiện ợ lên một cái.

"Cậu đấy, nói thế nào cũng là tình nghĩa hai mươi năm, cậu còn chưa hiểu rõ mình? Dù sao cũng đã qua rồi. Khẩu vị của mình được nuông chiều quá rồi, cho nên khó có thể mà nuốt cỏ khô xuống được!"

Thì ra là hình ảnh kia trong trí nhớ đã sớm dần dần mờ hồ, cô thậm chí không nhớ nổi, dáng vẻ của học sinh nam kia lúc tức giận trông như thế nào. Ngày hôm qua cũng không nhìn kỹ, nói thế nào thì cũng chỉ là người yêu cũ mà thôi!

"Cái này không khác biệt lắm, cậu mà dám phản bội anh Hoắc nhà mình, mình cần chết cậu."

"Thần Thần, anh Hoắc nhà cậu mặc dù hơi già, lại hơi hung dữ một chút cũng không thích làm việc nhà, chỉ là anh ấy cũng có lòng giao thề tiền lương cho mình, tạm thời mình sẽ không vứt bỏ anh ấy, cậu cũng biết mình là ‘ánh trăng trên cao mà’."

Mặc dù Thần Thần không thấy được, cô còn cẩn thận gặt đầu một cái, tỏ rõ lập trường cùng quyết tâm của mình.

"Việc này cũng không tồi, không uống phí mình đây nhiều năm xâm nhập trại địch để thăm dò quân tình."

"Thì ra là người phụ nữ đánh đá nhất phố Xuân Phân vì ông anh trai nhà mình mà không nề hà việc gì, thật là khiến người ta xúc động đến rơi lệ."

"Không nhiều lời, nói vào việc chính ! Trưởng phòng mới của chúng ta từ Mỹ đến rồi, nghe nói là nhân sĩ nhảy dù sáng mai sẽ tới nhận chức."

"Hả? Chính là nhân sĩ chuyên ăn bám trong truyền thuyết ở cạnh con gái Tổng giám đốc khu vực Hoa Trung chỉ nghe tiếng không thấy mặt?"

Mẹ ơi, cái tên này thật là dài, trưởng phòng kế hoạch của bọn họ tháng trước nhận được điều nhiệm sung sướng trở về Mỹ, nhưng trưởng phòng mới vẫn chỉ là một truyền thuyết, từ miệng của AI-ice thư ký tổng giám đốc truyền khắp công ty rốt cuộc cũng đến nhận chức rồi hả ?

" Thủy trang Điền Viên chính là ý tưởng của người kia sao?"

Thủy trang Điền Viên do Công ty Thiên Hằng Quốc Tế đầu tư khai thác xây dựng bán hoặc cho thuê, công ty bọn họ trúng thầu quảng cáo, vừa vận cô vận cút chó làm tổ trưởng của cái case này, cũng may là ông trời còn thương, trong vòng một tháng, bọn họ đã phải thay đổi bảy phương án cuối cùng đối phương cũng hài lòng.

Nghĩ đến vấn đề này, tâm tình của ngày chủ nhật đang tốt tự nhiên xuống thấp: "Thần Thần, cậu nói bà giám sát bên Thiên Hằng này có phải hay không đến thời mãn kinh nội tiết mất cân đối nghiêm trọng, từ đó ghen tị với đóa hoa kiều diễm là mình đây hay không?"

Giám sát bên Thiên Hằng chính là người phụ nữ hơn ba mươi, từ nét mặt đến quần áo đều cẩn thận tỉ mỉ, mỗi lần nhìn đến thành quả mấy đêm của bọn họ, lạnh lùng nói: "Hạ tiêu thư, đây không phải là feel mà chúng tôi muốn."

Làm ơn đi, phát âm tiếng Trung Quốc như gió vậy cũng không cần học người ta nói tiếng Anh rồi.

Vì cái feel đó, đã vài lần làm cho phòng kế hoạch bọn họ điều đứng lìu xiêu.

"Có khả năng, bây giờ cả ngày cậu bị anh tớ làm cho tư nhuận mềm mại như vậy, bà giám sát kia ghen tị với cậu cũng là bình thường."

"Ha ha ha. . . . ." Cô cười lên khanh khách.

"Ngày mai không đến muộn, quan mới nhận chức hét ra ba tảng lửa, cậu phải chú ý cậu là vua đến muộn đấy." Thần Thần hướng tai cô ân cần dạy dỗ.

"Thật may là ông anh cậu ra ngoài vẫn chưa về, mình thật sự có thể ngủ thỏa thích rồi."

"Cậu cũng không sợ anh ấy đêm tối làm chuyện xấu?"

"Lão Hoắc, trước mắt mình còn tin tưởng anh ấy."

Suốt buổi chiều, cô cùng cô nàng Tống Thần kia hàn huyên thật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: JQ thứ tư

Người ta thường nói đàn ông thích nhất là bộ ngực của phụ nữ, còn phụ nữ thì sao??

Nói thật ra thì phụ nữ kỳ quái kẻ cũng nhiều.

Có người thích sờ cánh tay, cái này vẫn còn tương đối trong sáng.

Có người thích sờ cơ ngực, cái này cũng có vẻ chính xác?

Có người thích sờ bụng, chẳng lẽ lại là người hay xấu hổ?

Cũng có người thích sờ bắp đùi, có phải hay không bắt đầu nghĩ sai lệch rồi?

Còn có người thích đi thẳng vào vấn đề, sờ sờ phía bên dưới lão nhị.

Mà cô Hạ Sơn Chi thì sao?

Thật xin lỗi, cô thế nhưng lại là người phụ nữ hơi bí ối, bởi vì thứ cô thích sờ lại là lông trên cơ thể!

Cô thật không nghĩ đến mình thì ra lại bí ối như vậy, Thần Thần cũng có nói không ngờ rằng cô lại có hứng thú đặc biệt ác liệt đến thế.

Khi mà lão Hoắc trần trụi, tron bóng nằm trên giường, ánh mắt của cô sẽ nhìn không được lướt qua cơ ngực, cơ bụng, sau đó dừng ở phía dưới rốn, nơi đó chính là địa phương mà cô thích nhất.

Có lẽ sở thích của cô rất đặc biệt, mỗi khi đầu ngón tay của cô sắp sửa tiếp xúc với cái màu đen hấp dẫn kia thì tay cô không khỏi phát run lên, trái tim cũng run lên theo, đến lúc cô nghe thấy tiếng mình nuốt nuốt nước bọt thì tay của cô đã sờ vào nơi đó.

Cô cho rằng địa phương tốt đẹp nhất của đàn ông chính là chỗ đó.

Lông mọc trên người của đàn ông so với phụ nữ thì hơi thô ráp một chút, nhưng cảm xúc khi sờ trên tay lại không giống như vậy, cô luôn thích nhẹ nhàng vuốt ve xuống dưới, nghe được tiếng hít khí lạnh của lão Hoắc thì đầu ngón tay của cô liền không nhịn được mân mê tay thành các vòng tròn.

Từng chút từng chút hành hạ anh làm cho cô thật vui vẻ. Nhiệt độ nóng bỏng xuyên qua đầu ngón tay truyền đến...cô liền dục vọng tăng cao.

Đến hơn mười giờ đêm, cô ở trên giường lăn qua lộn lại, rõ ràng máy điều hòa đã mờ hết công suất, rõ ràng là rất buồn ngủ rồi, nhưng cô thế nào lại không ngủ được.

Không được, sáng mai BOSS mới nhận chức, cô không muốn trở thành đối tượng để anh ta thối lửa.

Vì vậy cô liền thôi miên mình, không biết là đếm đến 897 con mèo đen nhỏ lần thứ mấy cô bắt đầu rơi vào trong giấc mơ, trong mơ con mèo đen kia hóa thành cảnh sát trưởng cứ trừng mắt nhìn cô chằm chằm, mang theo hơi thở kỳ quái.

Chẳng biết tại sao, cô thấy càng ngày càng nóng, miệng đắng lưỡi khô, theo thói quen đưa tay với cốc nước ở đầu giường, thì lại có vật nặng ngăn chặn cánh tay của cô lại. Cô dùng sức, gắng sức, nhưng cánh tay bị ép gắt gao làm cô không thể động đậy.

Trong lúc này lại có cái gì đó phớt qua gò má, sụt qua cổ sau đó trở về ngực của cô.

A, mẹ nó, ai cần mình vậy , trừ con mèo đen Hoắc Sở Kiệt kia, còn có thể là ai?

Cô muốn lật người, muốn ngủ, cô ngày mai còn phải đi làm nên không muốn cùng anh ôm ấp yêu đương.

Cái người này muốn đề cô chết chìm...thật không có biện pháp nào. Tay của con mèo kia chẳng biết đặt lên cô ngực lúc nào, đáng thương cho cái cup 70A của cô hoàn toàn bị bàn tay kia bao phủ.

Hắn vân vê, xoa bóp, chà nắn cô vẫn không có phản ứng nào.

Chị khinh, xem mi còn muốn được nữa không?

Nhưng cô sai lầm rồi, cái người Hoắc Sở Kiệt là cái gì cơ chứ?

Thưa rằng: máy bay chiến đấu!

Khi một ngón tay của anh đưa vào phía dưới của cô, cô liền gợn tay đầu hàng, cả người không nhịn được run rẩy, hai chân vô thức kẹp chặt tay anh, không biết là ngăn cản hay là hi vọng anh vào sâu hơn một chút.

"Ha ha."

Tiếng cười trầm thấp quyến rũ vang lên làm bà đây muốn nổi giận, bà đây còn đang ở tuổi xuân phơi phới còn sợ không đầu lại anh.

Tay trái của cô tìm kiếm đến vùng đất mà cô thích nhất, xem ra trầm hay không bằng tay quen thật không sai chút nào, đầu ngón tay của cô chính xác sờ đến phía dưới rốn anh, tí mĩ vuốt ve.

Móng tay trượt qua, cô lại nghe thấy âm thanh hít khí của anh, cô còn chưa kịp vui mừng, thì anh vì hành động vừa rồi của cô đưa ngón tay đâm vào chỗ sâu nhất.

"Úm", cô bật ra tiếng rên rỉ mập mờ.

Cô vừa thẹn vừa giận tăng lực đạo trên tay, từ từ vẽ lên các vòng tròn, từng chút từng chút đòi xuống.

Cô cảm thấy nhiệt độ bàn tay càng lúc càng cao, mà con vật khổng lồ đè ở trên người cô vẫn không nhúc nhích, cô nghĩ anh rất thích nhìn thấy cô chủ động như vậy.

Vì vậy ngón tay của cô tiếp tục trượt xuống, cuối cùng cũng sờ đến nguồn nhiệt nóng bỏng của anh. Chỉ là tới đây thôi, cô cảm thấy là đã quá sức rồi cho nên cô dừng lại bỏ tay xuống bên hông.

Đúng là cô thích lông mọc trên cơ thể, nhưng chỉ giới hạn từ rốn trở xuống, từ cái kia trở lên mà thôi.

Thần Thần nói cô ác liệt, được rồi cô thừa nhận, là cũng có một chút.

"A" !

Cái tiếng rên rỉ này là đến từ cái người Hoắc Sở Kiệt kia, cô híп mắt cười sung sướng, anh càng không thoái mái chị đây càng thấy sáng khoái!

Anh lẽ nào lại bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, ngón tay dùng sức đẩy vào trong, cô run lên, bàn chân cũng căng ra, không phải cao triều nhưng cũng làm cho trái tim có chút co rút, run rẩy.

Cô như nhìn thấy tia chớp nổ bùng đoàng, hoảng hốt mở to mắt nhưng trước mắt chỉ thấy gương mặt quen thuộc kia.

Ánh mắt anh lóe sáng, còn có tia máu, dưới mí mắt có vết tím đen. Tay phải lúc này cũng có ích rồi, cô chạm nhẹ vào dưới mí mắt anh: một ngày không gặp như thế nào lại cảm thấy anh già đi?

"Nhớ anh? Anh liền.. ."

Anh nói xong, ngón tay liền từ trong thân thể cô rút ra, sau đó đem lão nhị của anh kiên định đi vào.

Cô nắm lấy đầu của anh, nâng người lên, mặt kề mặt, sau đó định cắn một cái lên động mạch cổ.

Cô cũng không có bao nhiêu hơi sức, vừa chạm được vào mạch tượng ảm áp liền thay đổi, lấy môi ra sức hôn, động mạch của anh ở trên đầu lưỡi cô nhẩy lên, cô thừa nhận: cô cũng có chút nhớ anh, một mình ở nhà thật buồn chán. Khi hồi tưởng lại cũng làm mất đi một chút sức lực của cô.

Phản tiếp theo chắc không cần phải nói, chính là tiếp tục làm chuyện yêu, sau đó tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Ngày thứ hai ngủ quên là điều tất yếu xảy ra. Cô mở mắt ra, nhìn chăm chăm điện thoại di động, thét lên một tiếng , ai lại đi tắt báo thức của cô, bây giờ đã là tám giờ rồi, ôi ôi, cô chỉ còn nửa tiếng thôi.

Hung hăng đá lên người đàn ông đang ngủ như heo chết kia, trừ anh ra còn ai vào đây, anh luôn ước gì cô bị đuổi việc sau đó ở nhà làm bảo mẫu, thay anh giặt quần áo nấu cơm đúng không!

Hoắc Sở Kiệt, anh mơ đi!

Cuồng cuồng cô vội vàng ngồi dậy thay quần áo, phía sau vang lên giọng nói lười biếng buồn ngủ: "Em yêu, em có mười phút tắm rửa."

Cô quay đầu lại nhìn, mẹ ơi, sáng sớm lấy sắc dụ dỗ bản cô nương, nửa trên trần trụi trơn bóng, chân tuột đến eo, địa phương mà cô thích nhất trông thật hấp dẫn như ẩn như hiện, mẹ ơi, cô muốn thét chói tai, nhưng anh lại nói: "Còn có tám phút."

Làm sao mà đã qua hai phút rồi, cô cảm giác là cô mới nhìn một cái thôi, muốn chết, sắc dụ quả nhiên là ma quỷ.

Coi như anh còn có chút lương tâm, chờ cô ăn mặc chỉnh tề đứng kiểu tri thức văn phòng cũng là lúc anh đang cầm cái chìa khóa chờ ở cửa, có người đưa đi làm thật là thoải mái, có người thuận đường chờ đi mua thứ thích ăn nhất quây nóng cùng với sữa đậu nành thì càng thêm thoải mái.

Cho nên cô ngồi ở ghế lái rất không có hình tượng nhiệt tình ăn quây nóng uống sữa đậu nành táo đỏ thì tâm tình của cô cũng giống như thời tiết sáng rực rỡ ngoài cửa xe thật là hạnh phúc.

Lão Hoắc sau khi rời giường liền mặc quần áo chở cô đến đây, cho nên trước khi xuống xe, cô chủ động tiến tới ghế lái bên kia, ghé vào mặt của anh hôn tạm biệt.

Cô thật biết điều cũng không ghét bỏ anh không có nửa mặt. Anh cười trông thật phong tình, cô cầm túi rồi đóng cửa xe.

Cô cảm thấy bốn phía như có gì mờ ám, quay đầu cũng không nhìn thấy cái gì, trừ cảnh tượng người trên đường đang đi vội vã.

Còn ba phút nữa là đến giờ, cô chạy vào bên trong, đến vị trí của mình còn chưa kịp ngồi ầm chỗ thì đã thấy tạp vụ Tiểu Lý chạy đến nói mọi người: "Mười phút sau họp ở phòng họp nhỏ, trưởng phòng mới đến rồi."

"A, có thật không? Có đẹp trai hay không?"

"Trông anh ta có đẹp trai hay không, người ta là con rể tiêu chuẩn đấy!"

"Vậy thì có quan hệ gì, nam chưa cưới nữ chưa gả?"

"Chẳng qua mình nghe nói bọn họ chỉ là bạn học, cùng nhau trở về nước mà thôi."

"Cậu cũng biết, ai nói cho cậu?"

"Vừa nãy khi mình lên tầng 32 lấy tài liệu, Alice nói thầm với mình như vậy."

Ở đâu có người thì ở đó có đủ tin đồn nhiều chuyện.

Xem đi, toàn những con người tinh anh của xã hội, mà trong đầu lại luôn có rất nhiều ý nghĩ kỳ quái.

Ở bên cạnh Thần Thần lại gần, mặt mờ nháy mắt: "Nhìn quảng thâm ở mắt, đôi mắt, thêm sắc mặt cậu này, thừa nhận đi, tối hôm qua đã làm chuyện xấu gì."

Cô cốc vào đầu cô ấy, liếc mắt: "Chính là. . . . . làm một chút chuyện yêu."

"Ghen ty, tức giận, đau buồn!"

Thần Thần như cũ nghiêng răng nghiêng lợi, cô liền phối hợp im lặng, để cho cô nàng này có thể giữ vững phong cách oán phụ lâu một chút.

"Đi, đi họp."

Đồng nghiệp bên cạnh rồi rít đứng dậy, cô cũng không im lặng nữa, lôi kéo Thần Thần, chỉnh lại quần áo và đầu tóc, ở trước mặt BOSS mới, cũng nên để lại hình tượng tốt một chút.

Bọn họ ở phòng họp ngồi xuống, từng người từng người một ngẩng đầu ưỡn ngực, khôi phục lại hình tượng tinh anh ban đầu. Nhìn đồng hồ, còn có một phút, không biết BOSS này có đứng giờ hay không?

Cô chống cằm nhìn xuống, đại não bắt đầu xuất hiện trạng thái lơ mơ — ngủ bù.

Thần Thần chợt kéo kéo ống tay áo của cô, ta hốt hoảng, ngồi thẳng lên, có bước chân từ phía sau vang lên, sau đó ngồi xuống, tiếp theo là giọng nói của trưởng phòng trong truyền thuyết: "Chào mọi người, tôi là Quý Quân."

Tự nhiên lại thấy lạnh, có chút cảm giác xa cách, BOSS với cô mà nói cũng đã trở thành xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: JQ thứ năm

Cô tiếp tục rũ cảm, nhắm mắt lại, cổ tay bị Tổng Thần câu cấu, cô thẳng lưng, cầm tay cô ấy, mình không sao!

Đúng vậy, cô có thể có chuyện gì đây? Hai ngày trước lúc nhìn thấy anh trong lòng đã không còn dậy sóng nữa rồi.

"Thật vui mừng sau này được làm việc cùng với các bạn, mong được chỉ giáo nhiều hơn."

Lúc này anh đổi giọng, hình như cố ý hạ thấp phong thái để gần gũi hơn với cấp dưới. Giọng nói thanh tao, không giống với giọng chất phác của lão Hoắc nhưng cô lại cảm thấy chói tai, trong lòng lăm lăm — Quý Quân, anh cũng học được giọng của con buôn rồi!

Anh thao thao nói về kế hoạch mới của quý này, cô nghe đến phát buồn ngủ.

"Vây, buổi tối tôi mời, mọi người tùy ý chọn địa điểm." Rốt cuộc cũng kết thúc, cô mở mắt ra, thở ra một hơi.

"Như vậy thì ăn cơm trước, sau đó đi KTV."

"Tiếp sau nữa là đi bar?"

"Được được!"

"Vây, trưởng phòng anh thấy có được không?"

Không cần ngần đầu, cô cũng đoán được, giờ phút này các vị đồng nghiệp đang ngược cặp mắt sáng như Vampire nhìn chòng chọc lãnh đạo mới; giờ phút này không làm thịt thì đợi đến bao giờ — phòng kế hoạch bao năm qua đôi mắt cấp trên mới đều là chiều thức xấu xa này, ôi không, phải là chiều thức tuyệt diệu mới đúng chứ!

"Tốt, ở Massachusetts ngây ngô ba năm, cũng thấy nhớ cuộc sống về đêm ở quê hương."

"Thì ra là cùng ý tưởng với trưởng phòng, thật hân hạnh!"

Cô lão đảo, bạn học Quý Quân ngây thơ đơn thuần, hôm nay lại hóa thân làm người có nhiệt tình với cuộc sống về đêm. Đúng là lang sói, đã thấm nhuần được chủ nghĩa Tư Bản, quả nhiên không phải lương thiện gì thật là vạn phần gian ác!

Hôm nay cô là người đã có gia đình, vì vậy cô phải mong một cái co rút đầu lại chuẩn bị bỏ cửa chạy lấy người, cũng may Tổng Thần không hỏ là bạn thân lâu năm, không phụ họa đám người Vampire kia, cầm tay cô đi ra cửa sau. Cửa trước để lại cho cấp trên, cửa sau mới là thiên đường của cấp dưới. Thế nhưng lại có người không chịu buông tha cô... tay cô còn chưa có chạm đến cánh cửa, lại nghe thấy giọng có chút lạnh của cấp trên mới nhận chức vang lên: "Tổ trưởng Hạ xin dừng bước."

Giọng nói đùng đùng, không nhanh không chậm hình như trong trí nhớ cũ kỹ đã từng nghe thấy. Bạn thân Tổng nắm cô ngồi xuống, cô lấy lại tinh thần, cô ấy đang lờm cô với ánh mắt mười phần uy hiếp. Cô ấy sợ cô muốn trèo tường!

Cả vườn xuân sắc không khép lại được, người mới đến người cũ trèo tường đi!

Cô đẩy hai ngón tay của cô ấy ra, trừng mắt nhìn, che đậy quá khứ nhanh chóng nói: "Chị đây đã nhiều năm không trèo tường rồi."

Sau đó cô ấy nhếch môi cười làm cô dao động tinh thần, loáng thoáng rất nhiều năm trước, cô ấy chính là cười không tìm không phổi như vậy, sau này cũng là đôi môi anh đào nhỏ nhắn này lại thốt ra những lời gay gắt khắc nghiệt, từng câu từng chữ sắc như dao đâm vào trái tim vỡ nát của cô.

Cũng may là hôm nay, cô đã bình phục rồi.

Đứng thẳng, xoay người, nghênh đón những ánh mắt soi mói của mọi người. Gương mặt ôn hòa cùng với âm thanh trong trẻo, lại cùng cô ngăn cách bởi những tháng năm mù mịt. Cô hơi mím môi, cúi đầu: "Quản lý Quý, có gì chỉ giáo?"

Đang muốn nói ra hai tiếng Trưởng Phòng, lại cảm thấy không tự nhiên, vì vậy cô đổi giọng gọi anh — Quản lý Quý.

Ba năm sau, anh đã không còn là của riêng cô nữa mà chỉ là Quản lý Quý mà thôi.

Đứng cách xa Quý Quân khoảng mười bước, không ai để ý ánh mắt anh đang híp lại, chỉ trách mắt cô quá tốt nên nhìn thấy rõ ràng.

"Giám đốc Trần rất coi trọng dự án 'thủy trang Điền Viên' này, cô ngồi lại một chút."

Nửa câu đầu cứ coi là đúng đi, nửa câu sau hình như lại không như vậy.

Gật đầu, cô kéo ghế ngồi xuống.

Không lâu sau, phòng họp ồn ào trở nên im ắng, địch không động, cô cũng vậy không động.

"Son Chi, đã lâu không gặp."

Quý Quân giống như thờ dài, giọng nói trong trẻo chợt trầm xuống: "Anh rất nhớ em."

"Lạch cạch", anh kéo ghế ngồi xuống bên cạnh trước mặt cô tối sầm lại, mùi nước hoa nhẹ nhàng khoan khoái bay đến. Khẽ liếc mắt nhìn tay áo anh đặt trên mặt bàn, có ánh sáng lóe lên.

Người này bây giờ cũng bắt đầu coi trọng hình tượng, quả nhiên xa cách đến khi gặp lại phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa. Người thanh niên nghèo con ăn cũng không đủ no của năm đó, hôm nay cũng bắt đầu dùng những thứ xa hoa rồi.

Cô đứng là không nhìn lầm người, Quý Quân, anh quả nhiên rất có khả năng che giấu.

Cô có con mắt lâu dài, nên sẽ không mãi đuổi theo người có tư cách như vậy.

Lão Hoắc nói cô đối đãi với kẻ địch lúc nào cũng cười đến sáng lạn, Quý Quân nhiều lắm thì cũng coi như là một phần mười của kẻ địch mà thôi, vì vậy cô cười nói: "Trưởng phòng Quý, phương án mới đã bước đầu được vạch ra, hi vọng lần này, Thiên Hằng bên kia sẽ hài lòng."

Trên mặt Quý Quân có chút mù mịt, cô lại như cũ cười đoan trang: "Buổi chiều trước khi tan làm, có thể phải giải quyết rồi."

Cô cúi người: "Nếu là không chuyện khác, tôi xin đi trước?"

Quý Quân bình thường mắt to mày rậm, đứng theo tiêu chuẩn mỹ nam của Trung Quốc, nhớ lại ngày trước trông anh còn ngây ngô như vậy.

Hiện tại, trên mặt anh đã có chút dấu vết của tháng năm, mang nhiều phong thái của đàn ông trưởng thành.

Thật lòng mà nói, anh vẫn như cũ là người đàn ông có sức quyến rũ, dĩ nhiên đây chỉ là tự đáy lòng lạnh lẽ nói ra mà thôi, cô sợ bạn thân Tống sẽ cào vào gương mặt như hoa như mộng của cô, càng sợ lão Hoắc sẽ lấy lão Nhị nhà anh ra mà quất cô.

Quý Quân mỉm môi không nói, chỉ là cặp mắt nhìn cô đầy mong đợi...cô cúi đầu quay người, giả vờ như không thấy sự cầu xin trong mắt anh: người này từ khi nào lại học được cách nắm lấy nhược điểm của người khác như vậy?

Chẳng bao lâu, anh lại trở về là Quý công tử cao cao tại thượng, chỉ có cô ngược nhìn lên còn anh lại không bao giờ nhìn xuống.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, chị đây cũng muốn nói cho mà biết, muốn người khác tha thứ cho mình cần phải bỏ lòng tự trọng đi trước đã.

Cô mới đi được hai bước, tay đã bị kéo lại, TMD, hôm nay còn muốn kéo tay bà đây, thấy cô không nổi giận thì anh cho cô là mèo bệnh chấy.

"Quý Quân con mẹ nó anh xong chưa, ba năm trước đây, khi anh bước vào phi trường Bạch Vân thì chúng ta liền một đao cắt đứt rồi. Một đao cắt đứt anh có hiểu hay không? Không hiểu đúng không, bà đây làm cho anh xem!"

Cô vừa mắng vừa lấy ống đựng bút trong túi ra, từ đó lấy ra một hộp bút sáp màu, "Rắc rắc", rồi bẻ gãy đứt ra làm hai, tựa như tình yêu rục rờ ban đầu của bọn họ đã sớm mục nát rồi.

Cô giơ tay lên, định lấy cái bút đã bị bẻ làm đôi ném lên gương mặt tuần tú kia, nhưng cuối cùng lại đổi phương hướng.

Nói tóm lại, vẫn là không muốn đắc tội cấp trên mới nhận chức, bởi vì cô còn chưa muốn về nhà làm bảo mẫu!

"Trưởng phòng Quý, làm người tồi tệ nhất là tận lực dây dưa! Lời này là của mẹ anh năm đó nói cho tôi nghe, bây giờ nghĩ lại, thật là đúng làm sao. Người già dù sao cũng nhìn xa trông rộng, anh xem, anh bây giờ là nhân tài được hoan nghênh như vậy, tiền đồ rộng mở, cũng không cần so đo tính toán cùng tôi như vậy chứ?"

Cô ngoái đầu nhìn lại, nhếch mày, cùng anh thương lượng.

Tự nhiên thấy tối sầm lại, cô bị ôm trong lòng ngực ấm áp vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Trong lòng ngực anh cô nghe thấy nhịp tim đang đập thình thịch trong nháy mắt thời gian như quay ngược lại, cô ngẩn ra, nghe anh nói: "Son Chi, em còn nhớ rõ ước định của chúng ta, em còn ở lại Thịnh Nguyên, chờ anh trở lại, có phải hay không?"

"Có phải hay không?"

Ha ha ha, cô xem trong lời nói của anh này vài phần không chắc chắn, không khỏi cảm thấy buồn cười, cũng không che giấu ánh mắt giễu cợt, lạnh lạnh nói: "Trưởng phòng Quý, hiện tại tỉ lệ thất nghiệp cao như vậy, anh cũng không sống trong nước nên không nắm rõ tình hình rồi. Tôi chẳng qua chỉ là một nhân viên nho nhỏ, đãi ngộ của Thịnh Nguyên cũng khá, tôi không lý do gì để rời đi cả."

Bàn tay cô dùng sức, đẩy anh ra: "Về phần anh nói ước định gì đó, cũng đã nhiều tuổi rồi trí nhớ cũng kém, xin anh thứ lỗi."

Cô phui phui tay, sửa sang lại tay áo, lão Hoắc không thích nhất trên người cô có hương vị của người khác, xem ra phải mượn nước hoa của bạn thân Tổng dùng một chút.

Cô nghiêng người, bước ra phòng họp, lần này, ngược lại Quý Quân không có đuổi theo.

"tích tích tích", âm báo có tin nhắn là một số lạ.

Có nội dung — Em đã nói, muốn cùng anh, hai chúng ta cùng nhau phấn đấu ngồi lên vị trí quản lý của Thịnh Nguyên!

Cô có nói sao?

Hình như là có nói, tuổi trẻ nồng cuồng trong lúc không suy nghĩ kỹ đã nói ra.

Thời gian quá lâu, nhớ lại đã thấy mơ hồ, mà cô lại quá lười.

Thôi quên đi?

Yes!

"Ồ, tổ trưởng Hạ, chị cũng gần tuổi băm rồi sao lại giống như Yuuhi Kurenai (một nhân vật trong truyện Naruto), sức hấp dẫn vẫn chưa giảm đâu?"

Đồng nghiệp Tiểu Từ bước đến gần, ánh mắt soi mói dừng lại trên người cô.

Cô vỗ một cái sau ót cậu ta mắng: "Đứng sang một bên, không biết lớn nhỏ!"

"Chị Hạ, trưởng phòng không phải là người có tiếng nói dễ nghe hay sao, em vừa nhìn thấy anh ấy thì có cảm giác như chạm vào điện vậy, muốn ngất xỉu." Cô lại muốn vỗ lên bả vai của em gái đang si mê một cái, chỉ là khi nghe thấy hai chữ trưởng phòng này, chân mày không nhịn được cau lại.

Cô háng giọng: "Trước bốn giờ chiều, chúng ta phải có kế hoạch mới. Tiểu Ly, em phụ trách tranh minh họa, quảng cáo thì tìm tiểu Từ thương lượng, chị Trần," cô chuyển sang khung làm việc bên phải (cubical) bà chị hơn ba mươi tuổi đang vui đùa làm việc, cười nịnh bợ, "Đến xem idea tối hôm qua của em một chút, ý kiến của chị đối với em vô cùng quan trọng."

Tổ của cô ngoài hai biên tập xinh tươi tiểu Ly, tiểu Từ, đều là người mới vừa tốt nghiệp chưa được một năm, còn có chị Trần đầy kinh nghiệm là tay trái của cô, tay phải đầu rồi, dĩ nhiên không thiếu được bạn thân Tổng của cô. Cô kéo Trần tỷ qua, rồi hướng Tổng Thần vẫy tay.

Điện thoại trong túi lại kêu "tích tích tích", cô phiền não liền tắt luôn đi.

Đến lúc cô nâng cái cổ đau nhức lên thì người chợt thấy run rẩy, thiếu chút nữa liền ngã xuống bên cạnh: "Minh phải gọi điện thoại cho anh họ mới được, để cho anh ấy bồi bổ cho cậu, nhìn thân thể nhỏ bé yếu ớt này, mới bận rộn một ngày mà đã không chịu được rồi. Ài, còn phải nói anh họ nên chừng mực một chút, người tuổi trẻ bây giờ, làm thế nào lại không biết tiết chế như vậy? Ài, ài, ài!"

"Ha ha ha. . . . ."

Chị Trần nén cười còn tiểu Từ, tiểu Ly không nhịn được bật cười ha ha: "Ha ha ha, chị Thần Thần, chị thật đáng yêu! Chị đây chính là ghen tỵ rõ ràng, chị gái Lý Mạc Sâu, than thở cũng vô dụng, hành động mới là đúng đắn."

Tổng Thần đang cười đắc ý, lại bị đàn em nói như vậy, mặt liền đen lại: "Nói bậy bạ cái gì? Bọn em đúng là!"

Tổng Thần hướng sang bọn tiểu Ly, tiếng cười đùa tràn đầy trong văn phòng làm việc nho nhỏ.

Cô ném bút vẽ, xoa nắn cổ: "Rốt cuộc làm xong, Thiên Hằng bên kia nếu lại không hài lòng, chị đây liền. . . . ."

"Em liền từ chức về làm bà chủ gia đình?" chị Trần ranh mãnh cười.

Cô xoa gáy, liếc mắt: "Em liền về nhà tiếp tục làm thầy bói!"

Cô oán hận tiếp tục nói: "Tình trạng mà cứ kéo dài thế này làm sao có thể chịu đựng được. Khi đao đến tay mình thành công cũng không còn xa nữa."

Chị Trần hướng cô giờ ngón tay cái lên: "Hậu Sinh Khả Úy."

Mở hòm mail ra, tìm được phòng kế hoạch, sau đó kích gửi đi.

Cô đóng Laptop, dọn dẹp gọn gàng trên bàn làm việc giấy nháp giấy vẽ bút vẽ.

Phía dưới màn hình máy tính biểu tượng chim cánh cụt nhỏ đang nhấp nháy.

"Cô gái hư không": tôi nay đi không?

Cô nàng còn thêm một "icon" về mặt đáng yêu, cô cười cười, nhanh chóng trả lời.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": dĩ nhiên. . . . . Không đi

"Cô gái hư không": cũng không tồi, nếu không mình muốn đi tố cáo.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": ngoan, biết điều.

"Cô gái hư không": nói thẳng nói thật.

"Cô gái hư không": nói vào việc chính, anh họ hình như tìm cậu, mới vừa gọi điện thoại cho mình, mình hỏi anh ấy có chuyện gì, anh ấy không nói

"Tiểu Bạch nhảm chán ": quên mất, mình đang tắt điện thoại

"Cô gái hư không": cảnh cáo cậu, không cho treo tường, nếu không mình chặt chân của cậu.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": xem cậu kìa

Khi mở máy ra thấy âm báo "tích tích tích". Ba cuộc gọi nhỡ, một tin nhắn lạ.

Xem tin nhắn thấy — Sơn Chi, buổi tối gặp.

Gặp bà mẹ anh!

Trong lòng cô lại không nhịn được nói tục.

Điện thoại là của lão Hoắc lão gọi đến, cô gọi lại, vang lên thật lâu, rốt cuộc cũng nghe máy, nhưng lại là giọng phụ nữ lạnh lạnh: "Xin chào ?"

Cô nhếch môi: "Anh ấy đâu?"

"Cô tìm ai?"

"Chồng tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: JQ thứ sáu

Đầu bên kia không nói gì chỉ có tiếng hít sâu sau đó trở lại bình thường nói: "Nhảm số rồi!"

"Chị Vương Hiểu, không nhảm đâu, em rõ ràng nghe được giọng của chị."

Bên đầu dây kia nghe như có hít sâu, cô đổi giọng hờn dỗi nói: "Lão nhà em chắc đang bận, vừa gọi mười mấy cuộc điện thoại như cháy nhà đến cho em mà không gặp được, làm phiền chị báo anh ấy gọi lại cho em"

Cô cúp điện thoại trước, ở trước mặt tình địch, tuyệt đối phải đi trước một bước, không thể để cho họ chiếm ưu thế được.

Vương Hiểu này là đồng nghiệp của lão Hoắc, mỹ nữ hiếm gặp của khoa hình sự . Chỉ là chị ta cũng có tuổi rồi, khoảng tầm ba mươi, nghe nói đã từng đau khổ theo đuổi lão chồng cô, mà lão Hoắc nhà cô tại sao không thích ăn cô gần hàng lại cứng rắn cự tuyệt một hồng nhan tri kỷ như vậy.

Mở hộp thoại, cô thoăn thoắt gõ .

"Tiểu Bạch nhảm chán ": tức chết mình rồi, anh họ nhà cậu muốn học thư ký Tổng treo tường, mà còn là ăn cò gần hang đấy.

"Cô gái hư không": đừng nóng, đừng nóng, em gái, treo tường là một kỹ thuật, anh họ nhà mình muốn đánh giá một chút thôi.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": biến, đúng là cả nhà cậu đều không có lương tâm.

"Cô gái hư không": thật ra mà nói thì ‘ Vương tiểu thư ’ kia cũng không phải là đối thủ của cậu, tổ trưởng Sơn Chi, mình tin tưởng cậu.

Tổng Thần gửi đến một đôi môi đỏ mọng, một đứng thẳng một hơi dựng ngược lên, như muốn nhảy ra khỏi màn hình tấn công cô...làm cho cô trở nên vui vẻ.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": muốn đề chết gia, gia đến nhét cậu vào.

"Cô gái hư không": không được ~ cấm sử dụng bạo lực.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": cậu không phải là hư không ư, gia lập tức lấp đầy cậu.

"Cô gái hư không": không được vu khống, chị đây đến đâu là rục rờ đến đó đấy.

"Tiểu Bạch nhảm chán ": em gái à, quay về trái đất đi, đừng bảo là cậu đang nói tiếng sao Hoả đấy.

"Cô gái hư không": thật oán hận mà.

Đang trong lúc bọn họ đối thoại rầm rầm thì giọng của Tiểu Lý oang oang vang vọng ở trong khung làm việc: "Các đồng chí mau đi bấm thẻ, sau đó đi thẳng tới Hương Cua Cay ở đường Nam Kinh."

"Ồi , Trưởng phòng vận tuế! Nghe đến Hương Cua Cay, đã muốn chảy nước bọt rồi."

Tiểu Ly, tiểu Từ lên tiếng phụ họa, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt thanh xuân. Tuổi trẻ thật tốt, dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Cô tắt máy vi tính, Tổng Thần đầu sắp lại: "Thật không đi?"

"Đúng vậy!"

"Mình muốn đi!"

Cô sờ sờ đầu của cô ấy: "Ngoan, ăn nhiều một chút, bổ ngực bổ não."

"Vì sao không ngăn cản mình?" Cô ấy kéo tay của cô, nghiêm túc hỏi.

"Điều thứ nhất của chức trách là không được làm xấu mặt cấp trên."

"Thôi đi, cậu không phải cũng như vậy sao!"

Cô quơ quơ điện thoại di động, cười nói: "Lão Hoắc tối hôm qua hình như có nói hôm nay trong đội liên hoan, mình không thể để cho anh ấy có cơ hội bị nhúng chàm được."

"Thật ra thì mình cảm thấy cậu nên cùng đi với mọi người, nhậu nhẹt, không phải là sở trường của Hạ Sơn Chi cậu sao?"

"Mới vừa rồi người nào còn uy hiếp muốn mình phải tuân thủ nghiêm ngặt chuẩn mực đạo đức của phụ nữ đấy?" Cô nhướn mày.

"Mình chỉ muốn là cậu sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không cần trốn tránh."

Tổng Thần nói với giọng thận trọng, nụ cười trên mặt cô liền tắt ngấm: "Mình hiểu rõ mà ."

Cô ấy đã từng thấy qua bộ dáng khó coi nhất của cô nhưng vẫn cùng cô đi qua đoạn đường chông gai đó. Lời của cô ấy không phải là thánh chỉ nhưng lại là liều thuốc tốt.

"Mình đang chờ điện thoại của lão Hoắc đây? Mới vừa rồi Vương Hiểu nhận, cũng không biết xảy ra chuyện gì?"

"Đừng vội, đừng vội, anh họ nhất định là bận rộn nghiệp vụ!"

"Khụ!"

Cô đang hóp một ngụm cà phê chọt phun ra tung tóe trên mặt bàn, vài giọt rơi rớt trên quần áo: "Để mình trở về nói với anh họ cậu một chút, đoán chừng tối mai lại có ai đó phải bận rộn rồi!"

"Không cần thiết đâu chị dâu, em không muốn thấy đàn ông tri thức cũng không cần đàn ông có quyền thế, không cần đàn ông có kinh tế, không cần trách nam . . . . ."

"Dừng lại!"

Cô cười đến sung sướng, Tống Thần sợ nhất chiêu "xem mắt" của mẹ cô ấy, kể từ sinh nhật hai mươi lăm tuổi trở đi, cô nàng suốt ngày phải đi ăn cơm thân cận, ăn đến mức sắp sửa học máu mà chết rồi.

Đúng lúc điện thoại di động vang lên, nhìn lướt qua màn hình. Chị khinh, xem ra cũng rất biết nghe lời.

"Ai đấy?" Cô cố ý nghiêm túc nói.

"Chồng em!"

Trong lời nói của anh mang theo ý cười, giọng nói hùng hồn như đang ở bên tai, cô muốn cười nhưng lại cứng rắn nói: "Người ta vẫn còn là gái chưa chồng đấy? Tiên sinh, anh gọi nhầm rồi!"

"Bà xã à không nên tức giận, mới vừa cục trưởng tìm anh nói chuyện nên không cầm theo điện thoại di động."

Anh rất ít khi chủ động giải thích làm cô có muốn giận nữa cũng không được?

Tống Thần chọc vào người cô...cô không để ý đến cô ấy, thuận thế hạ giọng: "Mới vừa một chị gái hỏi em tìm ai? Lão đầu, anh nói em trả lời người ta thế nào?"

"Tìm chồng em!"

Khóe môi không nhịn được nhếch lên, nói vào điện thoại: "Lão Hoắc, thật đáng yêu, chúng ta thật là tâm ý tương thông mà."

"Đó là đương nhiên, cũng không nhìn xem chồng em là ai!"

Thật ra lúc vừa thổ lộ cô đã nhỏ giọng nói, nhưng tay của Tống Thần lại cứ chọc cô...cô mặc kệ cô ấy, nói tiếp: "Về sau không cho chị gái, em gái tiếp xúc với đồ đặc thù thân của anh, có biết không?"

"Tuân lệnh, bà xã đại nhân!"

Nhận thấy anh tỏ thái độ tốt, cô gạt đầu: "Tốt, trước mắt chỉ phạt anh quỳ gối thôi."

"Bà xã, đợi anh đi đón em, buổi tối đi ăn ngon một chút."

"Ăn món ngon gì?"

"Hương cua cay đường Nam Kinh!"

"Tại sao lại là nhà hàng này?" Oán trách trong lòng, lại thốt ra miệng.

"Em không phải là thích nhất tôm cua của nhà hàng này sao? Ai từng nói hương vị ở đây vừa ngọt ngào lại giòn ngon?"

"Bên anh định như thế nào? Hỏi đồng nghiệp của anh một chút xem là thích ăn cái gì?"

"Bọn em cái gì cũng ăn được, chị dâu!"

Trả lời cô là các đồng nghiệp của anh, một đám người nhiệt tình vì nhân dân tận tụy.

Cũng không biết bọn họ có nghe được hay không, cô lại nói: "Nếu không chị dâu mang theo mấy cô em xinh đẹp đến cùng uống rượu?"

"Tốt quá, chị dâu chúng em yêu chị!"

"Ai dám yêu bà xã của anh đây, các cậu không cần thiết phải nịnh bợ như vậy!"

Lão Hoắc rống giận uy hiếp rất tốt khiến cô cảm thấy vui vẻ: "Này, anh không phải vòng lại đây đón em đâu, em đi thẳng đến đó, hơn mười phút nữa gặp lại."

Đội hình cảnh ở bờ sông bên kia, đường Nam Kinh thì thẳng hướng bờ sông đi lên, Thịnh Nguyên ở đầu bờ sông bên này. Xem ra cô còn là một bà vợ hiền hậu, biết đau lòng cho ông xã.

"Bà xã nhớ gọi thêm Thần Thần, Tiểu Vu nói muốn gặp cô ấy."

"Em sẽ cố gắng."

Hi vọng đến lúc đó ngồi ở phòng riêng biệt, nếu không lão Hoắc mà đụng phải Quý Quân, đoán chừng cũng không vui vẻ gì. Trong lòng lo lắng không yên, Tống Thần lại chọc cô nhưng lần này lực hơi mạnh, cô ngẩng đầu nhìn sang, sững người lại đằng sau ghế của cô ấy đã có bóng dáng sừng sững của yêu nghiệt nào đó rồi?

Bốn phía yên tĩnh kì lạ, cô lúc này mới phát giác, mọi người đang phóng điện cao áp tập trung hết lên người mình. Mẹ ơi, cô trùng mắt với Tống Thần, sao cậu không nhắc mình!

Cô ấy liền trừng lại, mình TMD chọc cậu N lần.

Cô suy nghĩ, được rồi, mới vừa rồi cô ấy đúng là có nhắc nhở qua.

Cô quay sang điện thoại nhỏ giọng nói: "Em cúp máy trước, gặp lại sau."

Sau đó chậm rãi đứng lên, hướng mọi người ưu nhã cười cười: "Khiến mọi người chê cười rồi là người trong nhà thôi."

"Tổ trưởng Hạ, mọi người chờ cũng đã lâu, cùng đi thôi."

Điện thoại di động đang đặt trên môi bị anh ta lấy đi, năm ngón tay thon dài trắng nõn thu thập những vật bẽ bộn trên mặt bàn bỏ vào trong túi xách, điện thoại di động cho vào trong cái túi nhỏ đằng trước. Cô dùng sức, nhanh chóng đoạt lấy túi, cười khiêm tốn mà xa cách: "Làm phiền Trưởng phòng Quý, tôi tự mình cầm được."

Bốn phía có tiếng hít khí cùng thì thầm lại nghĩ đến động tác mới vừa rồi của Quý Quân đã rơi vào trong mắt của mọi người. Con mẹ nó anh muốn chơi trò mập mờ đúng không, bà đây cũng nhiều năm không chơi trò này rồi.

Cô nhìn mọi người xung quanh, mang theo nụ cười không kiêu ngạo không tự ti: "Quản lý Quý là bạn học cũ của tôi, trải qua rèn luyện của chủ nghĩa Tư Bản chắc cũng học được tính tình khách khí như vậy."

"Quốc gia độc ác cũng có cái hay để học tập, bạn học cũ, đã lâu không gặp."

Tống Thần nhìn Quý Quân rồi đưa tay ra, cười đến mười phần nịnh nọt nhưng cô lại cảm thấy cực kỳ đáng yêu.

"Tống Thần, đã lâu không gặp." Quý Quân quay lại bắt tay cô ấy, ánh mắt cuối cùng cũng rời khỏi cô, cô âm thầm thở ra.

"Buổi tối không thể đi cùng mọi người, người trong nhà đang giục rồi".

Rồi cô nhìn sang Tống Thần: "Thay mình mời rượu Quản lý Quý nhé, phải hoàn thành nhiệm vụ của đảng và tổ chức giao phó biết không?"

"Không phải cũng là Hương của cay đường Nam Kinh sao? Thuận đường, anh đưa em đi."

Thì ra là cái gì anh ta cũng đều nghe được. Cha mẹ ơi! Sao điện thoại này lại có cách âm tồi như vậy, lần sau cô kiên quyết ủng hộ hàng nội, nhất định không mua hàng nhái nữa!

Anh kéo tay cô, không sợ ánh mắt mập mờ xen lẫn kinh ngạc của mọi người đang nhìn vào bọn họ, khi cô định thần lại thì đã đi tới cửa.

Cô rất muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài: mấy ngày không gặp, ăn nhiều thịt bò của nước Mỹ làm anh ta thật sự hóa thân thành sói rồi?!

Cô rất muốn hất tay của anh ra mà châm chọc nói: Tiên sinh, chúng ta rất thân quen sao? Không quen đúng không, cho nên xin hãy tự trọng.

Sau đó nhìn các vị đồng nghiệp với vẻ vô tội mà cười hi hi ha ha: "Bạn học cũ tìm tôi để ôn chuyện thôi."

Nhưng vẫn là câu nói kia, anh ta là cấp trên, cô còn muốn làm việc ở Thịnh Nguyên thì không thể bôi bác mặt mũi của anh ta được. Ít nhất trước mặt các đồng nghiệp khác thì không thể làm vậy, trừ Tống Thần.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: JQ thứ bảy

Bị anh kéo thẳng đến bãi đậu xe, nhét vào một chiếc Audi việt dã, anh chàng này cũng không tệ vừa về nước đã mua được chiếc xe mấy chục vạn!

Cô sờ sờ da thật trên ghế ngồi, đứng là cảm xúc rất được: "Xe này rất tốt, anh mua à?"

Anh dựa vào ghế lái không nói gì, cô quay đầu nhìn anh, phá vỡ cục diện bế tắc.

Anh từ trong hộp phía trước xe móc ra một gói thuốc lá nhãn hiệu Mãn Thiên Tinh, châm lửa, chưa qua một giây khói trắng đã lượn lờ bốc lên.

Cô hạ kính xuống: "Hút thuốc không tốt cho sức khỏe."

"Em còn quan tâm sao?"

Quý Quân chợt áp sát đến, khói dày đặc phun vào mặt cô, cô phiền não quay mặt: "Tôi đây là đang quan tâm đến cấp trên."

Khoảng cách của ghế lái phụ gần như vậy, may là cô đã ngồi sát sang bên kia thế nhưng mặt của anh vẫn ở gần ngay trước mắt cô. Ngón tay búng một cái điều thuốc bay thành một đường cong ra bên ngoài cửa xe.

Quý Quân một tay đặt lên cửa xe, một tay khoác lên trên ghế dựa ngay đầu vai cô, cô giống như con mồi đang bị anh vây lấy.

"Son Chi, được gặp em thật tốt!"

Con người đen nhánh bên trong chất chứa sự chân thành tha thiết quen thuộc nhìn cô chăm chăm, cô cảm thấy được một dòng chất lỏng trong suốt từ nơi ấy tràn đến. Chẳng biết tại sao, lời nói đến cổ họng tự dưng bị nghẹn lại, không nói nên lời, theo bản năng cô giơ tay lên định lau đi, nhưng khi ngón tay chuẩn bị chạm lên mặt anh thì trước mắt đột ngột xuất hiện khuôn mặt với ngũ quan thâm thúy của một người. Tay cô chợt khựng lại, rồi khó khăn thốt lên: "Quản lý Quý, xin tự trọng!"

Cô đẩy anh ra, đây là lần từ chối thứ hai trong ngày hôm nay, anh chán nản quay lại ghế ngồi, đôi tay hung hăng nện ở trên tay lái.

"Quản lý Quý, bây giờ ngài vinh quy trở về, nên tập trung vào công tác. Ngài vừa có tài vừa có tướng mạo, sẽ không thiếu phụ nữ ở bên cạnh."

"Hạ Son Chi, em rất thích dùng cái giọng không nóng không lạnh này nói chuyện với anh đúng không."

Anh nhìn cô chăm chăm, trong mắt chất chứa nộ khí, nhưng vẫn không đủ để uy hiếp cô: "Cấp trên cùng cấp dưới, là điều hết sức bình thường."

"Em . . . . ."

Anh giận đến nghiến răng, trong lòng cô cũng có chút chua xót, khi gặp lại thì cũng đã trở thành người xa lạ. Là cô quá ác tâm hay là lão Hoắc đã mọc rễ trong lòng cô đã quá lâu rồi. Cô đối với anh tàn nhẫn, chính là có trách nhiệm đối với lão Hoắc điều này không thể nào nghi ngờ được.

"Đi thôi, đường Nam Kinh, còn biết đi như thế nào không?"

Cô đối giọng chế nhạo hi vọng anh không dây dưa nữa.

Anh nhìn cô thật sâu xa, ánh mắt không biết là đang nhìn cô, hay còn là xuyên thấu qua cô nhìn lại quá khứ. Cô cũng không biết dĩ nhiên cũng không thăm dò, với anh ta mà nói cũng chỉ là cấp trên mới của cô, chỉ như thế mà thôi.

"Anh ta đối với em có tốt không?"

"Rất tốt."

"Anh không còn cơ hội nào sao?"

"Ừm!"

"Hạ Son Chi, chúng ta quen nhau bảy năm em cũng đã quên hết những ký ức kia rồi sao?"

"Dù thâm tình thì thế nào, cũng chỉ là tình yêu bảy năm thôi sao?"

"Em vẫn còn đang trách anh?"

"Trong lòng em đã sớm không còn hận nữa rồi bởi vì bây giờ em rất hạnh phúc, không có hơi sức mà đi oán hận."

Quý Quân rút cuộc cũng trầm mặc lái xe, không uống công cô bộc bạch ra câu nói thâm tình cuối cùng kia. Ông trời ơi, tha thứ cô...cô thật không phải là cô ý nói như vậy làm cho người ta phát điên lên, chỉ là bất đắc dĩ thôi !

Còn một đoạn nữa thì đến, cô lễ phép nói: "Dừng ở đây thôi, em muốn mua chút đồ."

"Em như vậy là sợ anh ta hiểu lầm?"

Anh thật là thông minh, có lẽ là cô lấy cớ quá gượng ép, người bình thường cũng có thể nhìn ra được. Đúng vậy, cô không muốn lão Hoắc mất hứng, cho

nên lựa chọn để người mất hứng là anh đi.

"Em yêu anh ấy." Cô trả lời Quý Quân như vậy, mặt của anh cứng lại càng thêm u ám một chút cũng không có nét mặt tươi vui như trước đây.

"Người trước đây em yêu là anh!"

"Anh cũng biết là trước đây rồi mà."

Cô cười mở cửa xe, ngẩng cao đầu rời đi. Cô đi chậm chậm, liếc mắt sang bên cạnh tủ kính thấy gương phản chiếu đến màu vết dã xanh dương đậm.

Rẽ trái ở phía trước hơn mười mét có một ông chú đang dựa vào tấm thủy tinh cúi đầu hút thuốc lá, là ai vậy?

Chính là lão Hoắc nhà cô.

Người đàn ông cao hơn một mét tám đứng ở bên đường làm cho các cô gái liên tục quay đầu lại nhìn, không được không được, chủ phải tuân thủ nghiêm túc lời nói của một người chồng chứ!

Cô siết chặt quả đấm, trong lòng đối với những người đang mơ ước đến ông chú nhà mình rống giận: TMD cút đi, không nên trêu chọc lão Hoắc nhà chị đây, nếu không thì một người đến thì cần một người, hai người đến thì bỏ cả hai, đến một đám thì tạt a- xít sun-phu-rit.

Tạt a- xít sun-phu-rit!

Cô muốn nói thật xin lỗi, cô thật sự không hề lạnh chút nào, có thể nghĩ đến cả việc hủy nhan sắc làm cho người ta đau đến không muốn sống như vậy thì cũng quá độc ác rồi?

Tất cả đều do bạn thân Tống cả, đều do ảnh hưởng độc hại của cô ấy.

Có lẽ đúng lúc này Tống Thần đang cùng đồng nghiệp chen chúc trên xe taxi bỗng nhiên lại thấy rừng mình, không biết là có người đang thầm mắng cô ấy.

Cô tăng tốc độ chạy đến bên lão Hoắc.

Nhưng đột nhiên lại có một người phụ nữ bước đến bên cạnh anh nói thầm vào tai mấy câu, tiếp đó lão Hoắc đưa mắt nhìn ra đường, ném tàn thuốc đi vào bên trong nhà hàng.

TMD, người phụ nữ đã có tuổi này không phải là Vương Hiểu hay sao!

Không lúc nào là không tìm lý do để lại gần!

Cô cầm chặt túi xách, móng tay cào cào trên túi đưa mắt nhìn trừng trừng vào cửa.

Wang Hui Xie kia hình như cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của cô, trong khi cô nhìn vào cửa liền nhìn về phía cô, nụ cười trên mặt theo đúng chuẩn của nàng Mona Lisa.

Mẹ kiếp, người phụ nữ chết tiệt, tuyệt đối là cố ý, cố ý để cho cô hiểu lầm, muốn khiêu khích, muốn cho cô uống dấm chua đúng không?

Bà đây tối nay sẽ theo mi chơi, không phải là uống rượu nhiều một chút sao, who sợ who!

Cô mới bước vào cửa thì đã có nhân viên phục vụ xinh đẹp chào đón: "Hoan nghênh, xin hỏi chị là bà Hoắc phải không?"

Giọng nói thật ngọt ngào, làm cô cũng muốn cười: "Đúng vậy."

"Mời đến bên này, Hoắc tiên sinh đặc biệt giao phó em ở chỗ này chờ chị."

Bà Hoắc, được rồi cô thừa nhận, xưng hô này hết sức hợp khẩu vị, trên căn bản cho đến bây giờ vẫn chưa có người nào gọi cô như vậy. Mặc dù là cô gái trẻ tuổi, nhưng mà tâm trạng của cô vẫn thấy ngọt: cô gái nhỏ đáng người xinh đẹp, thông minh lại biết nói chuyện như vậy, cô cười hướng cô ấy gật đầu: "có tiền đồ, thật có tiền đồ"

Cách thật xa đã nghe thấy tiếng cãi nhau ở bên trong phòng truyền đến, dùng đầu ngón chân cũng đoán được là đám người đầy tớ của nhân dân không hề khiêm tốn kia. Cô vỗ vỗ cánh tay của em gái kia: "Chỗ cũ đúng không, chị tự đi được, em cứ đi làm việc khác đi."

Cô ấy cười với cô, sau đó xoay người chạy đi.

Cửa của "Mai Hoa Các" đang đóng một nửa, nhiều người đàn ông với giọng nói thô lỗ không thể bỏ xuống được chữ "Rượu".

Cô từ từ đẩy cửa ra, không khí thật ngọt ngào, khói mù mịt lượn lờ ở bên trong, người đàn ông ngồi ở bên trong đối diện với cô liền ngẩng lên nhìn.

Cô âm thầm nhũn mảy, TMD, Chị Vương à, ai bảo chị dựa vào đàn ông nhà tôi gần như vậy!

Cô đoán chừng, hầu hết sức nặng trên người Vương Hiểu đều đè ở bên phải đầu vai lão Hoắc mà sao lão lại không chịu hất chị ta ra?

Đang lúc cô dùng ánh mắt để bấm chặt đôi cầu nam nữ kia thì lão Hoắc chợt đứng dậy cầm ly rượu lên nhìn về phía người đàn ông đối diện: "Người anh em, lần này xin cảm tạ!"

Lão Hoắc uống một hơi hết sạch cốc rượu Mao Đài, TMD, đám người công bộc của nhân dân kia dân luôn thích uống Mao Đài. Mà cô đã nói rất nhiều lần rồi, rượu Mao Đài có hàm lượng foóc-mon-ê-hít trong rượu cao nhất, nhưng mà anh lại không nghe lời. Anh luôn làm theo ý mình, vậy thì hôm nay cô cũng không thêm đề ý đến anh nữa.

"Chị dâu, chị rút cuộc đã đến, các anh em chờ đã lâu rồi!"

Người vừa lên tiếng là đồng chí Phó Đội Trưởng— Cố Tích, là người mới vừa rồi lão Hoắc mời rượu.

"Ở xa đã nghe thấy âm thanh thật ồn ào, không lật tung nhà hàng của người ta lên là tốt rồi."

"Chị dâu, đến ngồi bên cạnh em vừa lúc có một chỗ trống."

Cố Tích hướng cô nháy mắt, cô làm sao lại không hiểu ý tứ trong lời nói của cậu ta, thân nhiên đi tới, ngồi xuống. Đi vài bước, cô vẫn không nhìn thẳng đến tầm mắt của người nào đó.

"Em gái đến muộn, phải phạt rượu đấy."

Không cần phải dùng đầu ngón chân đoán, cũng biết câu nói vừa rồi là của chị Vương!

Cố Tích còn lớn hơn cô hai tuổi còn gọi cô là chị dâu, ở trong đội bọn họ chỉ có Vương Hiểu gọi cô là em gái.

Gọi thì gọi, cô so với chị ta trẻ tuổi hơn mà, đi với bụt mặc áo cà sa đi với ma thì mặc áo giấy.

Đám người bọn họ trên người mang theo mấy phần khí thế cường đại hào sảng, bình thường nhậu nhẹt cũng là ăn to nói lớn, thô bạo đã trở thành thói quen, muốn bọn họ ăn uống nhỏ nhẹ thương hoa tiếc ngọc? Còn không bằng cô tự mình đi cầu phúc.

Cô nhìn qua trên bàn có khoảng mười người, có người đang hoa chân múa tay, có người đang nói chuyện với nhau vẫn len lén liếc cô, có người rõ ràng nhìn thẳng vào cô, đều là ánh mắt muốn xem kịch vui nhưng chỉ có đôi cầu nam nữ kia là chói mắt nhất.

Trên mặt Vương Hiểu cười khiêu khích lại thêm mấy phần quyến rũ, không biết chị ta hôm nay gặp phải chuyện gì tốt, đuôi lông mày hình như cũng nhuộm tình. Thái độ rõ ràng là muốn quyến rũ người đàn ông của cô!

Còn lão Hoắc thì một tay nắm mép chén, chậm rãi xoay vòng vòng, giống như không chút để ý nhìn cô, khóe miệng theo thói quen nhếch lên, trong ánh mắt mang theo vài phần phong tình.

Cô vỗ vỗ mu bàn tay Cố Tích: "Rót rượu, 3 chén!"

Tiếp theo đó là một mảng hít khí, tất cả đều dừng lại nghiêm túc nhìn cô.

Cố Tích liếc lão Hoắc sau đó lại gần cô nhỏ giọng nói: "Chị dâu, để em uống thay chị."

Ba ly rượu Mao Đài mỗi chén năm mươi ba độ, đối với người không biết uống rượu như cô làm bọn họ trọn hết mất lên.

Cô chậm rãi nâng tay trái lên, ánh mắt nhìn vào trước ngực của anh, thấy ngực vừa hít vào, được rồi cái cô muốn chính là hiệu quả này.

Cô còn chưa kịp nói thầm với cậu ta thì Cố Tích đã vội vàng nói: "Chị dâu, lão Hoắc sẽ chém em đấy."

Trong lời nói đó vừa mang một chút sợ hãi lại vừa chứa đựng ý trêu đùa rõ rệt?

Có ánh mắt nhìn cô chằm chằm, cô vẫn không thêm đề ý!

Cô vỗ vỗ đầu Cố Tích bắt chước theo điệu bộ của bà mẹ yêu thích dịu dàng khà ái nhà mình: "Đã lăn lộn ở ngoài xã hội, mới như thế này mà đã không chịu nổi sao?"

Cố Tích nhú mày rồi liếc nhìn lão Hoắc, sau đó rũ mắt xuống nói nhỏ với cô: "Lúc anh ấy ra ngoài lăn lộn, em vẫn còn đang mặc quần yếm đấy!"

Hơi thở của cậu ta phun trên mặt cô, cánh môi thiếu chút nữa chạm vào tai cô, nhưng lại dừng lại đúng lúc.

Chỉ là chuyện này xem ra trong mắt những người còn lại ở đây cũng đáng để bàn luận rồi!

Cố Tích, cậu khá lắm, lão Hoắc muốn tìm cậu tính sổ cũng không nên trách chị đây!

Cô cùng với cậu ta trao đổi ánh mắt, cậu ta nháy mắt đồng ý sau đó lại nhử mồi. "Thật không có việc gì?"

Bọn họ không nhìn đến mọi người trên bàn, ngay trước mặt lão Hoắc chị em em em ngọt ngào như vậy, cũng không biết tiếng hít thở trong phòng bị ép xuống thấp như vậy, không kém phần kỳ quái.

Cô quay đầu sang Cố Tích cười nhạt một tiếng, cô luôn hiểu rõ chính mình mỗi khi cười như vậy vẫn luôn làm cho lòng người rung động nhất. Đừng trách cô tự luyến như vậy, con mắt Cố Tích lúc này đang lẩn tránh không phải là đáp án tốt nhất sao!

"Chàng trai ngốc, chưa từng thấy qua mỹ nữ hay sao ....!"

Cô che môi sẵn giọng nói với Cố Tích, vừa mới quay đầu lại nhìn thấy trong mắt lão Hoắc phong thái trầm tĩnh quyền rũ đã biến mất thay vào đó là ngon lửa ghen tuông cùng với tức giận đang bùng lên hùng hực như muốn lăng trì cô.

Nhưng cô còn chơi chưa đủ đâu!

Lão già, người ta đã cho anh cơ hội. Ai bảo anh không nhanh chóng mời cô ngồi xuống bên cạnh anh, cô biết rõ bên cạnh anh không còn chỗ trống, vậy sao anh không để cho chị Vương kia đứng lên nhường chỗ lại cho cô?

Muốn người khác nhường chỗ thì cũng không được lịch sự cho lắm, vậy sao anh cũng không biết ngồi vào bên cạnh Cố Tích để cho những người bên cạnh mỗi người xê dịch ra một chút.

Nói tóm lại là anh không thông minh cho nên tự mà gánh lấy hậu quả!

Mới vừa rồi vội vàng nhìn thẳng vào mắt anh, trong mắt cô chính là ý tứ này, lão Hoắc lại nắm chặt ly rượu mím chặt môi hung dữ nhìn cô chăm chăm hành động này cho thấy anh đã thật sự rất tức giận!

Cô lười phải trừng lại anh cùng với Cố Tích đùa thật vui, trẻ tuổi đúng là có sức sống. Chú Hoắc à, chú cùng với chị Vương kia đều giống nhau đã quá già rồi !

Cố Tích rất biết điều giúp cô rót đầy 3 ly rượu, cô quét mắt một vòng thấy trên mặt mọi người có mấy phần quan tâm kèm theo mấy phần lo lắng, cô vừa nâng ly lại có người cản lại: "Anh thay em uống!"

Ba phần tức giận bảy phần bình tĩnh, với giọng điệu không muốn ai chen vào.

Anh hùng cứu mỹ nhân chính là lão Hoắc, anh vẫn còn đang giận dữ hung ác nhìn chăm chăm vào cô, trong ánh mắt đầy uy hiếp, làm sao mà cô không thấy được!

Cô nhìn anh thân nhiên cười: hiện tại đã muộn rồi, ông chủ à!

Sau đó nâng ly rượu lên uống vào.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: JQ thứ tám

Mẹ ơi, có ai từng nói rằng rượu nguyên chất vừa thơm lại vừa ngon mà sao cô lại thấy rượu này vừa đắng lại vừa cay như vậy, thiếu chút nữa là chảy nước mắt.

Thật thấy khâm phục mình, ba chén trôi xuống bụng cả người cảm thấy choáng váng giống như đang ở trên chiếc thuyền nhỏ trôi lơ lửng giữa hồ sen xanh ngát.

Phó Xuân Phân có hồ sen rất nổi tiếng nhưng bây giờ đang là tháng mười hai hoa sen đã sớm tàn lụi rồi.

"Khụ khụ" Tự nhiên lại bị sặc nước bọt, men rượu sộc thẳng lên mũi.

"Chị dâu giỏi quá!"

"Thì ra là chị dâu muốn giấu nghề!"

"Chị dâu, chị là thần tượng của em. Hóa ra là nói đến ‘ mở ba chén ’ chính là muốn nói đến chị!"

Tiếng khen kèm theo tiếng vỗ tay vang lên, cô nhìn xuống nuốt nuốt nước bọt.

Cố Tích kéo nhẹ ống tay áo của cô, cô liền quay đầu sang : “Không có việc gì.”

"Trước kia lão Hoắc không để cho bọn em uống cùng chị..., thì ra chị đúng là cao thủ rồi, tối nay không say không về?"

Cố Tích nhìn cô cười ranh mãnh, cô khoát tay hùng hồn nói: "Không thành vấn đề!"

Sau đó lại nhìn về đối diện, cười đắc ý: "Chị Vương Hiểu, có bằng lòng không?"

Wang Hui hơi nhếch khóe môi mỉa mai nói: "Tư lượng của em cũng tốt nhĩ."

"Chị dâu, em mời chị, chúc chị phúc như biển Đông!"

Chàng trai hào sảng Lý Khôn hướng về phía cô nâng chén. Em trai à, chúc phúc kiểu này có khác gì muốn đùa bỡn, ly rượu này chị đây phải uống.

"Chị dâu, chúc chị sớm sinh bé gái đáng yêu!"

Người thứ ba này chúc rất hay, mặt của Vương Hiểu đen lại, lão Hoắc đắc ý cười ra tiếng vì vậy cô cũng nên uống chén này.

"Chị dâu, cũng nên để cho lão đại còn chút sức lực, không muốn đập cửa mà chạy còn phải để lại cho bọn em một chút canh thừa nữa chứ!"

Chàng trai cao lớn số bốn tiếp tục!

"Chị dâu, chúc chị mãi mãi xinh tươi trẻ đẹp!"

Nghe thì hay đấy nhưng mà chị dâu các người cũng không phải đang luyện X công !

"Đủ rồi, các cậu nên có chừng mực thôi."

Lão Hoắc rốt cuộc cũng lên tiếng, khi anh nói đến từ cuối cùng thì đầu lưỡi hơi nhưng lại. Cô nhìn anh dưới ánh đèn mờ lung, giọng nói không lớn không nhỏ, lại có một chút mập mờ, đầu quả tim run lên liền toét miệng cười với anh.

Vì uống nhiều rượu nên giờ phút này gương mặt của cô như bị lửa thiêu, nóng hầm hập. Cố ý lờ mờ mắt nhìn anh, ánh mắt của cô như có như không mang theo mấy phần quyến rũ.

Lão Hoắc đột nhiên uống sạch cốc rượu trên tay sau đó vẫy vẫy cô : "Đến đây."

Anh đây là đang ra lệnh cho cô sao?

Không phải , cô cảm thấy được là anh đang van xin cô.

Trêu chọc cũng nên có mức độ, vui đùa cũng nên có chừng mực thôi.

Hôm nay chơi đến đây thôi, không thể chọc anh tức giận quá lần sau sẽ không có trò hay để chơi tiếp nữa.

Cô thản nhiên đứng dậy nhưng không ngờ đầu gối lại run lên, đúng lúc được một bàn tay đỡ lại. Cô còn chưa kịp nói cảm ơn Cố Tích thì đã bị kéo mạnh về phía sau.

Ông chú à, cầu xin chú dịu dàng một chút!

Lão Hoắc siết chặt lấy bả vai làm cô thấy hơi đau đau. Vì cô thấp hơn anh mười mấy centimet nên đành phải ngẩng nhìn lên, trong mắt của anh đang đốt lên hai ngọn lửa muốn phun trào ra ngoài. Cả người cô dính vào trong ngực anh, muốn mập mờ bao nhiêu thì có mập mờ bấy nhiêu!

Cô nảy sinh ý niệm đùa dai, nhón chân lên nhanh chóng cắn cằm anh một cái.

Anh rốt cuộc cũng thả lỏng chân mày, khôi phục lại sự thâm trầm ban đầu, nhưng vẫn dùng giọng hung hăng nói với Cố Tích: "Về sau cách xa bà xã của anh đây ba thước!"

Nói xong còn làm điệu bộ như muốn đánh người.

Cô cảm thấy được ánh mắt lão Hoắc chột lóe lên hung dữ, đúng là phong cách của đàn ông đích thực.

"Ha ha ha. . . . . Cố Tích, cậu chọc giận lão đại về sau trong sân huấn luyện cậu sẽ trở thành cái bia thịt rồi!"

"Như vậy cũng tốt. . . . . Cô rốt cuộc không cần lại làm cái bia rồi, mừng đến rơi lệ!"

"Cứ vậy đi, tiểu tử cậu đúng là có đạo đức!"

"Ồi thật bất hạnh làm mục tiêu sống bốn mươi chín ngày!"

Trong tiếng cười của bọn họ cô như nàng dâu nhỏ ngoan ngoãn vùi trong ngực lão Hoắc, bị anh mang tới chỗ đang ngồi. Cô liếc mắt vừa vặn có thể thấy khuôn mặt đang trắng xanh của Vương Hiểu. Chị à, không phải là em muốn làm chị khó chịu, mà là chị tự mình rước lấy thôi!

Cô đây chỉ là phản kích mà thôi, lão Hoắc đã từng dạy cô khi bị kẻ địch chèn ép lần áp thì nhất định không được nhún tay, phải một đao chém xuống mà ngăn lại.

Cô đây là đang ngoan ngoãn nghe theo chỉ dạy của ông xã mà thôi!

Lão Hoắc nheo mắt nhìn Lý Khôn ngồi cạnh Vương Hiểu, cậu ta cũng là một người biết nghe lời, ngoan ngoãn mời Vương Hiểu chuyển đến ngồi ở vị trí của cậu ta sau đó mang bát đĩa sang ngồi vào bên cạnh Cố Tích.

Lão Hoắc hài lòng sờ sờ cằm, sau đó nhìn sang cô mập mờ cười.

"Em rất có khả năng uống rượu?"

Từ lúc ngồi xuống, tay lão Hoắc như gọng kìm không rời thắt lưng của cô làm cô đành phải tựa vào đầu vai của anh. Liếc qua người lão Hoắc cô thấy được một ánh mắt lạnh lùng thù địch đang nhìn mình, cô khinh không thèm đếm xỉa đến.

"Anh rất được ưa thích đây lại còn được ngồi cạnh ôn hương nhuyễn ngọc nha." Cô cố ý liếc qua Vương Hiểu ngồi bên phải lão Hoắc, ghé vào tai anh nói thầm

Lão Hoắc không nói, mắt như dao nhìn Cố Tích rồi nói với cô: "Cô bé, mới vừa rồi em còn kể tai nói nhỏ với ai, quên rồi sao?"

Lão Hoắc cố ý nói giọng mập mờ làm tóc gáy trên người cô dựng lên, anh buồn bực nói:

"Anh rất không vui."

Thành thật mà nói, cô bây giờ lại cảm thấy vui vẻ!

"Cố Tích là một cậu bé ngoan."

"Xem khi trở về anh trừng phạt em thế nào."

Sau đó lão Hoắc cắn răng nghiêng lợi uống đáp lễ Cố Tích ba chén rồi nặng nề cẩu vào thắt lưng của cô.

Mẹ ơi, thật là đau chết cô!

Khi đàn ông ghen cũng hết sức dọa người!

Đánh giá đã hoàn tất!

Cua vừa cay vừa thơm, cô ăn cực kỳ sung sướng, chẳng buồn để ý đến người phụ nữ đang u sầu kia nữa.

Đều là phụ nữ cả, tội gì phải làm khó nhau cho nên chỉ cần chị không trêu chọc tôi, tôi cũng vậy sẽ không khi dễ chị.

Lão Hoắc lột một con tôm xào cay đưa tới bên miệng cô, đầu lưỡi của cô trượt qua qua đầu ngón tay của anh, cô cảm thấy mùi vị của thịt tôm thật tươi ngon.

Ánh mắt của anh tối sầm lại, cắn răng nghiêng lợi: "Cô bé này tiểu yêu tinh."

Sáu chữ này như sấm nổ bên tai Hạ Sơn Chi cô đây. Đồng chí lão Hoắc à, thế giới đang hòa bình, anh cũng không muốn để cho cô sống dở chết dở chứ.

Vì thế cô bĩu môi: "Em muốn ăn rau."

Lão Hoắc mặc dù cả người căng thẳng nhưng cuối cùng vẫn tình nguyện gấp rau xanh ngăn ngắt đến miệng cô.

Cô nhìn quanh thấy ánh mắt soi mói của mọi người, xấu hổ nói: "Bọn họ đang nhìn kìa, để vào trong bát của em đi."

Lão Hoắc ngẩng đầu, quét một vòng, im lặng áp bức và uy hiếp.

Một cậu vãi vàng nói: "Em là người vô hình."

"Ai, em uống say rồi, cái gì cũng không nhìn thấy."

"Tiểu Lý Tử, em cũng thêm ăn rồi, ở đây có rất nhiều rau chân vịt đấy."

"Tiểu Cố Tử, đến rót rượu cho anh đây."

"Vương Nhị Ma Tử, tới múa thoát y đi."

Nhìn xem, đây đúng như là một thế giới hỗn loạn vậy.

"Chị Vương"

Cô lướt qua lão Hoắc, nhìn sang bên phải: "Em gái cũng làm ba chén rồi, chị cũng nên đáp lễ một ly có phải không?"

Mắt phượng nhếch lên, Vương Hiểu buông ly rượu trong tay, cười có chút lẳng lơ:

"Ha ha ha, em cũng không biết rồi, ở trong ngành bọn chị, cấp dưới bị phạt rượu nhất định phải uống..., còn cấp trên có quyền từ chối."

Vương Hiểu cố ý quay sang nhìn lão Hoắc chằm chằm nung nịu hỏi: "Sở Kiệt, anh nói có đúng không?"

Lão Hoắc sờ sờ cằm, quay đầu lại nhìn cô, nhếch môi không nói.

Tóc gáy lại dựng lên, Sở Kiệt, nghe tình cảm quá đi, cũng không kiêng nể gì đi quyến rũ chồng của cô trước mặt của cô như vậy!

Muốn thách thức, cô đây liền chấp nhận.

Cô vuốt ve phía trên cánh tay lão Hoắc, ép sát vào người anh, nháy mắt nói: "Cố Tích mới vừa gọi em cái gì biết không?"

"Ừm?" Lão Hoắc sờ sờ cằm, chờ cô nói tiếp.

Vương Hiểu nghiêm mặt khinh thường liếc xéo cô.

Cô cười với Cố Tích: "Này, mới vừa nãy cậu xưng hô như thế nào vậy?"

Cố Tích sững sờ, lập tức nói tiếp: "Chị dâu!"

"Ngoan."

Cô nhìn Cố Tích với đôi mắt quyến rũ, đầu gối lại bị lão Hoắc gõ gõ. Ai, rất đau, cô đành cố chịu.

"Theo lão Hoắc, chị Vương Hiểu phải gọi em là. . . . ."

Cô kéo dài giọng nhìn mọi người xung quanh bàn cuối cùng nhìn đến Vương Hiểu.

"Phải gọi chị dâu, không thể rối loạn quy củ."

"Đúng vậy, mặc dù chị Vương Hiểu so với chị dâu lớn một chút, nhưng chúng ta cũng phải để ý đến mặt mũi của lão đại chứ."

"Lão đại, Anh nói đúng không?"

Lão Hoắc nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến. Thông minh, đem vấn đề ném ra ngoài, nóng này vội vàng thì không phải lão Hoắc nhà cô.

Vương Hiểu trên mặt cười đầy gượng ép, có chút không nén được giận dữ.

Cố Tích làm tăng cho cô thêm sĩ diện vì vậy cậu ta nói: "Vương Hiểu, không phải là một tiếng chị dâu hay sao, phải làm sao cho xứng với danh tiếng hoa hồng xinh đẹp của đội chúng ta chứ!"

Cố Tích vừa dứt lời, sắc mặt Vương Hiểu tối sầm lại, đứng thẳng lên, tuyên bố: "Tôi no rồi về nhà trước."

Vương Hiểu thờ hồn hèn đi tới bên cửa, quay đầu lại căm tức nhìn cô: "Hạ Sơn Chi, xem cô đắc ý được bao lâu?"

Lại chuyển sang lão Hoắc: "Hoắc Sở Kiệt, giày rách anh cũng không vứt bỏ."

Vương Hiểu giễu cợt hừ một tiếng: "Em thấy thật không xứng với anh, thật mất mặt!"

Chị ta vung tay áo, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Đề lại phía sau hai câu nói đáng để suy ngẫm.

Mọi người trong phòng nhất thời ngây người, Cố Tích ngược lại phản ứng nhanh hốt hết lớn bắt mọi người uống tiếp.

Cô lại chỉ đề ý đến lão Hoắc, anh buồn bực uống rượu trong chén, sau đó bóc tôm he đưa cho cô. Chỉ có điều anh không nhìn cô không biết đang suy nghĩ cái gì.

Anh không muốn nói chuyện, cô cũng liền ngoan ngoãn ngồi yên.

Thấy có chút nhạt như nước ốc.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: JQ thứ chín

Sau khi com nước no nê liền lên ô-tô đi về nhà.

Tháng mười hai trời đông giá rét, lão Hoắc chỉ chịu hé cửa sổ ra một tí. Cô thấy cả người khó chịu nóng bừng bừng: "Em muốn hóng gió."

"À, mới vừa rồi không phải còn uống được rượu hay sao?"

"Hừ, anh đúng là tốt quá đấy, thấy em bị người ta khi dễ như vậy cũng không nói giúp được tiếng nào?"

"Ai lại dám khi dễ em... , " Anh nhanh chóng quay đầu liếc cô rồi bỏ sung thêm:

"Huống hồ là còn có anh ở đây."

"Hừ! Cũng chỉ có Cố Tích đứng ra hòa giải không khí, mấy người còn lại thì từng người từng người một nhìn em chăm chăm chỉ muốn xem kịch vui. Nếu không phải là em trời sinh. . . . ."

Cô che miệng lại cũng may còn chưa nói ra.

"Trời sinh cái gì?"

"Sức lực như thần!"

Lão Hoắc nhìn cô đầy hứng thú sau đó chuyển tâm lái xe.

Cô không thể để cho anh biết sự thật là cô "ngần chén không say" mặc dù cô rất ghét uống rượu. Nguyên nhân là cha Hạ của cô làm việc ở xưởng rượu nên từ nhỏ cô đã bị mưa dầm thấm đất. Nhưng mà mọi người trong gia đình bao gồm cả anh trai cô và lão Hoắc đều không biết việc này. Bọn họ đều cho rằng cô không biết uống rượu trừ khoảng thời gian kia.

Anh trai Hạ từ lúc sáu tuổi đã học cùng lão Hoắc lên đến tận cao trung. Nhưng khi lên đại học vì đuổi theo người mình yêu nên đã đến thành phố Bắc Phương. Cô đã nhiều năm không gặp anh ấy rồi, thật là nhẫn tâm, yêu đến cuồng si mà

Nhà họ Hạ không phải là gia đình đông con nhiều cháu, để triển khai kế hoạch hoá gia đình năm ấy, cô cũng nhanh chóng vào tiểu học cho thêm phần khí thế.

"Ồi đau đầu quá, em say rồi."

Cô ngã người sang chỗ lão Hoắc, làm tay anh hơi vướng nhưng cũng không đẩy cô ra.

Cô ngã đầu vào vai anh, hai cánh tay trong bộ cánh phục màu xanh dương đậm đang đặt trên bánh lái. Cô hung hăng véo anh một cái: "Mới vừa rồi chị gái kia cũng tựa vào người anh như thế này này. "

Cô hít sâu một hơi oán giận nói: "Thối chết!"

"Khi trở về nhớ cho quần áo vào máy giặt giặt mười lần."

"Quần áo này chỉ có thể giặt khô thôi."

"Thì ném đi dù sao các anh cũng có nhiều mà!"

Mặc dù cô thích nhất là nhìn anh mặc đồng phục trông rất hiền ngang mạnh mẽ và cường tráng. Nhưng mà cảnh phục này lại có mùi phấn son của người khác, cô lập tức muốn vứt bỏ ngay.

"Anh trai nói anh già rồi muốn em không được ghét bỏ anh, nhưng mà..." cô quay sang tai của anh nói thầm, cả người đè trên đầu vai anh ngón tay giống như rấn trườn vào vạt áo đồng phục, tiếp tục nói: "Anh lại không ngoan, hại em ghen như vậy, thật là chua.

Tay của cô tìm đến chỗ rốn hung ác bấm thật mạnh, làm cho móng tay cũng lồm vào trong thịt rồi.

Sau đó buông ra tiếp tục trượt đến vùng đất mà cô thích nhất, lòng ngón tay tí mi vuốt ve. Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm da thịt nóng bỏng xen vào trong bộ lông thô ráp. Thật là tốt làm cho lão Hoắc đột nhiên hít sâu một cái!

Cô cực kỳ thích trêu chọc anh. Khi cô ngẩng đầu nhìn quả nhiên anh đang hí mắt. Ánh mắt mặc dù nghiêm túc chăm chú nhìn đường nhưng sắc mặt rõ ràng lại mờ mịt đi rất nhiều.

Đầu ngón tay cô ở trên bụng của anh chậm rãi vẽ lung tung, con ngươi anh chợt lóe lên cúi đầu cắn cắn vào tai cô.

Cô bỗng nhiên nóng nảy: "Chú ý lái xe!"

Suốt xe rung lên, trong lòng thầm nói không phải là muốn làm tới đấy chứ !

"Đèn đỏ!"

Nghe thấy Hoắc Sở Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi nói trái tim đang treo lên chợt hạ xuống. Đầu lưỡi của anh ở tai cô khuếch đảo khiến cô run rẩy. Ngay sau đó cả người bị nhấc bổng lên hai chân bị tách ra ngồi lên đùi của anh, bị anh ôm vào trong ngực.

Cánh tay anh dùng sức, bấp thịt hằn lên cọ sát vào người cô...làm cho người cô run lên.

Nhưng mà chú à anh đang lái xe đấy!

Cô nhắc nhở : "Này, lái xe đi về nhà rồi tiếp tục!"

Anh cắn cắn vào cằm của cô cười quyền rũ: "Là em trêu chọc trước cho nên em phải phụ trách tắt lửa cho anh."

Anh kéo tay cô xuống dưới chạm vào nguồn nhiệt nóng bỏng làm cô co rụt lại. men rượu dâng lên cô đành đi trước một bước vậy.

Dây lưng vương vãi được từ từ cởi bỏ tiếp đến kéo khóa, ngón tay trượt qua mép quần trong. Anh cố gắng kìm nén hơi thở trở nên nặng nề làm cô vừa há hê vừa hưng phấn. Chỉ có cô mới có thể làm cho người đàn ông cường này nhũn mảy, đè nén như vậy.

Tay cô hơi dùng sức nắm lấy nhụ của anh. Hai tay của anh cũng dùng sức cầm chặt lấy tay lái. Cô cảm nhận được điều đó bởi vì những bắp tay của anh đang gồng lên cứng ngắc.

Cô kể vào hõm vai anh là lưỡi liềm: "Đèn xanh rồi, nên lên đường thôi ông chú ."

Anh đạp chân ga còn cô thì lại tiếp tục nhiệm vụ đang bỏ dở.

Không cần nhìn cô cũng biết rõ hôm nay anh mặc quần lót màu đen, cô vẫn luôn thích anh mặc màu đen.

Có người nói rằng đàn ông thường thích nhìn phụ nữ mặc đồ lót bằng tơ tằm viền ren màu đen của Lace (Một nhãn hiệu đồ lót nổi tiếng của Trung Quốc) vì khi mặc vào cảm thấy rất kêu gọi.

Thật ra thì cô cũng hiểu rất rõ đàn ông thích nhất nữ nhân mặc đồ xuyên thấu hoặc là không mặc gì cả.

Ngón trỏ của cô chỉ dọc theo bắp đùi của anh từ từ vào đến quần trong, hô hấp của anh dần dần trở nên nặng nề. Men rượu trong người cô đang phát tác càng thôi bùng lên cảm giác hưng phấn.

Cô ôm chặt anh đầu vẫn ngả vào hõm vai, bụng lại chạm phải cái cứng rắn kia từ tốn nói: "Chúng ta về nhà đã."

Cô vẫn chưa muốn liều mạng. Thế giới đang ở trong thời kỳ hòa bình, cô còn có công việc mà mình yêu thích mặc dù có hơi vướng mắc với tình cũ một chút. Hơn nữa cô còn có người nhà thân thiết của mình, có bạn thân Tống luôn bên cạnh và còn có chú Hoắc kính mến nữa.

Cho nên phải biết quý trọng sinh mạng tránh xa sự cố!

Lão Hoắc cũng không hổ danh ăn cơm sớm hơn cô mấy năm liền dán vào vành tai cô nói: "Được."

Không biết anh chạy xe với tốc độ bao nhiêu mà chẳng bao lâu sau xe đã dừng ở dưới lầu nhà cô.

Anh nhanh chóng cởi quần lót viền tơ màu đen của cô xuống. Cô không ngờ anh lại gấp gấp như thế cũng không dụi dụi đáp lễ lại kéo quần lót của anh

xuống.

Sau đó thì sao? Sườn xe lại được dịp rung lên một trận, lão Hoắc hùng dũng tiến vào.

Thật may là anh thông minh đổ xe ở góc tối của bãi đậu xe, máy quay không thể nhìn thấy được. Chỗ đen tối như vậy đúng là tạo điều kiện cho người ta làm chuyện xấu mà.

Ai, Cô cảm thấy đau bởi vì chưa đủ ướt bổ sung thêm một câu mà trong truyện ngôn tình vẫn hay dùng chính là : "Cái đó của anh quả thật quá vĩ đại" !

Lão Hoắc lần này rất gấp gáp mặc dù trước kia anh cũng hay sốt ruột. Nhưng vì địa điểm không giống nhau làm cho anh hưng phấn khác thường nhiều lần đâm vào khiến cho đầu cô va phải mũ xe. Trên đầu bị đau, phía dưới cũng bị xé rách, chân mày cô nhú thành một đoàn, không biết là khổ sở hay sung sướng nhiều hơn. Anh hôn lên mặt cô, vào chóp mũi, mi tâm, cuối cùng dừng lại ở môi.

"Hạ Sơn Chi, em không phải là giày rách."

"Hạ Sơn Chi, không cho phép nhìn người khác!"

"Anh không cho phép!"

Anh bỗng nảy sinh ác độc cắn chảy máu môi của cô, lời nói bá đạo phả lên mặt cô. Trong cổ họng cô khắp nơi đều là mùi máu tươi, lòng rối bời không biết anh vì sao lại như vậy.

Phải đành ngẩng đầu lên đáp lại anh.

Anh cảm nhận được cô đang lấy lòng khí thể hung ác trên người thoáng thu lại.

Bọn họ rằng môi quần quít cắn nuốt gắt gao. Một lát sau, đau đớn phía dưới mới từ từ được vui sướng thay thế.

Không gian của buồng lái có hạn, hai đầu gối của cô gập ở trên ghế da theo động tác hăng hái của anh đè xuống cứ như thể lặp đi lặp lại. Vùng da trơn mềm trần nổi bị ma sát nặng nề vừa thấy tê dại lại vừa thấy đau.

Cô ôm lấy cổ anh, eo bị anh nâng chặt xương hông như bị bóp rời ra, phía dưới cũng không cách nào tránh thoát được phải đành dựa vào anh chặt hơn.

Rồi từ từ bị chìm đắm hăm sâu vào vừa khổ sở lại vừa vui thích.

Anh tuyệt nhiên không hề dịu dàng cô biết rất rõ là anh đang tức giận.

Anh đang trừng phạt cô.

Anh bị người khác làm cho mất hết mặt mũi cũng không quan tâm.

Tuy nhiên anh lại quan tâm đến cô, quan tâm đến quá khứ của cô.

Quan tâm đến quá khứ của cô không có anh.

Nhưng mà bây giờ, cô chỉ thương anh thôi!

Mà cô cũng biết rõ là anh yêu mình như thế nào!

Bây giờ hai người bọn họ đang ở gần sát như vậy không hề có khoảng cách làm cho cô cảm thấy thật sung sướng, mãn nguyện!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: JQ thứ mười

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra liền giật thót mình. Ôi mẹ ơi, sao đồng hồ báo thức lại không kêu nhỉ?

Trong phòng rất tối nhìn sang rèm cửa sổ thấy kéo kín mít cô giờ chân kêu rên. Bây giờ chỉ có thể xin nghỉ bệnh mà thôi.

Eo và chân giống như bị xe đè nát ,bắp đùi đau nhức khác thường, có lẽ bị trật khớp xương kéo theo một môi.

Hậu quả của việc phóng túng thật không hay ho tí nào!

Tối qua hoa sơn chi thuần khiết là cô đây lại làm ra chuyện tình ở trên xe khiến người ta không thể chấp nhận như vậy.

Trời ơi đập miếng đậu phụ xuống đây đi, một miếng đậu phụ thôi cũng đủ đập chết cô rồi.

Cô quay đầu tìm kiếm thủ phạm nhưng bên người lại trống không.

Hoắc Sở Kiệt, anh thật lợi hại!

Thế mà dám bỏ trốn mất dạng, lần sau cũng đừng nghĩ leo lên giường của chị đây.

Cô lắc lắc cổ co gối chậm rãi vuốt ve cái eo: Nếu cứ tiếp tục như thế rất có thể cô sẽ trở thành người đầu tiên bị tàn phá đến chết vì làm cái chuyện kia.

Nên từ bây giờ cô quyết định ăn chay một tháng.

Trên tủ đầu giường nằm dán một giấy note trên đó là chữ viết rồng bay phượng múa của Hoắc Sở Kiệt: "Anh đã gọi điện thoại cho Thần Thần nhờ cô ấy giúp em xin nghỉ ốm một ngày, nghỉ ngơi cho khỏe đi!"

Được rồi lão Hoắc, cộng cho anh thêm một điểm nhưng vẫn còn thiếu chín mươi chín điểm nữa. Bao giờ anh đạt được một trăm điểm mới có thể leo lên giường của cô!

Nếu đã không phải đi làm, cô trọn tròn mắt suy nghĩ ngây ngô, có phải tính toán muốn có đứa bé hay không?

Cha mẹ Hoắc cũng nói bóng nói gió với cô đã đến lúc phải sinh em bé rồi.

Mẹ của cô còn kinh húng hơng cầm chày gõ gõ vào cái đầu luôn không hiểu chuyện này. Đoán chừng mấy ngày nữa đến đây chính là thúc giục hôn sự của bọn họ.

Cô bây giờ đã hai mươi tám, bác sĩ nói phụ nữ qua ba mươi tuổi thì các chức năng sinh sản bắt đầu yếu đi. Mà lão Hoắc nhà là cô lại là con một anh cũng đã ba mươi tư rồi cũng không được coi là trẻ nữa.

Con của đồng nghiệp và bạn bè của anh cũng bắt đầu đi học rồi. Có lúc thấy anh nhìn đứa trẻ nhà người ta với ánh mắt không nén được hâm mộ. Cô cũng không thể coi như không nhìn thấy được.

Nhưng mà anh lại không nói với cô là anh cũng muốn có con, cũng muốn được làm cha.

Anh không nói vì sợ cô vẫn chưa hết tổn thương hay là bởi vì cái khác?

Cô cũng không biết.

Trong lòng Lão Hoắc so với cô chứa rất nhiều bí mật.

Ba năm trước đây, Quý Quân lấy được học bổng toàn phần của đại học Massachusetts. Bác Quý không muốn cô gây trở ngại cho tương lai chói lọi của con mình, châm chọc khiêu khích chỉ còn thiếu nước giờ đao lên chém soạn soạn nữa thôi.

Thật ra thì bà ta đã sai lầm rồi. Vô luận bà ta có đối xử với cô như thế nào thì người cô yêu vẫn là Quý Quân, chỉ cần anh vẫn thích cô...cô cũng sẽ không rời bỏ anh.

Cô không muốn rời khỏi Trung Quốc, không muốn đến đó học cùng anh nhưng mà cô lại có thể đợi anh, chờ anh vinh quy trở về.

Nhưng Quý Quân lại không cho cô bất cứ lời hứa nào, thậm chí ngay cả một câu từ biệt cũng không có.

Anh cứ như vậy mà rời đi.

Cô không thể tin được bảy năm tình cảm của bọn họ anh cứ thế mà vung tay áo lên bỏ đi không mang theo bất cứ lưu luyến nào.

Cô như cái xác không hồn lao vào công việc, sau khi tan làm thì đến quầy rượu mua say.

Đó đoạn thời gian khổ sở rách nát. Cô ghét mình khổ sở như vậy nhưng mà càng uống lại càng không thấy say, một chút cảm giác cũng không có.

May mà còn có Thần Thần, còn có lão Hoắc.

Lúc đó lão Hoắc vẫn chỉ là anh hàng xóm nhà bên cạnh. Cô vẫn chỉ xem anh là một người anh trai hung dữ, khi còn bé luôn lẻo đẻo ở phía sau của anh và anh trai để anh mang theo cô đi chơi. Anh trai cô đúng là không có lương tâm, chê cô là con gái quá nhàm chán ngược lại lão Hoắc lại hay chơi cùng cô đến khi cô mệt mỏi thì cũng cô về nhà.

Khi đó anh trai cô còn nói đùa rằng: cô ở trên lưng lão Hoắc trông cứ như cô vợ nhỏ của anh ấy vậy. Hôm nay nghĩ đến không ngờ câu nói đó lại giống như tiên tri trở thành sự thật .

Ngay cả sau này khi cô lên thành phố học đại học cũng đã được lão Hoắc nhiều lần quan tâm chiều cố.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến cô và anh sẽ ở cùng nhau.

Quý Quân đi, thành phố rộng lớn như vậy bên cạnh cô chỉ còn lại anh và Thần Thần.

Cho đến một ngày kia, trong thời khắc nghĩ rằng muốn mất đi anh cô mới giật mình. Thì ra là cô đã yêu người đàn ông này, cái người mà cô chỉ luôn xem là anh trai mà thôi.

"Ừng ục ừng ục. . . . ."

Bụng mãnh liệt kêu lên kéo cô ra khỏi trầm tư. Đã lâu rồi không có suy nghĩ sâu xa như vậy có lẽ là thân thể mệt mỏi hay còn bởi vì Quý Quân đã trở về.

Thôi kệ đi , cô đã quên rồi, quên cả chuyện ngày trước đã từng đau lòng như vậy nhưng vẫn cảm thấy do dự.

Phải làm gì thì cứ thế mà làm đi, bị thương làm cái rắm gì. Trước tiên là phải vệ sinh ăn uống cho tốt đã.

Điều quan trọng bây giờ chính là kiểm cái gì để cho vào bụng trước đã.

Kéo hai chân rã rời đi vào bếp, trong tủ lạnh còn có bánh bao và sữa tươi, cho vào trong lò vi sóng hâm lại là có thể ăn rồi.

Mồm cắn một miếng bánh bao sau đó nhấp một hộp sữa tươi cô mở đi động ra xem

Nhạc chuông vui vẻ của đi động chợt vang lên.

Là một số lạ.

Trong đầu hiện lên hai chữ: Quý Quân.

Tiên sư nhà anh, đúng là âm hồn bất tán mà!

Cô định nói to nhưng mà hôm nay đang xin nghỉ ốm nên đành phải giả vờ yếu ớt.

Cho nên cô nhẹ nhàng nói: "Uy."

Thật là phiền não, yếu ớt quả nhiên không phải style của cô. Nghe giọng của mình như vậy cô thiếu chút nữa nôn mửa.

"Son Chi, em đã đỡ chưa?"

Vừa nghe đến âm thanh này cô cảm thấy mình như đang cắn thuốc lác. Cả người như lên dây cót tràn đầy sinh lực chiến đấu, theo anh thì bà đây đã đỡ chưa!

Nhưng cô chỉ có thể suy yếu trả lời: "Vâng, uống thuốc rồi, đã tốt hơn nhiều."

"Uống nhiều nước, mặc thêm áo ấm vào " anh ngừng một lúc rồi mới nói, "Nghe Thần Thần nói em bị cảm, anh rất lo lắng "

"Cám ơn sếp đã quan tâm."

Cô nhấp một hộp sữa tươi thuận miệng đáp.

"Son Chi, đừng nói chuyện với anh như vậy được không?"

Giọng cầu xin của Quý Quân làm cô nhất thời không chịu nổi, vai run lấy bầy: "Anh chính là cấp trên của tôi không phải sao. Nếu không có việc gì nói nữa thì tôi muốn nghỉ ngơi."

Cô trực tiếp ra lệnh đuổi khách, Quý Quân hồi lâu cũng không thấy trả lời.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ thấy bây giờ là mười một giờ hai mươi ba phút.

Sếp Quý à anh đang lợi dụng của công để làm việc riêng đấy.

Không được, không được.

Quý Quân rốt cuộc cũng lên tiếng: "Anh mua cho em cháo gà xé sợi ở Trần Ký, lát nữa sẽ mang đến."

Nói xong liền cúp điện thoại.

"Cháo gà xé sợi Trần Ký" đây là một trong những món mà cô ưa thích.

Cô mặc dù không có bệnh gì nặng hàng năm cũng chỉ bị cảm mấy lần. Trước kia ở chung với Quý Quân mỗi lần bị cảm khẩu vị nhạt nhẽo anh thường sẽ mua cháo gà xé sợi Trần Ký cho cô. Cháo nấu sền sệt, gạo chín nhừ, cho vào miệng liền cảm nhận được mùi thơm ngát của thịt gà lẫn gạo, làm cho cô mỗi lần đều ăn hết một bát đầy.

Nhưng những chuyện này đều là chuyện đã qua rồi, nói tóm lại là cánh còn người mất.

Quý Quân, đã ba năm chưa thử qua mùi vị đó nên cô đã sớm quên rồi.

Hôm nay đúng là sầu bi quá mức, cô mệt mỏi dựa vào sofa bật ti vi lên.

Đồng hồ kêu tích tắc tích tắc mấy phút sau chuông cửa liền vang lên.

Cô không muốn đứng lên, không muốn gặp anh cũng không muốn phải mang ơn.

Nhưng chuông cửa lại cứ kiên trì vang lên, xem ra mấy năm học ở nước ngoài không những làm cho tính cách cố chấp của anh không giảm mà lại tăng lên.

Miễn cưỡng đi dép vào chậm rãi đi tới cửa, mở khóa.

Áo sơ mi màu hồng nhạt trong âu phục màu xám bạc phối hợp gilê lông cừu.

Có lẽ cô phải vỗ tay hoan hô, hình ảnh này đúng là đại diện cho tinh anh của thành phố.

Mấy năm không gặp hình ảnh ngây ngô đã không còn nữa mà đã đổi thành phong độ lịch lãm rồi?

Quả nhiên là được Tư Bản Chủ Nghĩa soi sáng dẫn đường có điều trông anh như vậy cũng thật đẹp mắt.

Một tay để trên khung cửa, một tay đặt lên cánh cửa, rõ ràng không có ý mời vào bên trong.

Nếu nhà anh muốn vào thì chỉ có thể lách người mà vào thôi!

Quý Quân chỉ cách cô hai mươi mấy centimet, mùi nước hoa trên người anh chọt bay đến làm mũi của cô chọt ngứa liền: "Hất xì".

Trong khi cô gợn tay lên bịt mũi thì anh nhân cơ hội này nhanh chóng đi vào.

Tinh thần cảnh giác dâng cao, rất muốn mở miệng mắng to nhưng lại không thể làm được.

Ở trước mặt lão Hoắc cô có thể tùy ý làm bậy. Nhưng ở trước mặt Quý Quân cô cần phải là cô gái có phong cách.

Cảm tạ thầy cô, Giáo Hội đã dạy cho cô phải biết khoan dung đúng lúc.

Người đã đến rồi cô liền phải tiếp đón thôi.

Quý Quân theo thói quen ngồi xuống ghế sofa, đúng vị trí anh đã ngồi mấy hôm trước.

Cô đi vào bếp lấy nước vào ly thủy tinh rồi đặt ở trước mặt anh.

"Chỗ này cũng không tệ."

Ánh mắt của anh dò xét qua phòng bếp và phòng ăn rồi đến phòng khách mười mấy mét vuông cuối cùng khẽ nhìn đến phòng ngủ.

"Nhà khoảng bảy mươi mét vuông mặc dù nhỏ nhưng lại là của mình. Đã ở là phải thoải mái."

Cô không có ý nói đến hai chữ "của mình" về mặt của anh tuy thoải mái nhưng lại có một khúc mắc hờn.

Đang nhớ đến cái gì vậy?

Chắc là thế nếu không sắc mặt thế nào lại chột khó nhìn như vậy so với táo bón còn khổ sở hơn. Làm cô không thể nào hấp thụ nổi.

Ba năm trước đây, cô bị người mẹ kính yêu của anh đuổi ra khỏi cái ổ nhỏ. Nếu là ban ngày thì còn xoay sở được, có thể tùy tiện quá giang xe đi đến ở nhờ nhà của Thần Thần.

Nhưng lúc đó lại đã quá nửa đêm cũng không biết tại sao mẫu thân đại nhân kia lại muốn đến thăm, vọt vào phòng ngủ đem cô đuổi đánh ra cửa. Cô đang mặc áo ngủ không có tay phải ở ngoài cửa đứng ba phút. Ba phút không nhúc nhích cô tự nhủ nếu như anh ra ngoài nói với cô mấy câu xin lỗi hoặc

là để cho cô tạm thời rời đi thì cô vẫn còn là hoa son chi của anh.

Nhưng mà cửa chống trộm vẫn luôn đóng chặt lại.

Cô không phải muốn anh không coi trọng mẹ của mình. Nếu như có người đem mẹ của mình đuổi đi cô cũng sẽ coi thường người đó. Nhưng nếu anh là người có ý thức trách nhiệm thì ít nhất phải cho cô một cái công đạo. Thế nhưng anh lại làm cho cô thật thất vọng.

Khi đó đang là tháng mười một, đêm khuya chỉ có mười mấy độ, chân trần giẫm lên nền đất bằng xi măng lồi lõm ở vùng ngoại ô, đi suốt ba tiếng mới đến được nhà Thần Thần.

Thần Thần mặt vẫn đang ngái ngủ ra mở cửa, nhìn thấy cô tóc tai bù xù áo ngủ nhàu nhĩ chân thì rướm máu liền hét lên diu cô vào nhà.

Cô ấy cho rằng cô bị cướp hoặc là bị cưỡng bạo.

Nhưng thật ra rất đơn giản là cô chỉ bị vút bỏ mà thôi.

Bị âm thầm vút bỏ.

Từ cái đêm đó trở đi cô chưa nhìn thấy Quý Quân lần nào cho đến ngày hôm trước.

Hôm nay nhớ lại quá nhiều chuyện đối với suy nghĩ khác thường cô cảm thấy giận bản thân mình.

Cô vuốt vuốt tóc liếc nhìn Quý Quân lại đụng trúng ánh mắt chứa đầy áy náy cùng tình ý của anh.

"Son Chi, trừ ba chữ kia, anh không biết còn có thể nói cái gì."

Người anh ngả về phía trước áp đến gần nhìn sâu vào trong mắt cô. Đôi mắt đen phóng đại ở ngay trước mặt.

Cô xô dịch sang bên cạnh, sờ sờ vành tai nói: "Tiểu Quân, anh cũng thấy đấy, tôi bây giờ đang ở chung với Hoắc Sở Kiệt, cha mẹ tôi cũng đã đồng ý anh ấy rồi."

Quý Quân kích động nắm giữ chặt tay cô: "Son Chi, anh yêu em, hãy đi cùng với anh!"

"Thế nào? Anh không sợ mẹ anh nữa sao?"

Cô buồn cười nhìn anh: "Tôi không hi vọng đến nửa đêm lại có người đến lôi mình từ trong chăn đuổi ra ngoài, mùi vị đó thật là làm cho con người ta cả đời không quên."

"Son Chi, khi đó là anh không đúng, sau này sẽ không như vậy nữa hãy tin tưởng anh."

Nửa người trên của anh từ chống lên bàn trà nhìn cô bên này. Cô hơi ngẩng đầu lên chống lại cầu xin trong mắt anh.

Gặp mặt lần nữa, anh vẫn luôn cầu xin. Thành thật mà nói cô thấy phiền chết.

Sao không làm thế sớm hơn!

Bây giờ mới cầu xin, bà đây cũng không cần.

TMD, Thật khó xử mà.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: JQ thứ mười một

Cô không nhận được chỉ muốn đập một cước để kéo anh ra khỏi kích động, đẩy tay anh ra: "Lão Hoắc không thích tôi và đàn ông khác thân mật. Thật đấy, tôi phải nghe lời anh ấy vì bây giờ anh ấy đang nuôi tôi. Anh xem căn hộ này, một tháng phải trả hai ngàn, tiền lương của tôi làm sao mà trả nổi, cho nên. . . . ."

Cô khoát khoát tay, này người anh em chị đây đã nói đến mức này rồi cũng nên tự hiểu ra đi chứ?

Theo như chủ nghĩa Mark đã phân tích tâm lý con người đúng là phiền phức. Phong thái này cô không dễ dàng lấy lại được lại bị anh làm cho thất bại trong gang tấc.

"Son Chi, anh ở Mỹ cũng có đi làm, cũng dành dụm được một ít, công việc hiện tại cũng rất tốt. Chỉ cần em trở về bên cạnh anh, tất cả đều là của em."

Quý Quân đôi mắt nhìn cô...cô đành chỉ vào cốc nước đang bốc hơi nghi ngút nói: "Nói lâu như vậy, uống nước đi."

Nguy là anh uống nước cho nhuận giọng đi còn sau đó thì CMN trứng chim cút.

Xem ra chị đây lưu manh đã lâu nên mất hết cả kiên nhẫn rồi.

Quý Quân oán nhìn cô cuối cùng cầm cốc lên nhấp một hớp.

"Ngây ngốc nhìn anh làm gì, ăn cháo đi."

Bình giữ nhiệt màu xanh lá cây chỗ tay cầm son đã bị sút ra. Là cái ngày xưa Quý Quân vẫn hay dùng.

Cái bình cũ này đã nhiều năm như vậy..., anh ta móc nó ra từ góc nào không biết?

Anh quen thuộc đi vào bếp, cầm cái thìa đưa cho cô: "Uống lúc còn nóng."

Cô vốn là động vật tham ăn không có ý chí nhìn thấy đồ ăn ngon đã nuốt nước bọt ừng ực giờ cờ trắng lên hàng.

Rất mềm, rất thơm lại còn sền sệt nữa.

Cô ôm bình giữ nhiệt, vừa ăn vừa xem phim "Tôi là Kim Sam Soon".

Nữ chính ba lần bị bạn trai vứt bỏ, trốn trong nhà vệ sinh nam khóc thút thít về sau lại cùng ông chủ của mình kết giao.

Cô nhìn chăm chăm TV, không muốn để ý đến Quý Quân. Sung sướng nhìn mặt của Kim Sam Soon khóc đến nỗi trôi cả son phấn mắt trở nên đen sì, cô nhỏ giọng nói thầm: "Cô gái ngốc, new spring on the way"

Vô tình mà như hữu ý, anh ta nghe sẽ hiểu được thôi.

Cô cười ha ha xem Quý Quân như không tồn tại, hi vọng anh cảm thấy không vui tự động rời đi.

Cô ăn được một nửa thì cảm thấy cháo đã nguội rồi, hơi tanh tanh. Chuông đồng hồ lại vang lên báo hiệu đã đi được nửa vòng còn người kia thì vẫn ngồi yên bất động.

Cô tắt ti vi, đứng dậy đi tới phòng ngủ, trước khi đóng cửa mới quay đầu lại nói: "Tôi cảm thấy mệt rồi, anh nếu thích xem ti vi thì cứ tiếp tục."

Cô "Bùm" một cái đóng cửa lại, sau đó ngã người lên giường lớn mềm mại.

Không biết là do ăn quá no hay còn do máy điều hòa mát mẻ, cô cảm thấy thật buồn ngủ.

Loáng thoáng nghe được Quý Quân nói anh để thuốc cảm ở trên bàn, vân vân,...

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê cô chỉ ý thức được rốt cuộc anh ta cũng cuốn xéo rồi!

Ngủ thẳng đến gần tới hơn sáu giờ tự nhiên tỉnh lại thấy tinh thần của mình rất sáng khoái.

Lão Hoắc bình thường là không trở về nhà ăn cơm tối. Cô khoác áo nhung dài màu đen vào, chải đầu tóc gọn gàng sau đó cầm chìa khóa lên ra cửa tìm cái gì ăn.

Một mình nên lười phải nấu cơm, bất quá nếu có hai người thì cũng là ăn bên ngoài thôi.

Bên ngoài chung cư có món Ma Lạt Thang mà cô yêu thích.

Món này vừa nóng hổi, có mặn có cay hành lá cắt nhỏ bỏ thêm vừng và hạt tiêu cô sung sướng ăn no nê.

Mùa đông mà được ăn món vừa nóng vừa cay thì thật là thoải mái. Cô ăn xong liền đi về nhà. Hôm nay gặp Quý Quân đúng là xúi quẩy cuối cùng nhưng khi ăn món này cay đến nước mắt nước mũi dàn dụa thì cũng liền bốc hơi theo!

Buổi chiều ngủ quá nhiều nên tất nhiên buổi tối không buồn ngủ chút nào.

Cô lên mạng xem tiểu thuyết, sau đó lại đăng nhập QQ.

Bình thường khi mà cô cảm thấy nhàm chán thì sẽ xem tiểu thuyết, xem truyện tình cảm sâu đậm yêu đến chết đi sống lại. Hoặc là nói chuyện phiếm trên

QQ thảo luận về xã hội về cuộc sống nhân sinh.

Lúc này trên diễn đàn chính đang trò chuyện hết sức rôm rả. Đề tài là khi bạn còn bé cùng ba mình xem ti vi thì trên màn ảnh lại xuất hiện hình ảnh nam nữ JQ, ba của bạn sẽ phản ứng như thế nào?

"Vô địch Lộ Nhân Giáp" : Cha tôi sẽ ho một tiếng, sau đó đổi sang kênh khác rồi nói với tôi rằng: “ Chương trình TV thật nhàm chán, con trở về phòng ngủ đi.”

“Ông Lộ Nhân Giáp “: Các ông bố đúng là. . . . . Ngủ, cái từ này thật rất không phù hợp.

"Vợ Lộ Nhân Giáp " : Một mình tôi xem ti vi, cho nên không có thể nghiệm qua cái này.

"Vô địch Lộ Nhân Giáp" : Vợ còn phải bế con, về sau chồng sẽ xem cùng với vợ .

"CJ kem đánh răng" : Khi đó tôi đang học Tiểu học, xấu hổ che kín mắt; Ba tôi cười cười kéo tay của tôi nói, bọn họ đang làm chuyện rất hạnh phúc đấy.

CMN, ba của “kem đánh răng” thật đáng yêu, làm cô báỉ phục.

"Ngụy hòa thượng Song Dao": Ba tôi sẽ chỉ vào giường của người ta nói với tôi bản chất của việc này là gì sau đó cùng tôi phân tích tư thế ngủ như thế nào để có thể thoải mái, tiếp theo kéo dài đến việc lựa chọn dụng cụ như thế nào.

Tầm mắt ba của Dao dao công lực thật cao.

"Động kinh Tinh Thiên" : Ba tôi nói, bọn họ đang đánh nhau, đánh nhau cũng là một hành động đạo đức.

Chuyện như vậy chắc là chỉ mở mắt nói mò thôi.

"Sung sướng hoàn toàn" : phản ứng của ba tôi là trực tiếp tắt ti vi. Mẹ tôi liền nói, không có việc gì, chúng ta cùng nhau xem đi.

Mẹ của “Sung sướng” thật mạnh mẽ làm sao.

Trong một ngàn gia đình, có một ngàn người cha không giống nhau. Cô trốn ở một góc sung sướng rình xem bọn họ. Sau khi cười chán chê nhìn đồng hồ đã sắp sửa chín rười.

Không biết lão Hoắc có về đây không?

Đơn vị của Lão Hoắc ngày trước có chia phòng cho cán bộ, hai năm trước khi mua cái ổ nhỏ này, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì có đến ba trăm ngày anh ở chỗ này. Lúc lấy chứng nhận bất động sản anh cũng không do dự mà điền vào tên của cô, ba chữ rồng bay phượng múa- Hạ Sơn Chi.

Cô liền gọi điện thoại cho anh : " Đang tiêu dao khoái hoạt ở đâu đấy?"

"Điều tra?"

"Ừ."

Anh vui vẻ cười, cô không nhận được cũng cong môi: "Hơn nửa đêm anh còn ở chỗ nào đánh dã chiến vậy?"

"Hôm nay đi Tân Châu, buổi tối bên kia mời ăn cơm."

"Đang trên đường về?"

"Ừ."

"Lái xe cẩn thận."

"Tuân lệnh, bà xã."

Đường từ Tân Châu trở về quanh co khúc khuỷu cũng không dễ đi. Cô không thể làm cho anh phân tâm được: "Lái chậm chậm thôi, không cần vội, em đợi anh."

Cũng không chờ anh đáp lại, cô liền tắt máy. Đi vào bếp rót hai cốc trà gừng mật ong chờ anh trở về thì cũng vừa âm ỉm.

Nửa giờ sau, cô nghe thấy âm thanh mở cửa nhanh chóng chạy ra .

Mùi rượu chọt xông vào mũi, cô cau mày: "Thối chết, về sau uống ít một chút. Đã như vậy còn dám lái xe đúng là cổ tình phạm pháp !"

Anh ôm chầm lấy cô, hà hơi lên mặt rồi nhân tiện cắn vào cằm cô một cái.

"Bà xã."

"Cút, đừng có cắn em."

Cô rất ghét anh say rượu còn dám lái xe, trong lòng cô vốn dĩ đã có bóng ma tâm lý rồi.

Lão Hoắc mím mím môi, quay ra đóng cửa lại rồi ôm lấy cô đi vào trong bếp: "Canh giải rượu đâu?"

Cô vùng vẫy muốn từ trong ngực anh thoát ra nhưng thất bại.

Anh đè cô lên trên bàn, tay phải vòng qua sau người cô cầm cốc lên uống một hơi cạn sạch.

Lưng cô dán vào mặt đá cẩm thạch lạnh lẽo phía trước lại là thân thể đang nóng hừng hực của anh.

Anh uống vài hớp trong cốc thứ hai sau đó chột cùi người dán đôi môi ẩm ướt vào môi cô. Một dòng chất lỏng vừa cay vừa ngọt chảy vào trong miệng.

Cô nuốt lấy nước trà gừng có kèm theo mùi rượu, đầu lưỡi của anh thuận thể theo vào khuấy đảo đùa giỡn với lưỡi của cô.

Môi của anh ngang ngược kèm theo lửa nóng làm thần kinh của cô phần khích.

Hàm răng của anh lại cắn vào lưỡi làm cô đau.

Cô bị hôn thở hổn hển, bàn tay của anh lần mò vào trong áo ngủ của cô dừng ở trước ngực mà càn quấy.

Khi cô sắp tắt thở thì đột cuộc anh buông cô ra nhưng bàn tay không có quy củ vẫn ở trên người cô làm loạn.

Mùi rượu phả ra làm cô khó chịu, nghĩ đến chuyện trước kia làm tim cô đập thình thịch. Nhất thời không có tâm tình liên mắng anh: "Thối chết, đừng nghĩ trèo lên giường của bà đây."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: JQ thứ mười hai

Cô dùng toàn bộ sức mạnh ngoan cố đẩy anh ra. Nhưng lại như đụng phải tường đồng vách sắt không có chút hiệu quả nào.

Anh cố ý phả hơi thở có mùi mật ong lẫn mùi rượu vào mặt cô. Cô tìm cách thoát ra nhưng lại động phải bên dưới đang cứng rắn của anh.

Mẹ nó, cái người này bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng động dục được.

Lão Hoắc hình như cảm nhận được cô tức giận liền nâng cằm của cô lên liếm liếm rồi nói:

"Bà xã, tại em cứ trêu chọc anh."

Thật là oan ức mà, cô trêu đùa anh khi nào!

Cô trừng anh, anh hơi híp mắt lại, lưỡi biếng nói: "Em không có mặc áo lót."

Sau đó dùng lực bóp ngực cô một cái. Cô đau điếng người dục vọng trên thân lại bị khơi lên.

Cô nghiêng răng nói: "Tắm xong thì đi ngủ luôn, bác sỹ nói mặc đồ lót đi ngủ đối với cơ thể không tốt."

Đầu lưỡi của anh liền quét qua mí mắt cô, trên da mặt cảm giác thấy lạnh lạnh. Cô liền nhắm hai mắt lại thấy cả người mình cũng đang run rẩy.

Đầu lưỡi của anh liếm qua trán của cô đến xương gò má, cằm, sau đó trượt đến cổ.

Từ dưới lên trên đều bị anh làm cho ẩm ướt. Anh rất ít khi hôn cô dịu dàng vậy làm cô nhất thời mất hồn cả người mềm đi ngã ra sau may mà anh kịp thời đỡ lấy.

Môi của hắn dừng ở chỗ động mạch chủ nhẹ nhàng găm cắn, cô thậm chí còn nghe được tiếng hàm răng ma sát trên da.

Cô còn chưa kịp than thở sao tự nhiên anh lại có nhân tính như vậy thì đã bị anh hung hăng cắn một cái.

Mẹ ơi, cô đau đến nỗi nước mắt giàn giụa chảy ra ngoài.

Chó không thể nào không ăn cắt được, lão Hoắc sao có thể dịu dàng như vậy được?

Cô tự si bản thân không biết kìm chế lại bị nam sắc mê hoặc.

"Con mẹ nó anh không thể nhẹ một chút sao?"

Cô nâng đầu gối lên đá một cái lại bị anh nắm được bắp đùi, sau đó vắt lên bên hông. Tư thế này có khác nào cô đang chủ động quyến rũ anh đâu.

Với tư thế như vậy càng làm cho chỗ tư mật của cô gần sát vào cái cứng rắn kia của anh. Anh lại còn cố ý dịch lên phía trước sau đó cọ cọ ma sát vào hạ thân của cô.

Váy ngủ bị vén lên đến eo phía dưới chỉ còn độc một cái quần lót dán vào đáy quần của anh.

Cái thứ đang bành trướng chỗ đứng quần dần dần kích thích đến cô...cô đành phải ôm cổ của anh mà sáp lại gần.

Mặc dù đã động tình nhưng mà cô lại không thích trên người anh có mùi rượu như vậy.

Vì vậy cô giữ lấy cổ của anh áp môi mình lên khăn khăn nói: "Tắm trước đã có được hay không?"

Cô hạ thấp giọng nói làm nũng với anh.

Từ nhỏ chỉ cần cô nói câu "Có được hay không" này anh sẽ nộp khí giới đầu hàng.

Làm nũng cũng chính là phương pháp để dành thắng lợi của phụ nữ.

Anh bỗng nhiên ôm chặt cô hô hấp nặng nề phả lên trên hõm vai làm cô hơi ngứa ngáy. Một lát sau, hơi thở mới ổn định: "Được rồi, nhưng mà..."

Cô chưa kịp vui mừng liền bị ôm lên đi ra bên ngoài. Nhìn cô đang nhúm mày nói: "Bà xã phải đầm lưng cho anh."

Cô giấy dựa muốn từ trên người anh nhảy xuống: "Em tắm rồi, không cần lãng phí nước, hiện tại tài nguyên này đang khan hiếm."

"Chủ nghĩa xã hội phải lấy người dân làm gốc!"

Lão Hoắc đá văng cửa phòng ngủ đi thẳng đến nhà tắm.

Cô ừ ừ cúi đầu, cắn cắn môi như cô vợ nhỏ bị oan ức nhìn anh chăm chăm.

Thể lực của cô không bằng anh, nên cô nhịn.

Lão Hoắc không thích tắm bồn có lẽ tất cả đàn ông đều không thể kiên nhẫn được. Anh mở vòi sen làm nước lập tức xối xuống người.

Nước còn chưa nóng lắm cô không khỏi rung mình một cái chui vào trong ngực lão Hoắc.

Anh rút cuộc cũng thả cô xuống, vừa chạm tới sàn nhà liền bị nước lạnh kích thích thần kinh, cô co cứng chạy.

Cô cũng không biết vì sao mình phải chạy, chẳng qua cảm thấy tối nay lão Hoắc rất quái lạ. Trong lòng anh cứ như có lửa thiêu nhưng lại không hoàn toàn bùng phát ra. Mới vừa rồi cắn cô mạnh như vậy chính là minh chứng tốt nhất. Trong tiềm thức, cô muốn chạy nhưng mà lại bị trượt chân cả người lão đảo thế nên bị anh thuận tay tóm được đúng như kiểu gà con dễ dàng bị chim ưng bắt lấy.

Tay chân của anh khổng lồ làm cô không thể động đậy: "Tiên sư nhà anh chứ!"

Một bên anh chế trụ cô đồng thời cời sạch bách. Từng bắp thịt trên người lộ hết ra làm cô nuốt nước bọt.

Cô bị cả thân thể cường tráng trần trụi dí sát vào nền gạch men làm cho không thở được.

Đang trong lúc cô muốn nổi đóa thì "Xoạt" một cái váy ngủ lơ lửng bị anh xé toạc ra.

"Hoắc Sở Kiệt, đó là tơ lụa thượng đẳng mua ở Hàng Châu đấy!"

Lần này thì cô thật sự tức giận rồi, con mẹ nó sao anh không thể từ từ một chút chứ muộn mấy giây thì anh chết chắc?

Bàn tay đặt ở trước ngực anh, mặc dù chân bị trượt nhưng cô gắng để cho mình có khí thế một chút: "Hoắc Sở Kiệt, anh nói xem trong tủ của em quần áo quần ngủ còn có bao nhiêu bộ đây?"

Lông mày anh nhíu lại, cô liền cực kỳ khẩn nộ nói: "Hôm nay em rất mệt mỏi, không muốn làm."

Tối qua kịch liệt như vậy thân thể vẫn còn đang mệt mỏi. Anh trở về lại như vậy đúng là không biết quan tâm mà.

Mới vừa nãy nhìn anh gấp gáp như vậy cũng định thuận theo.

Nhưng anh tuyệt nhiên lại không để ý đến cô. Giữa mùa đông mà lại lấy nước lạnh xả lên người cũng không phải là đang định đùa giỡn đấy chứ.

Dù cho nóng lòng thế nào, dù cho tư tưởng của đàn ông lớn đến mức nào thì cũng phải biết đau lòng chứ.

Cô từ chối như vậy làm mặt anh trầm xuống.

Trong lúc này chỉ nghe thấy tiếng nước chảy ào ào xen lẫn hô hấp đang đè nén.

"Chê anh đây không đủ dịu dàng? Sao hả?"

Hai tay chống đỡ hai bên, liếc xéo cô: "Vẫn muốn ở bên cạnh mỗi tình đầu dịu dàng như nước?"

Anh hạ thấp giọng, giọng nói không đang hoàng khách xa với phong cách bình thường làm cô cảm thấy xa lạ. Sau đó cô nghe thấy những từ làm xé rách trái tim: "Cậu ta vẫn cư xử với em như vậy hay sao?"

Ngón tay đầy vết chai trắng trợn trượt lên bụng dừng lại ở bộ ngực đang dựng đứng lên, nhẹ nhàng xoay tròn.

Ngón trỏ và ngón cái nặng nề đè ép lên nhũ hoa.

Cô ngừng thở, lạnh lùng theo dõi

"Hay là như vậy?"

Anh cúi đầu, ngậm bên kia tinh tế mút lấy, gặm cắn, nước bọt cùng với nước nóng xối lên người cô.

Anh tăng thêm lực đạo trên tay đồng thời cắn một cái.

Hàm răng bén nhọn như lưỡi dao sắc bén cắm vào.

Đau thương từ chỗ mềm mại truyền đến trái tim.

Cô ngửa đầu, cách màn nước ấm nóng lẳng lặng nhìn anh không nói một lời.

"Anh biết?"

Cô không nhẫn nại được như anh, khi ngón tay anh trượt đến dưới người cô thì cô co rụt lại phía sau.

"Biết cái gì?" Anh nhíu mày, ý bảo cô tiếp tục.

"Thần Thần nói cho anh!" Lúc này là câu khẳng định.

"Nói cho anh biết cái gì?"

Đầu ngón tay Lão Hoắc ở chỗ mềm mại của cô từng chút từng chút ma sát, lúc nông nông lúc sâu sâu. Cô không nhịn được run rẩy: "Quý Quân bây giờ đang ở Thịnh Nguyên là lãnh đạo trực tiếp của em."

"Ha ha, không ngờ cậu ta lại vội vã như vậy."

"Em cũng mới biết hôm qua."

"À."

"Anh tức giận?"

"Không có."

Lão Hoắc đột nhiên rút tay ra rồi quay người thoa sữa tắm lên cũng không thèm nhìn cô.

Cô mất chống đỡ suýt nữa trượt chân mà túm được khuỷu tay của anh.

Anh đứng quay lưng về phía cô chỉ chừa lại cho cô gò má cứng rắn.

Cô không nắm giữ được tâm tư của anh. Người đàn ông này, muốn hỏi liên hồi, cô cũng không có ý định lừa gạt anh.

Nhưng cô muốn chủ động nói với anh sợ anh biết được lại bối rối. Đàn ông đừng đừng phiền toái không chịu nổi.

Cô vẩy tóc còn ướt dính lên người thật khó chịu nhưng lại không đi lau.

Nhắc chân định đi ra ngoài lại bị anh quát: "Đợi một chút."

Cô quay người nhìn anh: "Làm gì!"

Anh nhanh chóng tắm rửa rồi túm lấy cô đi ra ngoài ném lên giường.

Nước trên người cô tung tóe ra giường. Đầu bị đập mạnh vào giường choáng váng, theo bản năng rống to: "Anh muốn nổi điên thì cút ngay!"

Lão Hoắc đứng ở bên mép giường từ trên cao nhìn xuống, mắt như sắc như dao nhìn cô như muốn róc xương róc thịt. Cô đang nằm tư thế hình chữ đại đây xấu hổ, trong tim hết sức đau đớn.

Anh nhào vào ép cô tới không thở được, mặt ở trước mặt cô phóng đại, buông ra lời nói hung ác:

"Tơ lụa? Cậu ta thích em mặc tơ lụa, cho nên em mới mua nhiều như vậy?"

"Không cho phép anh động vào? Cậu ta thích em liền coi như coi trọng mà mua lấy?"

"Bị tôi hết lần này tới lần khác xé rách, xem em còn coi trọng nó thế nào!"

"Cậu ta tiến vào em như vậy sao?"

Ahhh, anh nhắc mong tiến vào, thân thể của cô đã ướt rồi nhưng hạ thân lại vô cùng đau đớn.

Không biết là bởi vì tốc độ quá nhanh hay còn là tay của anh đang muốn bóp vỡ eo cô.

"Về sau trong nhà không cho phép có mùi của người kia."

"Về sau không được mang những thứ rách nát kia đặt trong nhà."

"Có nghe hay không, anh không cho phép!"

"Hạ Sơn Chi, có nghe hay không, giày rách cũng phải có tôn nghiêm!"

"Em đã là người của Hoắc Sở Kiệt anh thì phải có tôn nghiêm."

Toàn thân đang chứa lửa giận của anh dùng hết sức lực găm thét lên với cô.

Anh ở trong người cô điên cuồng ra ra vào vào, lời nói lạnh như băng từng chữ từng chữ gõ vào màng nhĩ của cô.

Thân thể chấn động, màng nhĩ cũng chấn động.

Trừ đau thương vẫn như cũ đau thương.

Cô cho là mình đang nằm mơ, chậm rãi nhắm mắt lại. Trước khi ngất đi cổ họng đang bị nghẹn chặt yếu ớt thốt ra: "Hoắc Sở Kiệt, anh ghét bỏ em là giày rách."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: JQ thứ 13

Cô bị tiếng máy sấy vù vù bên tai làm cho tỉnh lại, đầu thấy choáng váng cả người chìm xuống, mí mắt cũng mở không ra.

Đợi đến lúc tỉnh táo cô sẽ nghiêm khắc chất vấn lão Hoắc, từng câu nói của anh một lần lại một lần vang vọng ở trong đầu.

Câu nói cực kỳ đả thương đến cô: "Hạ Sơn Chi, có nghe hay không, giày rách cũng phải có tôn nghiêm!"

Thì ra là còn quan tâm đến điều này hơn cả sinh mệnh, thảo nào mà lại bao che cho Vương Hiểu như vậy, cũng không xem xét kỹ việc chị ta cố ý hãm hại cô hôm nọ.

Hoắc Sở Kiệt, anh thật lợi hại!

Giày rách?

Ghét bỏ cô.

Chúng ta ở chung một chỗ cũng được hai năm rồi, anh trước kia chưa bao giờ đối với cô như vậy. Mà hôm nay lòng ghen tỵ lại lập tức bị bà chị già kia kích động đến mờ mắt như vậy?

Đúng là những người cường bạo, khí thế mạnh mẽ không sửa được?

Hoắc Sở Kiệt, anh rốt cuộc có ý tứ gì?

Đầu của cô không nên được đau nhức chuẩn bị lâm vào bóng đêm u ám.

Tay của anh đầy vết chai do cầm súng lại cẩn thận vuốt vuốt tóc cho cô.

Từ da đầu cho đến chân tóc vô cùng dịu dàng, anh chưa từng dịu dàng với cô như vậy.

Trái tim của cô vẫn lạnh như băng, máu trong người hình như cũng ngưng lại không lưu động nữa.

Đầu của cô đang gối trên đùi anh, anh vuốt tóc của cô sau đó đặt cô nằm xuống, ngón tay dừng ở phía sau tai .

"Bảo bối, thật xin lỗi."

Động tác vuốt ve có mùi phần dịu dàng, tiếng thở dài ẩn chứa trong đó đầy áy náy. So với người vừa hung hăng phát tiết ở trên người cô khác nhau một trời một vực.

Tất mình một cái sau đó lại tặng cho quả táo ngọt ngào, tất cả đàn ông vĩnh viễn đều là như thế.

Trong một ngày, cả bạn trai cũ chia tay đã ba năm kiêm cấp trên và anh hàng xóm nhà bên kiêm bạn trai hiện tại của cô đều mang đến một cơn sóng "kinh hỷ" làm chấn động kinh hoàng đến toàn thân .

Mắt cô vẫn nặng trĩu mở không ra, anh hình như lại thở dài lát sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào .

Cô nghe thấy tiếng mở tủ sau đó hơi thở của anh lại đến gần.

Chấn được vén lên, thật may là trong nhà có máy điều hòa, mặc dù không đắp chăn cũng không thấy lạnh lắm.

Khăn bông ẩm áp đặt ở trên người của cô, anh ngồi bên mép giường, một tay lau chùi vùng bí ẩn nhất của người phụ nữ một tay xoa xoa cái eo của cô.

Sức lực rất nhẹ, rất dịu dàng, hình như theo những động tác của anh thì cái đầu đang u mê và thân thể đau nhức của cô cũng giảm đi không ít.

"Bảo bối thật xin lỗi, anh uống quá nhiều rồi."

"Nói ra em nhất định xem thường anh. Cái tên tiểu bạch kiểm kia lại đứng ở dưới lầu khiêu khích anh. Hừ, quả đấm quả nhiên lúc nào cũng nhanh tay hơn."

"Cậu ta nói em là. . . . ."

Đang nói Hoắc Sở Kiệt chợt dừng lại, một lát sau cô nghe thấy anh nện một cú đấm xuống mép giường, buồn rầu nói tiếp:

"Hèn nhất nhu nhược như vậy lại còn dám nói anh. Lúc đó cậu ta còn nằm ở trước mặt anh đến bò cũng không bò nổi."

Giọng nói mang theo oán giận xen lẫn coi thường, giống hệt như bản tính của anh.

"Bảo bối em xem, mu bàn tay anh cũng bị tàn phá đến mức này. Em có thể tha thứ cho anh hay không?"

Bàn tay to của anh sờ lên mắt của cô, vết chai cọ xát vào trên da, cô bỗng dừng lại nghe thấy giọng nói nũng nịu của anh.

Mẹ nó, cũng bởi vì anh ta kích thích anh...mà anh lại đối với tôi như vậy!

Còn nữa, ai bảo anh lại đi đánh nhau với Quý Quân!

Nghe những lời này tự dưng tức giận trong lòng cũng giảm bớt đi một ít. Một bàn tay của anh vẫn vuốt ve ở bên eo của cô, còn có cả giọng nói chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy nữa.

Cô bỗng nhiên thấy mềm lòng.

Thầm rủa mình thật không có tiền đồ, anh vừa tỏ ra dịu dàng một chút thì cô liền quên ngay những việc đã xảy ra trước đó.

Không thể như thế được, không được để ý đến anh. Ít nhất phải là một tuần lễ không thèm quan tâm nếu không thì lại cho cô là người dễ bị bắt nạt!

"Cút."

Tiếng rống giận này là tiếng rống từ đáy lòng cô phát ra.

Đau, đương nhiên vẫn còn đau lắm. Nhưng mà anh lại là lão Hoắc, cho nên cô nhẫn nhịn.

Anh cắt khăn đi sau đó chui vào chăn ôm cô vào lòng.

Hai tay, hai chân đồng thời quấn lấy cô, thân thể trái ngược với ý thức, cả người cảm thấy căng thẳng.

Anh cũng cảm nhận được cô đang căng thẳng, chậm rãi vuốt lưng của cô.

Sau đó nói nhỏ bên tai: "Bảo bối, tha thứ cho anh."

Đây coi như là đang vỗ về sao?

Cô không muốn thừa nhận, nhưng thân thể thật không có tiền đồ liền mềm nhũn ra.

Hoắc Sở Kiệt, anh khi nào lại học được kiểu nói chuyện như vậy?

Ngủ đi ngủ lại tự nhiên lại cảm thấy chua xót. Sự tức giận hình như cũng bị cảm giác này thay thế.

Cô vẫn giả vờ ngủ say, ở trong ngực anh cấu mấy cái, đầu của cô cũng đôi tư thế tựa vào trên cánh tay của anh.

Hô hấp của anh đều đều ở trên đỉnh đầu cô tay phải thì khoác lên ngang hông.

Mùi rượu làm cho cô chán ghét đã không còn thay vào đó là mùi sữa tắm quen thuộc làm cho cô thấy buồn ngủ. Lần này ngủ lại sự hoảng sợ lẫn nhục nhã trong lòng cũng đã phai nhạt đi ít nhiều.

Cô lại tiến vào trong giấc mơ thời xưa cũ, ở đó có những bông sen hồng đang nở rộ trong hồ sen xanh ngát ở phố Xuân Phân trông thật đẹp. Bên cạnh hồ thấy Tiểu Minh làm chuyện xấu, đẩy một cái bùm làm cô rơi xuống nước.

Cô liều mạng vùng vẫy, dùng hết sức la lên, nhưng bèo và rong rêu như dây leo quấn chặt lấy cô trong nháy mắt cả người liền chìm xuống.

Chìm vào trong nước, nước sặc lên mũi, chui vào cổ họng.

Lòng ngực cảm thấy rất đau không cách nào hô hấp được.

Cô cứ cho rằng mình sẽ chết, năm đó cô mới có mười tuổi, vẫn đang học lớp bốn.

Thủ công trên lớp cô mới học được cách đan dây thừng nhưng chỉ biết cách đơn giản nhất, không có bất cứ sự cầu kỳ nào mới bện được hai dây.

Lỗ tai cũng bắt đầu thấy đau, phổi càng bị đè ép một chút không khí cũng không có.

Cũng không phải sợ chết, chẳng qua là cảm thấy có chút nghi ngờ, cô còn chưa học được nhiều kiểu đan dây khác nhau?

Lúc đó vẫn còn là đứa bé ngây ngô, đối với cái chết cũng xa lạ cho nên cũng không thấy lo sợ.

Ngồi cùng bàn cô có A Hoa biết đan rất nhiều kiểu, cô ấy còn nói sẽ dạy cho cô nghĩ đến đây lại cảm thấy có chút tiếc nuối.

Còn có Gà bốn mắt, cậu ta thể mà dám ám toán sau lưng cô, chị đây mà biến thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua mi đâu.

Gà bốn mắt là Tiểu Minh đã làm cho cô hiểu rõ từ ám toán có nghĩa là như thế nào.

Dĩ nhiên là cô không có chết, đang lúc khó chịu muốn nhắm mắt lại thì một bàn tay to chạm lên người cô.

Tiếp theo bàn tay đó ấn xuống bộ ngực vẫn chưa phát triển rồi sau đó một đôi môi lạnh lẽo áp xuống môi cô.

Cô mơ hồ vẫn còn chút ý thức, tim đập thình thình, mùi vị kem Bạc Hà ăn thật là ngon.

Khi đó cô chưa biết cái đó được gọi là: "Hô hấp nhân tạo" .

Qua một lúc thật lâu, cô rớt cuộc cũng trở lại bình thường, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Phía trên hơi nước mờ mờ là một khuôn mặt trẻ trung.

Mày kiếm rất đậm, hốc mắt sâu, mắt hai mí rất đẹp nhưng có điều đôi môi lại hơi mỏng lại có màu tím.

Cô nhìn gương mặt này rất quen liền nhếch môi cười, một giây, hai giây sau cô lại cau cau mày.

"Thế nào?"

Người thiếu niên lo lắng hỏi.

Cô ít khi nghe được giọng nói nhẹ nhàng lại dễ nghe như vậy nói chuyện với mình liền chỉ chỉ vào ngực: "Đau."

"Bảo bối không đau, anh mua cho em kẹo kéo Vương nhé."

Kẹo kéo Vương vào thời điểm đó với cô mà nói đã là đồ ăn vặt xa xỉ nhất rồi.

Anh vừa vuốt vuốt bộ ngực còn chưa trở mã của cô vừa nói, giọng nói dễ nghe muốn chết làm cô nhướn miệng cười: "Hoắc Sở Kiệt, thật biết nghe lời!"

Mày kiếm của người thiếu niên đang nhú lại lập tức buông ra, căng thẳng trên khuôn mặt cũng từ từ buông lỏng nở nụ cười so với hoa sen tháng bảy nhìn còn đẹp hơn.

Cô mới mười tuổi chỉ biết là dùng hai từ đẹp mắt để hình dung.

Cho đến khi cô lên lớp sáu nhìn lên tiểu thuyết ngôn tình của Tiểu Hoa học được một câu cười đến khuynh thành, trong đầu liền lập tức hình dung đến bộ dáng ngày đó của Hoắc Sở Kiệt.

Mà khi đó Hoắc Sở Kiệt mới mười sáu tuổi hung hăng bấu vào má cô nói: "Nha đầu ngốc, chúng ta về nhà thôi."

Trên tay của anh đang cầm theo bộ đồ thủ công khó coi của cô, cô liền vươn tay về phía anh: "Hoắc Sở Kiệt, tiểu Minh khi dễ em, sau này chúng ta cùng nhau dạy dỗ cậu ta."

Anh ở sau lưng vỗ vào cái mông của cô nói: "Tuân lệnh, Tiểu Ma Vương."

Trên nền trời chiều kéo dài thật dài bóng lưng của bé gái và người thiếu niên từ từ xa dần.

"Bà xã, nên dậy rồi, nếu không hôm nay lại đi muộn đấy."

"Bà xã, mau dậy đi, cũng đã tám giờ rồi."

Giọng nam trầm thấp loáng thoáng bên tai có chút bóng dáng của năm đó, hai câu nói vừa rồi vang lên bên tai làm cô thật vất vả mở mắt ra.

Bóng râm ở trước mặt, cô trừng mắt nhìn lông mày này hình như đen hơn, con mắt này hình như rất sâu.

Khóe mắt còn có nếp nhăn.

"Nha đầu ngốc, đang mơ đến cái gì thế, dậy đi thôi."

Lão Hoắc đẩy cô đến trước tủ quần áo, cầm áo len và quần lên. Cô cũng hững hờ mặc cho anh tự định đoạt.

"Đưa tay."

"Nhắc chân."

"Được rồi!"

Không ngờ, anh trông vụng về như vậy mà chẳng bao lâu đã mặc xong quần áo cho cô.

Rồi lại đẩy cô tới phòng tắm: "Mau đi đánh răng rửa mặt."

Cô nhận lấy kem đánh răng và bàn chải anh đưa cho máy móc đánh.

Mùi vị bạc hà Trung Hoa nồng đậm xông lên mũi, trong gương anh đang ở sau lưng vỗ vào lưng của cô: "Nghĩ gì thế, súc miệng nào."

Theo tay của anh cô hớp một ít nước rồi lại nhỏ ra.

Rửa mặt xong liền bị anh kéo đến cạnh bàn ăn.

Cháo trắng nóng hổi đang bốc hơi nghi ngút cùng với bánh bao và dưa muối.

Lão Hoắc gãi gãi đầu, hai cánh môi mím lại, cô cho là anh định nói gì đó thể nhưng anh lại chỉ cầm bát cháo đưa tới cho cô: "Ăn lúc còn nóng."

Cháo nấu cũng thật bình thường, chỉ là chín mà thôi, bánh bao thì còn tạm được.

Nhưng với tài nấu nướng của anh thì việc này cũng đã là không dễ dàng.

Cô biết rõ anh đang lấy lòng mình.

Nhưng không có giải thích gì cũng không xin lỗi.

Người đàn ông này, chính là như vậy.

Trước mặt không bao giờ dịu dàng, chết vẫn còn mạnh mẽ.

Khi cô ngủ thì anh sẽ nói những lời đó. Nhưng bây giờ khi cô muốn nghe thì một chữ cũng không thêm nói.

Trầm lặng buồn rầu ăn điểm tâm, cô cũng không thêm nói với anh câu nào.

Lão Hoắc nhiều lần nhìn trộm nhìn cô...cô thì cứ nhìn thẳng về phía trước hoặc là ngẩn người.

Còn cách một con phố nữa là đến công ty của cô, trong lúc đang dừng xe chờ đèn đỏ.

Lão Hoắc giả vờ lơ đãng liếc nhìn những người đi đường đang vội vã nói: "Bảo bối, gần đây công việc rất bận rộn hay sao?"

Ngoài cửa xe tuyết đang bay tán loạn, trên kính phủ lên một lớp sương mù cô đưa tay về linh tinh lên đó .

Sau khi đèn đỏ báo hiệu còn mười lăm giây cô rút cuộc mở miệng: "Ừ, có một hợp đồng hơi khó khăn."

Anh hình như không ngờ là cô sẽ phản ứng lại liền nói : " Rất khó khăn sao?"

"Bị bà chị già sắp đến thời kỳ mãn kinh gây khó khăn."

"Nếu không, xin ông chủ thôi việc đi? Về nhà ngồi cho ấm áp."

Câu nói tiếp theo của anh làm cho cô cảm thấy bực mình.

Lại là cái câu này.

Một lần lại một lần quang minh chính đại nói ra .

"Lão Hoắc, anh có cam lòng rời khỏi đám huynh đệ của mình hay không?"

Không khí bên trong xe mười phần ấm áp nhưng sao đầu ngón tay lại lạnh lẽo khác thường.

"Em cũng giống vậy thôi không thể nào bỏ được."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: JQ thứ 14

Anh không trả lời, cô đành phải đưa ra đáp án thôi.

Cô tiến lại gần đưa tay cài lại nút áo phía trên của anh: "Tuyệt rồi nhiều đường rất tron, cẩn thận một chút."

Đang muốn xoay người, anh lại kéo cô lại lấy ô trong hộp đưa vào tay: "Cầm lấy."

Sắc mặt có chút thối, biểu tình có phần hơi khó chịu.

Mặc dù có chút thất vọng nhưng cô vẫn nhận lấy cái ô.

Ngoài xe gió lạnh tấp vào mặt, cô rút cổ lại bước đi thật nhanh.

Trước thang máy, lại gặp được một người không dễ dàng buông tha.

Quý Quân đi tới chào hỏi: "Chào buổi sáng."

Cô gật đầu chào lại.

Ánh mắt liếc thấy bàn tay anh đang tới gần cô liền tránh sang bên cạnh một bước, mắt lạnh nhìn anh chăm chú.

Anh lúng túng thu tay lại, chỉ chỉ đầu vai của cô: "Có bông tuyết."

Quả nhiên, xương gò má và khoe miệng sưng đỏ vẫn còn máu bầm chưa tan.

Quý Quân, anh sao có thể là đối thủ của anh ấy được!

Cô đưa tay lên phui phui: "Chuyện nhỏ như vậy, không cần phiền đến quản lý Quý."

Cố ý nhìn đám người chung quanh rồi nhỏ giọng: "Tôi không muốn người khác hiểu lầm, quản lý Quý xin hãy tự trọng."

"Ding Ding" cửa thang máy mở ra cô liền lách người đi vào.

Sáng sớm, đã gặp xúi quẩy thật là chán mả.

Ở thời điểm bạn thấy chán ghét một người đàn ông dù anh ta có làm bất cứ chuyện gì để lấy lòng thì bạn cũng đều cảm thấy cực kỳ phản cảm. Cho dù bạn đã từng yêu anh ta sâu đậm đến thế nào chăng nữa.

Nhưng ở thời điểm bạn yêu người đó, cho dù anh ta có tổn thương bạn bao nhiêu...bạn có đau lòng thất vọng đến cỡ nào đi nữa thì vẫn không có cách nào ngừng yêu anh ta cả.

Chị đây không muốn vãn thơ như vậy nhưng luôn luôn có những vật cực phẩm đến khiêu khích làm cho chị có muốn kiên nhẫn cũng không được.

"Sao thế, sắc mặt sao lại kém như vậy?"

Thần Thần đưa đưa cho cô một cốc cà phê nóng, cô đưa hai bàn tay lạnh lẽo ôm lấy.

"Lão Hoắc lại muốn mình từ chức, lại còn có một con ruồi thối cứ lượn lờ xung quanh."

"Đàn ông lúc nào cũng có ham muốn chiếm hữu rất mạnh! Nếu như mình cũng có người nuôi thì mình sẽ không cần suy nghĩ liên tục biệt một tiếng rồi đi về nhà. Được thế thì còn gì bằng cũng không cần phải nhìn đến sắc mặt của người khác."

"Thế nào? Ai lại trêu chọc làm cho đại tiểu thư của chúng ta bơ phờ như vậy?"

"Cậu ngày hôm qua không làm nhưng bà chị già ngược lại đã đến đây kêu gào ầm ĩ lên, nào là: “ Phong cách Điền Viên của chúng tôi làm sao lại có ít màu xanh lá cây vậy?” . Mình rất muốn gõ gõ vào cái đầu heo của chị ta mà hét lên rằng: ‘ Bà chị à, chị xác định nhà cửa tất cả phải là có màu xanh mơn mơn sao? ’

Ngày hôm trước rõ ràng chúng ta đã xác định phương án là tòa nhà bán hoặc cho thuê vì vậy sẽ lấy màu vàng nhạt làm màu chủ đạo, trần nhà thì sẽ lấy màu trắng. Mặt bên cạnh của tầng năm vẽ những cây lúa đang đến mùa thu hoạch với những hạt thóc nặng trĩu khi ánh trời chiều chiếu vào sẽ vô cùng sinh động. Trên đó thể hiện những ruộng lúa vàng óng đang đung đưa trong gió giữa trời thu mát mẻ.

Thật là cảnh hay ý đẹp biết bao!

Thời gian bàn giao cho Thiên Hằng là vào đầu thu sang năm, bọn họ cũng đã cho chúng ta bốn chữ nhắc nhở là gần với thiên nhiên!

"Ngày hôm qua bà chị già nói rằng màu vàng của lúa không đủ chói mắt, cuốn hút người ta. Chị ta muốn thủy trang Điền Viên và tên tuổi lớn Mrs. King phải tỏa sáng rực rỡ hơn nữa!" Tiểu Ly cũng chạy lại, nghe thấy thế liền không chịu được vai run lấy bầy.

"Chị Hạ, chị cũng biết đấy mấy lần trước em đến đưa tài liệu chị ta còn cố ý dấn sát người vào. Chị thử nghĩ xem bắp đùi to như vậy lại còn mặc quần tất trong suốt. Em nhìn đã thấy ghê rồi, muốn đùa giỡn người ta cũng không tự nhìn lại hình dáng của mình ra làm sao." Tiểu Từ cũng đến tham gia .

"Các em . . . ." Chị Trần khoát khoát tay rồi nói tiếp "Toàn gieo tiếng ác cho người ta".

"Lời nói của em hoàn toàn là sự thật, đúng không chị Thần Thần."

Hai người trẻ tuổi đồng loạt nhìn về phía Tống Thần, Tống Thần liền phát tay: "Dĩ nhiên, chị cũng đã gặp người phụ nữ kia. Bữa tối cũng chỉ ăn một bát com, chị đây bình thường ăn hai bát còn chưa no."

"Đúng không, đúng không." Tiểu Ly tiểu Từ vội vàng nhìn cô tranh công, tính tình thật là trẻ con.

"Đúng vậy, xác thực là làm người ta thấy ghét."

Chị Trần thành linh nói tiếp, mấy người bọn họ đưa mắt nhìn nhau. Trong tổ của bọn họ chị Trần lúc nào cũng là người đi tiên phong dẫn đầu trong mọi lĩnh vực.

Bầu không khí làm việc thân thiện hài hòa như vậy, cô làm sao có thể buông tha đây?

Cuộc sống khô khan như một thiếu phụ luống tuổi suốt ngày quanh quẩn trong nhà, không quá mấy ngày thì lão Hoắc cũng sẽ phiền chán mà thôi.

Lòng ghen tỵ soi xét của đàn ông khiến cho con người ta thật mệt mỏi.

Không cần nói đến đàn ông ngay cả phụ nữ ai mà lại không yêu cái đẹp?

Có một công việc thì cũng coi như có chỗ để mà giải tỏa và hậu thuẫn

Trong lòng cô từ tối hôm qua đến sáng nay vừa chua xót vừa sầu não lại hay suy nghĩ lung tung trong nháy mắt liền được các anh chị em đáng yêu ở đây rửa sạch trơn từ trong ra ngoài, tất cả đều bốc hơi theo tiếng cười của bọn họ.

Quả nhiên, cô cũng thấy vui vẻ lây.

"May mà lúc đó Trưởng phòng tới kịp, Mrs. King trên mặt lập tức cười tươi như hoa nở, bàn tay nóng hổi kéo lấy tay của anh ấy, thật là làm mất mặt phái nữ mà."

Tiểu Ly mắt mơ màng tiếp tục nói: "Trưởng phòng có nói khi gia chủ trở về nhà, ngẩng đầu liền nhìn thấy hình ảnh ruộng lúa vàng óng nổi bật dưới ánh trời chiều trong lòng tự nhiên sẽ thấy ấm áp thư thái, từ đó sẽ một lòng muốn quay trở về đoàn tụ bên gia đình."

"Đúng vậy, đúng vậy. Mặt của Mrs. King vô cùng sùng bái nhìn Trưởng phòng. Cái đó rõ ràng là muốn nhìn mòn con mắt. Cuối cùng, chị ta cũng bị quy phục dưới tay của Trưởng phòng chúng ta." Tiểu Từ phối hợp biểu diễn cả hai vai.

"Cho nên, chị già kia đã đón nhận idea của chúng ta?"

Cô đưa ra kết luận, bọn họ liền ra sức gật đầu.

Thời đại của nam sắc đã tới rồi.

Nhưng mà cũng không thể phủ nhận câu nói kia rất hay — một lòng quay về đoàn tụ bên gia đình.

"Tổ trưởng Hạ, Trưởng phòng thật là người có tình!"

Lysa thư ký của Trưởng phòng lớn tiếng nói, tinh quang nhiều chuyện trong mắt của mọi người đều tập trung lên người cô.

Lysa, cô có ý đúng không! Cô trừng mắt nhưng cô ấy lại cười đến hồn nhiên vô hại.

"Chị Hạ, chị thật là có sức quyến rũ, em đây nói thế nào cũng sóng lớn cuộn trào thế nhưng Trưởng phòng cũng không thèm liếc mắt một cái."

Lysa nằm ở trên vai cô giả vờ khóc sụt sùi.

Rất giả dối rất ngây thơ.

Chỉ là em gái Lysa à so với cup A của chị thì cái cup D của em thật là to lớn cao ngạo đấy!

Thật may mà lão Hoắc nhà cô cũng không có ghét bỏ nếu không cô sẽ thật ghi hận với những cô nàng ngực bự, không thể nào ngăn được tư tưởng tà ác đang hình thành trong đầu— đội a- xít sun-phu-rít.

Cô kéo em gái ‘ to lớn cao ngạo ’ ra rồi hâm mộ nói: "Cho dù em có ngốc nghếch, thì đàn ông cũng sẽ yêu em thôi. Tin chị đi, chị là người từng trải mà."

Lysa cắn môi dậm chân làm cho bộ ngực cũng rung rinh theo trông rất sống động.

Mắt của Tiểu Từ liền dán vào đó, cô ho khan: "Tiểu Từ, người trẻ tuổi không nên đói khát như vậy, không thể được, không thể được."

"Chị Hạ, chị. . . . ."

Chân của em gái "To lớn cao ngạo" càng giẫm mạnh hơn đằng trước ngực lại như sóng lớn đang cuộn trào.

Tiểu Từ bị cô nói vậy thì cả hai tai đều đỏ, oan ức liếc trộm Lysa.

Tiểu Từ vẫn thăm mền em gái "To lớn cao ngạo" này, cô cũng là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Có lúc vẫn phải dùng đến chất xúc tác mới có kết quả khả quan được!

Cười đủ rồi náo đủ rồi, để cho cấp trên chờ cũng đủ rồi.

Cô liền xoay người đi đến theo lệnh triệu kiến của cấp trên.

"Cốc cốc cốc" Gõ ba tiếng, lễ phép xin ý kiến.

"Mời vào."

Hai tay của đặt ở phía trước, không mẫn không nhạt hỏi: "Quản lý tìm tôi có chuyện gì không?"

Quý Quân trầm âm nhìn chằm chằm cô mấy giây rồi nói: "Đã khá hơn chút nào chưa?"

"Vô cùng tốt."

Lúc anh nói chuyện khoe miệng căng ra mí mắt hình như cũng bị giật giật.

Xem ra lão Hoắc xuống tay cũng không nhẹ!

"Son Chi, em đừng như vậy, anh chỉ muốn một lần nữa theo đuổi em mà thôi."

"Quý Quân, trong lúc đi làm không nói chuyện riêng, ok?"

"Như vậy sau khi tan tầm, anh mời em ăn cơm được chứ?"

"Thật xin lỗi, tôi hiện tại đã là vợ người ta, tan làm còn phải về nhà với ông xã."

"Dù sao cũng là bạn bè, em không thể cùng anh ăn một bữa cơm sao?"

"Quý Quân, cần gì phải khổ sở dây dưa như vậy. Anh ngày trước không phải là người công tư phân minh sao, thế nào hôm nay lại không rõ ràng như vậy!"

"Đó là bởi vì anh yêu em, anh muốn theo đuổi em."

"Chồng của tôi rất hay ghen, tôi cũng không muốn làm anh ấy mất hứng. Cho nên chỉ có thể nói xin lỗi với Quản lý đại nhân thôi. Nếu không còn chuyện gì khác, tôi xin phép ra ngoài."

Lão Hoắc tối hôm qua đối với cô như vậy tất cả là vì cô đã gạt anh ấy chuyện Quý Quân tới Thịnh Nguyên.

Lão Hoắc cũng có kiêu ngạo của mình, anh đã không ít lần hỏi cô...cô lại sợ mình càng nói nhiều lại càng sai.

Vì vậy có lẽ anh bị Quý Quân hoặc là Vương Hiểu chạm đến tự ái cho nên tối hôm qua mới tức giận mà bạo phát ở trên người của cô như vậy.

Lão Hoắc làm cho cô đau lòng khổ sở, nửa đêm lại sấm hối như vậy cũng đã chuẩn bị một bữa ăn sáng coi như là lấy lòng cô, bắt chấp việc cô không thèm để ý đến.

Người đàn ông này, khoe mắt đã có nếp nhăn, cũng vì cô mà ngày càng nhiều lên.

Lúc anh nổi giận, tính khí xấu đến mức nào cô đều biết rõ. Tối hôm qua là lần thứ hai anh thực sự nổi giận với cô.

Lần đầu tiên, là ba năm trước đây, chính là thời điểm cô ở quán bar uống rượu mua say.

Nếu như lúc đó không có lão Hoắc thì cũng chưa chắc có Hạ Son Chi hôm nay.

Nói đến đây lại thấy chạnh lòng, bởi vì cô rất thương anh.

Mà nếu như vậy thì việc cô phải làm chính là cách xa Quý Quân càng xa càng tốt.

Cô đóng cửa lại, xem như không nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Quý Quân.

Lúc cô CMN đau lòng muốn chết thì anh đang ở đâu?

Cho nên, bây giờ anh muốn theo đuổi cô?

NO DOOR !

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: JQ thứ 15

Sau khi hoàn thành case của Thiên Hằng tổ của cô tạm thời nghỉ xả hơi mấy ngày.

Hoặc là chơi trò nông trại lên lên đi ăn trộm đồ hoặc là tán gẫu xem tết Nguyên Đán này sẽ đi nơi đâu chơi để giải stress.

"Bây giờ đang là giữa mùa đông muốn tìm chỗ đi chơi cũng không dễ ."

Thần Thần đang tác chiến trò Plans vs Zombie tay đang kích chuột không ngừng.

Trò chơi trên máy tính này thật không có hàm lượng kỹ thuật chút nào cũng chứng minh một điều là cô ấy đang rất nhàm chán.

Cô thì đang lên Thiên Nhai, hôm nay của Tiểu Tam thật là náo nhiệt.

Thế giới tốt đẹp như thế, Tiểu Tam nông công cuồng như thế, không được, không được rồi.

"Chị à, chị đang xem cái gì đấy?" Tiểu Ly nhìn cô bĩu môi, đôi môi nhỏ như cánh hoa nhìn rất xinh đẹp.

"Muốn phân tích Tam nhi, xin tìm quân vương của Thiên Nhai." Cô cầm cái cốc lên đã thấy cạn đến đáy rồi.

"Chị gần đây sao lại chú ý Tam nhi ? Anh rể có tình nhân?"

"Cút."

"Người ta là đang quan tâm thôi mà, chị thật là hung dữ, sợ quá."

"Pha cho chị một ly Hồng Trà chanh đi."

Cô giờ một tay lên, cô nâng liền nở nụ cười chân chó nịnh nọt nói: "Tuân lệnh, nữ vương đại nhân."

Cô sờ sờ đầu của cô ấy: "Quý an thôi."

"Dạ."

Tiểu Ly hấp tấp chạy đến phòng giải khát, nhìn cái eo thon cùng cặp mông kia đúng là tuổi thanh xuân thật tốt đẹp biết bao.

"Sai bảo nhân viên thật thoải mái đấy." Tổng Thần bài xích nói, mắt cũng lườm nhác lên, chỉ là giọng điệu hơi có chút khinh thường.

"Những thanh niên ưu tú đang ở trong thời kỳ thanh xuân tươi đẹp cũng nên bị những người phụ nữ trưởng thành như chúng ta sai bảo một chút."

"Đúng là lòng dạ hiểm độc, lòng dạ thật hiểm độc."

"Vận động giúp cho cơ thể khỏe mạnh, mình cũng chỉ muốn tốt cho em ấy thôi mà."

"Mới vừa được thăng chức thì đã bày ra bộ mặt tư bản đáng ghê tởm rồi." con chuột máy tính bị Tổng Thần tức giận kích liên tục đúng là xác chết nổi giận thật rồi.

"Tránh ra, tránh ra một chút, [bad word]!" Tống Thần hất tay rồi tức giận nằm dựa vào ghế.

"Lại chết rồi hả?"

Cô ấy lườm cô một cái: "Ai cần cậu lo."

"Có vài người trời sinh đã thiếu hụt năng lực chỉ huy, ở một số phương diện cường cầu cũng không được."

"Chú đi mấy giờ thì đến?"

Tống Thần chợt nói sang chuyện khác, cô lơ ngơ một lúc mới phản ứng lại: "Bốn giờ thì đến nhà ga, ba giờ lão Hoắc sẽ đến đón mình."

"A, bây giờ cũng đã hai giờ hơn rồi anh ấy chưa cho gọi điện cho cậu à?"

"Sự kiện bạo động ở bên Tân Châu rất ồn ào, Cục trưởng hạ lệnh lão Hoắc phải tự mình giải quyết. Anh ấy hiện giờ vô cùng bận rộn."

"Đau lòng sao?"

"Chị, Hồng Trà vị chanh."

Gương mặt của em gái đỏ bừng bừng đưa cốc trà nóng cho cô. Cô đặt cái cốc đang tỏa hương nồng đậm xuống rồi rút ra một thanh chocolate Kim Đế trắng ném qua.

"Chị, người ta đang giám cân đấy." Tiểu Ly trách móc nhìn cô, tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài làm nũng cũng hết sức đáng yêu.

"Phụ nữ thì phải có chút da chút thịt, bộ dạng gầy trơ xương sườn như chị đây thì có đàn ông nào thích đâu?"

Cô bình thân vỗ vỗ lồng ngực, u oán nhìn lại cô ấy: "Chị đang rất khổ sở mà em lại không biết sao, em gái."

Tiểu Ly bóc vỏ ra cắn một miếng nét mặt đầy thỏa mãn mỉm cười, sau đó đồng tình nhìn cô nói: "Chị à, anh Hoắc đang ghét bỏ chị sao?"

"Cái gì sao lại nói như vậy?"

Cô chửi thề CMN chứ, sau đó cầm một tập giấy đập lên bàn: "Làm sao lại có chuyện như vậy được! Chị đây ra đường cũng tím được một nắm đàn ông, nhưng chị lại là người rất kén ăn nên không thích quả đại bên đường."

Tiểu Ly vừa ăn vừa vui mừng khen: "Thật là ngọt! Phụ nữ nào mà không thích chocolate."

"Chị không thích!" Tống Thần hét to.

"Chị không phải là phụ nữ!"

Bọn họ trầm miêng một lời, mười phần ăn ý. Tống Thần cũng không nổi đóa, chỉ có vẻ hơi ngơ ngác hỏi: "Vậy tôi là gì?"

"Giới tính thứ ba!"

Tiểu Từ trả lời cô ấy sau đó cười ha ha . . . . . tiếp sau đó mấy người bọn họ cũng cười lăn cười bò.

"Cậu là ED* thì có!" (ED: theo khoa học thì được gọi là rối loạn chức năng cương dương. Còn theo ngôn ngữ đời thường chúng ta hay gọi triệu chứng này là bất lực)

Tống Thần thưởng cho cậu ta một cái gối.

"Lão Hồ đã nói phải xây dựng chủ nghĩa xã hội hài hòa. Chị Thần Thần phải chú ý cách dùng từ, cẩn thận không lại bị hài hòa luôn đấy."

Tiểu Ly tốt bụng nhắc nhở Tống Thần, cũng bị thưởng cho một cái cốc.

Tống Thần tức giận thở phào phồng, vừa lúc đó thì điện thoại di động của cô vang lên. Cô liền bắt máy: "Ai vậy, bà đây hiện tại đang khó chịu, hạn cho mi ba giây đồng hồ có rắm phải thả xong."

"Ha ha ha ha. . . . ." Bọn họ lại được một trận cười đau bụng.

"Bảy mươi tuổi? Không biết!" Tống Thần liền khiển trách: "Anh trai à, đầu năm nay người ta đã không sử dụng kỹ xảo này rồi."

"Đội trưởng? Cũng không biết!"

Tống Thần hung ác trừng mắt nhìn cô, cô cũng chẳng hiểu tại sao.

Không biết bên kia nói cái gì, ngực Tống Thần chợt phập phồng chửi ầm lên: "Cố Tích, CMN anh không phải chỉ là một cảnh sát nhỏ thôi sao, nói cái rầm gì vậy!"

"Mẫu Dạ Xoa. . . . . anh dám chửi tôi, anh đúng là loại đàn ông phượng hoàng, đồ quý hẹp hời sinh con không có □."

"Đúng rồi, tôi quên mất anh bây giờ đã là một ông chú lớn tuổi rồi phụ nữ nào sẽ coi trọng đàn ông xấu xí như anh. Đi ra ngoài cũng đừng nói với ai là quen biết tôi sẽ làm chị đây mất hết mặt mũi."

Sau khi rửa xả một trận Tống Thần liền ném điện thoại di động lên bàn.

Tiểu ly, tiểu Từ và cô nháy nhau, ai nên ngủ bù thì tiếp tục ngủ bù, nên luyện công tiếp tục luyện công.

Cô đem Hồng Trà vị chanh hương vị ngọt ngào đưa cho Tống Thần vẫn đang thờ phỉ phò. Cô nàng cũng không từ chối liền nhận lấy tu ừng ực.

"Tức chết mình rồi, không ngờ lại gặp được người đàn ông vừa xấu xí, nhỏ mọn, phiền toái cứ như vậy rần độc vậy, mình nguyên rửa anh ta cả đời bị ED."

"Hạ nhiệt đi, Hồng Trà của mình cũng đã cống hiến cho cậu rồi."

"Ngày tên tiện nam kia nói lão Hoắc về không kịp cho nên anh ta sẽ tới đón cậu."

"Thế à, vừa nãy hai người lại cãi nhau hả?."

"CMN tiện nam kia vừa mở miệng ra đã nói: ‘ Thím à, tôi là cảnh sát hình sự Cố Tích đẹp trai anh tuấn, thím có rảnh không? ’"

"Sau đó thì sao?"

"Anh ta nói: ‘ Xin chuyển lời đến chị dâu xinh đẹp nhà tôi, đại ca không kịp về, tôi sẽ đi đón cha mẹ chị dâu thay anh ấy, ’ còn có. . . . ."

"Có gì?"

"Bà thím có bề ngoài xấu xí nội tâm cũng xấu xí không kém, ngài cũng không cần đi theo đâu."

Cô cúi đầu, cố nín cười.

Nữ Thiên Bình và nam Ma Yết, đúng là như nước với lửa!

Chuyện này cũng có nguyên do của nó. Khi đó cô lần đầu tiên dẫn Tống Thần tham gia tụ tập với bọn người của lão Hoắc. Lúc đến đó cô muốn đi vệ sinh nên để cho Tống Thần vào phòng trước. Không ngờ bọn họ đến quá sớm, trong phòng mới chỉ có một mình Cố Tích.

Lúc ấy Cố Tích mặc áo sơ mi trắng quần đen, đưa lưng về phía Tống Thần. Không biết tại sao Tống Thần nhìn thấy sống lưng thẳng tắp và cái cổ trắng nõn của anh ta lại tưởng nhầm là em trai phục vụ, liền không nhịn được trêu đùa: "Tiểu sinh nhà ai lại có cái lưng đẹp như vậy, quay đầu lại cho gia nhìn một cái nào."

Cố Tích cũng là người thích đùa giỡn liền lập tức quay đầu lại, cười đến điên đảo chứng sinh. Thuận thế ôm lấy eo nhỏ nhấn Tống Thần: "Gia, sẽ cho tôi phúc lợi sao?"

Có lẽ khi đó Tống Thần cũng lơ mờ phát giác ra bộ dáng cợt nhả của Cố Tích nhưng chưa kịp phản ứng đã bị anh ta cúi người hôn trộm một cái.

Tống Thần là con cộp giấy, lại bị trêu đùa như vậy liền quăng cho Cố Tích một bạt tai.

Vì vậy nữ Thiên Bình, người luôn làm việc theo cảm tính lại có tình thần thích sạch sẽ khơi lên chiến tranh với nam Ma Yết vừa thông minh hài hước lại thính thoảng tự cao tự đại.

Dĩ nhiên, những điều này đều do Tống Thần cố gắng nghiên cứu thuật lại làm cho cô khi nghe xong phải nín cười đến nổi tay phải bấu chặt cánh tay của lão Hoắc.

"Hạ Sơn Chi, cậu lại bị rút gân à." Tống Thần cảm tức nhìn cô.

Cố nín cười mình hà. . . . .

"Không có không có, mình chỉ đang cảm thấy các cậu cãi vã vẫn còn rất sung sức."

"Có điên mới cùng anh ta đấu khẩu, thật muốn đập chết hần, mẹ kiếp!"

"Không nên nổi giận, nổi giận sẽ có nếp nhăn xấu lắm."

Thật ra thì cô muốn nói là — mình lại cảm thấy các cậu trái lại rất xứng đôi đấy, nam nữ đều nóng nảy, sẽ có nhiều chuyện vui!

"Anh ấy nói mấy giờ thì đến đây?"

"Bốn giờ!" Tống Thần nghiêng lợi nói.

Hôm nay thứ năm, là ngày cuối cùng của năm, ngày mai bắt đầu được nghỉ tết Nguyên Đán cho nên cô từ lúc ăn cơm trưa xong liền cùng bọn Tống Thần đi thu dọn văn phòng.

Tống Thần lấy tay ra sức quạt quạt, hai má đỏ rực khác thường, cô cố nén đau thương ném thanh chocolate trắng mà mình thích nhất qua: "Cậu có đi cùng không?"

"Đi, dĩ nhiên phải đi chứ! Chú và đi đến, mình sao có thể không đi, mình còn muốn cho chú đi đón gió đây."

"Vậy. . . . Có thể đi chưa." Ý cô bảo cô ấy cầm túi lên chuẩn bị đi thôi.

"Nếu không phải vì chú đi mình cũng lười phải thấy tên tiện nam kia. Vừa nhìn đã lại muốn đau mắt hột rồi."

Tống Thần nói nhỏ đi theo phía sau cô, cô nhún nhún vai, cứ phát tiết hết ra là tốt rồi.

Phòng làm việc của bọn họ ở lầu hai hai, chữ đỏ biểu hiện đang dừng ở lầu mười tám.

"Đi đón chú đi sao?"

Tiếng nói xuất phát từ đồng chí cấp trên vang lên, đúng là âm hồn bất tán mà.

Mắt cô nhìn vào dây chữ màu đỏ, nhỏ giọng đáp lại: "Vâng."

"Để anh đưa các em đi?"

"Không cần đâu đã có anh trai của tôi đưa đi rồi!"

Tống Thần kéo cô qua một bên đứng ở giữa cô và Quý Quân nói: "Vừa mới trở về nước, chỉ sợ thù trường không quen đường thôi."

Ánh mắt Quý Quân tối sầm lại: "Tống Thần, năm đó nhà của em đúng là khó tìm thật."

"Trường phòng, ‘ nước hương chỗ cao chảy ’ năm chữ này đúng là chân ngôn rất đúng. Hôm qua ngoài bãi đỗ xe, tôi tận mắt nhìn thấy anh ôm thiên kim trong ngực, cảm giác chắc cũng không tệ."

"Sophie là bạn học của anh ở Massachusetts. Tống Thần, ba năm không gặp, em vẫn mê bói toán như vậy."

À thì ra hôm qua Tống Thần bắt gặp Quý Quân thân mật với thiên kim tiểu thư Sophie của tổng giám đốc nên mới nói vậy.

Cô ngẩng đầu thấy Quý Quân cười ha ha, mặt thản nhiên nhìn cô.

"Khéo như vậy thật là trùng hợp."

"Có một người bạn thân hài hước như vậy Sơn Chi cũng thật có phúc."

"Anh trai tôi bảo phải trêu chọc cho chị dâu vui vẻ, tôi chỉ là đang làm theo lời của anh ấy thôi."

"Tống Thần, em bao che khuyết điểm cũng thật tốt, năm đó em cũng giúp anh trai mình như vậy hay sao?"

"Cái gì? Anh nói gì tôi không hiểu."

Mặt Tống Thần mờ mịt, cũng không dám tiến lên dò xét cô.

"Anh chính là nhớ, năm đó anh em. . . ."

"Xin lỗi, thang máy đến rồi, không thể tiếp chuyện với Quản lý được rồi."

Tống Thần kéo cô vào trong thang máy, cửa thang máy chậm rãi khép lại, Quý Quân nhìn chăm chăm vào mắt cô, ẩn chứa điều gì khó nói. . . . .

Cô cũng không biết hình dung như thế nào, lòng chột dao động, mắt của anh quá mức thẳng thắn làm cho cô nhất thời không thể không nhìn.

"Bị mấy lời của anh ta làm cho sầu não hả?"

Tống Thần vắt áo khoác màu tàn thuốc của cô lên túi, chua chát nói.

Cô cúi đầu không để ý đến cô ấy.

"Hạ Sơn Chi, mình cho cậu biết, cậu cũng không thể chần chừ, người mà anh trai mình xác định từ lúc bé đã là cậu rồi. Coi như. . . . ."

Giọng điệu của cô ấy từ từ chậm lại, cô liền cắt đứt cô ấy: "Tổng Thần, quá khứ xảy ra cái gì, các cậu đã lựa chọn gạt mình...thì mình nghĩ đó cũng không phải là chuyện tốt gì. Mình cũng không phải là người không biết suy nghĩ. Hiện tại chỉ muốn cùng với lão Hoắc bình yên sống qua ngày. Người đã già rồi cũng không thể đuổi theo chuyện cũ mãi được."

"Coi như cậu cũng còn có chút lương tâm."

Cô ấy áp úng nói, lo lắng trên mặt chợt hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: JQ thứ 16

Đi đến chỗ hẹn đã nhìn thấy chiếc Land-Rover màu xanh lá cây của Cố Tích đỗ ở ven đường. Các cô gái đi ngang qua nhìn thấy anh đẹp trai liền tiếp ngoài lại nhìn. Tổng Thần khinh thường nói: "Muốn rêu rao mình ở đảng Thái Tử gì chứ, không phải là dựa hơi của cha anh ta hay sao, mau dừng lại đi!"

Cha của Cố Tích cũng là một nhân vật nổi tiếng trong ngành công an.

Bất quá: "Anh ta cũng không muốn dựa vào cha của mình, nếu mà dựa vào thì bây giờ đã lên tới chức vụ gì rồi cũng không còn ngồi ở đây."

"Còn nữa, nói đến đây mới nhớ không phải cậu cũng là người của đảng công chúa hay sao?"

Cha của Tổng Thần ở thành phố này cũng là một nhân vật nổi tiếng.

"Phi phi phi, anh ta cũng không phải là ba của mình"

Cha mẹ Tổng Thần ly hôn đã nhiều năm, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao Tổng Thần không muốn có bạn trai, cô ấy căn bản không có cảm giác an toàn.

Tiếng huýt sáo véo von vang lên trừ Cố Tích thì còn ai vào đây nữa.

Cố Tích chào cô rồi kéo cô lên nhét vào phía sau xe: "Chị dâu, phía sau an toàn hơn."

Anh lại huýt sáo sau đó trực tiếp ngồi vào ghế lái, hoàn toàn không để ý đến Tổng Thần.

Tổng Thần giận đến nghiến răng, trèo lên ghế lái phụ đóng cửa rầm tầm.

Tổng Thần vừa đeo dây an toàn vừa nói tục: "Mẹ nó, đáng đáp đã xấu xí lại còn muốn đi ra ngoài dọa người!"

"Lại nói đến xấu xí, nếu cô Tổng nhận đứng thứ hai thì ai dám tranh vị trí thứ nhất đây."

"Đúng là mồm chó không thể mọc được ngà voi."

"Thô tục, thô lỗ. Đại ca làm sao lại có thể có họ hàng như vậy, thật là mất thể diện."

Cô nửa nằm nửa ngồi trên ghế nhìn hai người bọn họ đấu khẩu cảm thấy rất sung sướng.

Tổng Thần túm chặt tay lên da ghế, chắc là đang vô cùng khó chịu rồi.

Tiếng là bạn thân như cô đây, lúc này cũng có phần bỏ chút đá xuống giếng.

Nhưng mà Cố Tích đã cố công chọc giận cô ấy như vậy, cô nở lòng nào đi đã kích đến tính tích cực của anh ta đây.

Cô cũng hết sức hâm mộ Cố Tích, có thể biến tướng phương thức theo đuổi như vậy cũng thật không tệ chút nào.

Một đường thẳng tắp đến nhà ga, liền nhìn thấy hai người quen thuộc ngồi ở bên trong sảnh chờ, tinh thần đang lên cao tuyệt không bận tâm đến những người khác đang vội vã qua lại.

Cô đứng yên quan sát, thấy ở sảnh đang chiếu tiết mục giải trí nên cũng hiểu được phần nào.

Hai mươi mấy phút sau, một ông bác đẹp trai cười hi hi như Phật Di Lạc hòa ái dễ gần đi tới chỗ của cô, cũng không phải ai khác mà chính là lão Hạ.

Cô chạy về phía ông, ở trong lòng ông cọ cọ: "Chú Hạ sao lại trở nên đẹp trai thế này, cũng không thể thấy cô Hạ còn trẻ tuổi mà ở đây tán tỉnh đâu nhé."

"Bốp", cái ót liền bị vỗ một cái, thật là đau, quả nhiên cô ngày bé được nhặt từ dưới sông lên mà.

"Cha, mẹ lại đánh con."

Cô nước mắt lưng tròng ngẩng đầu nhìn về mặt cha Hạ đầy thương yêu.

"Cũng đã là gái lớn rồi, vẫn còn chưa có đứng đắn, con nhìn Thần Thần xem, người ta đoan trang thùy mị như thế kia."

Mẹ Hạ đem cô từ trong ngực chồng mình kéo ra chỉ chỉ vào Tống Thần mà quở trách.

Tống Thần đứng thẳng lưng, áo khoác ngoài màu đen đi giày cao cổ, mỉm cười e lệ trông thật hiền thực.

Chỉ là bạn thân Tống à cậu cũng thật biết giả vờ đấy.

Cố Tích cố gắng nín cười giả vờ đứng rất nghiêm chỉnh, cô ngược lại thật không muốn giải thích, cô mới không thèm ghen tỵ với người giả bộ thực nữ như vậy.

"Di à, người ta sẽ xấu hổ đấy."

Tống Thần ôm lấy của cánh tay mẹ cô, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Cố Tích chủ động nhận lấy hành lý trên tay cha cô, đi bên cạnh Tống Thần.

Mẹ cô liếc liếc Tống Thần lại ngó sang Cố Tích, trong mắt lộ lên vẻ hưng phấn.

Mẫu thân đại nhân à, ngài lúc nào cũng như vậy bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phát huy nhiệt tình trong công tác của mình.

Mẹ của cô mở một cửa hàng mai mối, đặt tên là Hồng Nương Quán (Hồng Nương có nghĩa là bà mai), tiếc nuôi lớn nhất của bà là không tự tay của mình xúc tiến nên hôn sự của con trai và con gái.

"Tiểu tích, cậu cảm thấy Thần Thần như thế nào?"

Mẹ cô vô cùng kỳ vọng nhìn thẳng Cố Tích: "Di đã nhìn nó từ nhỏ tới lớn, có học thức lại xinh đẹp, gia thế thì lại không cần phải nói."

Cố Tích không bị ánh mắt hung dữ của Tống Thần uy hiếp, đầu gật như giả vờ: "Di à, con thật rất thích Thần Thần."

Em trai à rốt cuộc cũng thổ lộ rồi. Nhưng con gái nhà người ta lại không thèm để ý đến mặt mũi của cậu thì phải làm sao đây?

Tống Thần trên mặt tuy cười nhưng vẫn không kìm được tức giận, làm nũng với mẹ cô: "Di à, người ta rất xấu hổ."

"Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng làm sao phải xấu hổ? Không bằng đến ngày mùng một tháng năm cử hành hôn lễ cùng với bé con nhà di luôn thể?"

Cái gì? Mẫu thân đại nhân ngài đang nói gì vậy? Cô nghe mà không hiểu.

Thiếu chút nữa là ngã xuống đất, cũng may có cha Hạ kịp thời giữ lấy: "Bé con, cẩn thận."

"Cha, nhà chúng ta còn có bé con nào khác sao?"

Cô khẩn thiết nhìn ông, cha cô vẫn cười hiền lành: "Con gái ngốc, trừ con ra thì còn có ai nữa."

"Cũng đã bàn bạc xong với Cha mẹ Hoắc bên kia, đến lúc đó sẽ bày rượu mừng, tất cả hàng xóm láng giềng đều muốn đến tham dự. Còn có những cô gái được mẹ mai mối đã sớm kêu la muốn ăn bánh kẹo cưới của nhà chúng ta công thêm bạn bè thân thích ước chừng cũng đến một trăm bàn."

"Mẹ, anh trai vẫn còn chưa cưới con không thể qua mặt mà đi trước được."

"Đừng có nói đến tiểu tử thối kia với mẹ, nó chết ở Đông Bắc rồi không trở lại đâu!"

Mẹ cô từ nhỏ vẫn luôn tự hào vì có con trai học giỏi lại tuấn tú. Nào ngờ đâu con mình học hết lớp mười hai vì muốn theo đuổi người mình yêu mà chấp nhận đi đến nơi xa như vậy.

Anh trai cô giấu mẹ diền nguyện vọng vào đại học Cáp Nhĩ Tân mà mẹ cô khi đó gặp ai cũng đều nói rằng anh trai cô sẽ thi vào Thanh Hoa. Ngờ đâu con trai mình lại chạy đến chỗ đó học làm cho bà mất hết cả mặt mũi.

Bà là người một tay che trời làm thế nào mà chịu được.

Kết quả là, cứ nhắc tới anh trai liền hận đến cắn răng nghiền lợi.

Hàng năm anh trai vẫn gửi về nhà nào là: nhân sâm, nhung hươu, bìm bịp, dầu,... toàn là những thứ đặc sản đều bị mẹ cô cầm ném ra khỏi cửa; Nhưng cứ đến đêm thì Cha Hạ và bé con sẽ lặng lẽ len lén đi thu hồi về.

"Mẹ, ngài cũng không thèm quản anh trai rồi hả ? Để cho anh ấy ở rể nhà bác Phương hay sao?"

Bạn gái của anh ấy tên là Phương Vân, khi cười lên làm cho người ta cảm thấy như đang đứng trước trời xanh mây trắng vậy, vô cùng mát mẻ, chỉ là khi điên lên thì lại càng giống với mây đen vần vũ hơn.

"Làm sao có thể, nó chính là người nói dối của nhà họ Hạ đấy!"

"Vậy sao ngài lại không hỏi thúc anh ấy trở lại."

"Trước khi nó cướp được người về có thúc giục cũng vô dụng. Ở địa phương quý quái lạnh đến đóng băng đó ngày ngò mười mấy năm, thế nào cũng phải đòi được phúc lợi mang về chứ. Đừng có nghĩ mẹ của con đã già, ta cũng đã từng học qua kinh tế học, chí phí và lợi nhuận luôn có liên quan trực tiếp đến nhau."

"Đúng là đạo hạnh cao thâm, không hổ là lão yêu kinh nghiệm đây mình!" Cô thầm nhủ.

"Đợi đến khi vác bụng bầu thì ha ha ha. . . . . để xem lão Phương ngoan cố kia nhìn con gái không giấu nổi bụng còn có thể cao ngạo mãi được không?"

Mẫu thân đại nhân à, tâm tư của ngài cũng đã lộ rõ rồi. Anh trai à, anh phải hết sức cố gắng em gái thật mới mắt trông chờ.

"Mẹ à, nếu không thì chờ anh trai dẫn chị dâu về nhà mời rượu rồi mới suy nghĩ đến chuyện của con và lão Hoắc . . . . ."

"Hạ Sơn Chi, thu hồi ngay tính toán kia của con lại, mừng một tháng năm nay, con muốn hay không muốn cũng đều phải kết hôn."

Mẹ già đã lên tiếng, cô...cô liền câm miệng.

Cô cúi đầu, vừa đúng lúc bắt gặp vẻ mặt hả hê của Tổng Thần liền thấy nổi giận.

"Mẹ, mẹ cảm thấy Cố Tích thế nào?"

" Là cậu bé đẹp trai, có da có thịt có nhà có xe."

"Cậu ta cũng có gia thế, mẹ xem xem có nên nói cho đi Tổng biết hay không."

"Dĩ nhiên, khi trở về mẹ sẽ hẹn đi Tổng đi uống trà. Di ấy ở mình thật cô quạnh, suốt ngày cầu nhau là muốn bông cháu đấy."

"Di à, con có bạn trai rồi, ngài cũng không thể chia uyên rẽ thúy được."

Tổng Thần bị bỏ qua đã lâu rồi cuộc cũng đứng lại phản bác.

Mẹ cô nghe được ba chữ bạn trai, nhất thời mắt sáng lên: "A, có rồi à?"

"Người ta người ta. . . . ."

Thốt ra hai chữ kia Tổng Thần bỗng nhiên đỏ mặt.

Cố Tích bỗng dưng ôm chầm lấy Tổng Thần, vô cùng thâm tình nhìn cô: "Di à, cô ấy đang xấu hổ, bạn trai mà cô ấy nói đến chính là con. Bọn con cũng mới quen nhau chưa được bao lâu."

Tuy Tổng Thần hận muốn cắn chết Cố Tích nhưng cũng không phản bác lời của cậu ta dù sao cô ấy cũng rất sợ năng lực của mẹ cô.

Dĩ nhiên điều này làm cho Cố Tích vui mừng miệng không thể nào khép lại được.

Thế giới này có rất nhiều dạng người, trong số đó có vài người biểu đạt phương thức yêu say đắm của mình một cách thật biến thái không tầm thường chút nào.

Bởi vì ở nhà ga rất hay bị tắc đường nên Cố Tích đỗ xe cách đó hơi xa.

Cho nên mới có thể ở trước mặt mẹ Hạ biểu diễn được một màn yêu đương nồng thắm kia.

Đợi Cố Tích cất hành lý xong, cô theo cha mẹ ngồi ở phía sau xe.

Mẹ sờ sờ lên ghế của chiếc xe tám tắc khen: "Xe này cũng thật quá tiện nghi."

Cố Tích khiêm tốn nói: "Con mượn của bạn thôi, cố ý mang tới để đón hai bác."

"Thằng bé này, khiêm tốn quá chính là kiêu ngạo đấy, nhìn giấy phép lái xe phía sau là ta đã biết được rồi!"

"Dì có con mắt thật là tinh tường."

"Lão đại nói hai bác thích ăn cháo vậy chúng ta đến quán cháo Ngô Kí, ăn xong rồi hãy về?"

"Tiểu tử Sở Kiệt kia thật có lòng, tùy tiện đến chỗ nào cũng được không cần phải tốn kém đâu."

Tuy là nói như vậy nhưng khuôn mặt của bà lại không giấu được vẻ tự hào.

Sau đó chuyển sang nhìn cô hung dữ nói: "Hạ Sơn Chi, con cũng sắp ba mươi rồi, không dễ dàng tìm được một thanh niên ưu tú như vậy phải biết giữ chặt lấy, biết không?"

Ngài xác định không phải là ông chú chất lượng kém đấy chứ!

Cô nhìn sang cha già cầu cứu, ông đang nhìn ra ngoài đường dường như đang bị phong cảnh bên ngoài thu hút lắm vậy.

Cha Hạ, con là quân đồng minh ban đêm của ngài đấy, ngài cũng không thể phản bội lại con được.

Nhưng mà cha Hạ cũng không nghe được cô con gái của mình đang mãnh liệt hô hào.

Âm mưu, đúng là hai người mang âm mưu một lòng đến đây để cưỡng chế, coi như là cô đã nhìn ra được.

Bạn thân Tống à bạn cũng đừng nên há hê, bạn cũng không tốt hơn mình bao nhiêu đâu?

Cô trừng lại Tống Thần.

Bọn họ ăn cơm được một lúc thì lão Hoắc mới đến. Trên mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi, long đong vất vả khiến cô cảm thấy tội nghiệp.

Lão Hoắc ngồi xuống bên cạnh cô, câu nói đầu tiên thốt lên là: "Cha mẹ, thật xin lỗi, con không thể tự mình đón hai người được."

Phốc, cô vừa ăn một thìa cháo hải sản liền phun ra.

Lão Hoắc dịu dàng vuốt vuốt lưng của cô bỗng nhiên cô lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Cha mẹ cô khi nào đã trở thành cha mẹ của anh rồi hả ?

Cô căm tức nhìn anh!

Anh tỏ vẻ vô tội nhún nhún vai.

Mẫu thân đại nhân mặt mừng như nở hoa: "Đứa nhỏ này, cũng không cần phải nhắc nhở. Ông lão à, nhanh lên một chút đưa phong bao lì xì cho con rě." "

Cha cô từ trong túi móc ra bao lì xì màu đỏ thật, chắc là đã có dự mưu từ trước rồi!

Chắc chắn là vậy. Cô khinh.

Lão Hoắc đưa hai tay nhận lấy: "Cám ơn cha mẹ!"

Cũng may là lần này trong miệng không có tí cháo nào.

Lão Hoắc gấp sờ biển cho cha mẹ cô: "Cha mẹ, cái này rất ngon, ăn thử xem sao?"

"Được được, con rě ngoan."

Cha cô ngồi đó với nụ cười hòa ái dễ gần xuất phát từ trong nội tâm vui sướng. Được rồi, cô đành tiếp nhận sự thật vậy nhưng trước hết phải để cô tiêu hóa một chút đã.

Cho nên cô khó chịu im lặng ăn cháo, lắng tai nghe đối thoại thân thiết của con rě và cha mẹ vợ tương lai.

Ăn xong cháo cũng nên trở về nhà rồi.

Người chưa bao giờ làm việc nhà như lão Hoắc lại tự mình lấy túi drap giường mới từ trong tủ quần áo rồi lại tự tay mình thay.

Mẹ cô ở sau lưng anh nức nở khen: "Con rể thật là chịu khó. Làm cha mẹ vợ như chúng ta ở phố Xuân Phán cực kỳ có mặt mũi với mọi người."

"Mẹ, quá khen rồi."

Chân tay Lão Hoắc vụng về, làm thế nào cũng không lồng được vỏ gối vào, cô thật sự nhìn không được vội vọt vào, đoạt lấy cái gối nhét hai ba cái đã xong: "Đã vụng về như vậy lại còn muốn phô trương."

"Nha đầu chết tiệt kia, con rể đang thể hiện cho chúng ta xem đấy."

Khóe miệng Lão Hoắc liền giật giật mặc dù chỉ thoáng qua nhưng lại bị cô bắt được.

Mẹ cô vẫn thích vỗ vào gáy cô nếu không thì lại cốc vào đầu.

Đạo này, tất cả phụ nữ đều có khuynh hướng ái mộ hư vinh.

Mà mẹ cô chắc cũng nằm trong diện này.

Lão Hoắc đứng ở sau cô cười rất ái muội. Cô trái ga giường xong xuôi liền kéo mẹ ra ngoài ăn hoa quả.

Lão Hoắc và cha cô đang thăm thi, không biết là đang nói chuyện gì.

Không khí đang hoà thuận vui vẻ thì lão Hoắc đột ngột đứng lên.

Ba người nhà họ Hạ nhìn chăm chăm vào hành động hết sức khó hiểu của chàng rể mới, đã hơn nửa đêm rồi không hiểu anh còn muốn làm gì?

Lão Hoắc háng háng giọng, nhìn vào đồng hồ treo tường: "Cha mẹ, cũng muộn rồi con không quấy rầy hai người nghỉ ngơi nữa."

Lão Hoắc giả vờ đứng dậy khỏi ghế vừa mới đi được một bước liền bị mẹ cô ngăn lại: "Thằng bé này, đây cũng là nhà của con cũng không có uống rượu sao lại nói linh tinh như vậy."

Khóe môi của Lão Hoắc tà mị mỉm cười, lòng cô chợt nhảy dựng lên. CMN, anh ta chính là đang đợi những lời này của mẹ cô để có thể danh chính ngôn thuận leo lên giường của con gái bà, cũng chính là giường của cô đấy.

Mẹ già à, ngài tuyệt nhiên lại không nghĩ đến danh tiếng của con gái mình như vậy sao.

Cô phát ra tiếng thở dài sau đó liền bị bà đẩy vào khuê phòng ném vào trong ngực lão Hoắc lại còn nháy nháy mắt giúp bọn họ đóng cửa.

Mẹ già à, ngài quả nhiên ngài không phải là của mẹ ruột rồi, có ai lại đi bán con gái mình như vậy hay không? !

Lão Hoắc dửng dưng nằm ở trên giường, tầm mắt đặt hết lên người cô hết sức mập mờ.

"Hoắc Sở Kiệt, anh thật biết diễn trò, không nhìn ra anh lại có khả năng thiên phú này đấy."

"Anh đợi cơ hội này quá lâu rồi. Bà xã, phục vụ chồng em tắm rửa thay quần áo nào."

"Tự túc là hạnh phúc."

"Là như thế này hay là như vậy?"

Tay của anh đặt lên dây lưng sau đó lại xoẹt qua trước đùi quần, nhíu mày quấy rối cô.

"Chắc em thích như vậy đi."

Tay của anh ở chỗ mà cô thích nhất cố ý ở đó vuốt vuốt, vô cùng sắc tình phóng điện với cô.

Cô nuốt nuốt nước bọt, miệng đắng lưỡi khô: "Trời tối rồi đi ngủ thôi."

Tắt đèn, đi ngủ kèm theo làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: JQ thứ 17

Ngày đầu tiên của năm mới, cô ngủ lấy lại sức.

Chờ đến khi tỉnh táo mở mắt, buộc tóc đuôi gà đi từ phòng ngủ ra đã thấy cha mẹ cô và lão Hoắc đang chơi bài rất vui vẻ.

Cô đưa mắt nhìn nhìn ở trước mặt mẹ cô đang có một chồng lớn nhân dân tệ, bà đang cười rất sung sướng:

"Bảo nguy rồi." Mẹ cô nói to.

Bảo nguy có nghĩa là trên tay chỉ còn có hai quân bài thôi.

Lão Hoắc nhìn cha cô một cái, sau đó đánh một con J.

Mẹ cô mừng rỡ đến lông mày cũng cong lên: "Đúng là con rở ngoan của chúng ta, K!"

Lão Hoắc bắt đắc dĩ nhún vai giải thích với cha cô: "Con cứ tưởng là mẹ hết quân to rồi cho nên mới đánh con đó."

Cha cô cũng hiểu rõ nên vỗ vỗ vai lão Hoắc sau đó mẹ cô lại kêu to: "Không có ai 'bùng nổ' đúng không, được rồi tôi thắng."

Mẹ cô ném con ba cuối cùng ra hết sức vui mừng xòe tay: "Đưa tiền, đưa tiền."

Cô dụi dụi mắt, giật nhẹ ống tay áo lão Hoắc: "Anh rõ ràng có. . . . ."

Lời còn chưa kịp nói ra liền bị lão Hoắc cắt đứt: "Em hoa mắt rồi."

"Bùng nổ" là từ địa phương ở chỗ cô, chính là chỉ người đang cầm bốn cây bài giống nhau.

Lão Hoắc mặt không đổi sắc đưa đưa tới trước mặt mẹ cô mười đồng: "Mẹ, ngài đúng là cao thủ."

Mẹ cô cũng không trả lời nhiệt tình nhìn lão Hoắc sau đó chuyển sang cô lại lắc đầu ra về tiếc chỉ rèn sắt không thành thép nói: "Sao lại có thể ngủ đến trưa như vậy, cha mẹ thật vất vả nuôi lớn cũng không biết dậy làm điểm tâm, còn không nhanh đi làm vệ sinh!"

Tầm mắt của bà rơi vào trên bụng cô mang ý vị rất sâu xa, sau đó không nhìn được vùng tay lên. Cô ảo não đi tới phòng tắm, bà ở phía sau thay đổi một trăm tám mươi độ cất giọng nói tiếp: "Vẫn là con rở tốt nhất, nấu cháo gạo lứt thật không tệ, cho đến bây giờ miệng vẫn còn lưu lại vị thơm."

Không cần nhìn cô cũng biết rõ, người kia chắc chắn là đang cười vô cùng sung sướng còn cha cô khẳng định phụ họa thêm mấy câu cho sinh động.

Cô tức giận đi đánh răng rửa mặt.

Đi vào bếp thấy trên bếp vẫn để nồi cháo đang bốc hơi nghi ngút lại còn rất thơm, coi như bọn họ vẫn còn có chút lương tâm.

Cô bê bát đến bên cạnh lão Hoắc xem bọn họ Đấu Địa Chủ, không khỏi oán thán: thật không niệm tình gì cả rõ ràng lão Hoắc đang nhường mà, mắt của mẹ già nhà cô tỉnh tường như vậy chẳng lẽ lại không nhìn ra.

Có lẽ là đã nhìn ra nhưng mà vẫn cố tình làm vậy, trong lòng chắc là đang thích thú lắm đây.

Nghĩ như vậy, khẩu vị thất tốt hơn nhiều thời điểm ngồi xuống lần nữa đã là bát cháo thứ ba rồi.

"Không đúng, mới vừa mẹ ra vẫn thơ đối ngẫu, nói rõ là không có hình dáng cho nên con phải ra bài có hình dáng chứ."

Một tay cô bê bát tay kia đề xuống cây lão Hoắc đang muốn rút ra đánh sau đó chọn cây Q đánh ra.

Tay của cô còn chưa chạm đến mặt bàn, mẹ già liền rống lên như sư tử Hà Đông: "Hạ Sơn Chi, xem bài không nói mới là chính nhân quân tử."

Cô nói thản: "Con không phải quân tử mà là con gái, cũng chỉ có con gái và tiểu nhân là khó nuôi nhất, mẫu thân ngài không biết sao?"

Ba người chơi rất vui vẻ, cô muốn có quấy rồi cũng không được.

Mẹ cô nhú mày nhìn cô một lát sau lại cười vô cùng quý dị: "Bé con à, sao tự dưng lại ăn nhiều như vậy, không phải là có rồi chứ."

Mấy ánh mắt nóng bỏng lập tức bắn thẳng đến cái bụng bằng phẳng của cô.

Cô nhất thời run cầm cập: "Nào có, cũng không cần phải gấp gáp như vậy."

Mẹ cô chọt chen đến bên cạnh ngồi xuống, cầm lấy tay của cô thân thiết nói: "Xấu hổ cái gì, mẹ mong được bế cháu lâu lắm rồi, còn có cả mẹ Hoắc nữa."

Mẹ già nước mắt lưng tròng nhìn cô và lão Hoắc: "Những đứa bé này của các con cũng không cần phải khổ cực chăm sóc, sao lại phải ngại phiền toái. Các con không biết, mỗi lần thấy con cháu nhà người ta gọi bà nội, bà ngoại vô cùng đáng yêu lại ngọt ngào như vậy thì mẹ với mẹ Hoắc của các con lại thấy chạnh lòng."

Mẹ cô lấy tay áo lau lau khóe mắt, nhìn cha cô, ông lập tức lên tiếng: "Thật ra thì cha đã sắp đến tuổi về hưu rồi, trong nhà chỉ có hai người chúng ta thì thật quá hiu quạnh bé con à."

Lời nói tuy không mũi lòng nhưng lại làm tim cô thót lại.

Cô khuấy cháo ở trong bát, không biết nên nói gì.

"Cha mẹ, con thật sự không có, cho dù có rồi đi chăng nữa thì bọn con còn chưa có kết hôn, con vẫn còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để làm mẹ."

Những lời này sau khi nói ra làm cô thật muốn cắn đứt lưỡi của mình. Thật ra thì cô cũng không thật sự nghĩ như vậy.

Chỉ là khi nói ra lại thành như thế và lại tuyệt không có vấp vấp giống như đã hình thành trong đầu từ rất lâu rồi.

Cô không dám ngẩng đầu, không dám nhìn lão Hoắc, giờ phút này trên người anh hàn ý bắn ra khiến cô run cầm cập.

"Bộp", cái gậy lại bị vỗ một cái rất đau, mẹ cô cũng xuống tay quá độc ác rồi.

"Chuẩn bị? Muốn chuẩn bị cái gì, con chỉ việc sinh con, còn mẹ với mẹ Hoắc của con sẽ tự tay chăm sóc đứa nhỏ."

"Dù sao thì con mới là người sinh, mẹ gấp cái gì."

"Cốc", lại bị cốc một cái vào đầu.

"Mẹ gấp cái gì à? Hạ Sơn Chi, lời này của con thật không có lương tâm mà! Chúng ta cũng hơn sáu mươi rồi muốn bế cháu không được sao?"

"Thế thì phải đi giục anh trai chứ sao lại đi giục con làm gì."

"Đừng có quên là Cha Hoắc con cũng hơn sáu mươi rồi. Còn muốn kéo dài, con tưởng mình còn rất trẻ sao, nói thật cho con biết, tháng trước, mẹ với mẹ Hoắc đã thay các con đi đăng ký ở cục dân chính rồi."

Lời của mẹ cô đúng như sấm sét giữa trời quang, cô bàng hoàng một lúc mới phản ứng được liền hét to: "Cái gì?"

"Chúng ta 1 tháng trước đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi."

Trả lời của cô là giọng nói không nóng không lạnh của lão Hoắc.

"Anh biết sao?"

Cô từ từ ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, đúng lúc anh cũng nhìn cô chăm chăm, lưỡi biếng mị hoặc trong mắt hoàn toàn không có, tâm tình toàn bộ giấu ở con ngươi tĩnh mịch đen nhánh.

Nhưng lòng của cô đột nhiên trở nên lạnh lẽo, tuy giận dữ nhưng rất trầm tĩnh nói:

"Thật là buồn cười, chính bản thân mình lại không biết mình đã kết hôn được hơn một tháng."

"Cha, cha cũng gạt con...con thật là đau lòng."

Cha cô cho tới bây giờ luôn luôn ủng hộ cô, chưa bao giờ buộc cô làm chuyện mà mình không muốn. Thế nhưng bây giờ ông chỉ im lặng mặt lo lắng nhìn cô.

"Mọi người xem con là món đồ chơi sao?"

Cô buông bát xuống, xoay người vào phòng ngủ, đóng cửa lại, ngã xuống giường.

Tất cả đều là người mà cô tin tưởng nhất mà sau lưng cô lại . . . . .

Cho dù xuất phát điểm của bọn họ đều là ý tốt, nhưng ít nhất cũng nên cho cô biết rõ tình hình chứ.

Không phải là đau khổ mà chỉ là trong lòng cảm thấy thất vọng thôi.

Có tiếng mở cửa khe khẽ, có người đi vào.

Cô nằm quay lưng về phía, hơi thở quen thuộc, nhiệt độ quen thuộc phả vào gáy.

"Em không muốn kết hôn với anh đúng không "

"Em còn nghĩ đến người khác?"

"Nhưng làm thế nào được đây? Mẹ em và mẹ anh đều quá sốt ruột rồi."

Lời nói lạnh lùng thốt ra bên tai, vốn còn tưởng anh sẽ nói mấy câu tử tế hoặc là hò hét bên tai cô không ngờ anh lại nói như thế.

"Hoặc Sở Kiệt, con mẹ nó anh có phải là đàn ông hay không, tính tình kỳ quặc, em thật không hiểu nổi anh."

Cô vẫn còn đang uất ức, anh còn tuôn những lời chua như giấm dòn xết cô.

Cô hást chấn ra, tức giận đứng dậy, vẻ mặt của anh vô cùng tỉnh mịch sâu không thấy đáy nhìn cô chăm chăm.

Lửa nóng bốc hết lên đầu, thời điểm phụ nữ phát điên lên chính là trực tiếp đánh thôi.

Cô đấm liên tục lên người anh cũng không để ý đến cha mẹ mình vẫn còn đang ở ngoài cửa cách đó không xa, tức giận mắng to: "Anh nghĩ gì cứ việc nói thẳng, muốn cái gì cũng không cần quanh co lòng vòng! Tôi biết anh cũng không phải một năm hai năm, không phải anh vẫn cảm thấy tôi là giấy rách hay sao, con mẹ nó anh không cần phải thương hại tôi...tôi cũng không lạ gì, nghe có hiểu không."

"Cách xa tôi ra một chút, tôi không muốn nhìn thấy anh."

Cánh tay cùng với lòng bàn tay của cô cảm thấy vừa đau vừa dễ chịu, thế nhưng anh vẫn một mực đứng im bất động.

Cô biết rất rõ hiện tại mình thật không có hình tượng, tóc tai bù xù, nước bọt bắn tứ tung, mặt vằn vẹo khó nhìn.

Móng tay của cô cào lên cổ của anh vẫn còn đọng vết máu, bàn tay của cô vung tới mặt anh, khi đã nổi điên lên cũng không còn lí trí nữa.

Anh vẫn trầm mặc như trước nhìn cô chăm chăm, bàn tay của cô lập tức sẽ vèo vào mặt của anh thế nhưng anh lại không hề né tránh.

Tính khí của anh cũng không được tốt đoán chừng là chưa bao giờ bị người khác bạt tai, đoán chừng lúc này cũng nổ tung vì tức giận rồi, nhất định nghĩ cô là bà điên đang lên cơn.

Mà trong lòng cô rất tức giận, cô muốn đánh anh đau chính là muốn khiêu chiến sức chịu đựng của anh.

Bàn tay kiên quyết quăng về phía lão Hoắc, anh như tường đồng sừng sững đứng ở trước mặt của cô.

"Bốp!"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: JQ thứ 18

Âm thanh quyết tuyệt cũng không vang lên như dự định, đầu ngón tay của cô khó khăn dừng lại cách xương gò má của anh không tới hai centimet.

Chân mày của anh cũng không thềm chau cứ như vậy giương mắt nhìn thẳng cô, thật giống như cố ý chào đón bàn tay của cô đến hỏi thăm vậy.

"Sao lại dừng tay?"

"Làm sao lại không tránh?"

Hai người bọn họ đồng thời hỏi, giọng điệu của cô không được tốt, anh thì ngược lại vẫn bình chân như vại.

Cô vô cùng giận dữ rống to: "Anh có bị đàn ông không vậy, lại cam chịu bị phụ nữ đánh hay sao?"

Cô vừa tức vừa đau lòng, con mẹ nó thật đúng là muốn chào đón mà!

Lão Hoắc nheo mắt, trong mắt như đang ẩn chứa điều gì đó: " Khi người phụ nữ của mình cúi kính, đáng mày râu cũng không thể như xe bị tuột xích được."

Cô muốn học máu, ý này là đang ám chỉ đến cái gì.

"Máng xong rồi ? Cũng không nổi giận nữa hả ?"

Anh nhếch môi, vừa lười biếng lại vừa quỵến rũ cười.

Cô cũng không biết là mình nên tức hay nên cười nữa.

"Đúng là ngốc, nếu mà em đánh thật thì để xem anh còn dám ra ngoài gặp người khác không?"

Cô lâu bầu nói nhỏ không ngờ anh lại nghe được bèn bật cười sau đó biến thành cười to.

Anh ở rất gần cô, gương mặt đang cười phóng đại trước mắt, ánh mắt sâu thẳm mới vừa nãy làm cho cô hoảng hốt lại đột nhiên biến thành bộ dáng như vậy.

Lòng ngực rung động cọ sát vào người cô làm cho cô bỗng nhiên thấy nhộn nhạo.

Cô trừng anh, cười cái rắc, làm người ta chói hết cả mắt.

Lão Hoắc đột nhiên ôm lấy cô, sát vào lòng ngực mình nói: "Anh biết rõ em vẫn còn luyến tiếc."

Trái tim của anh rớt cuộc cùng cô dán chung một chỗ.

Phần nộ của cô chợt biến vào hư không.

"Hừ! Chi sợ là sẽ phản tác dụng thôi."

"Cho dù em thật sự. . . . ."

Anh đột nhiên dừng lại, néo néo vào eo cô, cô liền đánh vào tay của anh: "Đừng chặn lại cho em."

"Sức của em trói gà không chặt anh cũng không thêm đề ý."

Xem đi, đàn ông lúc thì ngon ngọt lúc thì cứng rắn đúng là bỉ ổi mà.

Nhưng mà, nói cách khác thì cô đích thực là xuống tay không được.

Một người kiêu ngạo như thế cô cũng không đành lòng đánh.

Phụ nữ khi đã yêu thì luôn luôn không thể xuống tay độc ác được, cô cũng không phải ngoại lệ.

"Bà xã, thật xin lỗi, anh không nên gạt em."

"Hoắc Sở Kiệt, anh rốt cuộc là đang lo lắng cái gì?"

Quen biết hai mươi tám năm, ở chung một chỗ hai năm, cô mà không nhận ra người đàn ông này gần đây rất khác thường như vậy thì sống ở trên đời kẻ cũng hơi uống phí.

"Anh rốt cuộc là sợ cái gì? Sợ em hồi tâm chuyển ý với Quý Quân?"

"Hay là đối với chính mình không có lòng tin."

"Hoắc Sở Kiệt, anh nói đi."

Cô cầu anh, cầu rất hung hăng nhưng anh cũng chỉ ôm cô không trả lời.

Anh nhú mày trên mặt rất nghiêm túc làm cô lại muốn nổi điên. Cô cố hết sức đẩy anh ra.

Cô chỉ có thể nói, phụ nữ chính là chúa hay thay đổi.

Anh trầm mặc, làm bùng lên lửa nóng mà cô mới vừa cố gắng đè xuống.

Cô dùng hết sức lấy móng tay bấm vào trong thịt anh đến chảy cả máu.

"Hoắc Sở Kiệt, con mẹ nó nếu anh là đàn ông thì mở miệng cho tôi, con mẹ nó nếu anh không nói tôi sẽ lập tức xé tờ giấy đăng ký kết hôn này."

Mặc cho cô gầm thét thế nào anh vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt tối tăm khó hiểu.

Thấy anh thờ ơ như vậy cô bỗng nhiên nhụt chí, mệt mỏi rồi.

Đầu chán nản tựa lên vai anh thì thầm: "Em nói được sẽ làm được."

Tim đang đập mãnh liệt từ từ chậm lại, đôi tay vô lực rơi xuống bên người anh.

Cô cuối cùng cũng thốt lên: "Buông."

"Con mẹ nó nếu anh là đàn ông thì lập tức buông ra."

Hoắc Sở Kiệt vẫn trầm mặc như cũ điệu bộ kia làm cho cô máu nóng dâng trào, đột nhiên dùng lực.

Anh cũng không nghĩ đến cô lại có hành động này, lao đảo lui về phía sau một bước.

Cô thừa dịp xoay người, đi ra ngoài.

Thanh mai trúc mã thì thế nào?

Anh yêu cô nhiều năm thì thế nào?

Ai lại nguyện ý đi đổi mất điều tiếng của thế gian, đi khắp nơi để lo chuyện bao đồng đây?

Điều tiếng cũng được, lo chuyện bao đồng cũng được, con mẹ nó anh có cái gì khó chịu thì nói ra, giữ trong lòng không thấy mệt sao?

Cô vẫn còn đang ủy khuất đây.

Cô vừa đi vừa tức giận mắng anh. Ngay cả khi cha mẹ cô ở đây, Hoắc Sở Kiệt một khi Hạ Sơn Chi cô mà không thích thì ai cũng đừng nghĩ ép buộc được!

Không phải là chín đồng với hai tờ giấy thôi sao, vung tay lên thì lập tức tan thành mây khói.

Vừa nghĩ đến đây đã nghe thấy tiếng thì thầm ngoài cửa của cha mẹ cô.

"Đừng có đấy, tranh cãi đang gay gắt mà."

"Đúng là Bé con nhà chúng ta đã nổi con điên lên rồi."

". . . . ."

Vốn đang vô cùng tức giận nghe thấy thế lại cảm thấy buồn cười.

Thật không có biện pháp đối với hai người đang nghe lén ngoài cửa.

Nhưng là bây giờ, cô thật sự không có tâm tư để vui đùa.

Mở cửa một cái hai cái đầu đang lấp ló không yên liền bỏ nhào tới.

Đầu bị va choáng váng, eo cũng đau thì phát hiện có một bàn tay to đỡ lấy cha mẹ và cô.

Cha mẹ cười cười xấu hổ, mẹ cô mở miệng đầu tiên: "Bé con, nhớ chú ý đến hình tượng."

Cô nhú mày nhìn bà, đã nghe trộm lại còn cho ý kiến nữa.

"Ba mẹ, hai người xem TV đi ạ, chúng con muốn nói chuyện một chút."

Hoắc Sở Kiệt cúi người sau đó ở trước mặt mẹ cô đang trợn mắt há mồm mà đóng cửa lại.

Mẹ à, rốt cuộc thì người cũng biết con rẻ của mình cường thế như thế nào rồi chứ, có phải là cực kỳ khó chịu hay không?

Một lát sau nghe thấy tiếng bước chân đi xa dần.

Cô nghiêng đầu mặt lạnh nhìn Hoắc Sở Kiệt: "Buông ra."

Giọng nói của cô không hề tức giận ngược lại có vài phần lạnh lùng.

Hoắc Sở Kiệt nhú mày, môi vẫn mím chặt, mắt yên tĩnh nhìn cô.

Cô thấy vẻ mặt không vui không buồn của anh liền mắng to: "Con mẹ nó anh đã điếc lại còn câm, bảo anh buông ra, có nghe thấy không?"

Lời nói rít qua kẽ răng nét mặt của cô không chỉ có hờ hững mà còn hung dữ nữa.

Ánh mắt Hoắc Sở Kiệt tối sầm lại, dung lực siết chặt lấy eo của cô sau đó xoay người đi.

Cô đang muốn mắng thì chợt thấy trời đất quay cuồng sau đó liền bị anh hung hăng ném ở trên giường.

Sau một hồi choáng váng, đầu óc tỉnh táo đôi chút, cô liền mạnh lực ngồi dậy: "Con mẹ nó anh muốn nổi điên thì cút ngay, lăn đến ổ chó của anh đi."

"Cút, chỗ này của tôi không chứa chó điên."

Nói những lời này, không kèm theo tí nhiệt độ nào. Giọng nói dày đặc lạnh lùng sắc bén đều do bị anh ép mà thành.

Thái độ bệ trên của anh làm tổn thương mắt của cô. Liền giờ tay lên tát vào mặt anh.

"Chát."

Tiếng vang thanh thúy lưu loát, dung quá nhiều lực làm bàn tay đau nhói mạch máu cùng bắp thịt hình như cũng căng ra.

Má phải của Hoắc Sở Kiệt, từ từ hiện lên năm dấu tay trắng xanh.

Dấu trắng xanh này hiện trên nước da ngăm đen trông thật chói mắt.

Nhưng trong mắt anh, không nhìn thấy kinh ngạc hay tức giận mà ngược lại còn có một chút ý vị thờ phào nhẹ nhõm.

Tay của cô vẫn còn giương lên giữa không trung, cổ họng bị nghẹn chặt, khế héch mặt đối đầu với ánh mắt tối tăm của anh.

Thời gian dần dần trôi đi, tuyệt không ảnh hưởng đến bầu không khí quỷ dị trong phòng.

Cô nhận thua trước nằm xuống đưa lưng về phía anh.

Cô không biết mình đang làm sao nữa, mấy phút trước còn giận đến mức muốn giết người, nhưng nháy mắt sau lại tiu nghỉu như người mất hồn.

Cô ghét nhất khi mình không thể khống chế được tâm trạng như thế, mà ở phía dưới bàn tay lại vừa terướng vừa đau.

"Không nổi giận nữa hả ?"

"Hả?"

Hoắc Sở Kiệt nằm xuống phía sau cô, hơi thở mang đầy lửa nóng phả vào người.

Hô hấp của anh phả vào hõm vai, vừa tê lại vừa ngứa.

Tay phải của anh vòng qua hông cô, sờ sờ tới mu bàn tay ấn xuống một cái.

Sau đó trượt đến bàn tay, đầu ngón tay từ chỗ cổ tay bắt đầu vuốt ve, móng tay ngắn ngắn chà sát lên da.

Không nói được, đây là cảm giác gì.

Anh dùng lực khê xòe toàn bàn tay của cô sau đó những ngón tay của mình xuyên qua khe hở nắm chặt lấy.

Các khớp xương của cô bị bóp chặt vô cùng đau .

Nhưng cô cũng không hét ra .

"Bà xã, hết giận chưa."

"Đêm hôm đó, anh hi vọng em sẽ hung hăng thưởng cho anh mấy cái bạt tai."

"Rốt cuộc cũng được như ý nguyện."

"Anh đúng là biến thái!" Tuy là cô nói to như vậy nhưng trong lòng lại có biến hóa khác thường.

"Ừ."

Một chữ này của Hoắc Sở Kiệt bật ra làm cô không thờ nổi.

Rất không dễ dàng hạ nhiệt nên co cũng lười phản ứng lại cái này suy nghĩ điên rồ của người đàn ông này.

Hoắc Sở Kiệt cù dưới nách một cái làm cả người cô run lên. Anh thừa cơ liền đem cô quay về phía mình.

Mặt anh rớt cuộc cũng không còn nghiêm nghị nữa, khóe môi lại kéo lên, tà mị nhìn cô.

Tác phong của cô là không đánh cùng một chỗ liền nhắc chân liền đá qua: "Biến thái lại còn bỉ ổi."

"Muốn nhờ vào, còn mang tiếng là đây tớ của nhân dân!"

Đúng lúc đó bàn tay của anh lại chụp tới xông thẳng vào ống quần nắm ngay vào bắp đùi của cô.

"Bà xã, lòng ghen tỵ của đàn ông rất khủng khiếp."

"Chồng em cũng không ngoại lệ."

Miệng anh thốt ra lời lưu manh, động tác thì hạ lưu nhưng trong đôi mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Cô ngẩn ngơ nhìn vào, nửa thật nửa giả, nhìn không thấu được.

Cô không để ý đến tay anh, đầu ngón tay luồn vào vạt áo len đen.

Vuốt vuốt nút cài áo, cô vô tình hỏi: "Anh quan tâm Quý Quân như vậy sao?"

Hoắc Sở Kiệt nghiêm mặt, cả người chột căng ra cô còn chưa kịp kinh ngạc thì anh đã khôi phục như bình thường.

Mấy giây ngẩn ngơ làm lòng cô chột thấy rung động.

Hoắc Sở Kiệt chột nắm lấy cằm của cô, liếc mắt cất giọng: "Nếu đúng vậy thì như thế nào?"

Ngón cái và ngón trỏ của anh dùng sức, thật giống như nếu cô mà dám trả lời sẽ bị anh bóp nát.

Cô không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng khoát tay: "Em đã không để vào mắt, anh lại còn quan tâm? Chẳng phải là tự rút giá bản thân hay sao."

"Anh thích, anh vui mừng, không mượn em xen vào!"

Anh quay đầu trong giống như đứa trẻ không được ăn kẹo.

Cô liền ôm lấy anh vui mặt vào trong ngực hương vị quen thuộc mà ấm áp làm cho cô an tâm.

Bọn họ cứ yên lặng ôm nhau như vậy, hoặc là anh động tay động chân với cô hoặc là cô nổi hứng lên hát mấy bài.

Ôm nhau không có bất kỳ ý tưởng nào liên quan đến tình dục cảm giác cũng không tồi.

Qua thật lâu, lâu đến nỗi cô đang muốn đi gặp Chu công thì có giọng nói nhẹ nhàng lẩm bẩm bên tai.

"Anh sợ mình đánh không lại tất cả lần đầu tiên của em"

"Bảo bối, em thật không biết sao?"

"Em không phải biết Hoắc Sở Kiệt cũng sẽ sợ sao?"

Cãi vãi tiêu hao rất nhiều tinh lực, mí mắt cô thật sự chìm xuống rồi, loáng thoáng bên tai là tiếng nói của lão Hoắc.

Trong mộng lại xuất hiện cảnh tượng bên hồ sen năm ấy dưới ánh mặt trời môi của thiếu niên hơi lạnh dán lên môi đang tím bầm của bé gái.

"Nụ hôn đầu của người ta lại mang toàn mùi vị kem đánh răng Bạc Hà."

"Người ta khi đó mới mười tuổi. . . . . Hồ sen. . . . ."

Cô rớt cuộc, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: JQ 19

Gần đây lại vô cùng thích ngủ, cũng không biết vì sao.

Giấc ngủ trưa này cũng ngủ rất lâu.

Chờ đến khi mở mắt ra thì ánh nắng đã hắt về phía chân trời, dần dần biến mất.

Đánh thức cô chính là tiếng gõ cửa vang lên như sấm và giọng nói như sư tử gầm của mẹ cô:

"Hạ Sơn Chi, trời sáng rồi còn chưa chịu rời giường?"

"Dậy nhanh lên đi nấu cơm, mẹ của con đói rồi."

Trời sáng khi nào rõ ràng chính là đang chuẩn bị tối, bà còn định lừa cô chắc.

Đĩ nhiên đây là cô chỉ dám ở trong lòng yếu ớt phản bác bà mà thôi, không dám ngang nhiên chọc giận bà.

Lão đại của nhà họ Hạ, người bình thường không ai dám tùy tiện vượt lòng.

"Còn nằm đấy à, ngồi dậy mau!"

"Cũng là con dâu của Hoắc gia rồi, thế nào mà lại không hiểu chuyện như vậy?"

"Tuy nói rằng con gái đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, nhưng con thử nhìn lại mình xem ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao rồi lại ngủ thẳng đến khi hoàng hôn tắt bóng. Trừ ngủ ra cũng không biết làm chút chuyện có ý nghĩa?"

Mẹ cô vọt tới bên giường vén chăn lên, xia vào gáy của cô dạy dỗ không ngừng.

Cô dụi mắt ngáp ngáp: "Mẹ, dùng thành ngữ thật tốt, mặt trời lên cao đối với hoàng hôn tắt bóng, không tẻ không tẻ."

Mẹ cô nhếch miệng cười vui vẻ: "Tất nhiên, lại nhớ năm đó mẹ của con chính là một thanh niên rất có tri thức đấy."

Cô liền giơ ngón tay cái lên: "Mẹ đúng thật là thanh niên tri thức, nếu không thì cũng là một thi sĩ?"

Mẹ cô sờ sờ cằm: "Cái này thì. . . . ."

"Bốp "

"Nha đầu thối, con thật biết cách đánh trống lảng đấy!"

Mẹ cô lại gỡ một trong những tuyệt chiêu ra — ban thường lên đầu cô một cái cốc.

Xem ra mặc dù bà đã lớn tuổi rồi nhưng trí óc vẫn vô cùng minh mẫn.

"Mẹ, chuyện có ý nghĩa mà người bình thường phải làm là chuyện gì."

Mắt của cô đầy trông đợi nhìn bà cất giọng nói đầy chân thành tha thiết.

"?" Bà chợt im lặng một chút như đang bận suy nghĩ.

"Làm chuyện có ý nghĩa là lúc muốn ăn thì phải ăn nhiều một chút, lúc muốn ngủ có thể ngủ thêm một lát."

"Chính xác. . . . ."

Trong mắt mẹ cô hiện lên tán thưởng, cô mới vừa vui vẻ thì lại bị bà giơ tay cốc lên đầu:

"Đứng lên! Ta thật sự phải xin lỗi bên phía nhà lão Hoắc, có được người con dâu như con thật là đáng buồn."

Trong khi mẹ cô than thở cô liền ngoan ngoãn ngồi dậy, xếp chân lại gọn gàng rồi nói:

"Mẹ, con rể của ngài đâu?"

Mặt mẹ cô còn đang méo mó thoát một cái đã biến thành diễn viên hí khúc: "Con rể bị lãnh đạo triệu hồi đi rồi, aiz, không có ai theo ta Đẩu Địa Chủ

rồi."

"Mẹ, còn có con ở đây, con sẽ đánh cùng với mẹ."

"Tình độ chơi bài của con quá kém, chơi không vui."

Cô xem té ngã, ngài thật ra là sợ trình độ chơi bài của con gái mình quá tốt, vẫn là lo lắng cô không chịu nhường mình?

Cô kéo bà đi ra phòng khách, cha cô đang vui sướng xem thời sự trên kênh Phụng Hoàng.

Trên tivi tiên sinh Dương Cẩm Lâm tay bê một ấm trà mới pha, phía sau ông là bức bình phong sơn thủy hữu tình, ông ngồi xuống, trước mặt đặt chiếc Laptop.

Bài trí mâu thuẫn nhưng lại vô cùng hợp lý.

Trong cái thế giới này, mâu thuẫn và hợp lý vẫn luôn tồn tại song song.

"Ở nhà ăn hay là đi ra ngoài?"

Cô giật nhẹ ống tay áo của ông, cuối cùng cũng thành công đem tầm mắt của ông dời sang phía mình.

Cha cô nhìn mẹ cô rồi mới nói: "Sở Kiệt trước khi đi có nói, chờ nó báo lại."

"À? Anh ấy không phải công vụ bận rộn hay sao? Còn chờ gì nữa."

Câu nói đầu tiên của mẹ cô làm cho cô cảm thấy kinh hãi: "Bảo con chờ thì cứ chờ đi, dài dòng làm gì! Con rể ta cũng chưa bao giờ nói sai."

Đúng là có con rể liền quên mất con gái mà.

Cô ai oán nhìn sang cha mình, ông vô cùng đồng tình vỗ vỗ đầu của cô

Cô nhìn đồng hồ treo tường cũng đã năm giờ bốn mươi ba phút rồi.

Bây giờ không phải đang nghỉ lễ hay sao mà còn phải làm thêm giờ, nô bộc của nhân dân quả nhiên danh hiệu này không phải tự nhiên mà có được.

Bụng sôi lên ục ục làm cô nhớ ra là mình còn chưa có ăn cơm trưa.

"Cha, người cũng không gọi con dậy ăn cơm trưa? Làm cho con thật đói."

Cha cô vẫn rất nuông chiều cô con gái duy nhất của Hạ gia cho nên cô thường xuyên làm nũng với ông.

Ông cưng chiều sờ sờ đầu của cô, lại bị mẹ cô tranh nói trước: "Con rể nói muốn để con ngủ thêm một lát, cho nên mới không có đánh thức con!"

"Ngài có thể không đề cập tới con rể ngài được không?"

Lời của cô vọt ra khỏi cổ họng khi thốt lên, mới hiểu rõ ý trong lời nói của bà.

Cô xoắn tay, cô cúi đầu, cô nôn ọ.

"Con rể này, đúng là sẵn sốc thật tí mỉ. Hạ Sơn Chi, con phải giữ gìn cái phúc này biết không?"

"Buổi chiều này hành động cứ như một người đàn bà chanh chua chửi đổng như thế là không được."

Cô buồn bực gật đầu một cái.

Khi thời sự trên truyền hình kết thúc cũng là lúc lão Hoắc gọi điện về.

"Bảo bố?" Giọng nói mang theo chút không xác định lại vừa thân mật.

"Ừ, em sắp chết đói rồi." Cô phụng phịu nói.

"Cố Tích đã bao một phòng ở Cảnh Văn Hiên", cậu ta nói muốn mời cha mẹ chúng ta nếm thử một chút mùi vị bào ngư ở đó."

"Oa, cậu ấy mời khách à, được, em nhất định phải ăn nhiều một chút."

"Còn có huyết yến nữa, anh đã gọi ba suất rồi, không đủ thì sẽ gọi thêm."

"Lão Hoắc, anh đúng là tốt, thêm ba suất nữa đi." Cô đang rất đói nên giọng điệu cũng rất chi là đói khát.

"Cố Tích, thêm ba phần huyết yến nữa." Cô nghe được tiếng của lão Hoắc nói ở ở bên kia vô cùng nhẹ nhàng.

"Chị dâu Hạ Sơn Chi, chị cũng đừng quá đáng thế chứ!"

Câu này đương nhiên là tiếng kêu gào của Cố Tích.

Cô coi như không nghe thấy liền cúp điện thoại, cự tuyệt đề nghị về đón của lão Hoắc.

Bởi vì huyết yến và bào ngư phải gọi họ làm trước cho nên bọn họ mới gọi cho cô để tính phải đặt bao nhiêu suất.

Lúc này xe của bọn họ đang từ Tân Châu chạy về Hồng Sơn, cô đương nhiên rất hiền huệ để cho lão Hoắc nhà cô không phải đi đường vòng.

Tay trái kéo tay cha, tay phải lôi kéo mẹ đi xuống bắt taxi.

Khi gặp đèn đỏ bọn họ liền dừng trước vạch ngoan ngoãn chờ đợi.

Bắt đầu xuất hiện một đám người đi về phía trước cửa của "Cảnh Văn Hiên", một loạt nam nữ đều mặc đồng phục màu xanh đen.

Trong đám người anh tuấn kia, cô liếc mắt một cái liền bắt gặp một người đàn ông đang dáo dác nhìn xung quanh.

Anh nhìn xung quanh đương nhiên là để tìm cô rồi.

Đèn xanh, mẹ liền đẩy cô một cái: "Con cứ đi trước đi, chúng ta không cần đi chung đâu."

Rất có ý thức an toàn, trong đầu cô liền bổ sung thêm một câu — mẹ ngài đây là đang tạo cơ hội cho con rể và con gái phải không.

Đoạn vạch này đại khái dài hơn hai mươi mét, lúc cô đi được một phần ba thì lão Hoắc đã đứng đợi ở đầu bên kia.

Khoảng cách giữa anh và cô càng ngày càng gần, nếp nhăn trên khóe mắt khi mỉm cười phản chiếu dưới ánh trời chiều đến đáy mắt của cô rất rõ ràng.

Anh hơi nghiêng người về phía trước, nhếch môi.

Tóc anh đã dài ra rồi, mái ở trước trán đã chạm đến mi mắt.

Ánh đèn vàng trên đường hắt lên trên người anh tạo ra một cái bóng thật thon dài, gió nhẹ thổi qua làm cho người ta cảm thấy có chút phiêu diêu.

Trái tim của cô cùng với nhịp bước chân không biết tại sao lại mãnh liệt chấn động.

Chẳng lẽ là nhịp tim không đồng đều?

Trong lúc cô mãi suy nghĩ thì anh đã ở gần ngay trước mặt.

Anh cầm lấy tay của cô, nắm thật chặt.

Lúc này cái bóng phản chiếu dưới mặt đường đã biến thành bóng của hai người đang sánh vai bên nhau.

Cô cúi đầu, nhìn mười đầu ngón tay đang quán quít, cảm thấy trước mắt là bầu trời đầy sao.

Từ sâu tận đáy lòng, chợt bật ra một câu nói rất khác thường: "Thì ra là anh vẫn ở chỗ này, chờ đợi cô lâu như vậy."

Nói cách khác là thì ra cô lại mong đợi chạy về phía của anh như vậy.

"Nghĩ gì thế? Ở trên đường lớn cười ngậy ngô?"

Lão Hoắc sát lại gần cô buông ra lời nói cực kỳ sát phong cảnh.

"Thật đúng là lão già cổ hủ không có chút lãng mạn nào cả."

Cô trừng anh, anh liền nói nhỏ vào tai cô vừa đủ chỉ có hai người mới có thể nghe được.

"Buổi tối trở về thử một chút thủ đoạn đàn ông của chồng em?"

Lão Hoắc cúi vào lòng bàn tay của cô trong khi cô vẫn trừng mắt nhìn.

Cô quay đầu lại nhìn mẹ mình, bà mặt mày hớn hờ đang đi bên cạnh cha cô nói gì đó.

Thật may là không có bị bà nghe được, nếu không cô thật sự. . . . .

"Luu manh!" mắt cô sắc như dao liếc sang lão Hoắc.

"Em không phải vẫn thích anh lưu manh như vậy hay sao?"

Lão Hoắc không đành lòng nói, vô lại mưởi phần.

"Lão đại chị dâu, có thể tạm ngừng liếc mắt đưa tình hay không?"

"Các huynh đệ vừa lạnh vừa đói rồi."

"Gió bắc thổi qua tuyết rơi đầy trời."

"Chúng em cũng sắp đông thành tượng đá rồi."

"Cố Tích, đối đáp tốt đấy!"

Cô choáng váng rồi, những người này tất cả đều là cường đạo mà!

"Không có chuyện gì, đến cửa rồi chúng ta đi vào trước chừa lại chút không gian cho hai người bọn họ."

Cái giọng vừa nói vừa cười, cô luôn khắc cốt ghi tâm ngoài mẫu thân đại nhân hung hãn của cô ra thì còn ai vào đây nữa.

Cô dậm chân một cái, sai bước đi về phía trước: "Bảo ngư của tôi, huyết yển của tôi, Cố Tích. . . . . của tôi. . . . ."

"Bà xã, em vừa nói cái gì đấy?"

Hoắc Sở Kiệt giọng đầy uy hiếp, tham muốn chiếm hữu mưởi phần liền ôm cô vào trong ngực nhìn cô chăm chăm.

Cô vén môi cười lấy lòng: "Em rẻ tốt."

Hoắc Sở Kiệt thỏa mãn gật gật đầu, cũng không quản đám cường đạo phía trước cửa bao gồm cha mẹ cô đều ở đây, ôm vai của cô thật chặt.

Cô cũng đành như chú chim nhỏ nép vào trong ngực anh, không để ý đến những ánh mắt vô cùng mập mờ đang chăm chú nhìn bọn họ .

"Này, những người khác đều đang nhìn đấy, cha mẹ cũng đang ở đây."

"Nhìn thì cứ nhìn thôi, ai bảo em là vợ của anh!"

"Người ta xấu hổ chứ sao."

"Chúng ta hưởng thụ thân thể nhau một cách hợp pháp, cực kỳ hài hòa."

". . . . ."

Cô không nói gì, bắt đầu dĩ âm ức nuốt nuốt nước bọt, logic người đàn ông này chắc là được cấu tạo từ Harley.

Trong vòng tay trắng kiện của lão Hoắc cô an ổn ngồi ở bên cạnh anh.

Cố Tích ngồi phía đối diện vẫy tay nói với cô: "Chị dâu, tới đây ngồi đi, lần trước chúng ta uống rượu còn chưa có xong đâu"

Tuy nói với cô nhưng đôi mắt hoa đào của Cố Tích lại như có như không liếc nhìn lão Hoắc.

Cô cảm giác được bàn tay đang chuẩn bị trừng phạt cấu vào hông mình, lão Hoắc đang ân cần rót trà cho cha mẹ cô làm như không chú ý tới đối thoại của cô và Cố Tích.

Cô cười cười nói tiếp: "Cố Tích, nếu không thì cậu lại đây ngồi đi?"

Cô vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh, nhiệt tình mời cậu ta.

Ngay lập tức bàn tay to đang nắm tay của cô bỗng tăng sức lực lên mấy phần.

"Được rồi, tôi cũng muốn tái chiến với người uống được liền ba chén, thật là hào sảng lại vô cùng thoải mái."

Cố Tích sung sướng đứng dậy, cúi người.

Lão Hoắc đưa ly trà nóng cho cô, cô cầm lấy ử vào trong tay sau đó liền nghe được âm thanh lười biếng.

"Cố Tích, bản lĩnh quyền rũ của cậu bộc phát tiến triển đấy."

"Nhìn mắt của lão đại không được tốt lắm?"

"Mấy ngày nay chạy đi chạy lại quá mệt mỏi, hai cánh tay này cũng mỏi nhừ, nếu không ngày mai chúng ta đấu vật? Hai chúng ta cũng rất lâu không có đấu rồi, cũng không biết là còn thành thực hay không."

Lão Hoắc miễn cưỡng ngược mắt, lơ đãng liếc qua Cố Tích, đốt ngón bị bẻ kêu răng rắc.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lão Hoắc vừa nói dứt lời bốn phía chợt im lặng.

Cô quay đầu sang thấy cha đang nhàn nhã uống trà còn mẹ cô thì bộ dáng như đang muốn dò xét khắp nơi, ánh mắt của mọi người hết nhìn lão Hoắc lại nhìn sang Cố Tích.

Cô cũng bê trà lên học cha cô uống một hớp, thật là thơm.

Tình trạng giằng co kéo dài khoảng ba mươi lăm giây, Cố Tích chính là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc: "Đại ca, em đây là đang tôn kính chị dâu thôi, anh cũng đừng nghĩ xa xôi quá?"

"Cho dù có muốn thọc gậy bánh xe cũng không dám chọc vào người của lão đại."

Cố Tích sợ sệt vỗ vỗ ngực, trong đôi mắt hoa đào tràn đầy ranh mãnh.

Lão Hoắc hải lòng gật đầu, nghĩ một lát rồi phun ra đúng một chữ: "Ngoan."

Bất quá trong mắt mọi người biến mất trong nháy mắt, cô vội vàng nháy nháy Cố Tích — Cậu lập tức ngoan ngoãn như vậy thật không có tí can đảm nào!

"Coi như em có tâm tư gì cũng không thể bày ra mặt được, như vậy thì hơi quá lộ liễu."

"Đại ca, anh nói có đúng không?"

"Cho nên, nếu em muốn sống thêm vài năm thì không thể vác cuốc đi đào góc tường nhà anh được."

Cố Tích ngoái đầu nhìn cô cười tươi rói, trong lòng cô liền gợn ngón tay cái lên, thật không tệ!

Cố Tích càng lúc càng đắc ý, ngồi dựa lưng vào ghế.

Lúc này nhân viên phục vụ vừa vận bê thức ăn đi vào, cắt đứt trao đổi bằng ánh mắt của cô cùng với Cố Tích.

Huyết yến đúng là cực phẩm, cho vào miệng liền tan ra cô ăn xong vẫn còn chép chép miệng.

"Cố Tích, dù sao cậu cũng không có vợ, không cần bồi bổ thân thể, cái này cho chị dâu của cậu đi!"

Lão Hoắc bảo nhân viên phục vụ trên bàn ăn lấy thêm một cái bát sứ màu trắng khắc hoa văn li ti đưa cho cô.

Cô đang muốn đưa mắt thâm tình khẩn thiết nhìn lão Hoắc nhưng lời của Cố Tích tí nữa lại làm cô phun ra.

"Không được, em...em cũng muốn bổ thận tráng dương!"

"Khụ khụ, mùi vị cũng không tệ."

"Đồ tốt như vậy đoán chừng cũng thật đắt."

Cha mẹ cô đang nói chuyện với lão Hoắc, âm thanh so với bình thường lớn hơn rất nhiều, ánh mắt của mọi người đang đặt trên người Cố Tích cũng từ từ tản đi.

"Ừ, lần này Thái Tử Gia lại phải mất một khoản lớn rồi."

"Người già như chúng ta thật có phúc."

"Tất nhiên, keo kiệt vắt cổ chày ra nước như vậy rất có phong thái của người đứng đầu."

Cô nhận lấy khăn ăn lão Hoắc đưa tới lau lau khóe miệng.

Cố Tích, cậu thật là làm cho người ta co giật cực độ rồi!

"Xem đi chỉ có chồng em là thật tâm yêu thương em thôi."

"Vẫn còn muốn trèo tường?"

"Rất thích nhìn anh ghen?"

Vừa nói thì bàn tay ở bên hông cô rất không đành lòng mò xuống dưới, vừa sờ vừa nắn.

Lão Hoắc gấp rau vào đĩa của cô, thuận thế ghé vào bên tai cô: "Hạ Sơn Chi, đùa giỡn không thấy mệt mỏi sao?"

Tay của anh hung hăng cấu vào hông cô, làm cô phải hít sâu một cái kìm chế không hét toáng lên.

Thật may là chỗ ngồi của bọn họ ở gần góc tường, nếu không sẽ phá hủy mất hình tượng trong sáng của cô mất.

"Thịt bò, anh vẫn thích ăn thịt bò nhất đúng không?"

Cô vội vàng lấy đĩa, gấp một miếng thịt bò cho lão Hoắc, vừa lấy lòng vừa làm nũng: "Xem người ta hiền hậu chưa, còn nhớ đây là món mà anh thích nhất."

Cô dịch người sang bên cạnh nhẹ nhàng cọ cọ, rất chân chó lấy lòng lão Hoắc.

Lông mày của anh giãn ra, nắm cằm của cô lạnh nhạt nói: "Đút cho anh."

Cô cả kinh khẽ dựa lưng ra phía sau, chắc không phải đâu, chắc chắn là cô nghe nhầm rồi?

Yêu cầu chỉ dành cho nam nữ thanh xuân đang yêu đương cuồng nhiệt thể hiện lại có thể thốt ra từ trong miệng của lão Hoắc.

Cô...cô không dám tin.

Cô...cô kinh ngạc muốn rút cả cằm.

"Đút cho anh!"

Khẩu khí lần này của Lão Hoắc có thêm cả sự ra lệnh ở trong đó rồi cuộc cũng khiến cô thu hồi thần trí.

Tên đàn ông này nhiều lúc có suy nghĩ thật quái dị, giống y như thiên lôi bất chợt xuất hiện để dọa người.

Mà Hạ Sơn Chi cô là ai, là con gái của chủ Hồng Nương Quán ở phố Xuân Phán, chưa từng sợ qua ai!

Không phải là đút cho anh ăn một đĩa thịt bò kia thôi sao.

Chỉ cần vung tay lên là được rồi.

Cô cầm đĩa lên vươn tay ra gấp thịt, đưa tới trước mặt lão Hoắc: "A, há mồm nào."

Cô nhìn vào gương mặt ngăm đen rần rởi của anh mà nhìn không được muốn bật cười.

Từ giọng điệu đến hành động đều vô cùng dũng mãnh mà lại muốn vợ đút cho ăn ha ha.

Tuy nghĩ vậy nhưng cô chỉ có thể mang theo nụ cười nhàn nhạt, mặt hiền lành nhìn lão Hoắc.

Lão Hoắc há mồm, đầu lưỡi chạm vào miếng thịt non mềm, cuốn một cái, sau đó chậm rãi nuốt xuống.

Cả quá trình, anh cũng không chớp mắt lấy một cái mà cứ nhìn chăm chăm vào cô lại còn liếm liếm khóe môi, trên đó còn vương lại một chút màu đỏ tím.

A a a a a, cô muốn phát điên lại càng muốn hét chói tai. Anh cố ý, anh đây là đang cố ý quyến rũ cô.

"Bà xã thật biết nghe lời."

Anh vỗ vỗ vào đầu của cô động tác rất dịu dàng, cất giọng tán thưởng.

Cô bỗng nhiên cảm thấy mình chính là một đứa trẻ bị anh bế cột.

Bởi vì vậy đám người cường đạo kia lại được dịp mở máy:

"Chị dâu thật là hiền huệ, Cố Tích à, cậu nên ngồi quay vào góc tường ôm mặt khóc thút thít thôi."

"Phúc khí của lão đại thật tốt."

"Này, A Tam, dứt cho tôi."

"Được rồi A Tứ, cái này dứt cho cậu ăn."

"Sở Kiệt và bé con từ nhỏ đã như vậy rồi, mọi người cứ tiếp tục ăn, đừng để ý đến chúng nó, thật là buồn nôn mà."

Mẹ già nhìn cô mập mờ cười, cô giương đôi mắt nhỏ đầy uất ức quay sang nhìn bà.

Hoắc Sở Kiệt, anh cố ý!

Ánh mắt như phóng hỏa của cô chuyển sang người bên cạnh, tay của anh rút cuộc rời đi eo của cô, tùy ý khoác lên trên ghế dựa.

"Ai bảo em cùng với tên lỗ mãng kia câu kết làm vậy!"

Anh nhìn lại cô nói nhỏ, giọng nói có ý nhấn mạnh.

"Đó là huynh đệ của anh mà."

"Bà xã chỉ có một nhưng huynh đệ thì như tre già măng lại mọc thôi."

"Người ta chỉ vui đùa một chút mà thôi, thật là hẹp hòi." Cô quay sang dụ dỗ.

"Nếu thế thì anh cũng là vui đùa một chút mà thôi."

"Anh!"

"Về sau phải nhớ kỹ, đàn ông khi đã ghen, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, nói không chừng còn có thể, "

Lão Hoắc sát lại gần cô cánh mũi suýt nữa chạm vào mặt, hơi thở mạnh mẽ phả lên làm cô đỏ hết cả mặt.

"Anh vô cùng có khả năng, nói không chừng còn có thể cường bạo em."

Mọi người vẫn đang vui vẻ ăn uống, cô nuốt nuốt nước bọt bỏ rơi ánh mắt ám muội của lão Hoắc, vội vàng chạy đến nhà vệ sinh.

Sau khi giải quyết xong, tinh thần sáng khoái đi ra ngoài, mới vừa rồi phải hứng chịu áp lực trên người của lão Hoắc, rốt cuộc cũng theo đó mà tống ra ngoài.

Cường bạo?

Ông chú à, chú tính toán định cường bạo thế nào đây?

Cô cũng không tin anh thực sự có can đảm đó!

Bắt quả nói đi nói lại, mới vừa rồi đồng tử của anh sâu hun hút như nam châm cũng gây cho cô chút áp lực.

Nhìn vào cái gương sáng bóng trên tường.

Rửa tay xong lau khô, cô soi mình vào gương cong cong khóe miệng.

Tuy cô cũng sắp đến tuổi băm nhưng nhìn vào gương mặt này, thấy thế nào cũng hơn mười tám một chút thôi.

Tuy rằng vòng một chỉ có 70A, nhưng cũng có eo thon chân dài trông cũng thật hấp dẫn.

Cho nên cô không thèm nhìn đến ánh mắt u oán nhiều lần muốn ăn thịt người của chị gái Vương Hiểu kia.

Từ lúc cô chạy tới đã nhìn ra được ngọn lửa ghen tuông nồng đậm muốn đốt cháy mình ở gần đây rồi.

Nhìn thấy cô và lão Hoắc chàng chàng thiếp thiếp chắc trong lòng cũng không thấy dễ chịu gì.

Cha mẹ cô đang ở đây nên chị ta cũng không tiện phát tác cái gì.

Phụ nữ tội gì phải làm khó phụ nữ?

Cô bỗng nhiên thấy đồng tình với tâm trạng của chị ta.

"A, xem ai đây? Vừa soi gương vừa cười khúc khích."

"À, thì ra là chị Sơn Chi, đã lâu không gặp rồi."

Một mùi thơm bay tới theo đó là một thân thể mềm mại đến gần.

Cô vẫn nhìn vào gương, mắt to mắt trái xoan lông mi dài tôn lên hai má hồng hào, hoàn hảo là một búp bê Trung Quốc.

Hai mắt đen lúng liếng trong trẻo lúc nào cũng có thể chảy ra nước được, ánh mắt lại hồn nhiên vô cùng.

Nhưng mà thật đáng tiếc, giọng nói tuy mềm mại nhưng lại thốt ra ngôn từ làm cho người ta không vui vẻ chút nào.

Cô đứng dịch sang bên cạnh nhú mày: "Ừ."

Cô ta thuộc về nhóm người có thân hình nhỏ nhắn động lòng người, chỉ đứng đến cảm của cô, hơi ngược đầu lên nhìn cô nói.

"Chị Sơn Chi, em thấy được khóe mắt của chị có nếp nhăn rồi."

"Mẹ em nói Mộc Lan mới ra loại kem dưỡng mắt hiệu quả đặc biệt tốt, nếu không để em mua cho chị một hộp?"

Tay của cô ta đưa về phía gò má của cô, cô lui về phía sau một bước: "Cổ Tiểu Văn đứng không, tôi chắc là không có nhớ làm?"

Trong mắt cô ta thoáng qua chút kinh ngạc xen lẫn tức giận, cô nhú mày nói tiếp: "Cô cũng biết đấy, người đã lớn tuổi rồi trí nhớ cũng không tốt lắm."

Cô ta cần môi nhìn nét mặt rất uất ức làm cô cảm thấy thật đáng yêu, chỉ có trẻ con mới có thể dễ dàng bị chọc giận như vậy.

"Hạ Sơn Chi, đừng giả bộ ngu. Tôi chính là Cổ Tiểu Văn."

Cô ta tiến lên một bước, ghéech cằm, cao giọng nói: "Bạn gái của Quý Quân."

Em gái này chắc là đang muốn tuyên chiến với cô đây.

Cô bỗng nhiên lại thấy buồn cười, vừa mới cảm thấy không cần phải làm khó phụ nữ, mới chưa được bao lâu thì lại có phụ nữ khác đến làm khó mình.

Dạo này, muốn làm một người khiêm tốn mà lương thiện sao mà khó khăn như vậy?

"Cười cái gì? Tôi nói Quý Quân là bạn trai của tôi, chúng tôi lập tức sẽ kết hôn, cô cũng đừng mong gây sự chú ý của anh ấy."

Cổ Tiểu Văn mở cặp mắt to vừa uy hiếp vừa khinh thường nhìn chăm chăm cô.

Chắc vừa nãy cô bật cười mới kích thích đến cô ta.

Cô sửa sang lại cổ áo len lông cừu, phẩy phẩy bẻ những giọt nước bám ở trên đó rồi nói: "Đã biết."

Rồi xoay người, ánh mắt nhìn qua gương, khóe miệng vừa vắn nhếch lên thành đường cong.

Rất vừa phải, rất phù hợp với tuổi của cô.

Cũng đúng, cũng gần tuổi băm rồi cần gì phải so đo cùng với một oắt con làm gì.

Phía sau chợt có tiếng hít khí nhưng cũng chẳng quan hệ gì tới cô.

"Hạ Sơn Chi, chị chờ một chút, tôi vẫn còn chưa nói hết!"

"Trở lại, trở lại đây cho tôi, nghe tôi nói đã!"

Giọng nói cực kỳ tức giận, giày cao gót dồn dập đập lên trên sàn nhà bằng gỗ nghe thật phiền, ở nơi yên tĩnh thanh nhàn này vang lên nghe thật không hài hòa tí nào.

Cô nghe thấy vậy xoay người lại, Cổ Tiểu Văn chạy chậm tới trước mặt cô.

Cô ta ổn định hơi thở một lát sau mới nói: "Hạ Sơn Chi, tôi và Quý Quân sắp kết hôn, chị có nghe hay không!"

Cô ta nói vừa vội vừa nhanh nhưng nhả chữ lại vô cùng rõ ràng.

Cô thật sự hoài nghi khi cô ta nói những chữ này có khi nào không cẩn thận cắn vào đầu lưỡi hay không.

Cô ta nói xong kiêu ngạo héch cằn nhìn cô...cô nhún nhún vai ý bảo đã biết rồi.

Cô ta lại trợn mắt lên nhìn cô thật sự lo lắng cho hai con mắt to sắp sửa lồi ra rồi.

"Làm sao cô lại không kinh ngạc?"

Cô ta kêu lên, cô liền cười khẩy.

"Cô cảm thấy tôi nên khóc lớn gào to hay là gây náo loạn đây?"

"Chị chị chị . . . . ." Cô ta chia tay vào người của cô nửa ngày cũng không thốt lên lời.

"Thật xin lỗi, còn có người chờ tôi, đi trước nhé."

"Không được đi!"

Cổ Tiểu Văn từ phía sau đột nhiên kích động túm lấy cô.

Năm ngón tay dùng sức lôi kéo cánh tay phải của cô mặc dù bên ngoài mặc áo len lông cừu nhưng không biết cô ta lấy sức lực từ đâu bóp tay cô thật chặt làm cô cảm thấy rất đau.

Vốn không muốn dính líu đến cô ta, nhưng hành động này đã thật sự chọc giận cô rồi.

"Buông tay!" Cô lạnh lùng nói.

Cô ta nghiêng mặt, bày ra nét mặt đầy biểu cảm nhìn cô, vừa quật cường lại cộng thêm một chút. . . . . Hưng phấn.

Có lúc muốn làm người tốt thật đúng là không dễ thực hiện được.

Đã nhẫn nhịn, lại tiếp tục nhịn, nhưng đã thế này thì không cần thiết phải nhịn nữa.

Cô giờ cánh tay lên, dùng sức vùng ra.

Cô ta lao đảo một cái, năm ngón tay run lên, nhưng vẫn nắm lấy tay cô không thả.

Móng tay của cô ta cắm vào thịt làm cho cô rất đau khiến cô thật sự nổi điên lên.

"Tôi nói buông tay!"

"Tôi không thả, chị có thể làm gì tôi?"

"Cô cảm thấy tôi không thể làm gì cô đúng không?"

Cô cười lạnh, con người cô rất kỳ quái, càng tức giận thì lại càng bình tĩnh.

Tổng Thần từng nói qua, đó là điềm báo sự bình yên trước cơn bão.

"Hạ Sơn Chi, tôi muốn chị rời khỏi Thịnh Nguyên, cách xa Quý Quân ra một chút."

"Ha ha ha ha. . . . ." Cô cảm thấy thật là tức cười, cô gái này lúc nào cũng dám ở trước mặt cô hoa chân múa tay.

"Cười cái gì mà cười, ba năm trước đây Quý Quân đã vất bỏ chị..chị ở lại Thịnh Nguyên là có ý gì?"

"Chuyện của tôi, không có quan hệ gì với cô."

"Chị trêu chọc đến Quý Quân thì cũng tức là có liên quan đến tôi. Hạ Sơn Chi, ba năm trước đây có một người đàn ông chi vì chị mà ngay cả mạng của mình cũng không màng đến. Chị cũng không thể mập mờ như thế được. Làm phụ nữ phải biết giữ bổn phận."

Mắt của cô giật giật, lửa giận đột nhiên biến mất.

Hàm răng không nhịn được run rẩy lập cập, trong đầu hiện lên một khuôn mặt đầy máu.

Trái tim co rút lại, vô cùng đau đớn.

Đầu gối như bị một vật nặng đập vào một nhát, các loại âm thanh huyền ảo đều ong ong ở trong đó.

"Nhớ rồi sao? Tôi nghe nói các người cũng là thanh mai trúc mã, chị rời Thịnh Nguyên đi, cùng với đại ca đó hảo hảo sống qua ngày. Như vậy thì tôi theo Quý Quân, cũng sẽ khá hơn một chút. Chúng ta nước giếng không phạm đến nước sông."

Cổ Tiểu Văn đổi giọng lấy lòng nói, tiến lên lắc lắc cánh tay của cô rồi cất cao giọng: "Chị yêu người kia đúng không, tôi cũng biết rõ hai năm qua hai người ở chung một chỗ, nghe nói là cũng muốn kết hôn."

Cô ta bỗng hạ thấp âm thanh: "Anh ta vì chị ngay cả mạng cũng không cần, Hạ Sơn Chi làm người phải có lương tâm, chị không thể có lỗi với anh ta, không thể quyến rũ người đàn ông của tôi được."

"Ha ha."

Thật là buồn cười, lúc thì cả kinh sợ hãi, lúc thì ngang tàng lúc lại xuống nước, tóm lại mục đích cũng chỉ có một.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng quên đi sắc máu đỏ tươi đang hiện lên trong đầu.

Kiên nhẫn cũng đã mất hết, cô không muốn nhìn cô ta thêm một phút nào nữa.

"Tôi nhắc lại lần nữa, buông tôi ra."

"Tôi không thả, trừ phi chị đáp ứng tôi rời khỏi Thịnh Nguyên. Nếu không tôi chết cũng không thả."

"Chết cũng không thả thật sao? Vậy thì cô đi chết đi!"

"Bốp."

Cổ Tiểu Văn cả kinh há hốc mồm, cánh tay trái nắm lấy tay cô rũ xuống, phần hận nhìn cô chăm chăm.

Trong mắt cô ta dần dần đọng đầy nước nhưng cô lại tuyệt không cảm thấy đáng thương chút nào.

"Một tát này là đánh thay cho lão Hoắc."

"Có bản lĩnh muốn nhúng tay vào tốt nhất là hãy quản tốt tên đàn ông của cô, không cho anh ta đi quấy rầy người khác."

Cô giờ tiếp một tay lên, tay phải xẹt qua giữa không trung, cô ta hoảng sợ lui về phía sau một bước, nhìn chăm chăm sau lưng cô khóc sút sùi: "Quân Quân, chị ta đánh em đau quá."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Giọng điệu làm nũng nghe cực kỳ đáng thương xuất từ cái miệng như Baby, làm cho đàn ông nhìn vào thôi cũng đủ tan nát cõi lòng.

Cho nên Quý Quân, anh có phải rất giống trong tiểu thuyết ngôn tình xuất hiện kịp thời thay người phụ nữ mình mà trừng phạt cô hay không?

Cô chậm rãi xoay người lại, cách một bước ngắn Quý Quân đang giương một ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Kể từ khi gặp lại, anh ta vẫn luôn nhìn cô như thế, thế nhưng cô cũng không muốn tìm hiểu tâm ý của anh ta làm gì.

Mặc dù hiện tại trong lòng cô rất đau nhưng đau vì một người đàn ông khác không phải vì anh ta.

Cô nhún nhún vai, đứng im tại chỗ để cho anh ta có cơ hội đi an ủi giai nhân.

"Son Chi, em không có gì để giải thích sao? Lúc nào thì học được hành động như vậy?"

Quý Quân nắm lấy cổ tay của cô buộc cô phải ngẩng đầu nhìn thẳng vào trong mắt mình, từ đó thấy được rất rõ sự phức tạp ẩn giấu bên trong: "Hay là đi theo những người khác lâu rồi nên học theo tính hư hỏng của họ?"

Cô giẫy mạnh ra thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta.

Rồi ngẩng cao đầu đi về phía trước, không muốn phản ứng lại.

Có tiếng bước chân tiến tới gần, anh ta lại bắt được tay cô: "Son Chi. . . . ."

"Quân Quân, thôi được rồi, Chị Son Chi có lẽ chỉ lỡ tay thôi, chúng ta cũng mau đi thôi ba mẹ chắc là đang giục rồi."

Lời nói của Cổ Tiểu Văn rất hợp lý, vừa vặn cắt đứt lời của Quý Quân.

Cô ta ôm vào cái tay còn trống, ở trước mặt anh ta bày ra bộ dáng ngoan ngoãn rất biết nghe lời.

"Quản lý Quý, tôi có thể đi được rồi chứ?"

Cô cúi đầu nhìn cánh tay đang bị anh ta túm lấy phiền não nói: "Còn có Quý Quân, làm ơn về sau cách xa tôi ra một chút."

Rồi cô quay sang Cổ Tiểu Văn: "Đối với cô một cái tát kia coi như là nhẹ rồi. Về phần người đàn ông của cô tôi thật sự không có hứng thú, làm ơn đừng để cho tôi cảm thấy buồn nôn. Tôi mới vừa ăn bảo ngư xong cũng không muốn phải nôn ra, như vậy thật là quá phí phạm."

Đã nói đến mức này, hai người kia nếu là cảm thấy mất mặt, tự động sẽ xấu hổ mà tránh đi.

Nhưng không ngờ Quý Quân giữ càng chặt hơn: "Son Chi, đừng hiểu lầm, anh chỉ xem Văn Văn là em gái thôi."

Quý Quân vội vàng giải thích, Cổ Tiểu Văn nghe được anh ta nói như vậy liền "Oa" một cái khóc lớn lên.

"Quân Quân, chị ta đánh em đau quá, chỗ này của Văn Văn đau quá."

Cổ Tiểu Văn chỉ vào mặt của mình, lông mi chớp chớp mấy cái, nước mắt cứ như mưa rào rơi xuống.

Người đàn ông nào thấy phụ nữ rơi lệ mà lại không thương tiếc, Quý Quân cũng vậy.

"Hừ " Cô khinh thường hừ một tiếng, nước mắt quả nhiên là vũ khí của phụ nữ.

Vốn nghĩ là có thể nhanh một chút thoát khỏi đôi nam nữ này. Nhưng bây giờ chắc là không được rồi mà Hạ Son Chi cô cũng không phải là người hiền lành dễ bị người khác trêu chọc.

Cô tránh Quý Quân ra, dựa vào tường chờ đợi, có người đang diễn tuồng miễn phí sao không rửa mắt mong chờ để xem được.

"Cho nên, cô nói bây giờ muốn làm thế nào?"

Quý Quân có lẽ không ngờ cô sẽ nói thẳng ra như thế nên rất sững sốt.

Cổ Tiểu Văn căng thẳng níu lấy tay anh ta, lã chã chực khóc rồi chu mỏ nói: "Quân Quân, anh xem chị ta chính là cố ý, cố ý khi dễ em. Ô ô ô. . . . . Từ nhỏ đến lớn ba mẹ cũng không đánh em bao giờ, chị ta lại. . . . ."

Vừa nói vừa chảy nước mắt, cô thật muốn huyết gió trầm trồ khen ngợi, cô nàng này không tham gia làm diễn viên thật là tổn thất cho ngành điện ảnh nước nhà.

Quý Quân vỗ vai cô ta trấn an: "Không khóc, không khóc."

Nhưng cô gái ở trong ngực anh ta lại khóc càng thêm lợi hại, Quý Quân ngẩng đầu nhìn cô ánh mắt vừa phức tạp lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Anh thờ dài, trầm giọng nói: "Son Chi làm sao mà cố ý được, cô ấy nhất định là lỡ tay, đúng rồi là lỡ tay."

Quý Quân liếc mạnh nháy mắt với cô làm cô ngớ người ra.

Không ngờ, anh ta lại nói đỡ cho cô.

"Nào có, em thật tâm chúc phúc cho chị ấy và cái người thanh mai trúc mã đó, thế mà chị ta lại đánh em, căn bản là chị ta cố ý mà."

Cổ Tiểu Văn ngừng khóc, ngẩng đầu đưa ánh mắt sắc bén bắn về phía cô.

Cô hoài nghi nếu ánh mắt thật có thể giết người, thì ánh mắt đó của cô ta đã có thể giết cô một trăm lần rồi.

"Đúng, cô ấy nói rất đúng, tôi chính là cố ý đấy."

Cô đứng thẳng người, rất kiên định nhìn thẳng vào bọn họ.

"Em . . . ." Quý Quân bực mình, nhìn cô nói không nên lời.

Cổ Tiểu Văn cầm gương càng cao: "Quân Quân, anh xem, chị ta chính là người phụ nữ thô tục không có gia giáo gì cả!"

"Văn Văn, thu hồi lời nói của em lại, trong lòng anh không có ai thuần khiết hơn cô ấy."

Cô tí nữa suýt ngã, lời nói suốt mướt như vậy khiến cho người ta muốn học máu, không phải là đang nói cho cô nghe đấy chứ.

Nhưng ánh mắt rừng rực nóng như lửa đang nhìn cô chăm chú kia đã nói rõ anh ta đích xác là đang nói với cô.

Cô run lên, cả người nổi hết da gà.

"Chị ta mới vừa rồi còn mắng mẹ anh, nói anh với mẹ anh đều không phải là người tốt nên mới coi thường nhà anh. Em chính bởi vì lời nói này mới cùng chị ta cãi vã, chị ta ý mình cao hơn em, liền đánh em, ô ô ô. . . . . Người ta cũng chỉ vì anh mà anh lại. . . . ."

"Em nghe lầm rồi, Sơn Chi không thể nào nói những lời như vậy được."

Trong mắt Quý Quân thoáng qua đau đớn đâm vào mắt cô làm cho cô đột nhiên tỉnh táo.

"Tôi nói này Cổ Tiểu Văn, cô ngày ngày diễn trò như vậy không thấy mệt mỏi sao?"

"Cô thật thích diễn như vậy, tùy tiện đi thi cũng có thể làm được nữ chính đấy, tôi rất tin tưởng vào thực lực của cô."

"Tôi đánh cô là vì cái gì? Muốn tôi nói lại một lần nữa sao? Tôi liền nói cho anh biết Quân Quân, tôi là vì cái gì mà đánh cô ta."

"Quý Quân, ba năm trước đây vào ngày anh đi ấy, cô gái này tới trước mặt tôi ở trên đường lớn cũng không biết nổi điên cái gì mà lời lời kéo kéo. Thật vừa đúng lúc đó có một chiếc xe vượt đèn đỏ lao ra, Tiểu Bạch Thỏ thuần khiết của nhà anh đã đẩy tôi ra giữa đường. . . . ."

"Cái gì? Sơn Chi, em không sao chứ, đừng vào chỗ nào. . . . ."

Quý Quân đột nhiên ôm cô vào trong ngực, ép chặt làm cô thở không nổi, trên người anh ta phảng phất một mùi hương xa lạ, nhịp tim đập thình thịch truyền vào tai cô.

Theo bản năng muốn đi đẩy anh ta ra, nhưng anh ta dùng lực quá lớn, cô không phải là đối thủ của anh ta.

Hung dữ ở trong mắt Cổ Tiểu Văn cũng từ từ tiêu tán, cô lại nói tiếp: "Hoắc Sở Kiệt đã cứu tôi, cả người anh ấy ngập trong vũng máu."

Cô chưa bao giờ biết, khi kể lại chuyện này lại có thể nói một cách dễ dàng như vậy, bình thản như vậy, không ngờ cô lại nói ra được sự thật kinh hoàng năm đó.

Có lẽ bởi vì mới vừa rồi bị kích thích, có lẽ là tình cảm bấy năm kia, Quý Quân cuối cùng không ở trước mặt người phụ nữ khác làm mất mặt mũi của cô, điểm này làm cô cũng thấy thoáng được an ủi.

Hạ Sơn Chi cô mặc dù ánh mắt không tốt cũng không trở thành kém cỏi như vậy.

Có lẽ là bởi vì. . . . . Sau nhiều năm như vậy, bên cạnh cô rất cuộc. . . . .

"Buông tay của cậu ra."

Năm chữ vô cùng lạnh lùng ở phía bên phải cô vang lên.

Tim của cô chợt đập mạnh sống lưng lạnh toát.

Giọng nói lạnh lẽo này đã thức tỉnh cô, cũng không biết mãnh lực từ đâu tới kéo cô từ trong ngực Quý Quân ra .

Cô còn chưa kịp dịch sang bên cạnh một cỗ quyền phong đã quét tới.

Bốp, rắc rắc.

Mặt của Quý Quân lệch sang bên phải, âm thanh bắp thịt và xương cốt bị chấn động vang lên bên tai cô vô cùng rõ ràng.

Bốp.

Quý Quân không ngờ mình bị tập kích, lao đảo một cái liền ngã xuống đất.

Trong hành lang yên tĩnh âm thanh này lớn đến quý dị.

Cổ tay chột truyền đến cảm giác đau, cô bị lão Hoắc kéo tới bên cạnh anh.

Anh đứng ở trên cao nhìn xuống người đang ngã trên thảm trải sàn: "Ai cho cậu đụng vào vợ của tôi!"

Giọng điệu vô cùng lạnh lẽo lại mui phần khí phách.

Trán cô toát mồ hôi đầm dề, vừa định mở miệng, ánh mắt lão Hoắc liền quét sang.

Con ngươi sâu và đen của anh lúc này đang kịch liệt co rút lại, chuẩn bị phát động mưa to gió lớn.

Cô ngoan ngoãn cúi đầu, ngậm miệng.

Quý Quân đã ngồi dậy, không cần Cổ Tiểu Văn đỡ tay, căm tức nhìn lão Hoắc: "Ai nói cô ấy là vợ của anh?"

Lão Hoắc lạnh lùng nhìn lại Quý Quân: "Tôi nói!"

"Anh cho rằng anh là ai chứ."

Quý quân bài xích nói, vung quả đấm về phía lão Hoắc.

Cô không ngờ Quý Quân sẽ có hành động như thế, chờ đến khi phản ứng được thì quả đấm của anh ta đã sắp chạm được vào lão Hoắc, cô liền kêu to: "Quý Quân, anh dám đánh chồng của tôi?"

Quý Quân liền ngẩn ra, không thể tin được quay đầu nhìn cô, quả đấm dừng ở giữa không trung.

Cô thừa dịp đó đứng ở trước mặt lão Hoắc, gạt tay Quý Quân xuống: "Tôi không cho phép anh đánh anh ấy!"

"Em!"

"Bùm!"

Quý Quân nện một quyền lên trên vách tường, nhìn chăm chăm vào mắt của cô muốn nhỏ cả máu.

"Quân Quân, chúng ta đi thôi."

Cổ Tiểu Văn ở sau lưng Quý Quân kéo nhẹ, Quý Quân lại hất tay của cô ta ra: "Đừng đụng vào anh!"

Tiểu Bạch Thỏ bị sợ giật mình lui về phía sau lại muốn rơi nước mắt.

"Son Chi, em có biết ba năm trước đây anh là vì cái gì mà không đi tìm em không?"

Con ngươi Quý Quân đỏ ngầu khóa cô lại hình như cất giấu rất nhiều bí mật tối tăm khó diễn tả bằng lời.

Tầm mắt của anh ta lướt qua cô, rơi vào trên người lão Hoắc, đột nhiên có rất nhiều hận ý.

"Cũng bởi vì anh ta!"

"Hoắc Sở Kiệt, cô ấy đã từng là người của tôi, một ngày nào đó tôi sẽ đem cô ấy đoạt lại."

"Tựa như anh lúc trước cứng rắn đoạt đi trong tay tôi."

"Hiện tại, anh muốn uy hiếp tôi cũng không được rồi!"

Quả đấm của Quý Quân vẫn còn đặt trên vách tường, lời của anh ta như quả bom ném về phía cô.

Cô cho là mình đang nằm mơ, thấy thế nào cũng không thật.

Nhưng từ sau lưng, lại truyền đến giọng nói quen thuộc: "Vừa nãy chẳng qua chỉ là cảnh cáo, lần sau nếu động tay động chân vào vợ của tôi, đừng trách tôi không khách khí."

Hoắc Sở Kiệt ôm chầm vai của cô, u ám lại mang theo cung chiều nhìn cô.

"Bảo bối, mẹ còn nói làm sao em lại ra ngoài lâu như thế, đi thôi."

"Vâng."

Cô hơi giật mình đáp lời, trong đầu vẫn còn ong ong lời nói vừa rồi của Quý Quân, rốt cuộc là có ý tứ gì?

"Son Chi, đừng đi, anh còn có lời muốn nói với em."

Tay của cô lại bị Quý Quân bắt được.

Cô còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sức lực trên vai chợt nhẹ đi ánh sáng bỗng nhiên bị thay đổi.

Lão Hoắc vươn quả đấm ra, nhưng mà lần này Quý Quân phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh thoát, sau đó nhanh chóng ra quyền đánh trả về phía mặt của Hoắc Sở Kiệt.

Lão Hoắc đẩy cô sang bên cạnh, phát tay nghênh đón.

Cô bắn ra đến vách tường, thờ cũng thờ không nổi.

Lão Hoắc hướng phải dời một cái, xoay vòng quả đấm nện lên xương gò má của Quý Quân.

Lại một tiếng bụp bụp chát chát, mí mắt của cô giật giật, thật là khiếp người mà.

Nói đến đánh nhau, Quý Quân đâu phải là đối thủ của lão Hoắc.

Huống chi anh bây giờ còn đang nổi nóng, cô bị va vào vách tường nhưng vẫn bàn quan như không.

Chiến tranh giữa đàn ông, phụ nữ tốt nhất không nên nhúng tay vào.

Bởi vì muốn nhúng cũng không nhúng vào được.

Quyền phong vèo vèo, âm thanh của xương cốt bị va đập cũng vang lên theo.

Lão Hoắc nắm chặt cổ tay Quý Quân, mãnh lực bóp nghẹt, chuẩn bị trình diễn đòn ném qua vai.

"Dừng tay!"

Không ngờ, người thấy chết không sờn vọt tới trước mặt Quý Quân lại là Cổ Tiểu Văn.

Cả người Tiểu Bạch Thỏ run lẩy bẩy nói: "Dừng đánh nữa, là tôi không đúng, thật xin lỗi, thật xin lỗi."

"Còn có năm đó, tôi lúc đấy còn ít tuổi không hiểu chuyện, thật là xin lỗi, cầu xin anh tha thứ cho tôi."

Ánh mắt Lão Hoắc sáng lên, sau đó lại tối xuống.

Lão Hoắc vẫy vẫy tay, trong đôi mắt tràn ngập ánh sáng đầy uy hiếp:

"Người của Hoắc Sở Kiệt, ai dám tơ tưởng, tôi không ngại tự mình đến dạy dỗ thật tốt."

"Quý Quân, tôi nói lại một lần nữa, về sau cách xa vợ tôi ra một chút!"

"Nếu có lần sau, cũng sẽ không đơn giản như thế."

Lão Hoắc lui về phía sau một bước, vươn tay về phía cô nói: "Đi thôi."

Cô nắm chặt tay lão Hoắc, nhưng không có cất bước, nhìn vào Quý Quân.

Cảm thấy năm ngón tay bị nắm lấy càng ngày càng chặt, gân xanh trên mu bàn tay lão Hoắc cũng nổi lên khác thường.

Trên người anh đang tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo nhưng cô vẫn nhìn vào Quý Quân như cũ.

"Quý Quân, tôi và Hoắc Sở Kiệt tháng trước mới đăng ký rồi, các người muốn chúc phúc hoặc nguyên rủa cũng đều không có liên quan đến chúng tôi."

"Tôi chỉ hi vọng, về sau anh và những người bên cạnh anh cách chúng tôi xa một chút."

"Vô cùng cảm kích."

Cô nói xong kéo lão Hoắc rời đi, tiếng khóc sụt sùi cùng kêu gào sau lưng cũng giống như một con ác mộng tất cả sẽ đều trở thành quá khứ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

Lão Hoắc nghiêm mặt buồn bực uống rượu, cô sờ sờ vào cánh tay anh rồi nói:

"Em cũng không ngờ lại gặp phải bọn họ, thật đấy."

Anh lại uống cạn thêm một chén, không thêm để ý tới cô.

"Này, tất cả em đều thẳng thắn nói ra rồi, cười lên một cái nào."

Cô lấy lòng ngả lên đầu vai anh, lắc lắc tay anh làm nũng.

Lão Hoắc rót cuộc cũng thoáng nghiêng đầu, đưa mắt nhìn cô thế nhưng vẫn mím chặt môi không nói.

"Được rồi, vậy để em gái cười với đại gia một cái nhé."

Cô cong khoe môi sau đó cười rộ lên làm lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Sau đó lại chớp chớp mi nhìn anh đầy e thẹn.

Cô làm trò như vậy anh mà còn không vui vậy thì cũng quá hẹp hòi rồi!

Trên mặt nở nụ cười vui vẻ nhưng trong tâm lại oán thăm, ông chú à, chú cũng nên phản ứng rồi đấy.

Cô cười đến mỏi cả miệng, lão Hoắc rót cuộc cũng nhú mày, làm cho khoe môi cô lần nữa lại cong lên.

Không ngờ anh lại nói: "Kiên trì một phút nữa, gia sẽ tạm tha cho em."

Cô muốn học máu, người đàn ông này, trước kia sao không phát hiện ra là anh rất thích ăn dấm chua.

Mặc dù trong lòng cô hung hăng oán thăm, nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười như cũ.

Tay của Lão Hoắc vỗ lên đỉnh đầu của cô sau đó hé răng nói: "Ngoan."

Lại dấm mang cô ra để đùa bỡn, tức giận dâng lên nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn.

Ai bảo cô gặp phải một đấng mày râu thích ăn dấm như vậy?

Kể cả trên đường về nhà, ngồi ở trên xe tay của lão Hoắc vẫn nắm lấy tay cô, cả khi vào trong thang máy cũng thế.

Ánh mắt mẹ già đầy mập mờ liếc đông ngó tây, lão Hoắc giả bộ ngu coi như không thấy, cô cũng vậy chỉ có thể thi thoảng sờ sờ vào đầu vai áo.

Vừa vào nhà, lão Hoắc nói với cha mẹ cô hai ba câu sau đó liền kéo cô vào thẳng phòng ngủ.

Trái tim cô đập thình thịch, cổ họng khát khô.

"Bùm."

Trong nháy mắt cửa bị đóng lại, lão Hoắc liền đè cô lên trên cánh cửa.

Tay của anh không kịp chờ đợi luồn vào trong áo len của cô, cách áo lót mà xoa nắn.

Cô sùng sốt ngăn anh lại: "Này, cha mẹ vẫn còn ở đây đấy."

Anh cúi người chặn miệng của cô lại, đầu lưỡi luồn vào ở trong miệng cô khuấy đảo.

Mùi rượu nồng nặc, trong cổ họng nước bọt bay tứ tung, cô chỉ dám nhẹ nhàng giãy dụa: "Hoắc. . . Sờ. . ."

Cô mở mồm nói tạo thời cơ cho đầu lưỡi của anh thừa dịp quăn lấy lưỡi của mình, trần trọc mút vào.

Nước bọt giao thoa, cô lại không dám lớn tiếng chỉ có thể bấm anh rồi nhấc chân lên ngăn cản.

Nhưng người này đã biến thành dã thú, thoát một cái tay của cô dễ dàng bị anh bắt chéo đè ép ở sau lưng.

Đầu gối của anh liền chuyển hướng đến hai chân của cô nặng nề chạm vào phía dưới.

Cô luống cuống, liều mạng lắc đầu: "Không. . . Muốn. . . cha mẹ. . ."

Hiện giờ anh vẫn còn ở trong miệng cô mà càn quấy, cô chỉ có thể dứt quãng nhắc nhở anh mà thôi.

Cha mẹ đang ở bên ngoài, muốn động dục cũng không cần lộ liễu như vậy, cô cũng còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Cô cố gắng giãy giụa, môi của anh rớt cuộc cũng bị trạch hướng vì vậy cô liền vội vàng mở miệng nói luôn: "Ba mẹ đều ở bên ngoài đấy, không nên như vậy!"

Khí lực của lão Hoắc cường tráng như vậy, tiếng kêu của cô nhất định là cực kỳ bi thảm, nếu bị cha mẹ cô nghe được, cô thật sự chỉ có thể đập đầu vào miếng đậu phụ để tự tử thôi.

Cho nên bất luận như thế nào, tối nay nhất định không thể để cho anh làm loạn được.

Cái đầu nhỏ của cô ra sức tính toán.

Sức lực chèn ép của lão Hoắc cũng chợt nhẹ đi, chưa kịp vui mừng thì anh đã cắn vào khoe môi của cô nói: "Nếu như vậy thì bà xã đại nhân nhỏ giọng một chút là được."

Cô nghe được lời anh nói mà cảm thấy hoang mang.

Anh đắc ý cười, cời áo lông của cô ra sau đó rất có thứ tự cời quần áo lột xuống.

Sau lưng và trước ngực đều cảm thấy lạnh lẽo, cô khẽ run rẩy, sau mấy giây mới lấy lại tinh thần.

Cúi đầu nhìn xuống, CMN trên người chỉ còn sót lại duy nhất một cái Bra.

Cô liền nhắc chân đá qua, đè ép âm thanh găt lên: "Anh điên rồi!"

"Đúng vậy, nhìn thấy em và tình cũ ôm ôm ấp ấp, anh bị ép phát điên rồi."

Một câu này của Lão Hoắc chặn luôn vào cổ họng làm cô á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nhìn anh chăm chăm.

Cô tức giận, anh vẫn tiếp tục công việc đang bỏ dở: "Soạt" một tiếng liền thấy bra rơi xuống.

Nửa thân trên của cô hoàn toàn trần trụi không tránh khỏi phát run, anh liền ép sát người vào, cúc áo trên đồng phục lạnh lẽo dính vào trên người làm cô run rẩy.

Đầu của anh cúi vào trước ngực cô, dùng sức cắn một cái làm cô đau đến nghiêng răng.

Tên đàn ông chết tiệt này chắc đang trừng phạt cô đây.

Tay của anh chạm vào ngực bên kia, cả bàn tay phủ lên ác độc chà xát nắn bóp.

Cô đau đến ứa nước mắt, vươn tay mở dây lưng của anh ra, sau hai ba lần thao tác liền kéo được quần dài xuống.

Quần dài của anh bị cô kéo xuống đùi sau đó tay của cô liền nắm ngay vào lão Nhị của nhà anh.

"Hừm" có tiếng hít sâu phát ra đúng như dự liệu của cô, thế là đã hòa rồi. Ngón tay cô dùng sức xoa nắn sau đó ghéch cầm lên nhìn anh.

Trong mắt của anh dục hỏa bốc lên hùng hực, mày cau lại môi cũng mím chặt.

Cô cũng chu môi nhíu mày, muốn chơi đúng không, cô cũng không phải dễ bắt nạt như vậy!

Móng tay của cô cố ý quết qua phía dưới, tiếng anh buồn bực hít sâu làm cho cô hả hê.

Ngón tay của cô lạnh lẽo mà lão Nhị nhà anh lại đang nóng hằm hấp, băng và lửa cùng nhau dày vò, xem anh còn nảy sinh ác độc được nữa không!

Thời đại này, phụ nữ cũng không phải là kẻ yếu dễ bắt nạt, phải học được phản kháng cùng với đánh trả.

Ngọn lửa hưng phấn trong mắt Lão Hoắc lại càng dâng cao, cơ thể cứng như sắt thép càng ép sát vào người cô.

Cô nhượng cảm tiếp tục thấy đắc ý nhưng trong lòng loáng thoáng có chút chua xót.

Lão Hoắc cúi đầu, nhếch môi, mùi rượu phả lên mặt cô: "Muốn chơi đúng không, hiện tại, trò chơi bắt đầu."

Anh ngã người về phía trước, hạ thân của anh ở trong tay cô giật giật, hình như là đã lớn một chút lại còn vừa cứng vừa nóng giấy lên.

Giờ phút này cô bắt đầu thấy sợ rồi, cái vật kia đang ở trên tay cô lại rung rung lên.

Đầu anh lại chôn trước ngực cô, lấy răng cắn cắn, đầu ngón tay thì nhào nặn vân vân.

Nước bọt của anh hình như cũng nóng rực, dính dính lên trên da thịt đang lộ ra ngoài của cô.

Bàn tay của cô thì càng ngày càng nóng, thân thể co rút lại, nhẹ nhàng run rẩy.

Cô buông tay sau đó sờ vào vùng đất ưa thích nhất, chậm rãi mân mê, móng tay xoắn lấy bộ lông ngắn ngủn.

Từ đó làm cho cơ bụng của anh cũng run lên theo khiến cô chơi đùa càng hăng hái hơn.

Anh vẫn còn đang làm loạn ở trước ngực cô, hàm răng gặm cắn liếm láp phát ra tiếng va chạm vô cùng dâm mị mà câu hồn.

Điều này đã khơi dậy lên đầu dây thần kinh hưng phấn của cô.

Tay phải của cô dọc theo vạt áo đồng phục đi lên, năm ngón tay lạnh lạnh trườn qua da thịt ấm áp của anh.

Tay trái của cô tìm đến lão nhị xoa xoa nắn nắn lúc nặng lúc nhẹ .

Tay phải của cô lại thành kính dịu dàng vuốt ve phía trên, cuối cùng đầu ngón tay dừng lại bên trái cây xương sườn thứ hai của anh nói.

"Ngẩng đầu lên đi, em có lời muốn nói với anh!"

Không cần hoài nghi, lời nói sát phong cảnh như thể chính xác xuất phát từ miệng của Hạ Sơn Chi cô.

Nhưng mà lão Hoắc cũng không thém đoái hoài, bàn tay đang miết mài ở trước ngực của cô chợt trượt xuống bên dưới bắt đầu kéo khóa quần jean của cô ra.

Hôm nay cô mặc quần làm cho lượng công việc của anh xác thực tăng lên không ít, đồng chí lão Hoắc anh cực khổ rồi.

Chỉ là bây giờ không phải là lúc quan tâm đến anh, người ta đang muốn nói với anh chuyện đứng đắn đấy.

"Em nói một lần cuối cùng, anh mà không nghe thì đừng có hối hận."

Tay trái của cô buông ra vuốt vuốt lên tóc anh.

Bộ dạng đang gấp gáp của ông chú khi nghe được câu nói mười phần uy hiếp kia thì động tác chợt chậm lại, sau đó ngẩng đầu lên.

Chỉ là anh cũng không có ngoan ngoãn chờ cô mở miệng, bỏ nhào về phía trước, hung hăng đem cô cố định trên cánh cửa.

Chóp mũi chạm vào mặt, đôi môi mon trón lại còn rất sắc tình dùng đầu lưỡi liếm hàm răng của cô.

Hormone cường đại của lão Hoắc trong nháy mắt bao phủ đóa kiêu hoa của Hạ gia.

Anh đè ép cô, đồng phục dính lên trên người cô, tay phải của cô đang chạm vào cây xương sườn số hai cũng bị anh đè ép.

Cô đưa chân đá anh: "Buông ra một chút."

Lão Hoắc cau mày, bắt đầu dĩ hời buông lỏng ra, chỉ là gương mặt to vẫn dán sát vào mặt của cô.

Tay phải của cô ấn cái xương sườn kia nói:

"Hoắc Sở Kiệt, năm đó anh dùng cảm thể kia mà? Hăng hái làm nô bộc cho nhân dân, em đã nói với anh,... "

"?" Anh nhú mày, chờ cô nói tiếp.

"Cũng không thể tùy tiện dùng hết sức lực thậm chí còn anh dùng hy sinh như vậy, có biết không!"

Cô nhìn anh: "Cây xương sườn này đã gãy một lần cũng đủ rồi, về sau em muốn nuôi nó tốt một chút."

Trong mắt Lão Hoắc lộ ra nghi ngờ, cô ở trước người anh cọ qua cọ lại: "Lão đầu, còn nhớ rõ khi đó anh nói với em cái gì không? Nói lại lần nữa cho em nghe?"

Lòng cô tràn đầy mong đợi chờ Hoắc Sở Kiệt lần đầu tiên tỏ lộ với Hạ Sơn Chi, nhưng là hô hấp của anh vẫn như cũ, thần sắc vẫn như cũ, còn anh vẫn như cũ trầm mặc.

Chuyện cũ chợt hiện lên trong đầu, rành rành ngay trước mắt.

Lúc đó Cổ Tiểu Văn lay cánh tay của cô thét lên chói tai:

"Chị cho rằng chị khổ sở dây dưa thì anh ấy sẽ quay đầu lại? Nói cho chị biết, tôi hiện tại mới là bạn gái của anh ấy."

Cô hất tay: "Cút, tôi không biết cô."

Cổ Tiểu Văn liền đem cô đẩy về phía trước: "Đi chết đi, Quân Quân không phải người của chị, về sau không cần dây dưa với anh ấy nữa."

Cô không ngờ cô ta sẽ nổi điên như thế, cả người cô lao đảo chuẩn bị ngã xuống mặt đường, đầu óc hoang mang, tim như bị bóp nghẹn lại.

Cô cho là mình sẽ hung hăng ngã trên mặt đất, đầu rơi máu chảy.

Nhưng lại có một nguồn sức mạnh đẩy cô sang bên cạnh.

Cả người cô cuối cùng rơi xuống bên lề đường, tim đập "bang bang" trong lồng ngực.

Lão Hoắc đang ở cách cô vài mét, máu từ đỉnh đầu chảy tràn trên mặt, ngũ quan thâm thúy vô cùng nghiêm khắc nhưng trong mắt lại không hề có tia tức giận nào.

Cô bò đến bên cạnh anh, run rẩy nói không nên lời: "Hoắc Sở Kiệt. . . anh từ nơi nào. . . lao ra. . . anh không thể. . ."

Anh khẽ động khước môi, cười gượng ép: "Bảo bối, anh là của em."

Hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Cô nghĩ mình vĩnh viễn nhớ rõ nụ cười yếu ớt cùng với mấy chữ kia của anh.

Ba năm qua đi rồi, hiện tại, anh đang đè ép cô thật chặt... dưới tay phải của cô chính là xương sườn đã từng vì cô mà đứt rời.

Cô bỗng nhiên rất muốn nói cho anh biết: "Hoắc Sở Kiệt, em là của anh!"

Vì vậy cô thật sự liền nói ra.

Lúc này hô hấp của lão Hoắc cứng lại, trên mặt cô nhiệt độ ngày càng suy giảm, nhưng ngọn lửa trong mắt anh lại càng ngày càng nóng hừng hực lên.

Cô nhếch môi cười, dáng vẻ bây giờ nhất định trông rất ngu, tuyệt không thực nữ, tuyệt không đoan trang chút nào.

Nhưng lão Hoắc nhà cô thế nhưng lại hung hăng đè ép cô, hung hăng cắn cô một cái.

Cô nếm thấy có mùi máu tươi nhàn nhạt, sau đó thấy anh nghiến răng thốt ra: "Cái người này. . . . . Yêu Tinh. . . . ."

Thái độ của lão Hoắc như đụng phải bãi mìn, nhưng cô lại không hề thấy vương mắc mà lại cảm thấy trong tim thật ngọt .

Tay của anh cố gắng cời quần cô xuống, cô vui sướng nhìn động tác vụng về của anh, liền bị anh trừng phạt cắn vào sau tai một cái.

Quần jean bị anh kéo tới đầu gối, cô rút cuộc cũng đại phát tốt bụng, nhấc chân lên cời ra hết.

Anh vội vàng ôm lấy cô, hai tay bế bổng cô lên...chân của cô cũng thuận thế vắt lên hai bên hông của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Phía dưới của cô dán chặt vào lão Nhị nhà anh đang nóng ran như bàn ủi.

Cô chủ động ôm cổ anh: "Ông xã, chúng ta vào phòng tắm nhé."

Tên đã lấp vào cung không thể nào không bắn được nhưng địa phương và phương thức, vẫn là nên thay đổi, cô không muốn mình trở thành chuyện cười trước mặt của mẹ già.

Bây giờ là xã hội phát triển hài hòa, không thể không chế tạo ra cái không hài hòa được.

Đoán chừng lão Hoắc cũng thuận theo hành động lấy lòng kia của cô, liền cởi nốt quần áo còn sót lại trên người của cô và của mình ra.

Sau đó ôm cô tiến quân vào phòng tắm.

Tiếp đến là tiếng nước chảy xối xuống ào ào, anh thẳng lưng đè cô lên bức tường gạch men sứ trong phòng tắm.

"Lạnh...", "Cô lạnh đến run người đành phải kêu lên, sau lưng cô là khí lạnh đang toát ra từ bức tường.

Mà phía dưới lại bị anh đốt cháy hừng hực, anh giống như là một loại motor, nặng nề đẩy lên trên sau đó lại từ từ rút ra.

Anh cọ cọ lên trên người cô làm lưng của cô cọ xát vào bức tường đẳng sau hơi đau đau.

"Anh chậm một chút có được hay không, cũng không phải là đang đánh giặc, không có ai khen anh dũng mãnh đâu"

Anh không thèm để ý tới cô vẫn miệt mài gắng sức.

Cô bám vào người anh một cái: "Bảo anh chậm một chút. . . . . Ah. . . . ."

Con mẹ nó, người đàn ông này có ý hưng hăng húc cô đến mấy lần, hai chân của cô đang giắt bên hông anh bị căng ra, hạ thân co rút lại lợi hại.

Thế nhưng anh lại hạ hê liếm cằm cô nói: "Đàn ông không có ai không thích được người khác khen mình dũng mãnh. Bà xã, em cảm thấy người đàn ông của em như thế nào?"

Tay của anh bầu vào hông cô, ấn về phía lão Nhị của mình, cô và anh càng dán chặt chung vào một chỗ.

Trong lửa nóng ma sát như vậy, đầu của cô cũng nóng lên theo: "Anh rất...mãnh liệt, tuyệt đối là một mãnh nam!"

"Ngoan."

Lão Hoắc tán thưởng khề hôn vào trên má cô, phía dưới càng vận động ác liệt.

Cô chỉ có thể ôm chặt anh, thừa nhận chấn động càng lúc càng mãnh liệt.

Nước đã nóng lên tỏa ra sương mù bao phủ xung quanh bọn họ, sau đó anh ôm cô đi tới bên dưới vòi hoa sen.

Anh vẫn chôn chặt trong thân thể cô, theo tư thế đi lại càng đánh thêm vào chỗ sâu nhất.

Thần kinh nhạy cảm dần dần tê liệt, cô càng ôm anh chặt hơn.

Phía dưới lão Nhị lại đổi tư thế chèn ép cô...cô hít thở, thét lên chói tai.

Mồ hôi cùng nước nóng từ trán lão Hoắc chảy xuống ròng ròng, con ngươi âm u kia chợt phát tán ra ánh sáng.

Luật động mãnh liệt cùng với tiếng nước chảy phát ra âm thanh bành bạch, hạ thân bị ma sát nóng bỏng đến kinh người, anh càng thêm gắng sức rong ruổi ra vào.

Sau khi ra sức thêm vài chục cái thật mạnh lão Hoắc chợt ôm cô thật chặt.

Dòng nhiệt nóng bỏng rót sâu vào trong thân thể cô, dừng lại ở địa phương yếu ớt nhất nhưng cũng vĩ đại nhất của người phụ nữ.

Lão Hoắc nằm ở trên vai cô thở hổn hển, tay của cô luôn vào trong tóc anh, hổn hển thở theo.

Dư âm cao triều vận động mạnh mẽ qua đi, chân của cô đang căng ra giờ phút này vô lực chậm rãi xuôi xuống, dán ở bên chân của anh.

Toàn thân cô không còn chút sức lực nào, dựa vào lão Hoắc, nhưng thân thể hai người dán tại một nơi dính nham nháp.

Cô đẩy anh một cái: "Thả em xuống, để em tắm."

Hô hấp của lão Hoắc trần trọc dán lên cổ của cô, đôi tay còn giam cầm ở ngang hông cô, vùi đầu không để ý.

Cô giật giật, tăng âm lượng: "Bản rồi, mau buông em ra."

"Không thả."

Hai chữ của anh vang lên, làm cô thấy bức mình.

Càng làm cho cô buồn bức hơn chính là, đầu lưỡi của anh ở trên vai cô liếm liếm, cố ý làm ra tiếng động chắc chắc đang định mở miệng ngăn cản thì một tay của anh trượt xuống chạm vào chỗ bọn họ đang giao hợp.

Đầu ngón tay của anh nhanh chóng chọc vào xoay tròn làm cả người cô đột nhiên run lên. Anh càng được voi đòi tiên, ngón cái và ngón trỏ bóp một cái, xoa nắn lồi kéo.

Theo động tác trên tay anh đồng chí lão Nhị cũng không nhàn rồi, từ từ xoay quanh cạo xát lấy cô.

Lão Nhị mềm nhũn cạo xát lấy u cốc trơn mềm của cô, có chút cảm giác nói không nên lời.

Cô cắn môi trừng anh, không để cho mình phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ.

"Bà xã, em thật là nhạy cảm."

Cô tròn to mắt, tiếp tục căm tức nhìn anh: làm ơn, cũng không cần phải nói lưu manh như vậy có được hay không.

Ông chú này có tư tưởng vô cùng xấu lại vô cùng bại hoại, cô bị anh áp chế như vậy vô lực phản kháng lại.

Mà thôi, anh không phải mang chủ nghĩa đàn ông lớn đến quấy phá ư, cô một lần biến thành cô gái nhỏ thì có chết ư?

Tay của anh cố gắng tác nghiệp làm trong thân thể cô lại chảy ra chất dịch ướt nhẹp lại còn có một chút màu trắng đục.

Chất lỏng sền sệt chảy lên trên tay anh, cô ghê tởm hé mắt nhìn.

Đồng chí lão Nhị đang chôn ở trong lối vào bí mật từ từ tỉnh lại, vừa cứng rắn vừa nóng giãy.

"Bà xã, thương thức sự dũng mãnh của chồng em đi!"

Vừa dứt lời lão Hoắc một tay phủ lên ngực của cô xoa nắn còn một tay nắm bắp đùi của cô dũng mãnh lật động.

Sau một phen đại chiến, cả hai người lúc này đang song song nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Aiz, sai rồi, là nghỉ ngơi cộng thêm cả tán gẫu, nói văn nghệ một chút chính là ngôn ngữ yêu đương ngọt ngào.

Cô gối đầu lên tay lão Hoắc, tay của anh đang vuốt vuốt tóc của cô.

"Này, anh thật muốn chuyên trách chức ba chủ gia đình?"

"Ừ."

"Vì sao?"

"Về nhà mang thai."

"Mẹ em và mẹ anh đều nói không cần em phải mang."

"Vậy thì về nhà sinh con."

"Hai năm qua cũng không dung bất kỳ biện pháp gì, nếu mà có thì cũng đã có rồi."

Cô xúc động, giảm âm lượng nói thầm.

Ông chú, không phải anh cứ nghĩ thì có thể hoàn thành, việc này nói ra phải còn cần chút vận khí.

Đoán chừng anh bị lời này của cô chặn lại nên lão Hoắc nửa ngày cũng không có đáp lại.

Đồ đàn ông nhỏ mọn, thật đúng là không cho phép người ta suy đoán.

Ánh mắt cô chợt bị che kín, cô đập anh một cước: "Làm gì đấy?"

"Nghe lời."

Lão Hoắc khó khi có được giọng nói dịu dàng dụ dỗ người như vậy làm cô mềm xuống ngoan ngoãn tựa như con cừu nhỏ.

Dưới đầu tay cũng bị rút ra tiếp nghe được tiếng mở ngăn kéo.

Bàn tay che mắt của cô dịu dàng xoa làm cô thoải mái đến buồn ngủ.

Tay phải của anh xuyên qua hông của cô, cầm tay phải của cô lên.

Kim loại lạnh lạnh chậm rãi đưa vào ngón áp út, nhịp tim đang vững vàng đột nhiên nhảy một cái, tiếp theo là trạng thái vô cùng vui sướng.

Nhưng tiếc nuối nhất chính là đang vào giữa chừng lại bị mắc kẹt.

Cái vật kim loại vật nằm ở giữa mấu tay không có cách nào đi vào trong!

Này này này, cô vô cùng không có hình tượng, không nhịn được muốn cười ra tiếng.

Người đã già như Hoắc lão không dễ dàng có một lần ôn nhu tình cảm như vậy, cô không thể bởi bác anh ấy được chỉ có thể cắn môi kìm nén.

Hô hấp trên đầu cô càng gấp, khí thể hùng hực phun lên cổ làm cô ngứa ngáy.

Cô thật sự là không nhịn nổi, há mồm hít thở không khí mới mẻ, đồng thời bật cười.

"Ha ha ha a. . ."

Cô chỉ dám cười nhỏ không dám cất to giọng.

Mặc dù như thế đối với lão Hoắc là vô cùng đã kích rồi.

Anh vùng tay lên, ghì chặt cổ của cô chuyển sang bên mình, cô vội vàng lắc lắc muốn dứt rời cổ sau đó cắn lên khoe môi.

"Rất buồn cười?"

Anh dán sát vào cằm của cô, nghiêm mặt nói.

Mặc dù trong lòng cô đang hung hăng gât đầu, nhưng bên ngoài lại chỉ có thể quả quyết lắc đầu.

"Tuyệt không. . . Thật, em đối với sở tiết kiệm trong ngăn kéo của Hạ gia mà thôi!"

"Hừ."

Lão Hoắc vừa nghiêng đầu, buông cô ra.

Cô vội vàng lấy hơi, mới vừa rồi kìm nén đến lợi hại, nếu là muốn mười giây nữa anh mới buông ra thì cô đoán chừng mình thực sự bỏ mạng rồi.

Đàn ông tức giận quả nhiên không nên chọc vào, thật may là Hạ Sơn Chi cô vẫn còn thức thời.

Cô ngoan ngoãn xoay người kéo mặt của lão Hoắc mặt vào hôn một cái thật kêu.

Nước bọt dính vào trên mặt của anh có chút không quá hài hòa, cô giờ tay đưa tới bên cạnh anh: "Mua cái này khi nào?"

Đang lơ lửng ở khớp tay của cô là chiếc nhẫn bạch kim.

Mà lão Hoắc đang mím môi, mặt đen xì xuống nhìn cô, ánh mắt tối tăm.

Cô len người vào trong ngực anh, cời nhẫn ra cẩn thận ngắm ngía.

Dưới ánh đèn màu vàng cam, nhìn chiếc nhẫn trơn không có bất kỳ trang trí nào, trắng trong thuần khiết phát ra màu sắc ấm áp.

Khoe miệng không kìm chế nâng lên, mặc dù chưa hoàn hảo nhưng nói thế nào cũng là chiếc nhẫn đầu tiên người đàn ông này tặng cho cô.

Đến từng tuổi này mới nhận được một chiếc nhẫn, cô cũng muốn tìm người khóc rống một trận, đương nhiên là vì cực kỳ vui mừng mà khóc.

Chiếc nhẫn trơn mang dáng dấp cổ xưa không có kim cương lẫn hoa văn nhưng lại thấy vô cùng ấm áp.

Sắc màu ở bên trong đó hình như còn mang theo những hoài niệm về khoảng thời gian xưa cũ đang lẳng lặng chảy xuôi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: JQ 24

Cô lắc lắc cánh tay lão Hoắc lại ghé môi hôn lên mặt anh một cái.

"Thật là đẹp, nhưng anh đứng là không có kinh nghiệm như thế nào mà lại nhỏ như vậy."

Dễ dàng đến như vậy rồi lão nhân gia ngài lại còn bày mặt thối ra. Lời cô nói thật lòng như vậy mà ánh mắt anh trừng còn lớn hơn.

Mặc dù nhận được chiếc nhẫn đầu tiên của lão Hoắc ngoài vui mừng ra còn có một chút bất đắc dĩ.

Nói cô đã được tiện nghi lại còn khoe mẽ cũng không quá đáng, cho nên đối với sự bất đắc dĩ này cô cần phải có trò để tiêu khiển.

Cho nên ông chú à, anh là đối tượng để cho cô tiêu khiển một chút.

"Hoắc Sở Kiệt, anh nắm được số đo của vợ anh cũng chính xác quá nhỉ."

Cô nhủ mày đón nhận ánh mắt ngạo mạn như chuông đồng của anh, để xem anh còn giả bộ được nữa không!

"Ai, ngày mai đi làm nói chuyện với Thần Thần không biết cô ấy sẽ cười nhạo em thế nào."

Còn giả bộ nữa sao, anh. . . . .

"Thật chán, đàn ông không lành lợi đó cũng là tội lỗi của người phụ nữ."

"Nói đủ rồi?"

Lão Hoắc rút cuộc không trăm mặc nữa, nắm cằm của cô đưa lên phía trước.

Hơi thở hùng hậu phả lên mặt cô, khuôn mặt của anh phóng đại trước mắt, sắc mặt cũng tối vài phần.

Gương mặt đen như bao công làm cho người ta sợ hãi, bên trong cặp mắt kia cũng thấp thoáng có ngọn lửa.

Cô chớp mắt một cái rồi lại chớp thêm cái nữa, lông mày của anh nhướng lên: "Muốn biết anh mua lúc nào?"

"Ừ." Cô gắng sức mà gật đầu.

"Bùm, " Anh đẩy cô ngã ra, trọng lực toàn thân đè ở trên người cô.

Cô bị ép đến hít thở cũng khó khăn, ngón trỏ đâm vào dưới nách anh: "Nhẹ một chút đi, người ta cũng bị anh chèn chết rồi."

Nói xong cô liền thấy hối hận, không ngờ câu của mình lại có ngụ ý sâu xa như vậy.

Lão Hoắc cố ý ở trước ngực cô cọ cọ: "Tốt như vậy sao?"

Ngón tay của anh liền buông cô ra nhanh chóng vuốt ve. "Nghiêm chỉnh mà nói, chiếc nhẫn này không phải là anh chuẩn bị mua cho một cô nhóc mới lớn nào đấy chứ? Tay người ta mềm mại như ngọc, lại dài như thế, có thể nào cũng sẽ không thiếu một khoảng như vậy."

Cô lật người, đem anh đặt ở phía dưới, lấy lại quyền chủ động.

Đôi tay đặt lên trên cổ anh uy hiếp: "Nói, cái này là chuẩn bị để đi quyến rũ cô nhóc nhà nào?"

Tầm mắt lão Hoắc rơi vào trong váy ngủ đang hở ra của cô, ánh mắt lại phát ra tia không đứng đắn: "Em làm cái này là muốn ôm ấp yêu thương sao? Vậy anh cũng không khách khí, mới vừa rồi cũng chưa có tận hưởng."

"Anh. . . . ."

Cô chán nản, vừa rồi ở phòng tắm đại chiến 300 hiệp như vậy mà lão ngài còn chưa có tận hưởng?

Xương cốt của cô cũng sắp đứt rời ra rồi, anh còn tinh thần đi cần nhẫn, cấu tạo của nam và nữ thật CMN bất đồng!

Cô lại nghĩ đi đâu rồi, không được không được.

Cô tăng lực đạo trên tay nói tiếp: "Cha mẹ đều ở đây, anh cũng nên có chừng mực, anh không phải là con rể tốt ư, đứng đắn một chút đi!"

Lão Hoắc lắc đầu một cái: "Cha mẹ cũng nên suy nghĩ tính phúc cho con gái mình cho nên dĩ nhiên bọn họ hi vọng anh hết sức cù cung tận tụy mà phục vụ cho em."

Lời này đã đánh đổ được cô, cũng nhanh chóng chặn luôn cả miệng của cô lại.

Cô lại muốn chửi đồng rồi, người đàn ông này tuyệt đối có thể ngồi lên chiếc ghế dành cho người đàn ông ngang ngược đặt ở đầu phố Xuân Phán rồi, công phu tranh cãi của anh tuyệt đối không thua gì cô em gái Tổng Thần.

Cô buông cổ của anh ra, một tay xanh chống lên giường, cái tay khác đặt lên mặt của anh.

Đầu ngón tay cầm chiếc nhẫn đặt trên môi của anh má sát qua lại: "Anh phải thành thật khai báo, với sự kiện giấy chứng nhận đăng ký kết hôn kia em liền tha thứ cho anh, nếu không. . . . ."

Lão Hoắc nhanh chóng nói tiếp: "Anh khai báo."

Trong lúc nói chuyện còn thận trọng gật đầu, khôi phục chính khí của một cảnh sát nhân dân cần có.

Cái này cũng không sai biệt lắm, cô vỗ vỗ mặt của anh: "Ngoan, nói đi."

"Khụ khụ khụ. . . . ."

Bàn tay Lão Hoắc che trên môi, không biết bị sặc cái gì, ho đến mấy lần mới dừng lại.

Dưới ánh sáng lấp lánh của chiếc nhẫn đang chuyển động, cô càng nhìn càng thấy trong mắt anh tựa hồ có chút băn khoăn ngập ngừng.

Hứng thú bị gọi lên, cô vội chọc anh: "Băn khoăn cái gì, là đàn ông thì nói mau."

"Em!"

Anh trừng mắt tức giận nhìn cô vừa nghiêm túc lại vừa tức giận.

Cô mở to mắt trừng lại, ai thêm sợ anh, anh có dám nói mình không phải là đàn ông hay không?

Ha ha, không dám đứng không.

Lão Hoắc từ trước đến nay trước mặt cô khó có khi nào biết khuất như vậy, đáy lòng cô chợt thấy hả hê.

Thật muốn vỗ xuống đất cười lớn ba tiếng, ha, ha, ha...!

Ánh mắt giăng co đại chiến, lần đầu này, A Hoa cô đại thắng!

"Cái này mua đã hơn chục năm rồi cũng có chút. . . . ."

Lão Hoắc nhìn mí mắt cô giật giật mới nói tiếp: "đã lâu rồi"

"A, vậy là khoảng bao lâu?"

Cô hết sức phối hợp tiếp tục hỏi, con người lão Hoắc bắt đầu thất thần, không quá tập trung.

"Này, tập trung vào, đừng dài đằng đẳng tiếp tục chuyện xưa thôi."

Cô rất hảo tâm khích lệ anh.

Không biết qua bao nhiêu lâu sau, A Kim rốt cuộc mở miệng.

"Lúc anh mới vừa gia nhập đội hình cảnh là lần đầu tiên lĩnh tiền lương."

Cô như bị chết trân, lời này lực sát thương thật quá mạnh mẽ, cô cũng cần có thời gian để chậm rãi tiêu hóa.

Cô bẽ bẽ ngón tay, lúc lão Hoắc tốt nghiệp trường cảnh sát đến làm việc trong đội hình cảnh năm ấy anh mới hai mươi hai tuổi.

Còn cô mới mười sáu.

Nếu như theo lời anh nói chiếc nhẫn này được mua vào lúc như vậy thì. . . . .

Cô giờ tay phải lên, dưới ánh đèn ở đầu giường nhìn vào ngón áp út của mình.

Mười hai năm trước nó, có thể hay không nhớ lại tí mĩ một chút?

Cảm động xông tới, lỗ mũi ngứa ngáy, mắt cũng nhòe đi.

Cô dụi mắt, hít hít mũi:

"Này, anh làm sao có thể nảy sinh ham muốn với một cô gái nhỏ như vậy? Khi đó người ta còn chưa lên lớp mười một."

Lão Hoắc lại nín thở im lặng, trong mắt có cái gì đang lấp la lấp lánh.

Cô vung vẩy chiếc nhẫn trước mặt anh nói một mạch: "Thừa nhận đi, anh từ nhỏ đã len lén thích người ta rồi đúng không?"

"Aiz, khi người ta mười tuổi thì anh đã mười sáu rồi, anh là người có sở thích yêu trẻ con sao?"

"Em rất muốn nói cho Thần Thần, anh họ mà cô ấy yêu quý nhất lại là người có sở thích như vậy."

Nhiệt độ trên tay của cô từ từ tăng cao, cô cúi đầu trầm ngâm, lão Hoắc hình như là đang đỏ mặt.

Da tay ngăm đen lộ ra đỏ sẫm, cô nhẹ nhàng buông lực độ trên tay.

Không ngờ ông chú cảnh sát cường thế hung hãn cũng sẽ đỏ mặt.

Cô vừa sung sướng vừa buồn cười.

Hạ Sơn Chi cô thật là có thủ đoạn, không nhịn mà kiêu ngạo.

"Này, sao anh không nói gì hả?"

Cô rất biến thái đi kéo kéo lông mày của anh, lão Hoắc đưa mắt nhìn cô: "Trêu chọc chồng em cảm giác rất có thành tựu?"

Cô gật đầu như giả vờ: "Thật là chơi quá vui."

"Hừ, không có lương tâm."

"Mới không phải, anh cũng không sớm một chút nói cho em biết, nếu khi đó người ta 16 tuổi anh liền mua tặng chiếc nhẫn chuẩn bị nuôi nết người ta, người ta nhất định sẽ ngoan ngoãn tiến vào lòng."

Lão Hoắc kéo tay của cô xuống, mắt lấp lánh nhìn cô.

Ánh mắt của anh sáng rực rực nhưng cũng vô cùng nghiêm túc, cô không nhịn được thở nhẹ một cái.

"Nếu như có thể như vậy thì tốt rồi, em cũng sẽ không gặp phải người khác."

Giọng nói trầm thấp như muốn hòa nhập vào không khí nhẹ nhàng tràn vào trong màng nhĩ.

Cô sửng sốt, sau đó anh liền lấy tay ôm chặt cô.

Tim đập của anh vẫn đập cuồng đại như trước, mí mắt của cô rung rung, nước mắt thì nhau chảy ra ngoài.

Chất lỏng ẩm ướt chảy dọc theo gương mặt rơi vào cổ vào mặt anh giống như biến thành bộ mặt Hoắc Sở Kiệt chảy đầy máu ngày đó.

"Bảo bối, đừng rời khỏi anh."

Giọng nói hơi run run mang theo cả những rung động của thân thể, từng nhát từng nhát đánh vào trong lòng cô.

Lão Hoắc không phải là người thích nói những lời ngon tiếng ngọt nhưng tối nay Quý Quân nhất định đã kích động anh rất nhiều.

Lòng cô vừa đau vừa chua xót.

Cho dù lão Hoắc đứng như Quý Quân từng nói, đã từng làm cái gì, thế nhưng người đàn ông này vì cô mà làm nhiều chuyện như vậy thì cả đời này sợ cũng không tìm được người nào có thể vượt qua anh được.

Mấy câu nói kia của Quý Quân mặc dù ít nhiều khuấy đảo lòng của cô nhưng cô cũng không muốn hỏi lão Hoắc. Vô luận anh làm cái gì thì xuất phát điểm nhất định là vì muốn tốt cho cô mà thôi.

Cho nên, anh tức giận, cô cũng không đành lòng đi trêu chọc thêm nữa.

Anh nghĩ muốn, cô liền cho.

Cô ôm lại anh: "Ừ, anh cũng không phải không biết em là dân mù đường hay sao, chỉ thuộc đường ở phố Xuân Phân mà nhà của chúng ta lại nằm trên con đường đó."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: JQ 25

Cổ thấy rất ngứa, vừa tê vừa buồn, cô quay sang bên cạnh để tránh đi.

Vẫn có một vật không hề dịu dàng chạy ở trên da của cô, hình như đang khiêu chiến tính nhẫn nại của cô, hoặc là khơi lên sự hiếu kỳ của cô?

Cô liền tức giận mở mắt, mái đầu đen nhánh đang cản hẳn làm việc ở trước ngực cô.

Làm cô tỉnh cả ngủ, dùng sức kéo lỗ tai của anh: "Sáng sớm mà anh đã làm gì thế, cứ thích làm phiền người khác như vậy."

"Em CMN không thể ngủ một giấc yên ổn hay sao?"

"Anh mà còn quấy rầy giấc ngủ của em nữa thì em liền xử lý cái đó của anh!"

Trong mộng các thiếu niên đều phiêu tán hết, vì vậy mà sự nghiệp to lớn của nữ hiệp vô gian cô đành hủy bỏ.

Như vậy mà không giận được sao?

Cô kéo, cô dùng sức kéo, một hồi lâu mà cái trán của lão Hoắc vẫn còn đặt ở trên cằm của cô.

Mà tay của anh vẫn ở trước ngực cô làm loạn như cũ.

Đang lúc cô muốn rống giận lên lần nữa thì anh mới từ từ ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Ba mẹ đang ở bên ngoài, em lại muốn lớn tiếng sao."

Tóc của Lão Hoắc loạn xạ ở trên đầu, ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt rõ ràng còn có mấy phần mơ hồ buồn ngủ.

Chỉ là trên mặt anh lại cố ý lộ ra uy hiếp, con ngươi trong mắt cố nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đầy hung dữ chỉ thuộc về ông chú cảnh sát bắn về phía cô.

Cô liền im lặng, thấy ảo não muốn cắn người!

Anh được đẩy đồ đàn ông thôi.

Cô dùng sức đá anh một cước: "Vừa nãy sao không nhắc nhở em?"

Lão Hoắc sụp một vai xuống, khí thế đàn ông trong nháy mắt phai đi rất nhiều thay vào đó là vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhìn anh ảo não như thể một cô gái nhỏ mang trên mình bộ mặt đàn ông, cô liền lập tức rời khỏi giường.

Ánh mắt nhiều chuyện sáng như ánh sao nháy nháy: "Làm sao vậy, mới sáng sớm đã nhìn bộ dạng này đã thấy xúi quẩy rồi."

"Không phải tại em sao."

Năm chữ của anh rơi vào trong tai làm cô sững sờ, bắt đầu nghĩ lại.

Mới vừa rồi trong mơ, thân là nữ hiệp vô gian đang cùng cảnh sát nằm vùng lão Hoắc bắn nhau, tinh thần đang high liền bị anh làm cho tỉnh lại.

Suy tư xong, cô hạ thấp giọng quát lên: "Em khi nào chọc giận đến anh, rõ ràng là anh sáng sớm liền đã động dục rồi!"

Mặt lão Hoắc liền trầm xuống, chỉ tay nói: "Còn không phải là muốn làm cái này!"

Trong giọng nói của anh mang theo một chút trách cứ cùng với. . . . . Làm nũng. . . . .

Thoáng qua đầu của cô, mới vừa thức dậy nên không tỉnh táo lắm, ảo giác, nhất định là ảo giác rồi.

Lão Hoắc làm sao lại làm nũng với cô như vậy, một người đàn ông trưởng thành làm sao lại có kiểu cách như thế được.

Vừa nghĩ như vậy, cô cũng theo tay của anh nhìn xuống, liền thấy một cái vòng cổ?

Còn cái nhẫn bạch kim kia được xuyên vào cái vòng cổ nhỏ nhắn của cô, lẳng lẳng nằm ở bên dưới.

Thì ra là anh mới vừa đeo vào, lại còn muốn trêu ghẹo cô nữa.

Cô kéo tay của anh, tay của cô rất trắng, nổi bật trên làn da ngăm đen thô ráp của anh, các đốt ngón tay thì lại vô cùng cứng cáp.

Trong lúc cầm đôi bàn tay này thì trong đầu lại hiện lên một khung cảnh như thế này:

Anh ti mi từng chút từng chút cời dây chuyền ra , cho nhẫn vào sau đó lại đeo lên cổ của cô.

Lão Hoắc không phải người ti mi, khí phách cường bạo kèm theo các tật xấu mang trên người của một cảnh sát hình sự đều không thiếu

Có lúc tức giận cô nghiêng răng sèn soẹt chảy cả máu ra ngoài.

Thế nhưng giờ phút này, không thể không nói, cô lại bị anh làm cho cảm động rồi, kể từ sau sự kiện " Vòng ngón út " tối hôm qua.

Người đang ông này bình thường cũng không thích lấy lòng, nhưng một khi đã kích thích. . . . . thì liền làm cho lòng người ấm áp nước mắt rơi như bão tố.

"A, thì ra chân tay anh vụng về là để đeo cái này sao."

Cô không để ý lăm gầy gầy cái dây, ngón tay mân mê chiếc nhẫn, xúc cảm lạnh lạnh nhưng lại làm cho trái tim người ta ấm áp.

Không biết có phải lớn tuổi hay không, gần đây anh lại dễ dàng bị kích thích như vậy.

"Này, giấy tờ đâu rồi, cho em xem một chút!"

Lông mày nhíu một cái, cô liếc mắt nhìn lão Hoắc.

Anh sững sờ, mặt đen trầm xuống, nghiêm túc suy tư.

Lúc cô không kiên nhẫn được nữa tránh xa ma quỷ của anh thì lão Hoắc rốt cuộc cũng phản ứng kịp.

Môi nhếch lên, vung ngược tay lên, kéo ra ngăn dưới cùng của tủ đầu giường.

Anh ra tay vô cùng chính xác, ba giây sau tờ giấy đỏ thắm đưa tới trước mắt của cô: "Bà xã mời xem"

Khóe miệng anh nhếch lên cười lấy lòng, khi cười càng hiện rõ nếp nhăn nơi khóe mắt, mặt cô đang căng thẳng thoáng thả lỏng ra một chút.

Tức giận đánh anh một cái sau đó mới chậm rãi nhận lấy.

Người con gái tựa sát vai vào người đàn ông, khóe môi đều cong lên, ánh mắt sáng ngời.

Một đen một trắng, hình ảnh dừng ở bên dưới cằm của bọn họ.

"Không ngờ anh còn rất ăn ảnh đấy."

Cô chỉ vào khuôn mặt tươi cười như bao công của anh trên ảnh, chậm biếm.

Lão Hoắc cũng nghe ra là cô đang nói móc mình, liền gãi gãi đầu, cười ngay ngô.

Thái độ thành khẩn nhận sai của người này xem ra rất tốt, chỉ là lần này có nên bỏ qua hay không đây?

"Hình này là người nào lấy cho anh?"

Tay cô run run cầm tờ giấy hồng, miễn cưỡng liếc mắt hỏi: "Tống Thần?"

Lão Hoắc trầm mặc, sắc mặt có chút hơi run rẩy khi bị nhìn thấu, cô nhún nhún vai: "Các người đúng là anh em họ vô cùng thân thiết trong ứng ngoài hợp có phải rất vui vẻ không."

"Thần Thần là thấy anh cũng đã lớn tuổi, cũng gấp gấp thay cho Hoắc gia ."

Cô thấy buồn nôn, ông chú à, ngại khi nào học được cách thức nói chuyện của bạn thân Tống khiến cho người ta không thể không buồn nôn rồi hả ?

Đạo này, xã hội biến đổi quá nhiên kinh người, cô liền thu hồi câu trước vừa nói, nếu không thì lòng cô thật sự thấy rất ngổn ngang.

Cô liền hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Các người một tháng trước đã hoạt động bí mật, thế thì vì sao tuần trước anh lại còn phải nói muốn đi đăng ký?"

"Lúc này anh phải tìm được lý do cho thật tốt ? Suy nghĩ cho kỹ đi."

Cô an ủi vỗ vỗ vào cái mặt đầy của anh, người ta rất hiền huệ đấy còn cho anh có thời gian mà bào chữa.

Hồ hấp có sự thay đổi nhẹ, ánh mắt thâm sâu hơn, sắc mặt trở nên trầm xuống.

Cô cũng sờ quan sát phản ứng của lão Hoắc, đại khái là qua 89 giây sau, sau khi trầm mặc khó hiểu, người đàn ông này liền mím chặt môi nói: "Em lại muốn làm gì?"

Giọng nói lại khôi phục lại cường thế, sắc mặt khôi phục lại vẻ thâm thúy, sóng mắt lão Hoắc vô cùng điềm tĩnh nhìn lại cô.

"Muốn cười nhạo anh? Hạ Sơn Chi, anh ăn muối so với em qua cầu còn nhiều hơn, cổ tay nhỏ bé của em anh còn không để vào trong mắt."

"Anh cố ý ra thủ đoạn như thế thì thế nào? Không phải cũng chỉ muốn lừa em vào cửa Hoắc gia anh thôi sao?"

"Theo tính tình của em, thì Hoắc gia sợ là muốn tuyệt hậu rồi."

"Hoắc Sở Kiệt anh há có thể trở mặt nhìn mình vợ của mình không hiểu chuyện như vậy?"

"Dĩ nhiên là không thể rồi."

Anh liền phát tay, nhíu mày, ý bảo đã nói xong.

Một tràng phản kích vô cùng khí thế làm cô nhin không được liền muốn vỗ tay hoan hô rồi.

Đây mới là lão Hoắc mà cô biết, còn bộ dáng làm nũng khi nãy cũng chỉ là giả bộ cho cô xem mà thôi.

Vì anh đã nguyện ý giả bộ, thì cô dâu mới là cô đây cũng phải thuận thế mà theo thôi.

Cô vọt một cái từ trên giường ngồi dậy, lại nhanh chóng chạy đến tủ treo quần áo bên cạnh, mở tủ ra lấy quần áo.

Quần ngủ vừa mới cởi được một nửa thì bị một thân thể nóng như lửa của ai kia ôm lòng.

"Bà xã, tức giận?"

"Anh lần sau sẽ không dám nữa."

Hơi thở nóng bỏng phả vào bên tai, tay của anh ở ngang hông cô bóp bóp.

"Mới vừa nói những lời kia không phải rất có khí khái hay sao, em nói này Hoắc Sở Kiệt, anh có phải đang mộng du hay không, bây giờ lại quay sang sợ hãi như thế."

Cô cố gắng đẩy tay của anh ra, nhưng ông chú già này hơi sức tràn đầy, cô thua rồi.

Đầu của anh ở hõm vai của cô mà cọ cọ, trầm mặc không nói gì.

"Buông ra, em muốn thay quần áo."

Cô tức giận đánh vào tay anh nhưng vẫn không ăn thua.

"Không buông, em nói không tức giận nữa anh mới buông ra."

Giọng nói vừa làm nũng kèm theo cả uy hiếp làm cô thấy nhộn nhạo, cũng may mới sáng sớm cô còn chưa ăn gì muốn nôn ra cũng không có gì để nôn cả.

"Ai nói em tức giận."

"Anh nói."

"Hoắc Sở Kiệt, sao anh lại không đứng đắn như vậy, cũng sắp đến đầu bốn rồi không phải là thiếu niên mười lăm tuổi nữa đâu."

"Khuê phòng chi nhạ." (Ý chỉ cuộc sống hòa thuận tốt đẹp giữa hai vợ chồng)

.....

Sau khi bị vô số lần phải học máu, lão Hoắc rốt cuộc cũng bỏ qua cho cô, đến lúc bọn họ tắm rửa sạch sẽ đi ra cửa thì bắt gặp ngay ánh mắt mập mờ hết sức bén nhọn của cha mẹ già.

"Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, phải dậy sớm mới có cái mà ăn chứ! Con nhìn lại mình đi, cha mẹ tôi cũng không biết dậy sớm nấu cơm, con gái nhà này đúng là nuôi chỉ tốn công thôi."

"Mẹ, cô ấy thích ngủ nên con để cho cô ấy ngủ thêm một lúc nữa, dù sao có mẹ ở đây chúng con cũng sẽ không bị đói bụng đâu."

Người này rất biết cách lấy lòng, đúng là rất thú vị!

Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, vội vàng vọt tới nhà bếp đi kiểm đồ ăn, để lại sau lưng tiếng đối đáp nhiệt tình của con rể ngoan cùng cha mẹ vợ

Ăn cơm trưa xong, thu thập xong đồ đạc, lão Hoắc đánh ô-tô đưa cha mẹ đến nhà ga.

Mẹ già nhân dịp năm mới tới dò hỏi, mục đích đã đạt được, đương nhiên là cười ha hả ngồi ở phía trước chuyện trò rôm rả cùng với lão Hoắc.

Chờ đến lúc sắp bước lên tàu thì mẹ già mới rút cuộc kéo cô qua một bên, thiết tha nhìn vào bụng của cô nói: "Hạ Sơn Chi, gắng thêm chút sức nữa!

Mẹ à, con rể ngoan của ngài cũng đã nỗ lực lắm rồi, đây không phải là vấn đề của con.

"Lão Hạ và lão Hoắc nhà chúng ta cũng trông ngóng lâu rồi nên con cũng phải hăng hái chiến đấu lên một chút."

Mẹ cô cầm khăn tay lên xoa xoa khóe mắt, cô hoài nghi rốt cuộc đó có phải là nước mắt hay không .

Nói đến bản lĩnh diễn trò thì mẹ cô đúng là một cao thủ.

Nhưng chuyện này cũng không phải cô hăng hái lên thì có thể giải quyết được, cái này còn phải trông chờ vào năng lực của con rể bà nữa.

Sau khi tiễn cha mẹ, bọn họ đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, mà Hạ Sơn Chi cô làm đầu bếp chính.

Lão Hoắc cực kỳ nể tình ăn hết tất cả các món ăn mà cô nấu, sau khi ăn xong bọn họ ngồi cạnh nhau xem ti vi đến chín giờ rưỡi.

Tắm rửa sạch sẽ, sau đó cùng lên giường ngủ.

Ngày đầu tiên đi làm của năm mới nên cô dậy thật sớm.

Vừa động dậy thì tay đã bị ngăn chặn; cử động thêm cái nữa thì chân liền bị quặp chặt.

Lão Hoắc giống như bạch tuộc đem cô giam cầm trong ngực, rất sợ cô chạy mất.

Cô tránh thoát anh liền cau mày.

Mày kiếm vặn ngược lên đến mi tâm, trên mặt có nhiều hung dữ nhưng giọng điệu lại như van xin: "Bà xã, đừng đi."

Cô liền hôn lên chữ xuyên trên trán anh một cái rồi nói: " Ông xã, em đi làm bữa sáng."

Rón ra rón rén từ trong ngực anh bò ra ngoài, anh nói thầm mấy chữ sau đó liền lật người sang ngủ tiếp.

Vò gạo sau đó cho vào nồi cơm điện nấu. Trong tủ lạnh có bánh bao, cháo ăn cùng với bánh bao đúng là có hơi đơn giản một chút.

Bánh bao này thước là lần trước mẹ già mang tới, cô mới mở ra lần thứ hai.

Cô cũng tự thừa nhận bản thân mình quả thật không được chăm chỉ cho lắm.

Nhìn đồng hồ, đã bảy giờ bốn mươi cũng đến lúc gọi lão Hoắc rời giường rồi.

Vừa định xoay người lại lại bị người nào đó ôm vào lòng, hương bạc hà mát mẻ phả lên gáy của cô.

"Lập tức xong ngay đây."

Anh hít một hơi thật sâu, làm cho cô thấy thật là nhột: "Đừng làm rộn."

"Bà xã, anh nhớ tài nấu ăn của em."

Cô còn chưa kịp vui mừng thì anh đã lãnh lạnh nói tiếp: "Một năm cũng chỉ được thưởng thức một lần."

"Em cũng không phải là bà nội trợ, công việc của em rất bận rộn. Còn nữa, tối qua không phải đã cho anh ăn no rồi sao."

Lão Hoắc sờ sờ cằm, có nhiều hứng thú nhìn vào ngực của cô.

CMN, người này lại muốn suy nghĩ đi nơi nào rồi.

"Luu manh!"

Cô khinh, lão Hoắc lại nhướn mày: "Anh cái gì cũng không có nói, là em tự nói đấy chứ."

Cô trừng anh, giờ giờ quả đấm.

Anh rút cuộc cũng buông cô ra, đến bên bàn ăn ngồi xuống, chờ cô phục vụ.

Lão Hoắc vẫn là người có tư tưởng "Đàn ông tránh xa nhà bếp", ngay cả việc cầm bát cháo cho mình cũng còn lười, mấy ngày trước cha mẹ tới đều là già vờ già vệt tí thôi.

Bàn tay anh vẫn đặt sẵn lên mặt bàn, vô cùng nhàn nhã.

Thôi được rồi, khó có khi được làm vợ hiền một lần, muốn hầu hạ liền hầu hạ thôi.

Cô mở nắp nồi ra "Ừm", mùi cháo thơm lừng. Bê một bát đến trước mặt anh: "Ném thử một chút xem sao."

Anh thông thả ung dung cảm thìa lên, múc ăn rồi nói: "Cũng không tệ lắm."

Lời nói làm người khác nhụt chí, đang đầy ắp nhiệt tình liền bị chảy hết ra biển Đông rồi.

"Người ta dậy từ sáng sớm, lấy lòng vị đại gia ngài, kết quả chỉ được một câu cũng không tệ lắm, Hừ!"

Cô lẩm bẩm nhưng cô ý để anh nghe thấy.

Anh cười rộ lên: "Rất mềm rất ngon "

"Tựa như người nào đó vậy . . . . ."

Cô trừng anh một cái, mới sáng sớm mà đã không hài hòa thế này!

Thế nhưng anh lại vẫn đáng về lười biếng, cố ý đưa đầu lưỡi ra liếm liếm khóe môi.

Ông chú gian ác!

Cô cúi đầu mãnh liệt ăn, không để ý tới anh nữa.

"Lỗ mũi cũng sắp dính vào rồi, em ăn từ từ thôi, cứng không có ai giành với em."

Anh gõ một cái lên trán cô, một đầu ngón tay giữ mặt của cô.

Cô dùng sức chụp được tay của anh: Đã nói anh bao nhiêu lần, nhẹ một chút, không cần phải mạnh như vậy."

Cô xoa trán, đoán chừng thế nào cũng lưu lại dấu vết.

Con người thô lỗ, anh chính xác là một người thô lỗ. Tuyệt không biết thương hoa tiếc ngọc là gì!

Anh ngưng ngưng thu tay lại, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

Cô vui vẻ, bắt đầu biết hối cải rồi, không tệ, đây là một biểu hiện rất tốt.

Nhưng mặt lại vẫn khó chịu không thể để cho anh hạ hê được.

Sở trường của lão Hoắc khi ở trung học là môn thể dục, sau khi tốt nghiệp đại học cảnh sát, ra ngoài làm việc cùng với một đám toàn là cường đạo lăn lộn, làm việc khó tránh khỏi cứng rắn thô lỗ.

Cô muốn từ từ dạy anh, dạy anh hiểu được thế nào là dịu dàng.

Vừa thử liền có chút thành quả rồi.

Lão Hoắc trước kia rất thích ngủ nướng, buổi sáng cơ phải tự mình thức dậy bắt xe buýt, sau này cô thỉnh thoảng oán trách với anh chuyện xe buýt phải chen lấn như thế nào, lại còn có cả bàn tay quấy rối nữa. Từ đó anh dần dần ý thức được khổ cực của vợ mình, tình nguyện làm tài xế cho cô.

Dĩ nhiên bên trong này không ngoại trừ tâm tư nhỏ của ai kia.

Thật ra thì cô cũng biết rõ, anh muốn cho cô khắc sâu thể nghiệm việc bắt xe buýt khổ cực như thế nào tiếp theo là nên từ chức về nhà làm bà nội trợ.

Nhưng chỉ với một điểm này thôi thì cô không thể thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: JQ 26

Năm mới nên bầu không khí cũng rất mới mẻ, chỗ làm việc (cubical) hình như cũng rộng ra rất nhiều.

Cô mới vừa ngồi xuống thì bạn thân Tống liền mò sang hỏi thăm: "Cha mẹ cậu hồi phủ rồi hả?"

Cô dựa nửa người vào phía sau, kéo xa khoảng cách của hai người, khẽ ngẩng đầu mắt nhìn thẳng vào cô ấy.

"Sao nào?"

Tống Thần thấy cô không nói, vội túm ống tay áo: "Hỏi cậu đấy? Giả vờ trầm mặc cái gì."

Cô "Bốp" một cái đầu tay của cô ấy ra: "Kỹ thuật PS (photoshop) của cậu ngày càng tiến triển nhỉ, mũi ra mũi mất ra mất đấy."

Tống Thần là ai, là người mà từ nhỏ vẫn cùng cô mặc lẫn đồ lót của nhau. Chỉ cần cô khẽ hừ hừ thì cô ấy đã hiểu được chỗ nào của cô thấy không thoải mái rồi, vì vậy cô ấy lúc này đang ảo não vuốt cái mũi nhỏ, nhìn cô cười rất nịnh nọt.

"Mình thẳng thắn sẽ được khoan hồng sao."

Tống Thần ngoan ngoãn giơ tay lên, cô hát cảm ý bảo cô ấy tiếp tục kiểm điểm.

"Là anh họ quảng cho mình một bức ảnh buộc mình phải làm. Mình thật sự không biết anh ấy làm như vậy để làm gì, sau khi chỉnh sửa xong anh ấy mới thông báo cho mình một tiếng. Ra lệnh cho mình tạm thời không được nói cho cậu, nếu không thì liền rắc rắc. . . . ."

Bạn thân Tống đưa tay xoẹt qua cổ một cái để diễn tả, làm thành biểu hiện bị "hành quyết" rất buồn cười: "Cậu cũng biết, một khi anh họ đã nảy sinh lòng ác độc thì mình đâu phải là đối thủ của anh ấy. Huống chi anh ấy còn nói đây cũng là chủ ý của các bậc phụ huynh trong nhà, mình còn có thể làm như thế nào đây?"

Đôi mắt to xinh đẹp nháy nháy nhấp nháy, lộ ra loại ánh sáng thuần khiết của tiểu thiên sứ.

"Được rồi, coi như cậu bị ép buộc đồng lõa, lần này coi như xong, nếu lại có lần sau. . . . ."

"Bảo đảm không có!"

"Mình quản cậu bảo đảm hay không bảo đảm làm gì, nếu lại có chuyện tương tự thì cứ đưa đầu tới gặp!"

"Rõ."

"Nhưng mà. . . . ."

"Cũng phải để cho cậu thể hiện thành ý của mình một chút. . . . ."

"Com trưa cậu mời, mình muốn ăn 'Canh nôi đá'."

Bạn thân Tống nhìn vào ví tiền rất không cam lòng gật đầu.

Công việc từ đó thuận lợi bắt đầu khởi động, trong lúc này lại nhận được một case mới từ Quý Quân.

Vẫn theo quy củ của tổ bọn họ: cô, Tống Thần và chị Trần trong buổi sáng phác thảo ra một phần ý kiến của mình sau đó sẽ mang ra thảo luận để đưa ra một phương án chung thống nhất.

Công việc quảng cáo chú trọng nhất vẫn là chính là ý kiến sáng tạo, tận dụng sáng tạo của mình để làm sao có thể đề cao hiệu quả và lợi ích cho khách

hàng, đây chính là điều mà bọn họ phải làm.

Đĩ nhiên sáng tạo cũng phải căn cứ vào tình hình thực tế của thị trường mà suy tính để đưa ra kế hoạch khả thi.

Case lần này đến từ "Hung Nguyên", bọn họ có vài hạng mục độc quyền về IT (Information Technology : Công nghệ thông tin), dạo gần đây nghiên cứu ra kỹ thuật mới dùng để sản xuất máy phát điện cỡ nhỏ, tổ bọn họ phải cung cấp cho họ phương án để sẵn sàng hoạt động trên thị trường.

Bây giờ chính là lúc bọn họ đang tiến hành thảo luận:

"Tôi cảm thấy được hình như ‘ Hung Nguyên ’ dù sao cũng là một công ty nhỏ, nòng cốt nhất vẫn là giá trị kỹ thuật, những thứ khác đều có thể liên hệ với bên ngoài, đến bước cuối cùng thì tiến hành lắp ráp tất cả các linh kiện lại với nhau làm như vậy có thể tiết kiệm được một khoản tiền vốn. Tôi đã liệt kê ra đây mấy công ty lớn chuyên cung cấp phụ tùng lắp ráp để cho bọn họ lựa chọn."

Tổng Thần vẽ ra trọng điểm đưa cho bọn họ.

Sau khi xem kỹ, cô liền nói: "Vấn đề của ‘ Hung Nguyên ’ trước mắt vẫn là khả năng tài chính, một máy hai bộ có lẽ sẽ không thành vấn đề, nhưng muốn gia tăng tốc độ vẫn là cực kỳ khó khăn. Chủ yếu vẫn là về vấn đề tài chính này, thứ nhất, mời quỹ của quốc gia nâng đỡ hạng mục này, nhưng nâng đỡ dù sao cũng có mức độ của nó; thứ hai là vay ngân hàng. . . . . Những thứ này cũng không thể giải quyết được vấn đề căn bản, cho nên tôi cho rằng. . . . Con đường kinh doanh hợp tác rất có triển vọng."

"Cụ thể?" Chị Trần lập tức hỏi ngay.

"Tìm kiếm một nhà tài trợ có nguồn vốn hùng hậu, nhà tài trợ này sẽ cung cấp cho 'Hung Nguyên' một tỷ lệ kinh phí hoạt động nhất định. Hung Nguyên sau khi hoàn thành sản phẩm trực tiếp sẽ chuyển cho nhà tài trợ. Bọn họ chỉ chịu trách nhiệm về hoạt động sản xuất, còn các rủi ro trong tiêu thụ sẽ chuyển giao cho nhà tài trợ. Sau khi đưa vào thị trường tiêu dùng thì nhà tài trợ sẽ có quyền quyết định giá của sản phẩm, mức giá này đủ để bù đắp cho sự đầu tư ban đầu của họ tất nhiên còn kèm theo cả lợi nhuận nữa. Nhà tài trợ có lẽ cũng sẽ tìm đến các nhà cung cấp và các đại lý khác để so sánh. "

"Bóp bóp bóp, " có tiếng vỗ tay vang lên từ cửa của phòng họp nhỏ .

Quý Quân chậm rãi đến gần, đi tới bên cạnh cô nói: "Kế hoạch này. . . . . Không tệ."

Cô nhún nhún vai, ý bảo anh tiếp tục, ánh mắt anh chợt lóe, làm như đang kinh ngạc.

Trong lời nói mang đầy hàm ý, cô vừa nghe đã hiểu.

"Lời nói của em chỉ có tỷ lệ nhất định, tỷ lệ này rốt cuộc khi tiến hành sẽ như thế nào, đây chính là điểm thứ nhất"

Quý Quân cầm lấy phác thảo cô bày ra, đem ba chữ tiền tài trợ này khoanh lại: "Điểm thứ hai cũng là trọng yếu nhất, chúng ta đi nơi nào tìm tiền tài trợ, làm thế nào để cho bọn họ đồng ý? Dựa vào cái gì mà họ phải đầu tư hơn một tỷ vào đây?"

Cô sững sốt, không ngờ anh nhanh như vậy mà đã nghĩ ra vấn đề mà cô suy nghĩ suốt cả buổi sáng.

"Tiền tài trợ, ở chỗ này, BJL là công ty đa quốc gia lớn mạnh, bọn họ cũng có ý đầu tư vào ngành cơ điện của Trung Quốc."

Cô lật tới phía sau, tiếp tục: "Bản thân tôi vẫn có khuynh hướng nghĩ đến công ty trong nước hơn, đó chính là “ Hòa Điền “, nếu bỏ tư tưởng yêu nước qua một bên thì, . . . "

Mặt Quý Quân liền biến sắc, mọi người lúc này mới ý thức được lời cô vừa nói hàm chứa ý tứ không rõ ràng, mấy người còn lại cúi đầu nghiêm túc lắng nghe, chỉ có Tổng Thần giờ ngón tay cái lên nhìn cô.

"Khụ khụ khụ."

Cô che miệng ho khan che giấu lúng túng, thật ra thì cô căn bản không có nghĩ tới phương diện kia , Quý hải quy anh cũng không nên hiểu lầm!

"“ Hòa Điền ” mấy năm gần đây đầu tư vào dự án vô cùng thành công, Tổng giám đốc Điền là người đi đầu rất hăng hái trong các lĩnh vực kinh doanh, chỉ cần sản phẩm của ‘ Hung Nguyên ’ có tính khả thi cao, báo cáo chân thật thì rất có triển vọng, tôi thấy ‘ Hung Nguyên ’ và ‘ Hòa Điền ’ hợp tác cũng rất có tương lai. "

"Trong ngành cơ điện này, công ty sản xuất xác thực cần phải có người một nhà nâng đỡ, những gì mà anh lo lắng thì em đều đã nghĩ tới rồi."

" Tổ trưởng Hạ thật lợi hại."

Quý Quân nói dứt lời liền vươn tay về phía cô.

Cô chau mày, lại bị Tổng Thần ở bên cạnh chen lên nửa bước, liền bật cười lên: "Cám ơn, còn có rất nhiều chỗ sơ hở nên vẫn phải cần mọi người hỗ trợ cùng nhau hoàn thiện. "

Tổng Thần, chị Trần, tiểu Từ, tiểu Ly đều quay sang nhìn cô, có nhóm đồng nghiệp đáng yêu như vậy cô đương nhiên không thể từ bỏ được rồi.

Nơi này có chiến trường, cùng các chiến hữu của cô!

"Làm phiền mọi người ra ngoài trước, tôi có lời muốn nói riêng với tổ trưởng Hạ."

Quý Quân theo tầm mắt của cô, quăng ra ánh mắt khiến cho người khác phải mộng tưởng.

Chỉ riêng Tống Thần là không choáng váng, chỉ chăm chú nhìn cô khoảng chừng mười giây.

Tống Thần trước khi đóng cửa lại, vẫn dùng ánh mắt trắng trợn uy hiếp nhìn cô.

"Son Chi, anh rất vui vì ý tưởng ngày hôm nay của em."

Cô ngồi ở trên ghế, cúi thấp đầu, mắt trợn lên, thể ra trước kia cô rất không có nội hàm chặc.

"Phương án của em đề ra rất tốt."

Sự khích lệ này cô tiếp nhận, tiếp tục cúi đầu lắng nghe.

"Nếu không lúc anh hẹn Tống giám đốc Điền em cũng cùng đi nói chuyện một chút?"

Không ngờ Quý Quân lại nói sang ý này, cô theo bản năng liền trả lời: "Không cần đâu, Chị Trần so với tôi có kinh nghiệm hơn, để chị ấy đi theo anh sẽ thích hợp hơn."

"Son Chi, em định từ bây giờ tránh anh như tránh rắn rết hay sao?"

Quý Quân đột nhiên túm lấy cánh tay của cô: "Em quả thật chán ghét anh như vậy sao?"

Anh dùng lực kéo tay cô khiến cho cô phải ngẩng đầu, sau đó cô liền hạ mí mắt nhìn chằm chằm vào cánh tay nói: "Buông tôi ra!"

"Quý Quân, tôi lần trước cũng đã nói, Hoắc Sở Kiệt không thích tôi dây dưa với người khác."

"Quản lý Quý, xin anh tự trọng!"

"Hoắc Sở Kiệt. . . . . Ha ha ha. . . . ."

Mặt của Quý Quân liền khở sở vắn vẹo, điên cuồng cười lên: "Em xem anh ta như trời vậy, thế nhưng em có biết năm đó vì sao anh không nói tiếng nào lại âm thầm rời đi không? Chính là anh ta, thừa dịp cháy nhà hồi của, thừa dịp bức người."

"Đủ rồi, tôi không cho phép anh vu oan cho anh ấy, anh ấy là người thế nào Hạ Son Chi tôi rõ ràng nhất."

Cô liền hát Quý Quân ra: "Không cần người khác ở trước mặt tôi vung tay múa chân."

"Người khác. . . . . À, thì ra là bây giờ anh trong lòng em đã trở thành người khác. . . . ."

Khuỷu tay Quý Quân va vào mép bàn, nhưng anh vẫn nặng nề ưu thương nhìn cô.

Lòng cô chợt thấy co rúm lại, lúc đầu cô yêu Quý Quân, chính là bị bề ngoài như ánh mặt trời nhưng đôi lúc lại bị thương kia của anh làm cho rung động.

Đúng là cô đã từng cho rằng mối tình đầu như vậy cũng đã đầy đủ viên mãn rồi, nhưng cũng chính là nó đã khiến cho cô lần đầu tiên trong cuộc đời tan nát cõi lòng.

"Quý Quân, nếu anh vẫn còn nhớ về tình cảm năm đó, về sau trừ công việc ra hãy xem tôi như là người qua đường thôi được không?"

Cô nói lời này không hề có ý gây sự, nói đúng ra, cô thật không muốn sẽ cùng Quý Quân có bất kỳ liên lạc nào, cô không muốn bởi vì anh mà phát sinh tranh cãi với lão Hoắc.

Không phải là không đáng giá, chỉ là chuyện cũ đã như mây nay nước chảy, thổi nát ở đáy lòng là đủ rồi.

"Nếu em vẫn nhớ tình cảm năm đó thì nghe anh nói hết lời đã."

Quý Quân nói lòng cà vạt, trầm trầm hít thở vài lần mới nói tiếp: "Năm đó anh không đi tìm em là bởi vì cha của anh."

Cô cả kinh, Quý Quân chưa bao giờ đề cập với cô về cha của mình, cô vẫn tưởng là anh mồ côi cha từ nhỏ.

"Anh không nói cho em biết anh có cha là bởi vì tự ti."

"Rất kinh ngạc phải không?"

"Em thì có một gia đình hoàn chỉnh, mà anh thì chỉ là con trai của một người mang tội danh giết người mà thôi!"

Cô như sét đánh ngang tai... móng tay cắm sâu vào đệm ghế.

"Những năm đó Hoắc Sở Kiệt vẫn thường ở bên cạnh em, các người cùng nhau lớn lên, anh ta có tâm tư gì làm sao mà anh lại không biết?"

"Anh không mở miệng được, anh thừa nhận, anh rất mềm yếu, anh sợ Hoắc Sở Kiệt dùng cái này để uy hiếp mình...anh sợ người nhà của em sẽ phản đối. Cho nên anh đã gạt em."

"Cha của anh chỉ là phòng vệ chính đáng, ông ấy không phải cố ý. Từ năm anh học lớp ba tiểu học mãi cho đến hai mươi lăm tuổi, ông ấy mới ra tù."

"Cha của Tiểu Văn giúp cha của anh tìm được công việc làm tài xế xe taxi, anh đã thương lượng với mẹ, đợi công việc của cha anh ổn định thì hai nhà chúng ta sẽ gặp mặt ăn một bữa cơm."

"Nhưng . . . . Anh không có vận may đợi đến ngày đó."

Quý quân thờ dài một hơi, mặt như đưa đám bị ai nhìn cô chăm chăm.

Nghe anh nói một chuyện lớn như vậy, nói không ngạc nhiên đó là giả.

Khó trách anh trước kia luôn không muốn cùng cô trở về phố Xuân Phân, khó trách ánh mắt của anh khi nhìn cha mẹ cô luôn mang theo vẻ phức tạp và hèn nhát như vậy.

Cô trước kia chỉ nghĩ là anh quá khắt khe bây giờ nghĩ lại thì ra là còn có nội tình như thế.

Chỉ là chuyện đã đến nước này, Quý Quân mới nói cho cô những điều này còn có ý nghĩa gì?

"Quý Quân, cha của anh cũng đã ra tù, mà bây giờ anh bây giờ cũng rất có năng lực, như vậy thì có thể tận hiếu rồi."

Trong lòng thấy thốn thốn, thái độ của cô đối với Quý Quân cũng không còn căm thù như trước đây nữa, ngược lại thật sự có chút thương cảm cho anh.

"Nhưng anh không cam lòng, nhìn em bị người khác đoạt đi?"

Quý Quân chột cao giọng mạnh mẽ lên án, vẻ mặt chứa đầy oán giận.

Lại nghĩ đến câu nói kia của Lão Hoắc: "Nếu như được như vậy thì tốt rồi, em cũng sẽ không gặp phải người khác." Không biết thế nào, giờ phút này lại hiện lên trong đầu cô, cô liền nhìn thẳng Quý Quân nói: "Quý Quân, nếu nói đến tranh giành, là anh từ trong tay Hoắc Sở Kiệt cướp tôi đi đấy."

"Tôi cùng với anh ấy quen biết nhau sớm hơn anh mười tám năm."

"Mà tôi cũng tin tưởng, anh ấy nhất định yêu tôi hơn anh."

"Không phải vậy, anh không ngờ ba anh sẽ xảy ra chuyện, mẹ anh nói có người chịu giúp một tay, anh thật sự cũng không có cách nào, mẹ anh đã ở trước mặt của anh mà quỳ xuống. . . . ."

"Đừng nói nữa, Quý Quân, tôi không muốn nghe."

Cô đẩy ghế ra đứng lên: "Chuyện đều đã qua lâu như vậy, nói lại còn có ý nghĩa gì đây?"

"Quý Quân, cho dù tôi có quên đêm hôm khuya khoắt chân trần gẫm trên đường, quên đi những lời đó của mẹ anh nhưng tôi cũng sẽ không quên, là ai cùng với tôi đi trên con đường đó."

Dứt lời, phát tay áo, rồi đi.

Nỗi khổ sở cùng với bất đắc dĩ của anh phía sau lưng sẽ không còn liên quan gì tới Hạ Sơn Chi cô cả.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Khi cô trở lại chỗ ngồi thì Tống Thần liền vội vã chạy sang hỏi thăm: "Người tình cũ muốn nói lại duyên xưa?"

Cô nhìn Tống Thần, nhìn lại gương mặt đang chế nhạo của cô ấy: "Cậu cảm thấy thế nào?"

"Minh sợ anh họ nhà mình sẽ tức giận, hậu quả khó mà lường được."

Mặc dù dùng giọng điệu chế nhạo chế nhạo nhưng lại vô cùng nghiêm túc nhìn cô chằm chằm.

Muốn nhìn xuyên qua đôi mắt của cô để thấy cái gì khác hay chẳng?

"Quý Quân nói năm đó anh ta có nỗi khổ tâm."

Cô nhấp một ngụm Mocha trong cốc, Mocha vừa lạnh vừa chua thật là khó nuốt.

Tống Thần nheo mắt, rừ mí mắt xuống nhìn cô: "À."

Thấy cô nói như vậy mà phản ứng của cô ấy vẫn chưa dậy sóng thật sự là nằm ngoài dự liệu của cô.

"Cậu và lão Hoắc, có phải là có cái gì gát mình hay không?"

Tống Thần đột nhiên ngừng đầu, hình như có một tia hoảng sợ xẹt qua trong mắt làm lòng của cô khẩn trương theo.

Giống như khi còn bé đến sau núi chơi, bị cái gai nhỏ nhẹ nhàng đâm vào không quá đau nhưng cũng không hề thoải mái.

Tống Thần nuốt nuốt nước bọt, một hồi lâu mới nói tiếp: "Anh ta. . . đã nói cái gì?"

"Cậu cảm thấy anh ấy sẽ nói cái gì đây?"

Ngón tay của cô vuốt ve miệng chén, buồn cười nhìn bạn thân Tống như đang đứng trên đồng lửa.

"Minh. . . . ."

Tống Thần nửa ngày không nói được chữ nào, ánh mắt hèn nhát lại né tránh.

Người đàn bà chanh chua nhất phố Xuân Phân cũng có lúc như thế này, xem ra chuyện đó xác thực không đơn giản.

"Để mình đoán một chút nhé, cậu và lão Hoắc cùng nhau hợp lực đuổi Quý Quân đi?"

"Vừa đúng lúc đó bác trai Quý mà mình chưa bao giờ gặp mặt xảy ra chuyện nên Quý Quân đành phải dựa vào Cổ gia, vì vậy anh ấy càng không hơi sức giải thích với mình?"

"Vì vậy anh họ cậu thừa dịp vườn không nhà trống mà vào, quan tâm đến người bị thương là mình đây, tiếp theo sẽ bắt trái tim này làm tù binh."

"Tống Thần nói thế nào cậu cũng là người giúp đỡ, cho nên ngày đó trước thang máy cậu mới có thể uy hiếp mình như vậy."

"Minh nói có đúng không?"

Khi nghe cô nói xong, Tống Thần rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm, hai má thần tốc trung lên nụ cười: "Ừ, đúng là cái gì cũng lừa không được A Hoa cậu nhỉ."

Nhìn trên mặt cô rực rỡ cười lấy lòng, cô đưa tay ra càu vẹo: "Cậu vì anh họ của mình thật đúng là đã dốc hết tâm huyết ra rồi."

"Cũng không hẳn là vậy! Người ta nói thế nào cũng là đáng về hoa nhường nguyệt thẹn, vì muốn nhà lão Hoắc có người nối dõi phải hao tổn biết bao tâm tư. Nếu không tuổi đã một xấp đầy rồi làm sao còn có thể dư lại được?"

Tống Thần liền chi khéo mắt: "Cậu nhìn xem một chút, những nếp nhăn này cũng là vì lão Hoắc nhà cậu mà có đấy."

Đầu ngón tay của cô đưa ra vẹo một cái: "Thần Thần, cảm ơn cậu."

Cũng có thể là giọng nói của cô thận trọng nghiêm túc nên thấy Tống Thần ngẩn người ra, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ra sương mù.

"Nhiều năm như vậy vẫn có cậu ở bên cạnh thật là tốt."

Cô kéo kéo khóe miệng của cô ấy, đôi mắt bị cô làm cho cảm động sương mù là dày đặc hơn đảo một vòng: "Cậu không cần phải đầu độc đến khuôn mặt độc thân Quý tộc này của mình."

"Một khi đã muốn thì sẽ phải làm liền, thật là hồng nhuận mềm mại, cười lớn hơn chút nữa cho chị xem."

Tổng Thần tức giận gạt tay của cô xuống: "Phụ nữ quả nhiên lòng dạ ghen tỵ tràn đầy, về sau mình phải cách xa cậu ra một chút."

"Không thể được, phò Xuân Phân sao có thể thiếu đi người đàn bà chanh chua như cậu được đây."

Tổng Thần trừng mắt lườm: "Không thêm ấm i với cậu, nói nghiêm chỉnh xem nào."

Cô thấy cô ấy hiểm khi có sắc mặt nghiêm chỉnh như vậy, thấy thật thú vị: "Hả? Em gái muốn thảo luận chuyện đứng đắn gì đây?"

"Các cậu dự định khi nào có con?"

"Mình thấy cũng chưa quan trọng, chuyện này còn phải theo ý trời, cùng với sự cố gắng của ‘người nào đó’ không có liên quan."

Cô cố ý nhấn mạnh đến từ ‘người nào đó’ làm Tổng Thần trong phút chốc hiểu ra: "Ai, anh họ nhà mình chắc là đã nỗ lực lắm rồi."

Cô nhún nhún vai, điều đó là dĩ nhiên, từ chối cho ý kiến.

"Hạ Sơn Chi."

Tổng Thần chợt kêu tên đầy đủ của cô cất lời nói xoay chuyển tình thế: "Cậu phải cùng anh họ mình sống những ngày thật vui vẻ, tính khí của anh ấy như thế nào cậu cũng biết, nhưng mà trong mắt của anh ấy chỉ có cậu mà thôi, điểm này không cần mình nói cậu cũng nhìn thấy được. Lúc bọn họ còn học đại học cũng vậy, tuần nào anh cũng mang đến đồ ăn cho cậu, mỗi tháng tiền anh ấy cho cậu tiêu vặt so với ba mẹ cậu còn nhiều hơn, mình đây làm em họ lại chỉ có thể tro mắt mà nhìn. Nhưng chẳng có biện pháp gì, anh ấy đã nhận định cậu phải là cô dâu Hoắc gia rồi, hai bác ở nhà cũng kệ cho anh tùy hứng, trưởng thành rồi mà vẫn mãi độc thân, lão Hoắc nhà. . . . ."

Cô vội vàng ngoáy lỗ tai nói chen vào: "Dừng lại dừng lại, cậu nhất định phải đem lịch sử đau khổ của Hoắc Lão Đại lặp lại lần nữa hay sao? Em gái Tổng à, em theo chị kể khổ không dưới một trăm lần rồi, ba năm này cơ hồ mỗi tháng có tới hai ba lần, em thông cảm cho chị một tí đừng bắt chị phải mệt nhọc được không?"

Tổng Thần vỗ bàn, căm tức nhìn cô: "Không được ngắt lời!"

"Nói vào điểm chính!"

Cô cũng hết lại, lại nhớ ra nơi này là phòng làm việc, liền bảo cô ấy chú ý một chút.

"Mình chính là bao che đấy, anh mình muốn tài có tài muốn mạo có mạo, cho nên Hạ Sơn Chi, cậu đã và anh ấy đã được định sẵn, "

Tổng Thần dừng lại, nhìn cô chằm chằm, từng chữ từng chữ nói ra thật chậm, lại từng chữ vô cùng có trọng lượng: "Vô luận là anh ấy đã làm gì, hoặc là về sau sẽ làm gì, đều chỉ có thể có một nguyên nhân là anh ấy yêu cậu. Cho nên mình xin cậu, đừng bao giờ buông tay anh ấy."

"Đồng ý với mình!"

Tổng Thần nóng nảy nắm chặt bả vai của cô, cô ấy xoay chuyển quá nhanh, cô nghe được thấy vô cùng sững sờ .

Trước dự dỗ sau lại tạo áp lực bắt cam kết, thật là cao!

Ánh mắt của cô ấy tha thiết cháy rực như muốn đốt cháy cô vậy, sau khi phản ứng kịp thì thần kinh của cô liền run lên: "Được!"

"Mình mới vừa cùng Quý Quân nói chuyện cũ nhưng dù vậy cũng không có bất kỳ ý nghĩa nào. Tổng Thần, mình không thể nói là chưa từng yêu Quý Quân, lời này nói ra thật quá vô tình, dù sao cũng đã từng có tám năm tình cảm với nhau, nhưng cảm tình của con người cũng không phải liên miên không dứt được, tình yêu của mình đối với anh ấy đã chết từ ba năm trước rồi."

"Hiện tại mình yêu Hoắc sở kiệt, mình nghĩ vẫn sẽ tiếp tục yêu anh ấy. Trừ phi một ngày nào đó anh ấy thay lòng đổi dạ."

"Anh ấy sẽ không!"

Tổng Thần vẫn như cũ đè ép vai của cô, lời nói vẫn nặng trĩu như cũ: "Mình dám đứng ra cam đoan!"

"Được rồi, diễn thuyết về tình ái như thế là đủ rồi? Để cho chị đây đi uống hộp nước cho nhuận giọng đã."

Cô đẩy Tổng Thần ra, đứng dậy đi đến phòng uống nước, cô ấy ở phía sau lớn tiếng nói: "Pha giúp mình một ly nước dừa, dùng cái ly duy nhất nhé."

Cô khua khua tay tăng nhanh bước chân, trong thời gian làm việc mà bọn họ lại hàn huyên lâu như vậy, cô không muốn nhận được công phần mọi người đầu.

Giải thích của Quý Quân xác thực đã quấy đảo cho nước đục lên hại cô cả ngày không thể nào hăng hái lên nổi, cũng không phải là hoài niệm về tình yêu ban đầu đó, ngay cả cô như vậy thì . . . . . vẫn không thoải mái, giống như bị cái gai nhỏ đâm vào có chút không thông thuận.

Nhưng đúng như cô đã nói với Tổng Thần thì hiện tại trong lòng cô chỉ có lão Hoắc.

Cho nên cô muốn mình chỉ là phạm vào đặc tính đa sầu đa cảm vốn có ở phụ nữ, qua vài ngày nữa sẽ tốt hơn.

Không đợi đến khi cô tự động điều chỉnh tâm lý, thì ngày hôm sau cùng với Tổng Thần trốn việc đi mua sắm thì thật vừa đúng lúc đụng phải "Người quen"!

Nói thế nào bây giờ cô cũng là con dâu của Hoắc gia rồi, lúc trở về mừng năm mới cũng phải mua chút quà cho cha và mẹ Hoắc mới phải đạo?

Tuy nói nhân dân chính là lãnh đạo, nhưng dân chúng cũng phải chủ động thể hiện hiếu tâm của mình mới phải?

Cô cũng quên nói, nếu cha Tổng Thần là một nhân vật nổi tiếng, như vậy thì đồng với nhà lão Hoắc nhà cũng như thế.

Mọi người có phải cảm thấy suy luận có chút gượng ép phải không?

Không có việc gì, Hạ Sơn Chi cô trước sau như một vẫn luôn thiếu đầu óc như vậy.

Hoắc sở kiệt cũng là người nổi tiếng trong đảng Thái Tử, nhưng mà anh lại không có dã tâm, ngược lại lại muốn đi làm nô bộc cho dân.

Cô vuốt vào cổ áo lông chồn của chiếc áo bành tô hỏi Tổng Thần: "Cha Hoắc có thích hình thức này không?"

"Hạ Sơn Chi cậu đưa, dù là quần áo được đan từ mây tre thì bác ấy cũng muốn gắn lên tường lại còn phải hỏi mình!"

Tổng Thần tròn mắt lên, tức giận nói.

Cô ấy đang ghen tị, bởi vì từ nhỏ cha Hoắc vẫn thương cô hơn cô ấy, cũng khó trách cô ấy không tình nguyện đi theo cô vào cửa hàng quần áo cao cấp của đàn ông này.

"Đừng lăm lăm, để mình xem kỹ một chút, lần đầu tiên lấy danh nghĩa con dâu nên mình có chút. . . . . khản trương."

"Cậu. . . . . Cũng đừng giả bộ."

Cô đang định kéo Tổng Thần cẩn thận lựa chọn thì không ngờ vừa liếc mắt liền bắt gặp một người đang ở sau lưng cô ấy.

Thế giới này cũng thật là nhỏ!

Cô liền thu hồi tầm mắt làm như không thấy, nói tiếp: "Mình cảm thấy cái này độ dài rất thích hợp với cha Hoắc, màu đen này bình thường ông vẫn hay mặc."

"Cậu đã chịu bỏ ra một tháng tiền lương, thì cứ mua chứ sao."

Tổng Thần trái lại rất dứt khoát vung tay lên, cô nhìn giá trên đó xác thực có chút đồ mờ hôi, tận hơn ba ngàn.

Nếu bỏ tiền ra mua một món đồ có giá trị thì cũng không có việc gì, kiếm tiền không phải là để tiêu sao.

Người kinh tế như cô đều biết tiêu dùng là vì đặt ra trị giá cao hơn hay sao, cũng là vì để gia tăng GDP cho nước nhà.

Cô đem cái áo đưa cho người bán hàng, lạnh nhạt nói: "Tôi lấy cái này, làm ơn gói lại."

Không phải cô cố ý thể hiện phong thái của một phu nhân rộng rãi cao ngạo chỉ là người đang đi về phía cô đang trung lên tư thế chị cả cho cô thấy.

"Ồ, còn tưởng phu nhân này là ai? Hóa ra là chị Sơn Chi."

Phương thức chào hỏi không có sáng tạo như vậy, giọng nói khiến cô buồn nôn kia, trừ con thỏ nhỏ kia còn là ai khác được!

Cô lười phải kéo môi, gương mặt im lặng nhìn cô ta, ngược lại Tổng Thần không có bình tĩnh được như thế, nghiêng răng nói: "Ồ, còn không nhận ra là em gái Lolita của nhà ai, thì ra là thật thật giả giả Giả tiểu thư."

Tổng Thần, mình yêu cậu, bọn họ thật là tâm linh tương thông

"Vị này là chị Tổng rồi, chị cũng ở đây làm cấp dưới của Quân Quân à, đầu năm nay nên cẩn thận, họa là từ ở miệng mà ra đấy!"

Cổ Tiểu Văn vẫn mang theo nụ cười mềm mại rất có tư thái của Lâm Đại Ngọc, chỉ là uy hiếp trong mắt cô ta lại không có chút mềm mại nào.

"Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ, chị gái lớn tuổi này chắc là còn sót lại của xã hội."

Người bên cạnh Cổ Tiểu Văn đứng lúc giúp đỡ, chỉ là tranh đấu phải có kỹ thuật, đầu óc trống rỗng như Lolita thì đừng có ra ngoài khiến người ta chê cười.

Quả nhiên Tống Thần ha ha cười lên, nói tiếp: "Thì ra là em gái Già chính là chó sao, thất kính thất kính."

Cô lại được một trận cười ngất khi Tống Thần cho viên đá đỏ kia xuống dưới váy.

"Chị . . . . . Các người cũng chỉ là cây lớn hiếp nhỏ, tôi sẽ nói với Quân Quân là các người khi dễ tôi."

Cổ Tiểu Văn giận đến mặt đỏ bừng, mắt đỏ càng thêm hồng hồng.

Cô bắt đầu đi lắc đầu, đi ra ngoài nên không cần phải gây chuyện như vậy, đã gây chuyện rồi cũng không thể khắc phục hậu quả, thật là đáng buồn thay.

Cô vất tay vào cánh tay Tống Thần, ý bảo cô ấy thôi đi, nhìn Cổ Tiểu Văn nói: "Ba năm trước đây cô vì chuyện của cha Quý nhất định là tổn không ít tâm lực rồi, cô đã yêu anh ta như vậy thì cố mà giữ lấy. Tôi đối với người nhà ‘ Quân Quân ’ tuyệt đối không có hảo cảm, cô tin cũng được không tin cũng chẳng sao, về sau ít đến chọc đến tôi đi, được không?"

Cổ Tiểu Văn nghe thấy cô nói vậy...liền trừng mắt thật to, mắt hằn lên tia máu nhìn về phía cô, chỉ còn kém giậm chân hét to: "Chị đều biết? Anh ấy đã nói với chị? Người kia. . . . . cha Quý ông ta. . . . ."

Cổ Tiểu Văn không hiểu vì sao lại kích động như vậy lời nói ra cũng lấp bắp, cô chợt thấy rúng động, cô ta như vậy là vì sao?

Quý Quân thiếu nợ cô thì không phải là cô càng thêm có thể ưỡn thẳng lưng ư, vì sao lại. . . . .

Muốn nói lại thôi một bộ dạng táo bón vô cùng khổ sở.

Nhưng cô không có ý định mặc kệ cô ta, liền không nhịn được nói tiếp: "Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Tôi. . . . . Thế nhưng chị đã biết, vậy chị tính toán. . . . ."

Cổ Tiểu Văn vẫn giữ vẻ mặt táo bón như vậy, ánh mắt nhìn cô chứa nhiều lo lắng và e ngại.

Cô đang muốn mở miệng để cho cô ta đến chỗ nào để hóng mát đi thì Tống Thần đã đi trước một bước đẩy Cổ Tiểu Văn ra.

"Cái người này đã xong chưa, muốn nổi điên thì nên đến bệnh viện!"

Tống Thần trong mắt sắp bốc lửa rồi, ánh đao bén nhọn bắn về phía Cổ Tiểu Văn.

Cô không ngờ phản ứng của Tống Thần lớn như vậy, không khỏi lại giật mình một cái.

Cổ Tiểu Văn sợ hãi nhìn Tống Thần: "Chị và đại ca đó, còn có. . . . ."

Nghe cô ta nói đến lão Hoắc, hỏa khí của cô liền bốc lên đằng đằng nhưng vẫn là Tống Thần sớm hơn một bước tức giận mắng: "Miệng cô không sạch sẽ như vậy chắc là chưa lau đúng không."

Người bán hàng run rẩy đưa túi đồ cho cô đang định há miệng nói chuyện thì cô ta giơ một tay lên ý bảo ngừng lại.

Cô lại kéo lấy Tống Thần, rồi nói với Cổ Tiểu Văn: "Được rồi được rồi, tôi và lão Hoắc kết hôn được vài ngày rồi, mấy chuyện này kia của các người tôi cũng không muốn biết, thật sự, cô và Quân Quân của cô cách xa tôi ra một chút là được."

"Tôi yêu anh ấy như vậy, nhưng anh ấy lại chỉ muốn cô, tôi rất hận!"

Cổ Tiểu Văn bị Tống Thần rống to đành phải lui về phía sau một bước, giọng của cô ấy mang phần uất:

"Cút con mẹ cô đi, anh ta cũng không lạ gì ...cô nên nghĩ tới biện pháp để quyến rũ anh ta mà không phải ở đây quần lấy Sơn Chi của nhà chúng tôi. Tôi báo cho cô biết, về sau lại mà tôi còn gặp cô ở trước mặt của Sơn Chi nói hưu nói vượn, tôi thấy một lần chửi một lần, chửi đến khi nào cô ngoan ngoãn câm miệng mới thôi!"

"Này, cái bà di này thế nào lại thô tục như vậy, mở miệng ngậm miệng cũng không có một câu có lời hữu ích. Vốn là tôi còn định kính già yêu trẻ, nhưng ngài cũng quá già mà không kính rồi ! Ngài già mà không kính còn chưa tính, ra ngoài lại khi dễ người trẻ tuổi cũng quá không hiền hậu đi!"

Lời hung hãn này xuất phát từ vị em gái đi cùng nịnh bợ kia, nói thật, cô lại còn tương đối thương thức cô nhóc đi thẳng vào vấn đề này, Cổ Tiểu Văn này nghĩ già bộ X lại không có đủ can đảm, thật đúng là cùng cô nhóc này trông đánh xuôi kèn thổi ngược, cũng không biết hai người này sao lại có thể kết giao bạn bè như vậy.

Tống Thần ghét nhất là ai nói rằng cô già, tự cô giẫm ngược lại thì có thể tự nhiên lại bị người khác đụng chạm như vậy .

Tống Thần mặt trầm như nước, mắt bốc lên sát khí, vung tay áo lên.

Cổ Tiểu Văn nhìn thấy cô bày ra trận thế này, cổ liền co rút lại, kéo cô nhóc kia lui về phía sau vài bước: "Chị . . . . . Muốn làm gì, trước mặt mọi

người . . . . ."

"Về sau cách xa chị Hạ đây ra xa mười thước, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Tổng Thần đề ép mu bàn tay, xương cốt kêu lên khanh khách.

Cô nhóc kia còn muốn nói chuyện nhưng lại bị Cổ Tiểu Văn túm đi, bỏ trốn mất dạng.

Cô nhìn nhân viên phục vụ trên mặt mang mang theo u ám cũng kéo Tổng Thần đi ra ngoài:

"Kích động như vậy làm cái gì? Cô ta làm chuyện thật có lỗi với cậu hay sao?"

"Cậu . . . . ."

Tổng Thần hất tay cô ra, sắc mặt biến chuyển, thật lâu sau mới rầu rĩ nói: "Còn không phải là vì cậu."

"Làm sao phải tức giận, vì những người đó."

Cô kéo cô ấy: "Đi, chúng ta đi đến chỗ bán đồ nữ đi, mua cho mẹ Hoắc một cái áo khoác."

"Ai . . . . . những chuyện kia của các người. . . . . mình tại sao lại phải lo lắng nhỉ."

Tổng Thần u oán nhìn cô, vô cùng ủy khuất:

Cô vỗ ngực một cái, hào sảng nói: "Cậu cũng chọn một món đi, ngày hôm nay chị sẽ là người trả tiền!"

"Thế này còn tạm được."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Đi dạo đến khi trời chạng vạng thì nhận được điện thoại của lão Hoắc bảo bọn họ đi ăn lẩu.

Lúc cô và Tổng Thần bước ra khỏi cửa xoay đúng lúc đèn đỏ đã nhìn thấy xe của lão Hoắc đỗ ở ven đường.

Chiếc xe quân dụng cũ kỹ được ánh đèn đường chiếu trông cũng không quá khó coi, ngược lại càng thấy trầm sáng sủa.

"Nhìn cái gì vậy? Nhìn đôi mắt nhỏ của cậu kìa, đầy vẻ sắc tình ."

Tổng Thần túm lấy tay cô nói, cô liền héch càm trả lời: "Chiếc xe kia đi theo lão Hoắc đã được bảy tám năm rồi nhỉ."

"Anh ấy là người luôn yêu cái cũ, cậu cũng không phải không biết."

"Yêu cái cũ này chính là truyền thống vinh quang, đáng được biểu dương."

"Đi thôi, đèn xanh rồi."

Cô tự động ngồi lên trước, Tổng Thần xấu bụng cười cười ngồi ra phía sau.

Lão Hoắc quay đầu véo vào hông cô một cái: "Mua được cái gì tốt không?"

Cô lờm anh một cái, người đàn ông này, không đời được cách cư xử xấu "Truyền thống".

"Mua cho ba mẹ còn mua cả cho em gái của anh nữa mỗi người một bộ quần áo, làm cạn kiệt tiền trong thẻ của em rồi."

"Bà xã à, đúng là không phóng khoáng, thẻ của anh không phải ở trong tay em sao."

Lão Hoắc vừa lái xe vừa chế giễu liếc mắt nhìn cô.

"Cái đó không giống nhau, đó là hiếu kính của em với bố chồng mẹ và em chồng."

"Con dâu hiền!"

Lão Hoắc lại đưa một ánh mắt tán thưởng sang, cô nghênh cảm tiếp nhận.

"Ngày hôm nay Thần Thần đúng là một thực nữ."

Ánh mắt của lão Hoắc lại đưa sang dò hỏi, liền đó bạn thân Tống lại thốt lên:

"Hai vợ chồng già các người liếc mắt đưa tình, không cho người ta một chút không gian nào, gái già tôi đây vẫn nên ngoan ngoãn câm miệng thì tốt hơn."

Nghe lời này thấy thật chua.

"Mới vừa đụng phải Cổ Tiểu Văn, Thần Thần và bạn của cô ta cãi nhau ầm ĩ, cho nên. . . . ."

Cô ghé lại gần lão Hoắc, nhỏ giọng giải thích.

Lão Hoắc sững sờ hỏi : "Cô ta nói cái gì? Cô gái trẻ thiếu dạy dỗ mà thôi."

Cô vội vàng trấn an siết chặt quả đấm của anh: "Không để ý tới bọn họ là được, họ không bị em bắt nạt thì đã phải cúng bái thần linh rồi."

Lão Hoắc nhanh chóng liếc mắt xem xét nét mặt của cô một cái, ánh mắt tối tăm không rõ.

"Không phải là năm đó anh và Thần Thần ngăn Quý Quân lại không để cho anh ta đi tìm em ư, hôm nay Quý Quân nói với em rồi, sau đó Thần Thần cũng đã thẳng thắn thừa nhận."

Lão Hoắc đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt dường như bộc phát thâm u.

Người đàn ông này, cả ngày cứ giả bộ thâm trầm như vậy, không thấy mệt sao.

Lại gặp đèn đỏ, sau khi trầm mặc, lão Hoắc trầm giọng nói: "Em lại cùng cậu ta đơn độc nói chuyện?"

"Làm sao anh biết?"

Anh lại giống như chuyên tâm lái xe, không để ý tới cô.

"Tống Thần, công tác tình báo làm được đấy."

Cô quay đầu lại chế giễu Tống Thần, khuôn mặt vốn đang buồn bực nửa ngày rốt cuộc cũng tươi cười nhìn cô: "Tất cả cũng vì tương lai của lão Hoắc nhà chúng ta mà thôi."

"Hừ!"

Cô vung tay ra đằng sau bắt, lão Hoắc lại tiếp tục nói: "Em không thể cách xa cậu ta một chút sao?"

"Anh không thể đại lượng một chút sao?"

Đoán chừng câu trả lời lại một cách mỉa mai của cô đã ngăn chặn anh, mắt của anh cứ nhìn phía trước chăm chăm sắc mặt rất không tốt.

"Hai người không thể yên tĩnh một chút sao!"

Tống Thần ở ghế sau bỗng nhiên thốt lên một câu.

Cô nghiêng đầu, ánh chiều đỏ tía đẹp đến chói mắt: "Hoắc Sở kiệt, trong mắt anh, Quý Quân rốt cuộc là cái thứ gì đây?"

Lời này, dĩ nhiên không nói ra miệng, chỉ buồn bực thầm nói trong lòng.

"Son Chi trước kia ở bên cạnh Quý Quân những tám năm anh cũng nhìn được, hiện tại cô ấy đã là vợ của anh rồi sao lại không bình tĩnh được như thế?"

Tống Thần ngồi tiến lên phía trước, cười nói: "Anh, anh rõ là. . . . ."

Rồi cô ấy lại chuyển sang cô, cười đến quý dị: "Chỉ là khi cảnh sát ghen, trái lại nhìn rất đáng yêu."

"Đáng yêu, thật đáng yêu!"

Cô cắn răng.

"Ai nói năm đó anh nhìn, nếu không phải là Hạ Nghênh Xuân ngăn anh...anh đã sớm. . . . ."

Trong đầu đang vô cùng ảo não lão Hoắc buồn bực mở miệng, nói được một nửa liền dừng lại.

Bí mật máu chốt đã được khơi lên nên cô và Tống Thần đều cảm thấy rất hứng thú, ánh mắt lấp lóe, vội vàng hỏi tiếp: "Thế nào?"

"Hừ!"

Lão Hoắc cũng học theo cô nghiêng đầu sang một bên, làm ra vẻ trầm mặc.

Hạ Nghênh Xuân là ai ?

Mọi người có phải đang rất thắc mắc hay không.

Không phải nghi ngờ đâu đó chính là con trai bảo bối không hiểu chuyện chạy trốn đến phương xa của mẹ già nhà cô.

Nghênh Xuân và Sơn Chi, phong cách đặt tên của cha mẹ cô có phải rất đặc biệt hay không?

Đóa hoa hào hoa phong nhã xinh đẹp tươi mới của của Tổ Quốc chính là anh em cô.

Chủ đề này còn phải suy nghĩ nhiều, nhưng nên quay trở lại vấn đề ở trước mắt đã.

"Hạ Nghênh Xuân năm đó đã nói thế nào?"

Lão Hoắc dừng xe, buồn bực ôm cô đi về phía quán lẩu, trong vòng ôm của anh cô quay đầu nháy mắt với Tống Thần.

Tống Thần nhận được tín hiệu của cô, kịp thời phụ họa: "Đúng vậy, anh họ à, anh không phải vẫn luôn tự hào chân lý ‘ tôi dũng mãnh, tôi ngày xưa ’ hay sao, làm sao lại có thể sợ anh Nghênh Xuân được? Lại nói anh Nghênh Xuân gầy yếu như vậy, đâu có phải là đối thủ của anh?"

"Tống Thần, ai cho cậu chê bai anh Hạ nhà mình, anh ấy chỉ là hơi gầy một chút, có chỗ nào nhỏ, rõ ràng chỗ cần lớn thì cũng không nhỏ chút nào."

"Hai người các em một xướng một họa rất vui vẻ phải không."

Tay lão Hoắc tay ở đầu vai cô ấn một cái, sau đó liền liếc xéo, tà khí trong mắt bắt đầu nhảy lên.

Khiến cô phải im lặng ngoan ngoãn cúi đầu.

Ông chú này vì cô sợ anh trước mặt mọi người nổi điên lên nên mới tạm thời không tính toán với anh.

"Sơn Chi, chỗ này chỗ này!"

Người ta vung tay hô hào với cô vô cùng đẹp trai kia chính là Cố Tích.

Cố tích đẩy cái ghế bên cạnh mình ra, đang tha thiết mong đợi cô.

Sức lực trên vai cô bỗng nhiên nặng trĩu, đành bất đắc dĩ thờ dài: người đàn ông này, ham muốn giữ lấy cũng không phải mạnh bình thường đâu.

Lại nhìn sang Cố Tích, này đôi mắt hoa đào thật rất quyến rũ, cậu ta lần nào cũng chơi một chiêu này không chán sao, cũng chỉ có lão Hoắc nhà cô là mắc mưu thôi.

Ông chú già không mệt, nhưng A Hoa chị đây ngược lại mệt mỏi.

Cô nhìn sang Tống Thần ý bảo cô ấy ngồi vào chỗ đó, Tống Thần nghiêm mặt ngồi vào bên cạnh Cố Tích nói: "Muốn quyến rũ chị dâu của tôi cũng không soi mặt vào trong bể nước tiểu mà xem, xem mình có đức hạnh gì!"

"Cố đại thiếu, phong lưu phóng khoáng, anh tuần tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, kẻ hèn đó chính là tại hạ."

Cố Tích nói một loạt câu so sánh tìm không kịp miệng không thờ gấp, thật là bội phục!

"Tôi thì lại thấy, người gặp người phun, hoa thấy hoa tàn, xấu xí vô cùng, kiêu căng tạ mần chính là Cố tiểu nhị nhà anh."

Tống Thần, cậu cũng rất ngao mạn đấy!

Cô nhân viên phục vụ đang cầm menu đưa cho cô, mặt cũng biến thành màu gan heo rồi, cô nhận lấy rồi nói: "Chọn xong tôi sẽ gọi sau."

Cô ấy vội vàng xoay người, che miệng rồi đi, khóe môi co rút lợi hại.

Hai người Cố - Tống này xác thực đã làm khuyên đảo chúng sinh, trước không có ai sau này cũng chẳng tìm thấy người nào lại có khả năng làm cho những người xung quanh lập tức im lặng lại vô cùng run rẩy.

Ặc, cô cũng bị bọn họ ảnh hưởng rồi, mới so sánh được như vậy!

"Cô gái, người nào chọc giận em nữa à, giống như ăn phải thuốc nổ vậy."

Cố Tích dựa người vào lưng ghế, tay trái rơi vào bên vai Tống Thần: "Nói cho anh trai một chút, anh trai sẽ giúp em hả giận."

"Lấy cái tay chó của anh ra!"

Tống Thần găm nhẹ lên, chỉ còn kém nước lật bàn thôi.

Cố Tích từ từ thu tay lại, lộ ra vẻ mặt bi thương: "Aiz, đúng thật là người phụ nữ không hiểu phong tình. Anh đây chỉ là thương hại em, tính toán vào hậu cung của Cố Gia anh mà thôi."

Lão Hoắc lấy tay chỉ những món mà cô thích ăn, tự làm bức bình phong che hai người này lại.

Cô cười đủ rồi, mới nhìn sang Cố Tích giải thích: "Cô ấy đi theo tôi đụng phải một cô em giả bộ làm tiểu bạch thỏ, thỏ trắng này yêu bạn trai trước của tôi, thỏ trắng nổi điên, bạn của thỏ trắng cũng hát đệm vào, không cẩn thận gặp phải nòng sung của chị Tống đây, kết quả là. . . . ."

"Quý. . . . . Quân? Là người có tên này phải không?"

Cố Tích nhướn mày, nhìn về phía lão Hoắc đang cúi đầu bên cạnh cô, mắt mang đầy ý trêu đùa.

"Này, làm sao lại không hỏi tôi, bạn trai cũ của tôi cũng không phải là anh ấy!"

"Con dâu của Hoắc gia, tình sử năm đó với người kia ở trong lòng lão đại chính là một cái gai độc."

Cố Tích sờ sờ cằm, vẫn như cũ nhìn lão Hoắc, không biết ở tại lúc này còn chờ đợi thử dò xét cái gì?

Lão Hoắc cẩn thận nhìn thực đơn, không để ý đến Cố Tích.

Chẳng lẽ lại đang thử dò xét sự nhẫn nại lão Hoắc sao?

Dạo này, Đảng Thái Tử quả nhiên tương đối đều bị động kinh.

Cô ngó ngó Tống Thần, khó có khi cô ấy lại trầm mặc như thế, chỉ là cô ấy cũng đang nhìn chăm chăm lão Hoắc, ra vẻ muốn nói lại thôi.

"Lại nói chuyện năm đó, cũng có một phần của Cố Tích này, chị dâu có muốn nghe nghe chuyện xưa hay không? Rất dễ đoán, có liên quan đến người em thứ hai của quán quân kia."

Em trai của giải quán quân = Quý Quân?

Còn có thể ví von như vậy, Cố đại thiếu quả nhiên không hổ danh là thể hệ thứ hai!

Ánh mắt hồ ly giao hoạt của Cố Tích lại lóe sáng, nhìn thẳng vào lão Hoắc nhà cô.

"Ăn cơm cũng không ngậm được miệng!"

Người từ nãy giờ vẫn đang trầm mặc rốt cuộc cũng bộc phát, trên mặt hỏa khí và tức giận cùng bộc phát, hóa thành phi đao bay thẳng đến chỗ Cố Tích.

Cố Tích sóng nước cũng chẳng lao xao: "Không phải còn chưa mang đồ ăn lên sao."

"Vậy thì cậu uống nước đi!"

"Cốp."

Một ly trà đặt xuống trước mặt của Cố Tích, lão Hoắc phục vụ rất chu đáo còn rót cho cả trà nữa: "Ba cậu hôm trước có nói với tôi, cho cậu đi thành phố H rèn luyện một năm, tôi cảm thấy đề nghị này cũng không tệ."

"Không được, em còn chưa động phòng với chị Tống đâu."

Cố Tích vừa dứt lời, bốn người ngồi trên bàn, trừ cậu ta ra, ai cũng sững sốt.

Lão Hoắc hất đầu, giống như nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Khóe môi của anh giật giật, gương mặt đen trong nháy mắt sáng rõ, không còn bức người như lúc trước nữa.

Cô không thể làm cô dâu nhỏ hiền huệ được, rốt cuộc ở trước mặt mọi người buột miệng cười to.

Tổng Thần tức giận trợn trừng mắt lên: "Cố Tích, tôi muốn giết chết anh!"

Chỉ Tổng cuối cùng dĩ nhiên cũng không có giết chết tiểu gia Cố, nồi lẩu nóng bỏng ngon lành làm cho hai người bọn họ bốc hỏa theo đó, cô cũng theo lão Hoắc cầm đũa lên mãnh liệt ăn.

Sau khi ăn chán chê, Cố Tích mới dừng lại nói: "Tôi biết rất rõ gần đây hai người đang vội vàng tạo người, nên tôi phụ trách đưa vị đại tỷ này về nhà."

Cố Tích đã lôi kéo thì Tổng Thần sẽ phải lên đường, cô vén môi lên giọng nói: "Chú em, cẩn thận không lại bị người phụ nữ ba mươi này tàn bạo đấy."

Tổng Thần trợn mắt, nhắc chân đạp cô: "Đi tìm chết!"

Bàn tay Lão Hoắc chụp tới, kịp thời ôm cô vào trong ngực.

Tổng Thần tức giận nói: "Có vợ liền quên em gái, hừ, về sau khỏi phải nghĩ đến bất kỳ tin tình báo nào!"

Lão Hoắc nhún vai, nói với Cố Tích: "Khẩn trương đem nó xử lý, không có một chút đáng về nào của phụ nữ cả."

Khụ! Không có ai lại nói với em gái mình như anh vậy, ông chú à, anh thật là...!

Trong lúc cô đang thăm thán phục lão Hoắc thì thấy Tổng Thần tức giận mắng to: "Hoắc Sở Kiệt, anh qua sông rút cầu, em muốn kiện với bé con chút chuyện cũ không thể lộ ra ngoài ánh sáng kia."

"Chuyện gì chuyện gì."

Chính cô ở trong ngực lão Hoắc cổ rướn lên, tha thiết nhìn bạn thân Tổng.

"Cố Tích, đàn bà không hiểu chuyện là tội lỗi của đàn ông."

Lão Hoắc ôm lấy cô xoay người rời đi, để lại cho Cố Tích một câu vô cùng nho nhã.

Đợi chút, câu nói này rất quen thuộc, cô liền vận vẹo uốn éo thân thể: "Lão đầu, anh dám lấy trộm ‘lời trích dẫn của A Hoa’."

Phía sau bạn thân Tổng u oán phẫn nộ gào thét: "Cố Tích con mẹ nó anh buông tôi ra! Hoắc Sở Kiệt, anh lợi hại, ngày mai em liền nói với bé con, để cho anh biết được hậu quả khi đắc tội với đệ nhất mỹ nữ phố Xuân Phân là như thế nào!"

Phụt, cô lại thấy nhốn nháo!

Cô gọi bạn thân Tổng là người đàn bà chanh chua số một còn cô ấy lại tự xưng mình là đệ nhất mỹ nữ.

Quá chênh lệch, thật sự rất khác nhau, không hề ăn khớp!

Cô nghiêng đầu sang nhìn Tổng Thần, cô ấy đang bị chàng rể mới cao hơn một cái đầu dùng mãnh lời đi bên đường.

Cô bé đáng thương, dục vọng của đàn ông ba mươi tuổi sánh ngang với mãnh thú đấy!

Cô ngồi vào chỗ cạnh tài xế, có chút lo lắng: "Như vậy thật sẽ không có việc gì chứ?"

"Cố Tích tự có chừng mực."

"Đàn ông các anh, cho là mình có cái lão nhị kia thì ngon lắm."

"Hạ Ngênh Xuân trốn biệt ở phương xa rồi, đây cục diện rối rắm này lại cho anh."

"Này, anh nói cái gì đó."

"Không phải là anh em, gieo họa cho em gái anh hay sao."

Lời này, cũng không sai.

Bạn thân Tổng từ nhỏ đã thăm mến anh trai thiên tài Ngênh Xuân rồi, không biết rằng anh trai cô đã có một thanh mai trúc mã là bạn học cùng lớp, chỉ xem cô ấy như em gái mà thôi.

Chuyện tình Trong nhân thế này, sao mà rối rắm thế.

Thằng thần không cố chấp như Tổng Thần, cũng không trốn thoát được cái dây thong lọng này.

"Cô ấy chính là không cam lòng, vẫn cho là cái không có được chính là thứ tốt nhất."

Lão Hoắc nhìn trầm mặc si ngốc mắt hồn nhìn cô, ném ra một câu rất văn nghệ trấn an.

Người yêu ta lại không phải là người ta cần, người ta cần cũng không nhất định yêu ta.

Chuyện tình cảm, vĩnh viễn chỉ có người trong cuộc mới có thể rõ ràng sự chua sót bất đắc dĩ của người kia mà thôi.

Không biết có phải là do tâm sự của Tống Thần hay không mà trong lòng anh lại dâng lên ngọn lửa ghen tuông.

Anh liền quay đầu hỏi: "Em và Quý Quân đã nói gì với nhau?"

"Anh ấy nói anh thừa dịp cháy nhà chạy đi hỏi của."

Ngoài cửa sổ những tia nắng đỏ tía dần dần tắt, tia nắng còn sót lại hắt vào mặt của Hoắc Sở Kiệt, lưu lại hình ảnh tối tăm.

Bóng ma mà anh đang giấu ở trong lòng, đã nhiều năm như vậy, lại có tâm sự như thế nào?

Ngón tay đặt ở trước mặt anh xoa xoa.

Đầu ngón tay của cô lạnh lẽo, mặt của anh thì lại ấm áp, hồ hồ như thế có phải cực kỳ thích hợp hay không?

"Hạ Sơn Chi, em cảm thấy anh sẽ nói gì?"

Hồ hấp của anh phả lên trên da của cô, ảo ảnh thoáng qua, anh vẫn nhìn thẳng phía trước.

"Có phải cảm thấy người thô kệch giống như anh trước tiên sẽ nhất định đem người tình cũ cũ của em đánh cho một trận rồi sau đó sẽ uy hiếp đe dọa."

"Có phải cảm thấy cậu ta đáng thương, muốn quay đầu lại?"

"Có phải cảm thấy tình yêu ban đầu vô cùng vĩ đại?"

"Em có phải đã hối hận về đêm hôm đó hay không?"

"Có phải ngày đó không bị ba mẹ bắt gặp, em căn bản cũng không thèm ngược mắt nhìn anh hay không?"

"Két, " bánh xe ma sát trên mặt đường, đánh tay lái hết cỡ, đầu xe quay ngoắt bốn mươi lăm độ, dừng sát ở ven đường.

Anh dùng sức nện một quả đấm lên trên tay lái, xe liền phát ra tiếng còi tin tin.

Tay của cô vẫn còn dừng ở trên mặt anh, bỗng miệng của anh phả ra hơi thở nóng bỏng làm cô chấn động.

Mặt của Hoắc Sở Kiệt ẩn ở dưới ánh đèn đường nhưng anh vẫn thủy chung nhìn ra phía trước mặt: "Có phải em muốn chia tay với anh hay không?"

Cô còn chưa kịp trả lời thì anh bỗng xoay người, đề cô lên trên ghế lái phụ.

Cái gáy va vào cửa kính, đau đến hôn mê.

Cả trọng lực của người anh bỏ nhào lên trên người cô, tay của anh liền nắm cầm của cô.

Tức giận phủ kín mặt của anh, ngọn lửa trong mắt bùng lên như muốn tỏa ra ngoài.

"Anh không cho phép!"

"Nghe cho kỹ, anh không cho phép em đi!"

"Em muốn làm công việc này, được, điểm này anh thỏa hiệp, những thứ khác thì không bàn nữa."

"Hạ Sơn Chi, có phải anh đã quá nuông chiều em hay không, mà em cứ lần lượt khiêu chiến cực hạn của anh?"

Cô giương mắt nhìn anh, mặt của anh bao phủ trước mặt cô, giọng nói đó làm cho cô cảm thấy xa lạ khiếp người.

Cô khăn trương nuốt nước bọt, thế nhưng anh lại đột nhiên mất hết khí lực úp sấp trước ngực cô, ra sức thờ.

"Khi còn bé khi thấy anh nói chuyện với cô gái khác em liền quay đầu chạy, đồ nửa ngày vẫn còn bĩu môi."

"Em nói khi trưởng thành muốn gả cho anh."

"Em nói trước khi tốt nghiệp trung học không cho phép tình yêu tình báo."

"Nhưng khi em lên đại học, quen với người khác thì những gì đã nói đều quên hết rồi."

Tay chống lên người anh tạo ra kẽ hở, mái tóc thô sấp ghim vào người cô, tiếng oán trách tỏ cáo như đang gõ vào tim cô.

"Cô gái nhỏ vừa khó tính ại khác người, anh cũn từng nói qua với Hạ Nghênh Xuân như vậy ."

"Có cô gái nào khi còn bé nói những câu như thế với anh hàng xóm của mình hay không?"

"Khi tình yêu đến, người phàm như chúng ta không thể dự đoán được."

Cô nâng mặt của anh lên, anh không tình nguyện nghiêng đầu sang bên kia.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười: "Đại lão gia anh đúng là thay đổi thất thường?"

"Lúc nào thì em nói qua muốn quay đầu lại rồi hả ?"

"Này, em đang nói chuyện với anh đấy, nhìn em xem nào."

Cô hung hăng nắm vào vai lão Hoắc lúc đó anh mới chậm rãi quay đầu lại.

Lúc này con tức giận kinh người trên khuôn mặt đen kìa đã thối lui nhưng một đôi mắt thì vẫn sâu và đen như cũ.

"Em phát hiện bệnh đa nghi của anh rất nghiêm trọng, chỉ cần em ở riêng với Quý Quân thì sau khi anh biết được liền nổi đóa lên."

Cô lần lượt kể: "Tổng cộng đã ba lần rồi, hai lần là do em gái tốt rất chuyên cần của anh báo cho, một lần nữa là chính anh bắt gặp; Em nói này, anh không thể lúc nào cũng tức giận như vậy?"

"Hạ Sơn Chi, nếu năm đó anh lén phét với Vương Hiểu, em sẽ không tức chứ?"

Lão Hoắc trừng lại cô, quăng cho cô một câu giả thiết thay vào đó.

Hô hấp như thế nào lại chột nhanh hơn một chút, nhịp tim thế nào lại có điểm chậm lại?

Được rồi, cô thừa nhận, ngực cô rất buồn bực, rất khó chịu.

"Anh và chị ta lén phét?"

Cô lại dùng sức bấm anh: "Anh thế nhưng không vì người nhà thù thân như ngọc, làm sao anh lại có thể như vậy?"

"Anh là ông chú có tình yêu dài nhất, chịu được nhàm chán nhất, lại hiếm có nhất với Hạ Sơn Chi đấy!"

"Làm sao anh lại có thể ...!"

Cô không chỉ thấy khó thở, nhịp tim không thuận mà còn muốn mài dao xoèn xoẹt để chém người!

"Ai bảo em giận anh!"

Tay của lão Hoắc không nhu thuận bóp bóp lên người cô, phả ra hơi thở nóng bỏng, nhưong mảy nhưng lại không có một chút ý tứ trả lời.

Con mẹ nó, anh đúng là không tuân thủ đạo làm chồng rồi!

Lần này đến lượt cô quay đầu không thèm để ý anh.

Cô chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe, có những ngôi sao chột nở rộ lấp lánh , tạo thành một bức tranh mỹ lệ ở phía chân trời.

"Anh chỉ nói là ‘ nếu như ’, chỉ là muốn đùa giỡn một chút mà thôi, nếu làm quá lên cũng không hay."

Cái tay khác phủ lên trên gáy cô, nhẹ nhàng xoa: "Mới vừa rồi làm đau em rồi?"

"Bà xã anh sai lầm rồi, con giận vừa bốc lên liền. . . . ."

"À, hóa ra ở trong mắt của đội trưởng không biết để ý đến sắc mặt của người khác cũng biết nhận sai cơ đấy."

Cô quay đầu lại chăm chọc, nhìn thương yêu trong mắt của anh lại mềm lòng.

Ghen tuông tràn ra chớp mũi, cô liền cầm mặt của anh lên nói: "Hoắc Sở Kiệt, em không đáng giá để anh tin tưởng như vậy sao? Nếu anh cứ sợ như vậy, em biết làm thế nào?"

Đầu ngón tay sờ vào nếp nhăn nơi khóe mắt anh, hạ thấp giọng nói: "Lời này em chỉ nói một lần, anh phải nghe cho kỹ. Trong lòng em chỉ có một mình anh, trừ phi anh không cần em, em tuyệt đối sẽ không trèo tường."

"Không phải từ trước tới nay chưa từng nói với anh, Hoắc Sở Kiệt, em yêu anh, rất rất yêu."

"Có lẽ hiện tại không sauu đậm như anh yêu em nhưng mà em sẽ cố gắng đuổi theo bước tiến của anh."

Cô nhìn sâu vào mắt của anh, giờ khắc này bọn họ ở gần nhau như vậy, gần đến mức cô có thể đếm được số lông mi ngắn ngủn kia của anh.

Anh sững sốt lắng nghe cô tỏ tình, sắc mặt biến thành màu trắng, con ngươi kịch liệt co rút lại, hô hấp càng thêm trầm trọng.

Lòng của cô theo sự khác thường của anh mà nhộn nhạo, không phải như vậy chứ, thật vất vả mới nói ra được câu thâm tình như thế mà phản ứng của anh lại giống như người đang phát tác bệnh tim vậy?

Nhưng thân thể của ông chú này cường tráng giống như con trâu vậy, không thể có bệnh được.

Ai tới đây nói cho cô biết, bây giờ đang ở trong tình trạng nào?

Đến lúc cô muốn nghẹn ngào gào lên một tiếng thì lão Hoắc lại chột ôm lấy cô, cánh tay như gọng kìm siết chặt đến nỗi cô không thể thở được.

"Hạ Sơn Chi, một ngày nào đó anh sẽ chết ở trong tay em."

Lão Hoắc cắn răng nghiêng lợi nói, còn cô vội vàng hít lấy không khí trong lành.

Anh buông cô ra, đang muốn vỗ tay hoan hô thì lại không ngờ môi của anh lại phủ lên môi cô.

Đầu lưỡi trơn trượt ẩm áp nhanh chóng xông vào trong miệng cô, đây đau phải là hôn mà chính là cắn nuốt, là gặm giết.

Hàm răng của anh gặm môi của cô va chạm vào răng của cô, đầu lưỡi của anh thổi lửa nóng qua đầu lưỡi của cô.

Đầu lưỡi của anh vô cùng sắc tình vuốt ve đầu lưỡi của cô, dùng sức chống đỡ quần quýt không rời.

Cái miệng của anh hút chặt lấy môi cô, cô cảm thấy được tư vị yêu thương trong đó.

Anh, làm cho cả người cô run rẩy.

Cô đón lấy lỗ hổng của anh, lại một chùm pháo hoa nở rộ ở cuối chân trời.

Những ngôi sao trên bầu trời đêm vẫn lóe lên sáng ngời, cô và anh ở trong một góc nhỏ bé, đánh giết dây dưa.

Có thể diễn tả phương thức này của bọn họ là đang làm chuyện vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tối nay lão Hoắc vội vàng khác thường, có thể giải thích cho hành động này của anh chính là muốn làm cho cô đau nhức toàn thân, dục tiên dục tử.

Dục tiên dục tử?

Thật sự là không phù hợp với phong cách của Hạ Sơn Chi cô!

Mà hiện giờ lão Nhị nhà anh đang nặng nề ra ra vào vào, không khác gì pít-tông đang vận động cả.

Có thể dùng một câu khác để diễn tả đó chính là cái miệng nhỏ ở bên dưới của cô đang gất gao hấp thụ anh.

Sao cô lại liên tưởng đến từ miệng nhỏ được nhỉ. . . . . nghĩ lại có chút buồn nôn.

Lại cảm thấy trong thời khắc kích tình mên mông như thế, Hạ Sơn Chi cô không nên mất hồn như vậy.

Cho nên liền ưỡn ngực nhắc chân ủng hộ khích lệ lão Hoắc, sớm có thể thành công trong việc tạo người?

Chỉ là hình như hơi cổ sức, thấy thật mệt mỏi, làm sao có thể bì được với thể lực của ông chú kia được, cô không được rồi ah....

Những thứ kia trong tiểu thuyết ngôn tình đã miêu tả như thế nào nhỉ? Khi phụ nữ ừ ừ a a thì có nghĩa là mệt nhưng cũng vui vẻ .

Không thể nào, Hạ Sơn Chi chỉ là một phạm nhân mà thôi, không có thần lực như vậy.

Lão Hoắc vừa thẳng tiến vào bên trong vừa ở bên tai cô nghiêng răng nói: "Vợ à, em muốn cắn chết anh sao."

Cô liền mở rộng hai chân, tiếp nhận tiến công như vũ bão của anh.

Từng giọt từng giọt mồ hôi của anh rơi trên mặt cô, bỗng nhiên trong lòng thấy kích động muốn cười lên.

Người đàn ông này, cần mình!

Cô nghĩ đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều cảm thấy thỏa mãn cực lớn khi chiếm được hư vinh này.

Dĩ nhiên Hạ Sơn Chi cô cũng rất không kieu cách mà thừa nhận rằng cô rất thỏa mãn.

Mọi người có phải là đang hiểu sai ý của cô rồi không?

Người ta nói thỏa mãn ở đây chính là thỏa mãn trong lòng, chứ không phải. . . . .

Trong lúc cô đang mơ màng phóng túng suy nghĩ của mình thì lão Hoắc rốt cuộc cũng đã hoàn thành hấn vận động đặc biệt hiếm của mình.

Lão đại đã xong nhưng lão nhị vẫn còn chôn ở trong thân thể của cô, đang từ cứng rắn dần dần mềm nhũn.

Thời gian tích tắc như thoi đưa, cũng đã gần đến nửa đêm rồi, Hoắc Sở Kiệt đang ngủ say ở bên cạnh cô, mơ màng đi vào giấc mộng.

Cả người mệt chết đi được nhưng ý thức lại vẫn rất tỉnh táo.

Người ta thường nói đêm khuya thường làm cho con người nhớ lại những chuyện xa xưa, điều này quả thật rất chính xác!

Trong đầu là lượt đặt ra từng dấu chấm hỏi.

Rốt cuộc vì sao Hoắc Sở Kiệt lại lo lắng bất an như vậy?

Cô có biết rõ không?

Có lẽ có thể biết được đại khái, nhưng chỉ là một chút chân tướng mà thôi.

Anh chỉ trích cô hối hận một đêm kia, là vào một đêm của ba năm về trước.

Mà chuyện xưa của cô và anh phải nên nói từ khi anh xảy ra tai nạn xe kia trở về đây.

"Bùm" , một thân thể cao lớn ngã ở trước mặt cô.

Mỗi khi nhớ tới tim của cô như ngừng đập, thế giới như bất động vào khoảnh khắc đó.

Người của Hoắc Sở Kiệt dán ở trên đầu xe, sau đó ngã về phía sau.

Bước chân của cô chợt ngừng lại một chút, rồi cô đỡ được anh.

Khi anh nhắm mắt bất tỉnh ở trước mặt cô, tuy ngoài mặt luống cuống nhưng trong lòng ngược lại rất bình tĩnh.

Lấy điện thoại di động ra gọi 120, nâng đầu của anh lên không dám động.

Máu chảy từ trán của Hoắc Sở Kiệt tràn qua mặt rơi vào trên tay trái của cô.

Nhẹ nhàng "Bóp " một cái thôi, chất lỏng màu đỏ ấm áp đẹp đến quý dị.

Mắt cô mở thật lớn, quỳ một chân ở trên đất ôm lấy anh.

Tay phải của cô bị anh dùng sức níu lại, trái tim cứ nhảy lên rồi hạ xuống, mỗi một lần đều cầu nguyện: Hoắc Sở Kiệt, anh không thể có chuyện gì được.

Tay của cô dính đầy máu nâng cằm của anh lên, lông mày của anh khổ sở nhíu lại.

Cổ Tiểu Văn ở phía sau bọn họ kinh hoàng nức nở khóc mếu: "Làm thế nào bây giờ, làm thế nào. . . . ."

"Này!"

Cô ta bị tiếng hô của cô làm chấn động lui về phía sau: "A. . . . ."

Mắt cô lạnh lùng liếc nhìn xung quanh một vòng: "Cô bảo mọi người tản ra đi, cho thoáng khí một chút."

Cổ Tiểu Văn nhu thuận làm theo, bảo người đứng xem lui ra xa một chút.

Cô xoắn các ngón tay vào nhau vâng dạ nói: "Thật xin lỗi. . . . . Tôi cũng không phải cố ý. . . . . Tôi không biết lại xảy ra chuyện như vậy. . . . ."

"Cô calm miệng!"

Cô liếc cô ta một cái: "Nếu anh ấy có chuyện gì, cô cũng đừng mong được sống!"

"A. . . . ."

Cô cũng lười phản ứng lại, máu trên tay càng ngày càng nhiều, mí mắt căng ra đến mệt mỏi.

Cô chỉ có thể chống đỡ đến thế, nếu đôi mắt của cô mơ hồ, là đang muốn đợi thiên sứ đến cứu chắc?

Hô hấp của Hoắc Sở Kiệt càng lúc càng nhẹ, cô cố gắng kìm chế luồng cuồng trong lòng mình.

Lúc cô không thể thở nữa thì rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng còi của xe cứu thương từ xa truyền đến.

Các thiên sứ mang băng ca, thận trọng nâng Hoắc Sở Kiệt để lên trên.

Tay phải của anh vẫn lôi kéo cô, cô y tá đang muốn đẩy ra, thì cô liền ngăn cản: "Anh ấy hi vọng tôi sẽ ở bên cạnh, cứ như vậy đi, cảm ơn nhiều."

Có lẽ bởi vì là nụ cười trên mặt vô cùng bi thương, hoặc là giọng điệu của cô đủ động lòng người.

Vì vậy bác sĩ im lặng mà gạt đầu, y tá xoay người đỡ băng ca lên.

Bắt đầu kiểm tra hô hấp, huyết áp, nhịp tim. . . . .

Các loại kim tiêm cắm vào tay anh sau đó lại rút ra, cô sững sờ nắm tay của anh, cái gì cũng không làm được.

Trái tim bỗng nhiên liệt nhảy dựng lên, hàm răng bắt đầu chạm vào nhau run rẩy.

Sợ hãi như thủy triều đi tràn vào khiến cả người cô run rẩy.

Một khắc kia người không sợ trời không sợ đất như Hạ Sơn Chi, sau biến cố này rốt cuộc đã có tri giác.

Hoắc Sở Kiệt nhanh chóng được đẩy vào phòng cấp cứu, sau khi đèn giải phẫu sáng hơn nửa giờ, cô mới run rẩy gọi điện thoại cho cha Hoắc cha và mẹ Hoắc.

"Hoắc đại ca vì cứu con. . . . . Bị xe đâm, bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu."

"Cái gì? Sơn chi, con lặp lại lần nữa xem nào."

Cho tới bây giờ người không bao giờ quan tâm đến hơn thua lúc nào cũng hiền hòa, điềm tĩnh như mẹ Hoắc rốt cuộc cũng không kìm chế được, ở đầu bên kia hét lên chói tai.

Nước mắt của cô lộp bộp rơi xuống: "Thật xin lỗi, đều là lỗi của con."

Rồi cô đứt quãng kể lại cho bà chuyện vừa xảy ra.

"Sơn Chi, đừng khóc, con hãy nghe lời mẹ Hoắc, gọi điện thoại cho Cố Tích và Thần Thần tới đó ở cùng con đi. Con cứ ở đó đừng đi đâu, chúng ta lập tức sẽ tới ngay."

Tiếp đó mẹ Hoắc vội vàng cúp điện thoại, trước khi cúp máy cô còn nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng khởi động xe.

Cô liền gọi cho Tống Thần, điện thoại vừa mới thông liền khóc lớn: "Thần Thần. . . . . Làm thế nào bây giờ, Hoắc Sở Kiệt máu me khắp người. . . . ."

"Ah, " Phản ứng của Tống Thần giống y như của mẹ Hoắc lúc nãy, cô thút tha thút thít thuật lại, cô ấy trầm mặc một hồi rồi mới nói: "Đừng sợ, trước lúc anh ấy nhận được sự đồng ý của cậu thì sẽ không chết được đâu, tin mình đi."

"Sao lại có người em gái như cậu chứ, không có chút lương tâm nào. . . Hu hu hu. . . . ."

"Cũng tại vì cậu đấy . . . . . Hạ Sơn Chi cậu thật. . . . ."

Đúng vậy, cô ấy nói rất đúng, chính xác là vì cô!

Cô cắn môi nói không ra lời, Tống Thần an ủi mấy câu liền cúp máy.

Tống Thần và Cố Tích rất nhanh liền xuất hiện ở bên cạnh cô, sắc mặt của Cố Tích rất nghiêm túc, Tống Thần giật nhẹ khoe miệng ôm lấy cô, tuy cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn nhiều: "Khóc đến nổi mắt sưng húp rồi này, xấu hổ chết đi được."

"Tống Thần, mình đúng không phải là người mà, không phải chỉ là thất tình thôi sao, tại sao lại mất hết hồn vía như vậy. Nếu không phải thế thì lão Hoắc cũng sẽ không xảy ra chuyện. . . . . Mình thật sự muốn đánh chết mình. . . . ."

"Bốp" cô tự tát vào má mình một cái tát rất vang dội, trên mặt liền thấy đau rất tuy vậy lòng của cô lại nhẹ hơn một chút.

Cô chuẩn bị tát tiếp vài bên kia thì bị nín lại: "Tự giày vò bản thân mình tàn thì có tác dụng gì, nếu cô thật sự hối hận, nên ngồi nghĩ làm thế nào để bồi thường cho anh ấy thì tốt hơn đấy."

Cô ngẩng đầu, qua làn nước mắt mờ lung nhìn Cố Tích, anh ta lạnh nhạt cô: "Hạ Sơn Chi, cô hãy mở to mắt ra mà nhìn xem rốt cuộc ai mới là người đối tốt với cô. Anh ấy vì cô mà đã làm biết bao nhiêu chuyện, đâu chỉ có một chuyện này!"

"Thế mà cô vẫn còn vì người đàn ông kia mà sống vật vờ như người đã chết, Cố Tích tôi đúng là đã nhìn lầm cô rồi."

Cố Tích hất tay cô ra, dựa vào tường cúi đầu xuống, mái tóc dài che hết hơn nửa gương mặt.

Một Cố Tích lạnh lùng như vậy là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Trước kia mỗi lần nhìn thấy cô anh ta đều cười rất tươi, đối xử với cô rất tốt, tất cả những điều đó đều chỉ vì tôn trọng người anh em của mình mà thôi.

Tống Thần xoay mặt sang một bên, cũng không nói giúp cô câu nào.

Cô biết rất rõ, lần này, người sai là bản thân cô

Lại qua thật lâu, đèn giải phẫu vẫn sáng như cũ.

Ở đầu một hành lang khác truyền đến tiếng bước chân dồn dập, đi phía trước chính là mẹ Hoắc và mẹ của cô.

Cô vội vàng đứng lên, nghênh đón thì mẹ già đã cất bước đi về phía cô, tát lên trên mặt cô một cái.

Thật trùng hợp vừa vặn tát đều cả hai bên.

Quả nhiên là mẹ con cô có thần giao cách cảm mà.

"Hạ Sơn Chi, nếu Sở Kiệt mà có. . . . . thì tôi coi như không có đứa con gái như cô."

Mẹ già tức giận mắng to, một chương vừa rồi bà đã dùng toàn lực nên lúc này cả người lão đảo nghiêng sang bên cạnh.

Cô vừa đưa tay ra để đỡ thì bà liền nặng nề đẩy ra.

Mẹ Hoắc vội vàng ôm lấy mặt của cô, trách cứ mẹ già nhà cô: "Sơn Chi làm sao biết được, chuyện này xảy ra là ngoài ý muốn, bà đánh con nó làm gì."

"Nếu không phải là nó thất tình thất điên bát đảo thì chuyện làm sao sẽ phát triển đến bước này! Lão Hoắc à, tôi thực xin lỗi ông."

Mẹ già vô cùng áy náy nói, ngón tay của mẹ Hoắc hơi lạnh kìm mặt của cô: "Sở Kiệt nếu như biết được bà đánh bảo bối của nó, về sau sợ là sẽ không đề ý tới bà nữa đâu."

Cô sợ hãi nhìn mẹ già, thấy cô được coi trọng liền đổi giọng: "Lão Hoắc à, tôi đã sinh ra đứa gieo họa rồi."

Hoắc mẹ liền khoát tay nói: "Nói cái gì vậy, nhìn bảo bối khóc đến mắt mũi sưng húp như con thỏ rồi này."

"Tôi an ủi bảo bối một chút, chuyện bên này mọi người cứ phụ trách."

Mẹ Hoắc kéo cô đi tới cuối hành lang, rồi mở cửa sổ ra, từng cơn gió lạnh của mùa đông thổi mặt cô rét buốt.

Bà yêu thương vuốt má cô: "Mẹ con xuống tay thật là hung ác. . . . . Chỉ là bà ấy làm vậy muốn để cho ta xem mà thôi ."

"Mẹ Hoắc. . . . ."

Cô vội kéo ống tay áo của bà, mũi vừa hít vào, nước mắt lại rớt xuống.

"Mẹ con làm vậy là để cho ta thấy dễ chịu hơn nhưng thật ra thì bà ấy đã sai lầm rồi, di thương con cũng như thương Thần Thần, không muốn các con phải chịu một chút uất ức nào cả."

"Nhưng cũng có cái khác nữa." Bà vuốt tóc của cô nói tiếp: "Con biết ý của mẹ Hoắc muốn nói gì chứ."

Cô cúi đầu, không biết đáp lại như thế nào.

Nước mắt lộp bộp rơi trên mặt đất, ướt cả một mảng.

Tay trái của cô bị dính máu, đã được cô y tá lau sạch sẽ, nhưng mà của cô vẫn đỏ khiếp người.

"Sở Kiệt thích con, nó vì con mà ngay cả mạng mình cũng không muốn."

"Con trai của ta, chưa bao giờ để người khác trong mắt, bướng bỉnh giống như con lừa, nhưng lại luôn tâm tâm niệm niệm con."

Mẹ Hoắc xoa đầu cô, ôm cô vào lòng.

Cô nghe vậy, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

"Son Chi, chờ nó tỉnh, con ở bên cạnh nó là được rồi."

"Đồng ý với mẹ Hoắc không?"

Nước mắt tràn đầy trên mặt, cô nghẹn ngào nói không ra lời.

Cặp mắt sưng đỏ, má thì bồng rộp nhưng lại không bằng một phần vạn của trái tim.

"Ta cũng chỉ có một đứa con trai là nó, nó đã 31 rồi mà vẫn còn độc thân."

"Coi như con thương hại mẹ Hoắc mà thu nhận nó."

"Đừng trách mẹ Hoắc mẹ ức hiếp con, thật sự là ta với cha Hoắc của con chỉ có một mình nó, trong lòng vô cùng khó chịu."

Mẹ Hoắc nghẹn ngào ôm cô, nồng đậm giọng mũi thì thấm bên tai cô.

Câu "Trong lòng vô cùng khó chịu" kia khiến cho nước mắt lại rơi xuống, cô như chợt tỉnh con mê, gật đầu lia lịa.

"Đứa bé ngoan, đúng là mẹ Hoắc đã không phí công thương con."

Bà buông cô ra, rồi lau mặt, sau đó lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô: "Nhìn con dâu của ta này, đừng khóc nữa, Sở Kiệt thấy sẽ không vui đâu."

"Vâng, con sẽ không khóc nữa!"

Cô gật đầu nói, một giọt lệ rớt xuống nhưng cô lại mỉm cười.

Cô kéo mẹ Hoắc, cọ cọ lên trên người bà: "Mẹ Hoắc theo con đi rửa mặt, không thể để cho anh ấy nhìn thấy con khóc nhè được."

Mẹ Hoắc siết chặt tay cô: "Đi thôi, con bé ngoan."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đã hơn ba tiếng trôi qua, bác sĩ cuối cùng cũng đi ra ngoài, bọn họ kìm nén lo âu thấp thòm nhìn chăm chăm vào ông ta.

Ông từ từ nhướn mày nói chậm rãi: "Phẫu thuật rất thành công."

Trái tim đang treo lơ lửng thật lâu rốt cuộc cũng hạ xuống.

Cô thật sâu trong lòng không hề tức giận chỉ có cảm tạ mà thôi.

Bởi vì tác dụng của thuốc gây mê nên lão Hoắc vẫn còn đang ngủ mê man.

Cố Tích tìm người bố trí một phòng bệnh đặc biệt, rồi mang mấy vị trưởng bối trong nhà đi ra ngoài ăn cơm tối.

Bọn họ lái xe một canh giờ mới tới, lại chờ bên ngoài phòng phẫu thuật hai giờ đồng hồ, rõ ràng rất mệt mỏi.

Cũng may có Cố Tích và Tổng Thần chiếu cố, cô cũng không có chút khâu vụn nào, chỉ muốn ở lại chờ lão Hoắc, chờ anh tỉnh lại.

Cô muốn sau khi tỉnh lại người đầu tiên anh nhìn thấy sẽ là cô, mũi lại sụt sịt, không nhịn được lại muốn khóc.

Hạ Sơn Chi cô sống hai mươi lăm năm, cũng có một đoạn thời gian đã rơi quá nhiều nước mắt vì người không đáng giá.

Nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt đen đang trở nên trắng bạch của Hoắc Sở Kiệt, cô tự nhủ với mình rằng: không thể khóc.

Về sau cũng sẽ không tiếp tục rơi một giọt nước mắt nào.

Mặt của cô là do lão Hoắc đổi lấy, anh ấy thích nhất nụ cười của cô nên cô chỉ có thể cười cho anh xem.

Trước ngực anh quần băng trắng, tay của cô mân mê đường kẻ trắng xanh trên quần áo bệnh nhân.

Không dám kề sát vào, chỉ có thể cách một cm, cố gắng mang lại nhiệt độ cho anh.

Đêm đông ngoài cửa sổ hiếm khi có nhiều sao như vậy, trong phòng ánh đèn vàng tỏa ra ánh sáng ấm áp bao phủ hai người bọn họ.

Tình cảm chưa từng hiểu ở trong lòng cô bắt đầu lên men.

Chợt ngón tay của Lão Hoắc hơi động dậy một chút, cô vội mở to mắt, nhìn anh đang nhắm mắt nhủ thầm.

Khi cô lại gần hơn, mí mắt anh bắt đầu chớp chớp, từ từ hé ra.

Mắt anh vén lên đến đâu thì đáy lòng cô như có ánh mặt trời rơi vào đến đó.

Hạ Sơn Chi chưa bao giờ là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì lại kêu no rồi mà từ chối, vì vậy liền cảm thấy thế giới lại sáng sủa rồi.

"Con thô nhà ai mà có mắt hồng như vậy."

Hoắc Sở Kiệt nhếch môi cười nhạo cô, sắc môi trắng bệch đâm vào mắt của cô vô cùng nhức nhối.

Anh nâng tay phải lên, vừa mới đưa về phía cô, liền vô lực rơi xuống bên mép giường.

"Bộp" anh nhắm mắt một cái, cô lại xích vào gần hơn.

"Hoắc Sở Kiệt, nhìn lại anh đi xem bây giờ anh như thế nào."

Cô thốt lên, nhìn anh với ánh mắt chăm chọc rất đã thương người.

Sắc mặt anh trầm xuống, trắng bệch đến dọa người.

Rồi anh lại đảo mí mắt trừng cô, lồng ngực phập phồng không ổn định, hiển nhiên là đang rất tức giận rồi.

Cô lại tiếp tục cất cao âm thanh: "Anh đúng là rất giỏi? Liều mạng xông lên thật là anh hùng!"

"Anh có nghĩ tới hay không, cha Hoắc, mẹ Hoắc không có anh sẽ sống thế nào?"

"Làm sao anh lại bắt chấp tất cả như vậy!"

Thật ra thì anh mới vừa tỉnh lại, bác sĩ đã dặn bệnh nhân cần được tỉnh dưỡng không thể bị kích thích, nhưng sao cô lại ở đây nổi điên lên như thế?

Nhưng cô không thể không mắng anh được, tại sao lại vì cô mà không thương tiếc bản thân mình.

Tại sao lại để cho cô khinh thường mình như thế!

Ngực của anh đã ổn định lại, ánh mắt từ từ tối đen, càng nổi bật hơn trên sắc mặt trắng xanh.

Cô từ trên cao hung hăng nhìn anh.

Anh cất giọng nói khàn khàn: "Em đau lòng sao?"

Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lạnh mặt.

Anh bóp một cái rất nhẹ vào tay trái của cô, như đang lại gài vào trái tim của cô.

"Ha ha, phương thức biểu lộ sự quan tâm thật là khác người."

"Tuy vậy, anh rất thích."

Những ngôi sao đang nhấp nha nhấp nháy trên bầu trời đêm, lòng cô đang đầy lửa giận, thoáng chốc liền bị dập tắt.

"Khụ khụ khụ. . . . . Ngực đau quá."

Hoắc Sở Kiệt nhẹ giọng rên rỉ, cô cả kinh, vội vàng quay đầu lại.

Anh che ngực làm bộ đáng thương nhìn cô...lòng cô liền mềm nhũn, khẽ vuốt cằn cổ của anh nói: "Thật xin lỗi."

"Chính là do em làm hại."

Anh uất ức cong môi lên như đứa bé.

"Hoắc Sở Kiệt, em . . . . ."

Cô mở miệng nhưng lại không biết phải nói gì, nói rằng cô rất hận bản thân mình, hay là tự giận chính mình?

"Em có nghĩ tới điều này hay không, nếu anh không có em thì sẽ sống thế nào!"

Hoắc Sở Kiệt khẽ nâng nửa thân trên, ngẩng đầu nhìn cô, từng chữ từng chữ nói rất rõ ràng.

Sau khi phẫu thuật giọng nói của anh u ám nhưng lại thâm trầm mê người.

"Em con mẹ nó, có cái gì tốt, có gì đáng giá mà anh phải làm như vậy?"

Cô buông anh ra , chán nản ngồi lên thành ghế.

Cô bưng mặt, không có tiền đồ khóc lớn lên, rốt cuộc vẫn không thể nhịn được.

Khi một người đàn ông vì cô mà suýt chút nữa đi gặp Diêm Vương, sau khi tỉnh lại suy yếu nói với cô rằng:"Không có cô thì anh biết sống thế nào đây" thì ngoài roi nước mắt ra cô thật sự không biết trả lời anh như thế nào.

Cô gục xuống bên mép giường khóc thật lâu, đầu tiên là gào khóc, sau khi mệt mỏi thì liền nức nở, cuối cùng là nghẹn ngào run rẩy.

Phòng bệnh độc lập hai mươi mét vuông, trong không gian không lớn không nhỏ, chỉ có tiếng khóc vang dội của Hạ Sơn Chi cô mà thôi.

Từ sâu đến cạn, từ cuồng điên tới rũ rượi.

Khi cất giọng nói cũng không phát ra được tiếng nào thì nước mắt và nước mũi dính đầy trên mặt cô, ga giường cũng không thể may mắn mà thoát khỏi.

Hai tay dính đầy nước mắt, đầu tóc bù xù không nâng nổi mặt.

Sợ hãi trong lòng toàn bộ trở thành hư không, đến cuối cùng cũng nhận ra hành động của mình điên rồ thế nào.

Đối với ân nhân cứu mạng vừa mất chữi vừa thông suốt, lại còn khóc lóc to tiếng làm phiền đến nghỉ ngơi của người bệnh.

Thật là mất thể diện mà, lúc này ở phố Xuân Phân còn nơi nào để Hạ Sơn Chi cô dung thân đây!

Xác thực là không còn mặt mũi nào để đối mặt với cha mẹ hai bên rồi!

Bàn tay kia bị cô hất ra cổ găng vuốt tóc cô: "Rốt cuộc cũng khóc mệt?"

Mũi ngạt mắt sưng nên cô không thèm nhúc nhích, anh lại vỗ lên đỉnh đầu cô nói: "Anh sẽ không nói cho Thần Thần, sẽ không có ai châm biếm em đâu."

"Lúc nhỏ khi Hạ Nghênh Xuân không cho phép em đi theo bọn anh, em cũng khóc như vậy, thoáng một cái cô gái nhỏ đã lớn như vậy rồi."

"Còn nhớ lúc đó em túm vạt áo của anh vừa kéo vừa lau nước mắt ?"

"Cái mũi nhỏ, đôi mắt nhỏ chẳng khác gì tiểu Hắc của nhà em cả, luôn làm cho người ta thấy thương yêu."

"Không giống, em cũng đâu phải là chó Nhật!"

Hạ Sơn Chi cô là nha đầu đánh đá nhất phố Xuân Phân, làm gì có chuyện khóc nhè chứ.

Cô ngẩng đầu cãi lại: "Anh đừng nói lung tung, lúc còn nhỏ em chính là nữ hiệp Phi Thiên, nữ hiệp làm sao khóc nhè được."

Đang cãi lại chạm phải ánh mắt ranh mãnh của Hoắc Sở Kiệt, cô biết ngay là mình đã bị lừa.

Phía dưới là nước mũi sền sệt, nước mắt vẫn còn dán lên trên mặt.

Tình trạng như vậy làm cô muốn xấu hổ mà chết.

Cô đang định chạy vào phòng tắm để chỉnh trang lại dung nhan thì Hoắc Sở Kiệt lại níu cô lại.

Tay của anh sờ lên mặt của cô, đầu ngón tay lạnh lẽo thấm vào da mặt.

Cô run lên, theo bản năng muốn tránh.

Anh mắt của anh chột lóc, chất chứa đầy bi thương bắn tới làm cô bỗng nhiên ngơ ngẩn.

Ngón tay đầy vết chai lau đi nước mắt trên mặt cô làm cô thấy ngứa ngáy, buồn buồn.

Ngón tay vung về cổ găng ma sát, giờ ống tay áo về phía lỗ mũi của cô.

Cô vội vàng kêu lên: "Không cần, bẩn lắm!"

Nhớ tới trên mặt mình toàn là nước mắt nước mũi, mà anh lại mới vừa thay quần áo bệnh nhân, không thể được.

Cô liền giữ chặt tay của anh: "Ồ đây có khăn giấy rồi."

Hoắc Sở Kiệt vẫn cố chấp với tay, cố chấp nhìn cô.

Cô liền bóc hóa: "Anh cũng không cảm thấy buồn nôn sao?"

Anh chậm chạp lắc đầu.

Cô cũng không nói gì nữa.

"Vậy em cũng nên quý trọng thành quả che chở này thôi."

Cô đóng đưa cánh tay của anh, mắt híp lại thành một đường.

Mất một lúc lâu anh mới miễn cưỡng buông tay ra.

Cô đi đến tủ đầu giường cầm khăn giấy lên mảnh liệt lau.

Suy nghĩ của người đàn ông này thật là quý dị, tuy nhiên bị anh ám ĩ một trận như vậy thật sự làm cô dễ chịu hơn rất nhiều.

Vào toilet dùng nước ấm rửa mặt, soi vào gương khẽ động môi.

Cô vừa mới ra ngoài, ánh mắt của Hoắc Sở Kiệt vẫn dính ở trên người không rời.

Ta không được tự nhiên thả xuống mắt, chậm quá đi tới.

"Muốn uống nước không?"

Anh lại chậm rãi lắc đầu, con ngươi đen nhánh nhìn chăm chú làm cô càng thêm ngượng ngùng.

Cô vốn cũng không gọi che dấu liền nói thẳm: "Nhìn cái gì chứ, không phải chỉ là mắt sưng lên, mũi đỏ lên hay sao?"

"Thật may là em không có việc gì!"

Ông chú cảnh sát với hình tượng cao lớn kiên cường như sắt thép bây giờ đang nghiêm mặt nắm lấy tay của cô.

Từ trong mắt anh bắn ra một tia sáng chiếu thẳng vào mắt cô.

Muốn rút tay ra, nhưng lại bị anh bóp chặt.

"Bảo bối, về sau đừng đau lòng nữa, lòng anh cũng sẽ đau theo."

Anh không phải là người giỏi ăn nói nhưng tối nay những lời thốt ra đặc biệt thâm tình.

Cô nghĩ bất kỳ một người phụ nữ nào khi nhận được lời tỏ tình mà tim không đập thành thịch.

Huống chi người đàn ông này, vì cô mà ngay cả tính mạng cũng không cần.

Quý quân, tạm biệt!

Đáy lòng phát ra phản ứng thành thật nhất, mũi lại bắt đầu ê ẩm.

Người ta nói tình đầu phần lớn không thể có hạnh phúc, xem ra thật đúng là như vậy.

Không cam lòng sao?

Đương nhiên là có, tám năm, cả tuổi thanh xuân tươi đẹp.

Cuộc sống của mỗi một người tựu trung lại sẽ có bao nhiêu cái tám năm, cho nên Hoắc Sở Kiệt, tám năm của anh nhất định so với cô còn nhiều hơn rất nhiều.

Cho nên, cô không thể không coi trọng anh được.

"Hoắc Sở Kiệt, em đồng ý với anh."

"Nhưng về sau anh được như vậy nữa, nếu thế em cũng sẽ rất đau lòng."

Cô cầm tay của anh nói: "Cảm ơn anh."

Hoắc Sở Kiệt mạnh mẽ cử động xem ra là muốn ngồi dậy, ông truyền dịch trên tay trái lại ào ào vang lên.

Cô cả kinh vội dè lại cánh tay của anh: "Đừng làm rộn."

Cô liên trùng anh, trong mắt của anh sáng rõ lên mấy phần, sững sờ nhìn cô chăm chăm: "Anh muốn. . . ."

Hoắc Sở Kiệt nuốt nước bọt, ngực phập phồng mãnh liệt: "Ôm em."

Anh nói, muốn ôm cô.

Khuôn mặt trắng xanh của Hoắc Sở Kiệt lại trở nên cường hãn, ngược đầu, cổ họng dâng lên cuộn cuộn.

Cô giống như bị cái gì vậy lấy tay chân cùng toàn thân, chỉ có thể nhìn lại anh.

Nhưng không cách nào diễn tả ra lời.

"Được không?"

Một lát sau, Hoắc Sở Kiệt dòn dập, hỏi khẽ.

Ánh mắt của cô dâng lên chua xót, cô chuyển mình, hai tay chống lên giường, đầu chậm rãi ngã vào trên hõm vai của anh.

Cơ thể không dám tựa hẳn vào, chỉ nhẹ nhàng chạm vào một chút.

"Hoắc Sở Kiệt, anh phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Anh biết rồi, chỉ cần em. . . . ở bên cạnh anh là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cô bắt đầu một tác cũng không rời trông chừng lão Hoắc, từ ăn uống cho đến chuyện vệ sinh cá nhân.

Cha Hoắc và mẹ Hoắc bởi vì còn bận công việc nên ngày thứ hai liền về nhà rồi.

Mẹ cô ngược lại vẫn muốn ở lại đây, cô lo lắng cho bà đã lớn tuổi thân thể không chịu nổi liền khuyên bà nên trở về.

Bình thường cũng có y tá giúp một tay nên cũng không quá mệt mỏi.

Theo bác sĩ và tham khảo sách dạy nấu ăn, cô bắt đầu sắm vai em Hạ cần cù chăm chỉ.

Trong thời gian này, cái làm cô lúng túng nhất chính là nhu cầu đi vệ sinh của lão Hoắc!

Đoán chừng nguyên nhân là do truyền nước nên hệ thống tiết niệu đặc biệt chịu khó sản xuất.

Anh khề hừ hừ, cau mày nhìn cô để bày tỏ nhu cầu cần phải giải quyết của mình.

Cô chỉ có thể khúm núm cúi xuống giường, nhưng thể trọng của anh nặng như núi hồng của cô bị chèn ép dữ dội. . . . .

"Đừng có đề nữa...thắt lưng của em sắp đứt ra rồi!"

Tay phải của cô nâng túi truyền, tay phải của Hoắc Sở Kiệt nắm hông của cô, tay trái thì giơ lên trời.

Cô cũng không muốn rống to với bệnh nhân, nhưng anh đè cô như vậy rất khó bước đi, nên phải lớn tiếng giải thích.

Hoắc Sở Kiệt mím môi lại, uất ức nhìn cô nói: "Em đã nói phụ trách cho đến khi anh hoàn toàn bình phục mà."

Được, một khi đã cam kết thì tám ngựa khó đuổi.

Cô cắn chặt răng, nhẫn nhịn!

Thật vất vả diu anh tới toilet, ông chú cuối cùng cũng có một chút lương tâm, liền đứng thẳng lưng lên.

Mắt đen trùng lên, nhìn chăm chăm vào cô, lòng cô liền nhảy lên một cái, nhất định là không có chuyện gì tốt!

Cô giơ túi nước truyền lên vội vàng xoay người, tay trái che lỗ tai lại nói: "Anh nhanh lên một chút."

Thật lâu bên cạnh cũng không có tiếng vang, cô liền tốt bụng nhắc nhở: "Mới vừa rồi không phải nói rất gấp sao? Nhanh lên đi."

Tuy nói cùng lão Hoắc biết nhau từ bé, nhưng cô là một cô gái chưa chồng, sao có thể trực diện nhìn lão Nhị của nhà anh được?

Anh hô hấp vẫn như cũ, nhưng lại trầm mặc đến quỷ dị.

Cô đang muốn nhắc nhở anh lần nữa thì trước mắt tối sầm lại, anh đã lùi đến trước mặt.

Tay trái khoác lên trên vai cô, tay phải ôm eo của cô.

Giữa cô và anh, chỉ cách một ống truyền dịch trong suốt.

Ống truyền dịch nghiêng qua gương mặt quen thuộc nhưng thái độ của anh lại vô cùng xa lạ.

Anh rũ cằm, con ngươi hơi co lại, ánh mắt càng thêm hắc ám khóa cô lại: "Anh muốn em giúp anh. . . . ."

Anh nghiêng sang thổi hơi vào mặt cô, tay phải dùng lực ngăn chặn cô, đồng thời nửa người dưới chạm vào người cô.

A. . . . . Cô muốn thét chói tai, muốn điên rồi!

Bởi vì trong phòng có máy điều hòa không khí, nên bọn họ đều chỉ mặc quần áo mỏng manh.

Cho nên cô biết rõ, anh có phản ứng.

Cái vật chống đỡ vào bụng cô kia cô đương nhiên hiểu rõ đó là cái gì.

Cô cũng không phải là con gái mới lớn nên đương nhiên kinh nghiệm X vẫn phải có.

Nhưng cô rất không có khí phách cúi đầu, nhắm mắt, cắn môi.

Mặc dù đã hạ quyết tâm cùng Hoắc Sở Kiệt ở chung một chỗ, thế nhưng mấy ngày nay anh cũng không hề nói gì.

Chợt kế hoạch lại nhảy vọt đến một bước này, mạnh mẽ như Hạ Sơn Chi, cũng không khỏi bối rối.

Nhưng Hoắc yêu nghiệt vẫn không bỏ qua cho cô, hạ thân của anh cố ý dịch chuyển trên dưới, bàn tay siết chặt lấy thắt lưng của cô hướng về phía Hoắc lão nhị.

Hoắc lão nhị vốn hơi cứng, hơi nóng, qua quá trình cọ xát, nhanh chóng trở nên cứng rắn, nóng bỏng.

Bên tai là hơi thở mê người làm viên tai ngứa ngáy.

Mà Hoắc lão nhị chậm rãi cọ xát, rất có khuynh hướng phát triển thêm một bước.

Hoắc Sở Kiệt, anh ở đây muốn quyền rũ em!

Anh ở đây phạm tội!

Nhưng Hạ Sơn Chi rất cố gắng giảm áp chế, nhắm hai mắt như cũ, ổn định hô hấp, không dám động đậy.

"Nghe lời, giúp anh cởi quần."

Cánh môi ấm nóng cắn lên vành tai cô, làm toàn thân cô nổi hết da gà bỗng nhiên cảm thấy mình đang phạm tội.

Tội loạn luân!

Bởi vì vẫn xem lão Hoắc giống như anh trai Hạ Nghênh Xuân của mình, biến chuyển này quá lớn, trái tim nhỏ của cô tạm thời không chịu nổi.

Cũng không biết lấy hơi sức từ đâu cô cắn răng một cái, tay trái cù dưới nách lão Hoắc một cái.

Thừa dịp anh hoảng hốt cô liền lui ra một bước.

Chỉ là tay phải vẫn giữ túi truyền lên cao như cũ, không dám buông ra.

Cô âm thầm ôm ngực, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. . . . .

"Lá gan nhỏ như vậy?"

Mắt của Hoắc Sở Kiệt không có ý tốt, quơ quơ kim truyền bên tay trái: "Chảy máu rồi."

Có ý đem bàn tay đến trước mặt cô, chỗ kim truyền quả thật là có màu đỏ.

Cô cả kinh, gấp gấp kéo tay của anh thấp xuống: "Anh làm gì thế, sao lại giữ cao như vậy."

Cô vừa vội vừa giận, ngược lại dáng vẻ của anh giống đại gia vô cùng nhân nhã, giống như máu kia không phải là của mình.

Cô nhất thời nóng lòng, quên bằng một khắc trước đây anh còn như sói xám lớn đùa bỡn mình, vừa vịn rơi vào ổ sói.

Đầu vai cô chống đỡ người anh, tay trái nhẹ nhàng đè ép.

Ai ngờ bàn tay vừa nhấc lên, tay của anh ngọt bốt nắm lấy cổ tay của cô.

Cô còn chưa kịp hồi hồn, anh đã cứng rắn lôi tay xuống dưới, đè lên trên Hoắc lão nhị vừa cứng rắn vừa nóng hừng hực.

Hô hấp của cô hơi chậm lại, đại não trong nháy mắt trống rỗng, thần kinh não ngay lập tức bị đình chỉ.

Hạ Sơn Chi lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với Hoắc lão nhị, trừ khiếp sợ chính là sự ngây đại.

Bên dưới anh mặc một chiếc quần sọc xanh bằng cotton, nơi đùi quần đang phồng lên, tay của anh túm lấy tay của cô bao trùm lên chỗ đó.

Đầu gối đoàn một tiếng, máu nghịch chuyển xông thẳng lên mặt.

Nếu kéo dài sẽ bị chết chắc, bên tai là giọng nói đoạt lại hồn phách của cô: "Cảm xúc ở tay cũng không tệ lắm phải không!"

Cô có thể hôn mê, có thể giả chết, có thể xuyên qua, có thể chui xuống đất không?

Không thể!

Bởi vì đại gia Hoắc lại tiếp tục câu hồn đoạt phách mỉa mai hoặc nói tiếp: "Xúc cảm này, hài lòng không?"

Hạ Sơn Chi rút cuộc cũng phản ứng kịp, chậm rì rì ngẩng đầu lên, cách xa nguồn gốc tội ác kia.

"Phiền anh có thể buông tay ra không?"

Cô tội nghiệp cầu xin anh, dùng đôi mắt trong suốt như tiểu Hắc nhìn anh.

Hoắc Sở Kiệt, nếu anh còn có chút lòng thương cảm nào thì nên buông em ra thôi.

Ông chú cảnh sát phúc hắc giống như nghe được Hạ Sơn Chi mãnh liệt hô hào, đưa mắt nhìn xuống cô nói: "Có thể. . . . ."

"Nhưng em phải giúp anh. . . . . Cởi quần."

Cô vừa vui mừng, lại bị câu tiếp theo làm cho giận dữ.

Trước đây đều là đùa tởm đây, sau đó xoay người cầm theo túi truyền, để cho anh tự động giải quyết.

Dĩ nhiên, tiếng động không hòa hài kia bị cô cố ý che giấu.

Nhưng hôm nay, hiện tại, anh thế nhưng lại nói ra yêu cầu vô sỉ như vậy !

"Tay phải của anh không phải vẫn dùng được sao."

Cô chu môi tiếp tục giả vờ đáng thương.

"Mới vừa ôm em. . . . ."

Anh vừa nói vừa liếc vào đồng chí Hoắc lão nhị, tiếp theo là đầy thâm ý nhìn cô: "Mệt mỏi, không còn hơi sức rồi."

Anh. . . . .

Trong lòng cô mắng anh ngàn vạn lần, nhưng trên mặt chỉ có thể tươi cười: "Nam nữ thụ thụ bất thân đấy."

"Hình dáng lúc cởi truồng hồi nhỏ của em anh đã nhìn thấy nhiều rồi, sợ cái gì."

Nhưng người ta sợ được không.

Cô yên lặng kêu rên, anh vẫn cố chấp cảm lưng quần: "Em cởi hay là không cởi?"

Cô choáng, cũng không phải là nhảy thoát y mà.

"Thôi. . . . . Nói gì về sau em cũng chính là người của anh, nói gì là sẽ chăm sóc anh thật tốt , đều là nói dối cả, rắm chó!"

Cô lại muốn ngắt, cái này rõ ràng là do mẹ cô nói, dưới uy quyền đó cô mới phải gật đầu.

Hoắc Sở Kiệt nói sẽ đi nhờ kim truyền ra nên cô liền hét lớn một tiếng: "Em cởi!"

Cô đã tạo nghiệt gì thế này, thời gian quý báu, lại ở đây giúp ông chú này cởi. . . . . Quần.

Đại gia anh mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, trong nháy mắt mây đen liền bay biến, nhẹ nhàng nói: "Ngoan."

Ngoan cái lão Nhị nhà anh!

Cô ngằm rửa anh, tay từ từ vuron ra, khi cách quần mười phân thì đầu ngón tay bắt đầu run rẩy, có chút mất bình tĩnh rồi.

Tím của cô thấy ngứa ngứa, lại hình như có chút kích động.

Dù sao cũng là lần đầu tiên chính mắt tiếp xúc với Hoắc lão nhị, tuyến yên bắt đầu kích thích tố tiết ra Hormone rồi.

Vị đại gia lại vội vàng thúc giục: "Anh sắp nghẹn chết rồi, nhanh lên một chút!"

Cô cổ duỗi một cái, vừa nhắm mắt, một tay gạt lưng quần anh xuống.

Mở mắt ra lần nữa thì quần của anh đã cách hông khoảng hai đến ba mươi centimet.

Lộ ra quần lót màu đen!

Căng phồng hướng về phía cô.

Xịt máu mũi rồi, cô nhẫn nhịn không được nữa.

Ngón tay của cô run rẩy, lão Hoắc lại tiếp tục ra lệnh: "Cởi!"

Cô lại tiếp tục run rẩy đưa tay về phía đồng chí lão Nhị, đầu ngón tay run rẩy chạm vào đầu của nó.

Khẽ run rẩy, bắt lực buông xuống, đánh vào trên đùi lão Hoắc.

"Hạ Sơn Chi, khả năng của em chỉ đến đây thôi sao?"

Hoắc Sở Kiệt rũ mắt khinh thường cô, thái độ bề trên kia khơi lên ý chí háo thắng từ trong xương của Hạ A Hoa.

Cô liền ưỡn ngực: "Ai sợ ai chứ!"

Vung tay lên, kéo một cái, dục vọng bành trướng dưới quần lót liền nhảy ra ngoài.

Trái tim kiên cường của cô run lên.

Thật to, thật là căng, lại cứng nữa!

Chắc giờ khắc này nó hùng dũng khí phách hiên ngang như vậy là muốn thị uy với cô đây.

Thật ra thì cô lại có chút buồn cười, lúng túng và hoảng hốt đã phai đi nhiều.

Chẳng qua là cảm thấy hành động của Hoắc Sở Kiệt như trẻ con nên buồn cười, mà cô lại mặc cho anh định đoạt mà buồn cười nữa.

Cô không ngờ mình lại nghe lời như thế, có phải đồng nghĩa với quan hệ của cô và anh lại tiến thêm một bước hay không?

"Cầm lấy nó, đi tiểu!"

Phụt, nếu như mà trong miệng cô có nước trà, sẽ trực tiếp phun lên trên người của anh rồi.

Trước ba chữ rất cường thế rất sắc tình kia, thì hai chữ sau lại khiến cho người tat cười ngất ngèo.

Lão Hoắc nhúm mày một cái nói: "Nếu không em muốn cho nó câu lên trời chăng?"

A. . . . . câu này trái lại rất đúng, theo trạng thái hưng phấn của đồng chí lão Nhị giờ phút này thì trên vách tường bằng sứ trắng kia nhất định sẽ vẽ đầy bản đồ.

Vì vậy sau khi cô nhón nháo xong liền ngoan ngoãn cầm vào lão Nhị.

Vật ở dưới tay cô thoáng mềm xuống, hình như đang nhảy lên từng phát từng phát rất rõ ràng.

Đây là lão Nhị thứ hai cô nhìn thấy, thứ nhất là của người mà ai cũng biết là ai đấy .

Nói thật, màu sắc của Hoắc Sở Kiệt rất phù hợp, bề ngoài cũng tốt hơn.

Đừng có trách chị A Hoa lúc này lại nghĩ tới chuyện so sánh, thật sự là đã bị suy nghĩ kỳ quái của Hoắc Sở Kiệt làm sai lệch ranh giới cuối cùng của đạo đức rồi.

"Này, lão Nhị nhà anh mềm mại như thế, chẳng lẽ là anh thuộc phái cầm dục?"

Trước đây ai bảo anh đùa bỡn cô, nếu đã đến bước này, cô đương nhiên là muốn đùa giỡn ngược lại rồi.

Hoắc Sở Kiệt đang rất nhanh chóng giải quyết , bị lời của cô kìm lại, khuôn mặt đang tươi cười trong nháy mắt xụ xuống.

"Hạ Sơn Chi, có cô gái nào như em sao?"

Từ trong kẽ răng cứng rắn nặn ra lời nói, đủ để thể hiện oán giận của Hoắc Sở Kiệt đối với cô.

Hoắc Sở Kiệt giống như cũng theo lời nói kại của anh mà rút lại, chẳng lẽ lão Nhị này cũng không hài lòng với cô?

Cô liền nhướn mày lên, ngênh mặt cười nhìn Hoắc Sở Kiệt: "Đúng vậy."

Hoắc Sở Kiệt liền bắn ánh mắt sắc như dao nói: "Sớm muộn gì cũng sẽ thu thập em.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Lần này Hoắc Sở Kiệt nằm viện, đã ngày người bảy bảy bốn mươi chín ngày, vết thương căn bản hồi phục rất tốt, xương sườn cũng đã liền lại.

Tinh thần của anh rất tốt, bác sĩ đã nói hai ngày nữa mà kiểm tra không có vấn đề gì thì có thể xuất viện về nhà rồi.

Trận kia sau khi cùng Hoắc lão nhị tiếp xúc thân mật, quan hệ của cô và Hoắc Sở Kiệt hình như cũng gần hơn một bước.

Thình thoảng anh cũng động tay động chân với cô, ví dụ như sờ eo của cô một cái, véo má cô một cái.

Hành động chằm mút này của anh rất quang minh chính đại giống như bình thường vẫn làm vậy, cô nhớ tới cam kết với mẹ Hoắc, chỉ có thể nín nhịn không dám nói gì.

Một ngày mùa đông như hôm nay khó có được thời tiết tốt như vậy, cô kéo màn cửa sổ ra để cho ánh nắng ấm áp tràn vào.

Giang hai cánh tay ra, hưng hăng hít lấy luồng không khí mới mẻ này.

Hoắc Sở Kiệt đi tới phía sau, ôm lấy eo của cô.

Hôm nay đối với hành động như thế của anh trên căn bản cô đã thật bình tĩnh.

Nếu nóng giận, dễ nổi nóng thì làm thế nào đây?

Dạo này, sao cô lại dễ tính như vậy!

Ánh mặt trời chiếu vào mặt, gió nhẹ thổi mang đến sự ấm áp, ở sau lưng lại có nhịp tim mạnh mẽ của Hoắc Sở Kiệt.

Cô cảm thấy thật yên bình.

Chỉ là Hoắc Sở Kiệt lại cố ý phả khí nóng lên cổ của cô quấy rối khoảnh khắc tắm nắng hiếm hoi này, làm cho cô thấy ngứa ngáy buồn buồn.

Bám vào người Hoắc sở kiệt, cô vẫn đang học cách tiếp nhận.

Có lẽ là người bệnh ai cũng đều như vậy cả.

"Em gọt táo cho anh ăn nhé."

Cô khẽ cong eo, từ khuỷu tay anh trốn ra ngoài.

Cầm lên quả táo vừa đỏ vừa lớn rất nghiêm túc gọt vỏ.

Khi còn bé thường gọt trái táo để lấy lòng cha mẹ, cho nên cô đã luyện được chiêu gọt táo rất thành thục.

Ba mươi giây sau, một vỏ táo thật mỏng bị cô cho vào trong thùng rác.

Cô đem miếng táo vàng nhạt tới cho anh, lão Hoắc lại cắn lên đầu ngón tay của cô một cái.

Sau đó ngoắc ngoắc ngón trỏ nói với cô: "Tới đây."

Cô khẽ đảo mắt, bị anh ép tới gắt gao, lần này phải phản nghịch lại một lần!

Cô đưa tay xua xua, lắc đầu.

Lão Hoắc tiến lên một bước, cô lại lùi về phía sau một bước.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, u ám trong mắt chợt lóe.

Cô cả kinh, đã bị anh vây hãm vào bên cửa sổ.

Cô theo bản năng liền kêu to: "Này, cẩn thận đấy!"

Thương thế kia phải tránh vận động một trăm ngày, vừa mới tốt một chút liền muốn làm động tác kịch liệt rồi.

Cô trừng mắt lạnh lùng nhìn anh: "Anh không cần xương sườn của mình nữa đúng không, vậy em cũng không phải hào hứng ở nơi này chịu đựng anh nữa."

Cô xin nghỉ ba tháng, vốn lãnh đạo không cho phép nhưng khi thấy cô nói từ chức thì không ngờ lãnh đạo bắt đầu dĩ cẩu nhâu mấy câu lại vẫn đồng ý rồi. Có lẽ Hạ Sơn Chi, còn có nhiều năng lực như vậy.

Hoắc Sở Kiệt lại không biết thương tiếc thân thể của mình như vậy, cô thật giận nói: "Buông em ra!"

Không ngờ anh đang cọ cọ vào cổ cô liền ngừng đầu nói: "Vết thương nhỏ này, sớm đã tốt lắm rồi, dù gì người đàn ông của em cũng xuất thân từ quân nhân nên thân thể phải khỏe hơn một bậc."

Anh nói xong, nhìn cô cười, làm cô nhất thời sợ sệt.

Cũng không phải bởi vì chuyện anh cố ý giả bộ suy yếu muốn cô ở trong bệnh viện cùng với anh, mà là cái câu "người đàn ông của em" kia.

Đây là lần đầu tiên tự khoe mình là người đàn ông của Hạ Sơn Chi.

Có lẽ trời sinh dây thần kinh của phụ nữ rất nhạy cảm, tiếng lòng của cô bắt đầu rục rịch trở dậy.

Cô đưa mắt nhìn anh, nhếch miệng cười một tiếng.

Mí mắt anh lại chớp một cái, sau đó cúi đầu xuống.

Hai tay của anh đỡ lấy thắt lưng của cô, mà cô cũng không dám phản ứng thái quá, sợ đè vào cái xương sườn bị thương kia.

Chóp mũi của anh lướt qua mặt cô, sau đó đặt đôi môi ướt mềm lên.

Hương vị của quả táo ngọt ngào tươi mát men theo đầu lưỡi của anh xông tới, khiến cô buông lỏng xuống.

Môi của anh rất mềm, cô không nghĩ anh lại vững vàng đến vậy, dưới gương mặt sáng sủa còn có đầu lưỡi trơn Ềm như vậy.

Đầu lưỡi của anh ở trong miệng cô, cũng không hết sức linh hoạt, lúc thì dò ở tura lưỡi, lúc thì lại xông đến cổ họng.

Động tác vụng về lại cạy mạnh nhưng lại mang đến cho cô cảm giác khác thường.

Anh rất dùng sức hấp thụ cô, cắn cô.

Hàm răng cô thấy đau, nhất thời có chút thở không nổi, chỉ có thể níu chặt lấy vạt áo của anh.

Đầu lưỡi của anh vẫn còn đang làm loạn, nhiều lần muốn dò chỗ sâu nhất trong cổ họng của cô.

Hơi sức của anh càng lớn, làm cô càng thêm khó chịu.

Người này đâu phải là hôn môi, rõ ràng là đang đánh giặc mới đúng.

Cô cũng không phải là kẻ địch của anh, cần gì phải đánh giết cắn nuốt như thế?

Cô nhón chân nâng mặt lên, hung hăng cắn lại anh.

Mùi máu tươi nhàn nhạt lan tỏa khắp trong cổ họng, lúc này anh mới không cam lòng buông cô ra: "Sao lại cắn anh?"

Cô cũng không yếu thế trừng lại: "Em nói này, anh như vậy là hôn môi sao? Như thế không gọi là hôn môi!"

Cô cho là anh sẽ phản bác lại nhưng không ngờ anh lại sững sờ tại chỗ.

Mặt của anh lúc thì đỏ, lúc thì lại trắng, thật là đáng yêu.

Cô lại không đành lòng: "Này, em không có ý gì khác, chỉ là anh làm cho em rất đau."

Hoắc Sở Kiệt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới ánh mặt trời mặt của anh như được dát lên một tầng màu vàng kim.

Sau khi bị bệnh anh gầy đi rất nhiều, ngũ quan càng lộ ra vẻ thâm thúy, chỉ để lại cho cô đường cong của cái cằm cường tráng.

Rèm cửa sổ lay động, phát phơ qua đuôi tóc của anh, ánh sáng Ắm ập chan hòa trên gương mặt nghiêm nghị.

Cô chợt nhận ra anh thật đẹp trai.

Chỉ là Hoắc Sở Kiệt trầm mặc như vậy làm cho cô lo lắng nuốt nước bọt, vội giặt giặt ống tay áo của anh.

Có thể là nhận thấy vẻ mặt háo sắc của cô nên rốt cuộc anh cũng quay đầu lại nhìn thẳng vào cô.

"Em nói đúng rồi, đúng là anh không biết hôn."

"Thật xin lỗi, mới vừa rồi chính là lần đầu tiên."

Ánh sáng cũng không che đậy được sự thất vọng từ sâu trong đáy mắt của anh, cùng với một màn giả vờ trấn định kia.

"Bốp", trên trán cô như bị một tảng đá lớn nện vào.

Khiếp sợ, khiếp sợ, ngoài khiếp sợ vẫn chính là khiếp sợ!

Người đàn ông ba mươi một tuổi, thậm chí ngay cả nụ hôn đầu cũng cất giữ, làm cô bị sợ đến quên cả hô hấp.

Cho đến lòng thật sự rất buồn bực, mới thoáng hồi hồn.

Phát huy tính hay suy diễn vô cùng kinh khủng của người phụ nữ, cô nhìn vào đuôi mắt đã loáng thoáng có vài nếp nhăn của anh.

Tuy nhiên khi mở miệng lại trở nên run rẩy: "Hoắc Sở Kiệt, đừng nói với em anh vẫn còn là xử nam đấy?"

Hồng rồi hồng rồi, lời này quả nhiên là đập vào bãi mìn của anh rồi, mới vừa còn mặt còn hơi đỏ đột nhiên biến thành màu đen.

Cô cẩn thận dựa vào phía sau, lan can yếu ớt bên cửa sổ không thể chịu nổi sức nặng của hai người bọn họ.

Anh dí mặt vào cô hỏi: "Đúng, thì thế nào?"

Lần này, không có khiếp sợ, ngược lại trái tim không hiểu vì sao lại vui mừng.

Cô liền kìm nén không được liền ôm đầu của anh chủ động dán lên: "Không sao, em sẽ dạy cho anh."

Trước hết liền hôn lên khóe miệng của anh, nhẹ nhàng cắn vào, đầu lưỡi vẽ theo bờ môi anh, liếm liếm.

Đầu lưỡi duỗi ra phía trước một chút, lướt qua hàm răng đang khép hờ, dọc theo răng nhọn chậm rãi đi vào.

Dán sát vào bộ ngực đang căng thẳng của anh, tay của cô vuốt ve phía sau cổ, đầu lưỡi quán lấy anh.

Đầu lưỡi của anh cứng lại, cô từ từ đảo quanh nó vài vòng.

Đầu lưỡi quét qua tura lưỡi của anh liền nghe được tiếng anh nuốt nước bọt.

Cùng đầu lưỡi của anh dây dưa một hồi, cảm thấy anh có phản ứng, mới từ từ linh hoạt ngo ngoay.

Tiếp theo đầu lưỡi của cô quét về phía hàm răng, qua lại, trên dưới.

Khám phá mọi góc ngách trong khoang miệng của anh.

Cô nghĩ mình chưa bao giờ trôi qua giây phút cảm động và dịu dàng nào như vậy.

Bởi vì Hoắc Sở Kiệt đã làm cô cảm động cho nên cô muốn lấy lòng anh.

Không lâu sau lão Hoắc bắt đầu cảm lại quyền chủ động, dùng sức đáp lại cô.

Đàn ông mà nói ở phương diện này, vốn có thiên phú rất tốt!

Nụ hôn này kéo dài thật lâu.

Đây là cái hôn đầu tiên của bọn họ, ở nơi này trong một ngày mùa đông ấm áp, ánh mặt trời chiếu rọi xuống khắp nơi họ đã bắt đầu như vậy.

Rực rỡ động lòng người, hình ảnh đẹp đẽ như thế giống như ở trong phim truyền hình vậy.

Cô nghĩ nhiều năm sau nữa cô cũng sẽ không bao giờ quên một màn này.

Ngày Hoắc Sở Kiệt xuất viện, bọn họ cùng nhau trở về ngôi nhà nhỏ anh mới mua.

Sau này cô mới biết, ngôi nhà này đứng tên của cô.

Có lần đầu tiên, dĩ nhiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, lần thứ tư. . . . .

Dục vọng cường đại của Hoắc Sở Kiệt, cô không thể nào chống đỡ được.

Mọi chỗ trên thân thể không chỗ nào mà không bị ma trảo của anh sờ qua?

Chỉ là còn một thành lũy, ngược lại không có sự đột phá.

Cô lo lắng xương sườn của anh không chịu được, cho nên không để cho anh thực hiện thành công.

Nhưng tối nay, xem ra là không giữ được nữa rồi.

Vốn là hai bọn họ đang ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, tay cô đang cầm một gói khoai tây chiên, chậm rãi ăn.

Tuy lão Hoắc không thích ăn đồ ăn vặt, mặc dù cau mày nhăn nhó nhưng vẫn ôm lấy cô.

Đột nhiên trên TV xuất hiện cảnh nam nữ hôn nhau, lúc này ma trảo của lão Hoắc khẽ bóp, liền đè cô xuống hôn.

Đầu lưỡi của anh rất linh hoạt khuynh đảo trong cổ họng của cô, đầu lưỡi ra sức quấy đảo.

Rất nhanh cả hai liền tiến vào trạng thái mơ màng, cả người cô run rẩy khó nhịn, mà lão Nhị nhà anh trở nên cứng rắn.

Năm ngón tay đưa vào trong quần áo của cô, dọc theo cột sống đi lên, dừng ở móc cài áo của cô.

Siết chặt giật nhẹ thật lâu rốt cuộc cũng mở được ra.

Bàn tay từ sau di chuyển lên phía trước, xuyên qua dưới nách nắm vào ngực của cô.

Năm ngón tay của anh dùng sức nắm lấy... làm cô run rẩy lợi hại.

Mà lúc này đầu lưỡi của anh đã rời khỏi miệng của cô, hôn một đường, từ gương mặt đến vành tai.

Dục vọng của cô rất nhanh bị lão Hoắc thôi bùng lên, một chỗ nào đó của cơ thể co rút lại, cảm thấy trống rỗng.

Mà thôi, sẽ phải có một ngày như vậy, cũng không nên để anh phải khó chịu.

Thời tiết đang lạnh đối với phơi thân thể ra ngoài sẽ không tốt.

Cô quỳ lên trên người hắn, vốn là níu lấy ghế sa lon nhưng không biết thế nào hai tay của cô lại từ từ đưa vào trong quần áo của anh.

Vuốt ve xương sườn của anh, mặt của cô kề sát vào mặt của anh nói: "Anh phải cẩn thận một chút, nơi này cũng không thể có chuyện gì được."

Hoắc Sở Kiệt ngơ ngẩn một lúc, dường như vẫn còn đang rất hăng hái.

Anh rõ ràng đang thấy vui mừng quá độ, đây không phải là cô tự luyến, mà ngọn lửa trong mắt của chính là minh chứng tốt nhất.

Cô cười hi hi, ông chú này, thật làm cho cô rất vui vẻ.

Như vậy cũng nên tới lấy lòng anh một chút.

Cô từ từ cởi áo anh ra, khi tay bắt đầu chạm vào quần của anh thì anh rốt cuộc đã lấy lại tinh thần, liền vén quần áo của cô lên.

Áo ngực còn đang treo ngược ở đầu vai, hai luồng mềm mại trước ngực liền bị giam cầm.

Lão Hoắc lúc này đã bị dục hỏa thiêu đốt, ngọn lửa trong mắt cũng muốn phun ra rồi.

Cổ họng anh vừa động, hai tay cô đề lên một cái, hướng về phía anh.

Anh liền thuận thế nắm lấy chỗ đó của cô.

Đầu lưỡi ướt mềm quấn vào nụ hoa mềm mại, lấy răng gặm nó, phát ra tiếng chắc chắc vô cùng âm mị.

Một cái tay khác của anh liền kéo quần và quần lót của cô xuống, đầu ngón tay dò vào bộ phận nhạy cảm vuốt ve xoa nắn.

Chỗ đó lập tức liền ẩm ướt một dòng khí nóng từ từ chảy ra, cô ôm lấy đầu của anh, bắt đầu rên rỉ.

Bàn tay của anh hầu hết đều bị thấm ướt hết rồi, ngón trỏ từ từ đưa vào trong u cốc bí mật.

Vừa mới đi vào một chút, chỗ non mềm liền hung hăng cắn chặt lấy anh.

Hồ hấp của anh đã trở nên vẩn đục, lão Nhị cứng rắn dán chặt lấy cô, thế nhưng anh vẫn chậm chạp di động ngón trỏ, chậm chạp co rút.

Đây là anh đang lấy lòng cô, anh sợ Hoắc lão nhị quá lớn sẽ làm cô bị thương.

Ngón tay của anh vẫn ở trong thân thể cô, vào sâu ra cạn.

Ngón tay của anh đã ướt đầm, mà u cốc kia của cô cũng cảm thấy hư vô, Hoắc lão nhị nóng đến muốn nổ tung.

Cô kéo quần anh ra, cảm vào đồng chí lão Nhị nói: "Đi vào phòng ngủ."

Mặc dù cô cũng sắp bùng nổ theo, nhưng vẫn lo lắng cho xương sườn của anh.

Anh mặc áo sát nách bế cô lên...cô kẹp chặt hông của anh ngả lên trên đầu vai anh.

Hoắc lão nhị ở dưới người của cô đang dâng trào, phía dưới ẩm ướt của cô dính chặt vào nó.

Cô nằm ở trên giường lớn mềm mại, chủ động mở rộng hai chân.

Hoắc Sở Kiệt phủ lên trên người cô, đỡ Hoắc lão nhị, một chút xiu đã chui vào trong thân thể của cô.

Nóng bỏng của anh dán chặt vào chỗ hư không của cô vô cùng phù hợp.

Anh chậm rãi co rút, làm bên trong thân thể của cô chất lỏng tràn ra nhiều hơn, lúc đó anh mới tăng nhanh động tác.

Anh mãnh liệt chĩa vào miệng của u cốc, cô nhanh chóng co rút lại như muốn hút lấy anh chặt hơn.

Khát vọng đã lâu lần đầu tiên rốt cuộc bộc phát, lại còn kéo dài.

Trương Ái Linh ở trong Sắc Giới đã từng nói "Đây chính là lối đi thông đến linh hồn của người phụ nữ".

Cô muốn từ nơi này một khắc này bắt đầu yêu Hoắc Sở Kiệt.

Bỏ hết quá khứ, chân chính yêu anh.

Yêu và sex của phụ nữ quả nhiên là không thể phân ra.

Cô đặc biệt độc hành bởi vì sex mà yêu anh.

Bởi vì anh đã vì cô mà giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cái gọi là bức hôn, bắt gian tại trận!

Không biết vì sao, khi Hoắc Sở Kiệt ra ra vào vào trong thân thể cô, nặng nề ma sát thì nước mắt của cô tự dưng lại chảy ra.

Anh không phải người đàn ông đầu tiên của cô, cô đối với anh cũng đã bắt đầu yêu, bắt đầu cảm động, cho nên dưới thân thể ý thức được liên tạo ra phản ứng thôi.

Từng giọt mồ hôi rơi vào trên mặt trên cổ của cô, cô hít hít mũi, nâng người lên nói: "Anh chậm một chút, cẩn thận một chút."

Mặt của anh tối sầm lại cắn vào cổ của cô rống lên: "Không có người đàn ông nào hi vọng người phụ nữ của mình nói chậm một chút!"

"Đoán chừng anh vẫn chưa đủ cố gắng."

Hoắc lão nhị quay lại xoay chuyển một cái, rút ra khỏi u cốc cọ sát lấy cô.

Anh lấy răng gặm cắn cô, đôi môi khê mút một cái, hạ thân nặng nề đi vào một cái.

"A!"

Không có gì bất ngờ xảy ra, cô em Hạ Sơn Chi rất không có khí chất gào lên.

Hoắc lão nhị bộc phát bán mạng, Hạ Sơn Chi bị động thừa nhận, chỉ còn biết rên rĩ nỉ non.

Hoắc đại thúc hôn lên trước ngực mềm mại, răng nhọn cọ xát vào nụ hoa khiến cho cô càng thêm bứt rứt.

Đùa mà, ông chú này có chỗ nào giống như người mới học nghề chứ.

Ai có thể tin được đây là lần đầu tiên của anh chứ?

Mặc dù còn có chút hơi sức để oán thăm, nhưng cũng không dám nói ra miệng.

Lạch bạch các loại âm thanh hỗn hợp ở chung một chỗ trong phòng ngủ không rộng lắm nhưng cũng đủ làm nhiệt tình dâng cao.

Hoắc Sở Kiệt sau khi mãnh liệt ra vào vài chục cái thì đại chiến vòng thứ nhất cuối cùng cũng kết thúc.

Cô ôm lấy thất lung của anh để cho trọng lực kia đè lên trên người mình.

Anh vùi ở bên cổ cô thở hổn hển, răng môi như có như không sượt qua làn da mềm mại của cô.

Tay của cô từ từ vươn tới trước ngực anh, dừng ở khúc xương sườn kia, không dám dùng sức.

"Rất đau phải không?"

"Không . . . ."

Đầu lưỡi của anh liếm vào động mạch của cô, hơi thở không ổn định trả lời cô.

Hoắc lão nhị vẫn còn chưa có đi ra, ở trong hành lang mềm nhũn rung động.

Cô sờ vào đầu lão Hoắc: "Đứng lên tắm rửa thôi."

Nửa ngày anh cũng không hừ một tiếng.

Đầu ngón tay trên ga giường vẫn còn dính đầy mồ hôi, trên thân thể hai người thì càng không cần phải nói.

Đặc biệt là địa phương mà bọn họ kết hợp, phía dưới ga giường đoán chừng là ướt đầm rồi.

Vừa nghĩ tới mình lúc này đang mở rộng hai chân, toàn thân lửa lò, rốt cuộc cảm giác xấu hổ bị dục vọng lấn át rốt cuộc cuộc dâng lên với tốc độ nhanh như rùa bò.

Máu nóng xông thẳng lên mặt, bên tai dần dần nóng lên.

Mặc dù cô cùng với lão Hoắc vô cùng quen thuộc với nhau, nhưng dù sao cũng là phụ nữ.

Mặc dù Tống Thần vẫn nói cô là người đặc biệt không có liêm sỉ, cũng không biết dè dặt là gì.

Nhưng rốt cuộc cô vẫn là một người phụ nữ.

Cho nên lúc này, cũng không dám hừ mạnh một tiếng, người ta đang xấu hổ chứ sao.

Trong hành lang u cốc có dòng nhiệt nóng bỏng chảy ra, âm thanh hưng phấn khiến cho cô muốn trực tiếp bất tỉnh.

Tay của Hoắc Sở Kiệt lại chạy tới trên đùi cô, nhẹ nhàng ma sát nặng nhẹ luân phiên.

Cô ngừng thở cũng không dám động, bàn tay của lão Hoắc lại từ từ dôi lên trên.

Bò bò trườn trườn, mục đích cuối cùng của anh chính là chỗ kết hợp làm cô xấu hổ vô cùng kia.

Xuyên qua bộ lông, ngón cái ngón trỏ dùng sức kim chặt, có tư tưởng xấu dùng móng tay gãi mạnh vào chỗ đó.

Trái tim nhỏ lại đập loạn lên, ông chú này thật xấu, thật là làm cho máu trong người lại bắt đầu sôi lên.

Đoán chừng cái mà phụ nữ không chịu nổi nhất, chính là bị người đàn ông vuốt ve, nhất là vuốt ve ở cái chỗ kia

Toát mồ hôi, thật ra thì không phải cô cố ý nói thẳng như vậy đâu, thật sự là cô đang phải nhẫn nhịn rất khó chịu, nhất thời không cảm lòng nổi

Móng tay của anh thực cứng, cố ý làm loạn, thân thể của cô lại rất thành thực.

Thành thực run rẩy.

Chỗ sâu nhất trong u cốc đã tuôn ra mật dịch.

Lão Hoắc cười lên, đoán chừng anh rất hài lòng với kiệt tác của mình.

Vì vậy ngón tay của anh càng ra sức vuốt ve, càng thêm trêu đùa cô.

"Ừm . . . . . Ah . . . . ."

Tiếng rên rỉ dâm mị xấu hổ như vậy là của ai cơ chứ?

Khụ khụ khụ, một lát sau cô mới phát hiện, tiếng đó xuất phát từ miệng mình.

Chính tay cô véo trên mặt mình một cái. Ahhh, đau đến nước mắt cũng rơi ra rồi.

Siêu Nhân Điện Quang đang bị áp chế rốt cuộc đẩy Tiểu Quái Thú ra, Hạ Sơn Chi lại đem được lý trí của mình trở về.

"Này, anh mới xuất viện một tháng, bác sĩ nói không được vận động mạnh, mau dậy đi."

"Nghe lời, ngoan."

Cô vỗ vỗ ông chú, chỉ là vỗ sai chỗ rồi.

Lại toát mồ hôi rồi.

"Em xác định hiểu rõ động tác mới vừa rồi không phải là đang khích lệ anh. . . . ."

Hoắc Sở Kiệt chống người lên một chút, kéo tay của cô đặt lên cái mông của anh: "Khích lệ anh tiếp tục sao!"

Ặc, thần ơi, có ai tới đây cứu cô không.

Mới vừa nhất thời vỗ nhầm vào PP của lão Hoắc.

Cô thề tuyệt đối là chân chính lỡ tay, tuyệt đối không phải là cố ý.

Chỉ là người đàn ông đang nằm rạp trên người của cô lại không tin tưởng, có lẽ cho dù có tin hay không, anh đều sẽ không "Nghe lời" .

Bởi vì anh híp mắt, đem tay của cô đặt lên phía trước, chạm vào chỗ đó khiến cho cô muốn phun máu mũi.

Hắn dẫn dắt tay của cô cảm bên ngoài của đồng chí lão Nhị rồi nắn nắn, bóp bóp.

Cô muốn nổi trận lôi đình!

Thế nhưng anh lại không buông tha cho cô: "Em đã hành động rồi, làm sao anh lại không nghe lời được đây."

Dứt lời, anh nâng eo của cô lên trên, toàn bộ cắm vào.

Mà móng vuốt của anh lại đang bình thản nắn bóp tiểu PP của cô

Vốn là u cốc vốn đã trơn mềm nên càng thêm thông suốt, Hoắc lão nhị rất hài lòng, ra sức dong ruỗi

Cô bắt đầu thét chói tai rồi lại rên rỉ, trên đầu trên người đầy mồ hôi.

Hai chân vất lên cái hông của anh để anh tiến vào dễ dàng hơn.

Lại cố ý nâng thẳng người lên để cho anh vào sâu hơn một chút.

Nhưng người đàn ông đang điên cuồng luật động kia làm sao biết săn sóc, cứ một cái lại một cái dùng sức đâm vào cô

Giống như muốn xỏ xuyên qua cô, hoặc là muốn liều chết cùng nhau quần quít chung một chỗ

Cô tuy không còn hơi sức, chỉ có thể thuận theo, thừa nhận anh.

Bọn họ bị tiếng gõ cửa giống y như đánh trống đánh thức .

Cô mơ hồ mở mắt ra, vừa mới động dậy, mẹ ơi, chân như muốn đứt ra.

Cảm giác đau đớn kéo đến như nhắc nhở cho cô biết tối hôm qua bọn họ lẫn lộn như thế nào.

Mẹ ơi, lần này xong rồi.

Ta còn chưa kịp ảo não, lại một tiếng gõ cửa thành thịch vang lên, kèm theo đó là tiếng rống giận: "Mặt trời lên cao rồi mà còn ngủ?"

"Dậy đi, ăn điểm tâm rồi xuống lầu một chút."

Vốn là cô dựa lưng vào lão Hoắc bị anh ôm lấy nhưng khi nghe thấy hai câu rống giận kia liền cả kinh vội vàng xoay người.

Lão Hoắc đoán chừng cũng mới tỉnh, mặt vẫn còn ngái ngủ.

Cô lay lay anh chỉ chỉ vào cửa chính hỏi: "Ai vậy?"

Anh theo đầu ngón tay của cô nhìn sang, bất đắc dĩ trả lời: "Hình như là mẹ em và mẹ anh."

"Làm thế nào?"

Phía ngoài kia tiếng gõ cửa không có khuynh hướng ngừng lại, cô nhỏ giọng hỏi chủ ý của anh.

Hoắc Sở Kiệt rũ mắt nhìn cô: "Em sợ?"

Ánh mắt đột nhiên khôi phục lại âm u hắc ám, anh liền nâng cằm của cô lên, lặp lại: "Em sợ?"

Lúc này Hoắc lão nhị cứng rắn chạm vào bụng của cô, rất nóng, giống y như tối hôm qua vậy.

Thấy cô không trả lời, tay của anh từ từ dùng sức: "Em hối hận?"

Đầu còn đang bận suy nghĩ nhưng lúc này cũng bắt đầu ý thức được Hoắc đại thúc thật là nhỏ mọn.

Mặt lạnh lẽo thật thối, không phải là đang nhắc nhở cô hay sao.

Hất tay anh xuống, cô cũng giận tái mặt: "Nghe không hiểu anh nói cái gì, mau dậy đi, đói chết rồi."

"Sau đó hai lão Yêu Tinh này sẽ do anh phụ trách."

Cô lại đá anh một cước, dĩ nhiên là rất dịu dàng, vẫn nhớ trên người anh có bộ xương không được tốt nên cô chỉ dùng một chút hơi sức mà thôi.

"Này, cảm cũng sắp trật khớp rồi, không được mang chiêu thức man rợ kia về nhà, nếu không anh cứ chuẩn bị quỳ bàn giặt đi!"

Mắt tròn trũng lên, cô hừ mũi tức giận.

"Em mới vừa nói gì?"

Tay của Hoắc Sở Kiệt vừa trượt xuống, lật người đè lên cô, lão Nhị nóng bỏng cũng chống đỡ lên đó.

Hô hấp nóng bỏng cũng không quá dễ ngửi phun lên trên mặt cô, anh vội vàng dùng ánh mắt khóa cô lại.

Cô vỗ vỗ đầu của anh, giống như đang xoa đầu tiểu Hắc nói: "Ngoan, đứng lên tắm rửa thay quần áo, ăn cơm đi, người ta đói bụng."

Đại gia anh vẫn đè ép cô như cũ, không có chút khuynh hướng buông ra: "Anh muốn nghe một lần nữa!"

Cằm của cô sắp rơi xuống rồi, sáng sớm đầu của anh vẫn còn lơ mơ đúng không đại gia!

Cô bất đắc dĩ lặp lại: "Anh muốn quỳ bàn giặt? Nếu vậy thì về sau mỗi ngày đều phải quỳ đấy."

"Ngày hôm nay muộn rồi, sáng mai phải quỳ trên đó mười phút."

Cô thì thầm vào tai anh, ông chú này, lại có sở thích chịu khổ sao!

"Trước câu này!"

Hoắc đại thúc rất cố chấp khóa cô lại nhất quyết không tha.

Cô ngoáy ngoáy lỗ tai, chặm rãi mở miệng: "Chiêu thức đã man?"

Sát khí lập tức bay tới vù vù, cô biết rất rõ ông chú này hận không bóp chết được cô: "Chơi rất vui sao?"

Cô nhìn vào gương mặt đen xì kia, vội vàng khoát tay: "Đâu có, đâu có, có phải anh muốn nghe câu go home hay không?"

"Nói tiếng gì vậy."

Hoắc đại thúc thắt cổ của tay của cô uy hiếp: "Cho em một cơ hội cuối cùng."

Lại bị uy hiếp, cô chỉ có thể chân chó nói: "Nhà, nhà chúng ta."

Ông chú neho mắt, vui mừng sắp tràn ra mi, lại bị anh cố gắng áp chế.

"Khụ khụ."

Ông chú mụn có ho khan, làm sắc mặt thay đổi rất nhanh.

Chỉ là vui mừng vẫn tràn đầy trên mí mắt, lông mày và khoe miệng, trốn làm sao khỏi con mắt của Hạ Sơn Chi cô chứ!

Cô gãi đầu, đầu lớn cả rồi không thể dễ dàng kích động như khi còn nhỏ, không được, không được.

Cô ngẩng đầu vỗ vỗ vào đầu anh: "Đứng lên đi, giữ lại hơi sức này để đối phó với hai lão yêu tinh kia đi."

Ông chú lúc này ngược lại rất ngoan ngoãn bò dậy, xả đầy nước nóng rồi ôm cô đi tắm rửa.

Mặc dù lão Nhị cũng vênh đến trời rồi, nhưng mà anh ngược lại không có hành động gì, rất biết điều chờ cô tắm xong sau đó gõ cửa đưa quần áo vào.

Cô mặc quần áo từ tể vào ra ý bảo anh có thể đi tắm rồi, lúc đó anh mới hấp tấp đi tới phòng tắm.

Chính cô ở phía sau lưng anh nói thầm: "Cũng không biết ngọn gió nào, đem hai lão ngoan đồng này thổi tới."

"Chuyện này hàng năm đều có, nhưng năm nay đặc biệt hơi nhiều."

Bước chân của Lão Hoắc lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã chổng cạnh cửa, cô vội vàng nhắc nhở: "Dưới sàn có nước nên trơn lắm, cẩn thận một chút...!"

Anh dựa vào khung cửa sau khi đứng vững liền tiến vào bên trong đóng "Bùm" một cái.

Cô điên cuồng cười lớn, bị anh cự tuyệt ở ngoài cửa.

Hoắc đại thúc, anh cũng có lúc liều xiêu như vậy sao.

Chờ lão Hoắc ăn mặc chỉnh tề, hai bọn họ cùng đi ra khỏi phòng ngủ, nhảy về phía phong ba bão táp.

Vậy mà tiếng gõ cửa vang dội cùng với quỹ rống hơn nửa canh giờ trước đều không thấy đâu nữa.

Chỉ có tiếng kịch liệt bắn nhau cùng với lửa đạn của phim "Điện tây 1944" trên màn hình TV truyền đến.

Mà mẹ Hoắc cùng với mẹ của cô thân thiết ngồi trên ghế sofa, tập trung tinh thần xem rất nghiêm túc.

Thình thoảng còn ri tai nhau nói mấy câu, có vẻ vô cùng tâm đắc.

Cô cùng với lão Hoắc yên lặng đứng đó, chờ các bà tra hỏi.

Chúng ta một người cao một mét bảy có lẽ một người cao một mét tám ba như hai cái cột đình đứng sừng sững ở sau lưng các bà.

Qua một lát, hai người hình như rốt cuộc cũng phát hiện ra bọn họ.

Chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt không có bất kỳ dao động nào quan sát cô cùng với lão Hoắc.

Sau đó đồng loạt quay đầu lại, tiếp tục tập trung nhìn chăm chăm vào màn ảnh.

"Bà Hoắc này, bà nói xem chỗ này radio không có, làm sao có thể làm đây?"

"Đúng là không dễ dàng gì, không làm gì cũng không được, trong rừng cây đen xì kia đội quân xâm lược bắt ngờ nhào tới, còn không dễ như trở bàn tay!"

"Thật là kỳ diệu, đúng là mưu sự tại nhân, giống như rừng cây ở chỗ chúng ta, cũng không phải là do sự tàn phá hung hãn của loài người sao."

"Đúng vậy!"

Hai người thảo luận tình tiết vô cùng hưng phấn, hoàn toàn không nhìn đến cô và Hoắc Sở Kiệt.

Hai người họ đưa mắt nhìn nhau, đây là tình trạng gì vậy?

Chẳng lẽ không phải tới bắt gian sao?

Cô thấy nghi ngờ đang suy đoán thì mẹ cô lại lên tiếng, giọng nói hiềm khi dịu dàng như vậy: "Các con có đói, có mệt mỗi không, nhanh đi ăn đi, bữa sáng ở trong bếp vẫn còn nóng đấy."

Cô ngất, mẹ à, hai chữ "mệt mỗi" này của ngài, thật là làm cho người ta vô hạn tưởng tượng đấy.

"Không phải sao, mệt mỗi sẽ cần phải bổ sung thể lực."

Mẹ Hoắc tiếp lời, rốt cuộc cũng quay đầu lại nghiêm túc nhìn cô, chính xác mà nói là nhìn vào bụng của cô, bổ sung: "Bé con quá gầy, phải ăn nhiều một chút."

Ngài có ý gì đây, ánh mắt bắn ra nhiệt tình bốn phía đến vậy

Cô vỗ ngực một cái, lời kéo lão Hoắc nhanh chóng đến phòng bếp.

Hai người sau lưng tiếp tục nói thầm nhưng cũng đủ để bọn họ nghe thấy.

"Tôi nói này chị Hoắc, chị nói vậy là có ý gì? Chê cái mông của con gái tôi không to, không dễ đẻ sao?"

"Ái chà, chị Hạ à, chị nói oan cho tôi rồi, tôi thương bé con như thế nào người ở phố Xuân Phân ai mà không biết. Chị hiểu lầm tôi như vậy...tôi thật là đau lòng."

"Chị Hoắc à, tôi đây là đang sốt ruột cho con gái mình thôi, bà đừng trách tôi."

"Sao có thể chứ, nghĩ thế nào nói thế ấy, tôi thích nhất điểm này của bà. Bé con cũng giống bà ở điểm này, rất tốt!"

"Ui, chị Hoắc, chị không hồ là làm công việc quần chúng, nghe lời nói này, làm cho người ta so với ăn mật còn ngọt hơn."

"Đâu có đâu có, tôi cũng chỉ là nói thật thôi."

"Ha ha. . . . . bé con đích xác là phải bồi bổ rồi. . . . . phụ nữ quá gầy, tóm lại không phải là tốt."

"Tất nhiên, phụ nữ phải có chút thịt, đàn ông mới thích! Sờ có rất có cảm giác."

"Chị Hoắc à, chị đúng là...!"

Lão Hạ nhà A Hoa cười ngất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Thuốc kích thích, 0.92 Cara!

Cô cùng với Hoắc Sở Kiệt ăn xong, đang hăng hái vén tay áo lên chuẩn bị dọn dẹp thì thấy mẹ cô và mẹ Hoắc vọt tới phòng bếp, kéo cô lại.

Mẹ cô nói rằng sau khi ăn xong phải đi tản bộ, vì vậy đem bọn họ kéo ra khỏi cửa.

Lúc này đang là mười giờ sáng, có ai đi tản bộ hay không?

Không cần sờ cảm cô liền có thể kết luận — hai lão yêu này, nhất định là có âm mưu!

Cô kéo lão Hoắc bấm thang máy, đẩy anh đi vào, rồi sờ sờ quần áo ảo não nói: "A. . . . . Quên mang ví tiền, anh đi xuống trước, em sẽ đến sau."

"Tản bộ thì em mang ví tiền đi làm gì. . . . ."

Câu nói này của Lão Hoắc cùng với câu nói kế tiếp liền bị thang máy ngăn cách.

Mục đích của cô dĩ nhiên không phải là vì tiền, cô muốn học Hắc Tùng Lâm làm lính tình báo một lát.

Cô rón rén như mèo tiến công vào phòng bếp, sáng sớm chạy tới đây cô cũng không tin hai người cố ý đến xem TV thuận tiện nấu đồ ăn sáng cho bọn họ

Tuyệt đối là có âm mưu, trong lòng cô nắm quyền, chân không đi tới!

Cô chậm rãi đến gần, nép người đằng sau khung cửa, trong phòng bếp hai vị đại nhân đang đối thoại rất vui vẻ.

"Mới vừa rồi tiếng gọi của tôi khẳng định là làm cho bọn chúng sợ hết hồn."

"Chị Hoắc à, chị làm rồi, rõ ràng là do tiếng gõ như đòi mạng của tôi mới làm bọn chúng tỉnh giấc."

"Được rồi, là hai chúng ta hết sức phối hợp đem bọn chúng từ trong giấc mộng kéo ra."

"Chị Hoắc này, chị nói xem lúc chúng ta tới đây cũng đã sắp chín giờ, mà bọn chúng vẫn còn ôm nhau ngủ nướng."

"Ha ha. . . . . chị Hạ à, trong lời của chị hình như có ý gì thì phải."

"Ai nói vậy, không nên phá hủy môn phong của nhà họ Hạ chúng tôi."

"Không đâu, nghiêm chỉnh mà nói, bà có nhìn thấy mặt của hai chúng nó khi nhìn thấy chúng ta quả thật nhu là đang ngồi trong nhà vệ sinh vậy."

Cô lau mồ hôi, mẹ Hoắc à, mẹ oan uổng cho người tốt rồi, người ta rõ ràng là vân đạm phong khinh cười yếu ớt đầy chữ.

Tuy không thể so với cười lộ kím đồng tiền nhưng cũng là không quan tâm hơn thua được.

"Bà sai rồi, trong mắt bé con nhà tôi rõ ràng còn lấp lánh nước mắt uất ức. Ai ôi, con gái của tôi rốt cuộc đã không còn là khuê nữ nữa rồi."

Mẹ già à, rốt cuộc mẹ cô cũng biết đau lòng cho con gái khuê nữ nhà mình bị sói xám lớn ăn sạch cơ đấy!

"Chị Hạ đừng khổ sở, Hoắc gia chúng tôi sẽ phụ trách hết!"

Cô giống như nghe được tiếng vỗ ngực bảo đảm, lại nghe bà nói tiếp: "Chỉ cần chị ra lệnh một tiếng, chúng tôi lúc nào cũng có thể chuẩn bị cầu hôn."

"Tôi ngược lại cũng thật rất muốn, nhưng chị cũng biết đấy, bé con mới. . . . . Tôi cũng không dám ép buộc nó."

"Tôi hiểu, tôi hiểu, chuyện này cũng không thể vội vàng được. Hiện tại này hai đứa nó có thể tiến tới với nhau, tôi và cha của nó cuối cùng cũng yên tâm rồi."

"Cũng không gấp đến vậy, ban đầu tôi cho là bé con vừa tốt nghiệp sẽ gả cho Sở Kiệt. . . . . Chỉ là như vậy cũng tốt, cuối cùng cũng ở cùng một chỗ rồi."

"Lúc này chúng ta phải thưởng cho Thần Thần, cảm ơn nó đã kịp thời thông báo cho chúng ta."

"Thần Thần thật là một cô gái tốt biết nghe lời, đợi nó lấy chồng, tôi phải chuẩn bị cho nó một món lễ thật lớn."

Kế tiếp là tiếng nước chảy ào ào, xem chừng là sắp rửa xong rồi.

Cô lặng lẽ xoay người, khom lưng đi ra.

Cô đã nói rồi, làm sao lại khéo như vậy, thì ra là cậu, Tống Thần!

Cô giận dữ đi vào thang máy, lấy điện thoại di động ra: "Tống Thần, cậu có thể đi chết được rồi!"

"Cái người bán bạn cầu vinh, hai mặt siêu cấp, lòng dạ hiểm độc, tổn công làm bạn tốt, mình nguyên rủa cậu uống nước bị sặc chết."

Cô mắng to một hồi, đầu kia ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy.

Qua một lát, chờ cô thở hỏn hển, giọng nói y như u hồn lúc này mới truyền tới: "Chị à, em đây bị ép buộc mà thôi."

"Lấy có, nguy hiểm!"

"Chị, thật mà. Cô của em ba ngày hai bữa đối với em ân cần dạy bảo, em thật sự là không có biện pháp nào."

"Viện có, đây đều là viện có, cậu chính là người khuất phục trước cường quyền và lợi ích!"

"Chị à, cô của em đã ra đòn sát thủ, chị có biết là gì không? Em rất bất hạnh không thể chống cự được!"

"Mình lười phải nghe!"

Mặc dù oán giận cự tuyệt, nhưng lỗ tai lại vẫn giương lên.

"Bà nói, nếu mình không hợp tác, bà liền buộc mình lập gia đình. Cậu cũng biết, nếu anh Nghênh Xuân còn chưa có kết hôn thì mình cũng sẽ không chết tâm mà."

"Chỉ vì tình cảm đơn phương của mình mà cậu bán mình đi sao! Thì ra bạn thân đều là như vậy nhi Tổng Thần!"

Cô liền cúp điện thoại, rồi tắt máy.

Thật ra thì khi Tổng Thần nhắc tới anh trai cô thì lửa giận đang bùng lên trong lòng cô đã bị dập tắt rồi.

Vốn là cô cũng không thật tức giận, chỉ cảm thấy có chút phiền muộn.

Dù sao ai cũng không thích người khác can thiệp quá sâu vào cuộc sống của mình, cho dù là những người mà mình thân cận nhất.

Nhưng mà cô lại thật không thích, cái loại soi mói của mọi người khi nhìn vào mình.

Mặc dù cô biết rõ mọi người làm vậy là vì lão Hoắc, vì cô cùng với anh.

Cô buồn buồn đi ra cửa, phía bên phải vang lên tiếng của lão Hoắc: "Cuối cùng em cũng xuống."

Anh dựa vách tường cúi đầu nhắm mắt, tóc rơi trên trán đã thật dài rồi, tùy ý phủ lên.

Ánh mặt trời bắn thẳng tới đây, chiếu vào trên người anh, tôn lên dáng vẻ hừ nhân làm anh trẻ ra vài tuổi.

Gần đây cứ ru rú ở trong nhà, sắc mặt của anh cũng hơi trắng một chút, vì vậy đáy mắt xanh đen lại càng rõ ràng hơn.

Tối hôm qua anh ngủ lúc nào?

Khi anh muốn dây dưa lần thứ ba thì cô đã ngủ mê một rồi, cho nên cô cũng không biết sau đó anh có trắng đêm chiến đấu hăng hái hay không.

Cô đi về phía trước kéo cánh tay lão Hoắc nói: "Để cho anh chờ lâu rồi, đi thôi, tản bộ đi."

Cô cười rúc vào bên cạnh anh, hơi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy gương mặt của anh.

Anh nhú mày rung động, từ từ mở mắt ra.

Chỉ là ánh mắt của anh lại che phủ một tầng mây, làm cô không nhìn thấu được.

Thật ra thì cô rất vui khi thấy anh tức giận, lúc anh tức giận mới thể hiện rõ tính tình của mình.

Một khi anh bày vẻ mặt vô cùng bình tĩnh cùng lạnh lùng thì cô liền không thấy lo lắng.

Chỉ là cũng may anh nhìn thấy cô lấy lòng cười, cuối cùng cũng giật giật khóe miệng, sau đó rút tay ra ôm cô đi về phía đường mòn rải đá cuội.

Ánh mặt trời chiếu lên trên người bọn họ, lẳng lặng tựa sát vào nhau... Cảm giác, rất tốt.

Sau này cô mới biết, một đêm kia, đã để lại trong lòng anh một cái hố.

Vừa hi lại vừa bi.

Anh đến được với cô, là do sử dụng thủ đoạn không mấy vinh quang.

Anh lợi dụng lúc cô đau lòng, lợi dụng Tổng Thần, để cho cô không có đường lui.

Cô nghĩ nếu như mà khi đó cô cũng biết là anh nói cho Tổng Thần, thì cô cũng sẽ không trách anh như vậy.

Bởi vì một khi đã quyết định thương anh, cô cũng sẽ không hối hận.

Có lúc cảm tình của con người được sinh ra từ việc lên men, chỉ cần một giây đồng hồ là đủ rồi.

Việc hồi tưởng lại quá khứ đến lúc phải kết thúc rồi, nên trở về với thực tại thôi.

Kể từ hôm cô ở trên xe thổ lộ với lão Hoắc, thì khuôn mặt thối bày ra mỗi ngày khi đưa rước cô trước đây cuối cùng đã thu lại.

Thật ra thì vốn đã đứng trong hàng ngũ già dặn, còn kèm theo cái mặt đen xì thì không phải càng lộ ra về già dặn chứ sao.

Ở nơi này khắp nơi là những người trẻ tuổi, đại thúc như anh muốn hòa đồng cũng thật là khó khăn!

Hôm nay biểu hiện của anh rất tốt, không chỉ có đưa cô đến tận cửa, còn nói sẽ tới đón cô tan việc.

Tổng Thần muốn đi nhờ xe, bị lão Hoắc khẩn cấp đuổi ra ngoài.

Cô sờ lên cằm suy tư, lão đầu này muốn làm gì chuyện gì thần bí đây?

Bình thường không phải anh cũng rất hay thuận đường chở cô em họ này đi chung sao?

Có biến, có biến.

Lão Hoắc mua món cay Tứ Xuyên, đều là những thứ mà cô thích ăn.

Cô vén tay áo lên, mãnh liệt ăn một mạch, cay đến nỗi nước mắt nước mũi chảy giàn dụa.

Đúng lúc đó anh liền đưa cho cô cốc trà nóng, cô liền ừng ực tu một hớp.

Nóng trộn lẫn với cay, cảm giác đó cũng thật đủ mất hồn rồi.

Khi nước trà nóng trôi xuống bụng, miệng tạm thời đã có một chút tri giác.

Cô gấp món duy nhất không cay là rau cải xanh xào cho đại thúc rồi nói: "Anh không ăn được cay thì tới quán món cay Tứ Xuyên làm gì."

Mỗi lần đều gọi một nồi lẩu uyên ương, thế nhưng chỉ có một mình chiến đấu.

Đại thúc, anh không cần phải cường thế thể hiện sự cưng chiều của mình đối với em như thế đâu?

Lau đôi môi đỏ mọng đang dầu lên, đáng vẻ như vậy chính bản thân cô còn thấy ghê tởm.

"Không phải em thích ăn sao, thích thì ăn nhiều một chút, bình thường anh cũng không có nhiều thời gian ở cùng với em."

Lão Hoắc lại gấp đồ ăn vào trong bát của cô, đắp lên thật cao.

Lời nói kia trái lại rất thành thực, đám phi nhân bọn họ ăn tiệc còn nhiều hơn ăn cơm nhà, thường đem nàng dâu nhỏ là cô lạnh nhạt bỏ ở nhà.

Vì vậy trong ánh mắt cười âm áp của anh cô nhanh chóng vung đũa.

Hôm nay cô ăn rất thỏa thuê, xia răng vuốt bụng liền trở về phủ.

Xem xong bản tin thời sự, lại xem đến kịch trên truyền hình, xem xong kịch cũng đã mười giờ, thế nên liền tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ.

Tắm xong nằm ở trên giường, lão Hoắc ôm cô theo đúng quy củ, chỉ trong chớp lát cô liền tiến vào mộng đẹp.

Ngủ thẳng đến nửa đêm nằm mơ thấy mình bị Trình Từ đuổi giết, cô bị dọa sợ nên tỉnh dậy.

Mặc dù bị cô gái áo trắng tóc dài không thấy được mặt dọa sợ, nhưng cũng không đến mức thái quá.

Quả nhiên khi tỉnh dậy cô vẫn còn đủ bình tĩnh!

Chỉ là một trên đầu đã toát vãi mồ hôi hột.

Theo đó cô mới phát giác có cái gì đó không đúng, thế nào mà ngang hông không có bàn tay ôm siết lấy?

Vung tay lên, bên người trống trơn.

Vào lúc đêm khuya yên tĩnh, đại thúc anh đi làm cái gì thế?

Không biết có phải do nguyên cơ bên người không có ai hay không, mà trong lòng lại toát ra lạnh lẽo.

Nhanh chóng liếc nhìn một vòng, theo ánh đèn trên tường nhìn sang, nơi đó có một bóng người.

Cô nhanh chóng từ trên giường ngồi dậy, ra khỏi phòng ngủ chạy thẳng tới ban công.

Ban công được bố trí rất đẹp, mà thân thể thon dài tựa trên lan can trông coi cả vùng đất chính là lão Hoắc!

Chỉ là cũng đã hơn nửa đêm, đứng ở trên lầu cao tầng thứ hai mươi ba mà hứng gió đông, đại thúc anh không thấy lạnh sao?

Cô mở cửa ban công ra, gió lạnh lập tức tấp vào mặt!

Nhảy mũi liên tiếp, lạnh muốn chết!

Đại thúc cả kinh, xoay người nhìn cô, vội ôm chặt cô vào lòng.

Cô tiến tới bên cạnh anh ngửi ngửi, sau đó liền cau mày: "Sao lại có mùi thuốc lá nồng như vậy."

Cô cúi đầu nhìn nửa điều thuốc mới vừa bị anh ném đi, đóm lửa trong đêm tối hết sức rõ ràng.

Vòm ngực đang ôm cô toàn một thân khí lạnh: "Buông em ra, người anh như tượng đá vậy, nửa đêm không ngủ được học người ta trầm tư cái gì. . . ."

Cô co người lại rút cổ muốn đẩy anh ra, tay phải nâng lên, xẹt qua giữa không trung, ánh sáng óng ánh phản xạ vào đáy vào mắt của cô.

Cô sững sờ mở to hai mắt, tay phải giống như bị đóng đinh ở giữa không trung.

Trên đầu là đêm đen, trước mặt lại là người đàn ông mình yêu, mà trên tay, là bảo vật mà mọi phụ nữ thích nhất.

"Vừa lòng rồi chứ?"

Lão Hoắc cầm tay phải của cô giờ lên trước mặt.

Kim cương hình lục giác trên đó có nhiều mặt cắt lúc này đang tỏa sáng đến chói mắt.

Nghĩ đến là tới qua thừa dịp cô ngủ sau đó len lén đeo vào, người đàn ông này thật là khó chịu.

"Cố Tích nói phụ nữ thích nhất là nhẫn kim cương, quả nhiên không sai, nhìn em như vậy là đủ biết rồi."

Bởi vì đang ngẩng đầu nên gió lạnh trắng trợn thổi vào trên cổ và lên trên sườn mặt.

Gió mùa đông thật là lạnh.

Nhưng trong tim như được đốt lên một cây đuốc, tia lửa toát ra ủ ấm toàn thân.

Tầm mắt của cô từ chỗ sáng chói kia kéo lên trên, hít hít mũi, lắc lư tay phải: "Cái này bao nhiêu cara?"

Lão Hoắc cắn một cái lên trên đầu ngón tay của cô: "Cô gái này, tên của em chẳng phù hợp chút nào!"

"Cara càng lớn thì càng đại biểu cho tâm ý cầu hôn lớn bằng đó!"

"Khoảng 92 phân, màu nước E, độ sạch VVS1, công cắt VG, chứng thư GIA, nhãn hiệu Chu Sinh Sinh. Anh ủng hộ hàng nội cho nên không có mua cái T gì gì đó."

"92 phân? Đó không phải là 0. 92 Cara hay sao, a a a a a, Hoắc Sở Kiệt anh thật là phá gia chi tử mà."

Cô muốn từ trong ngực anh giờ chân lên, chỉ trích hành động đốt tiền này của anh.

Anh liền ôm chặt lấy cô...ngực của cô đoán chừng là bị dòn ép đến biến hình rồi.

Hoắc đại gia vuốt tóc của cô, buông lời nói rất lạnh nhạt lên trên đỉnh đầu.

"Không phải là một năm tiền lương hay sao, không có chuyện gì đâu."

"Bây vạn?"

Hoắc đại gia rất bình tĩnh sờ sờ cằm, sau đó nắm mặt của cô nói: "Không kém bao nhiêu đâu."

Cô tức giận lay đầu vai, tiết kiệm, đúng là không biết tiết kiệm mà, rồi lại nhìn chiếc nhẫn kim cương ở trên tay.

Mặc dù lòng tham hư vinh của phụ nữ đã được thỏa mãn, nhưng đối với người bình dân như hai bọn họ mà nói thì như vậy cũng là quá đắt rồi.

Mặc dù Hoắc đại gia anh tuy có chút quan chức nhưng cô còn phải tính toán lâu dài.

Cô níu lấy vạt áo của anh đau lòng mà nói: "Hoắc Sở Kiệt anh có biết hay không hiện tại vật giá tăng cao nên chi phí cho sữa bột và bỉm cũng rất nhiều đấy."

Màn đêm dưới gương mặt đen liền dừng lại, trong mắt anh bắn ra ánh sáng chiếu lên trên mặt của cô.

Gió lạnh vẫn thổi, hô hấp của Hoắc đại gia vẫn phả ra như cũ, anh vẫn như cũ nhìn cô.

Chỉ là ánh mắt của anh thay đổi liên tục từ không hiểu, đến nghi ngờ, rồi đến kinh ngạc, đến vui mừng cuối cùng là sáng rực rỡ.

Thật lâu sau, đôi môi đang mím chặt mới chậm chạp mở ra.

Đồng thời bàn tay đặt trên lưng cô di chuyển xuống dưới bụng: "Con của anh không đến nỗi không nuôi nổi."

Sau đó anh cầm lấy tay phải của cô, đưa ngón áp út đặt lên môi của hắn.

Ngón tay của cô cùng chiếc nhẫn kim cương chà xát môi của anh.

"Tác dụng của nó chính là bắt nhốt em lại!"

Người đàn ông này, rốt cuộc cũng cường thế ở bên tai cô mà nói ra mục đích sâu xa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Người thân, người tình!

Ngày hôm sau lão Hoắc vẫn như cũ lái xe đưa cô đi làm.

Cô cúi đầu xuống, ánh sáng trên đầu ngón tay liền phản xạ đến đáy mắt.

Kim loại lạnh lạnh đụng tới làn da non mềm, tâm tình không nói ra được là tốt hay không tốt.

Trời thì xanh mây thì cao, hôm nay xe Jeep lái rất chậm, chậm rãi bon trên đường phố rộng rãi.

Lão Hoắc nghiêm túc lái xe, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, sáng sớm con đường đã được vẩy một lượt nước, càng phát giác tinh thần ngày càng sáng khoái.

Tòa nhà quen thuộc, bồn hoa, hàng ngô đồng xẹt qua trước mắt, sáng nay nhìn thấy hình như cảm thấy thân thiết hơn gấp bội.

Lúc xuống xe đã gần đến giờ, cô bấy giờ mới nói với lão Hoắc câu đầu tiên: "Em đi trước, anh lái xe chậm một chút."

Người đàn ông đang ngồi ở ghế lái đang nhìn vào kính xe cuối cùng cũng từ từ thu hồi tầm mắt, chân mày cau lại.

Đại thúc lại diễn kịch cam rồi, vì vậy cô nhún nhún vai, mở khóa xe ra.

Lão Hoắc vron người qua, tay trái bắt được cô không nặng không nhẹ.

Cô cong môi cười, nháy mắt mấy cái — đại thúc, anh muốn làm gì?

Anh vẫn mím môi như cũ, vron tay phải từ trên ghế sau lấy ra một cái túi, ném vào trong lòng cô.

Sáng sớm, anh thần bí gì chứ?

Chẳng lẽ lại là tiện chiều của Cố Tích?

Chỉ là thầm nói ở trong lòng thôi, chuyện tối qua vẫn làm cho cô rất kích động.

Vì vậy cô mặc dù nghi ngờ, nhưng vẫn chỉ mang theo vài phần kích động mở ra cái túi đang ôm trong ngực.

Chữ 囍 (Hi) màu đỏ được in giữa trung tâm túi.

Cô nhếch môi vui vẻ nói: "Mua khi nào? Ngày hôm qua?"

Lão Hoắc bữu bữu môi, coi như là đáp lại.

Trong mắt của anh thể hiện đầy vẻ tự mãn, cô liền nhào vào anh, hôn một cái thật kêu.

Cô mở ra túi quà tặng ra, bên trong là những hộp kẹo mừng tân hôn.

Hộp kẹo nho nhỏ tạo hình rất đẹp.

Anh biết cô rất thích những cái lật vật như thế, nên đã bỏ ra chút tâm tư .

Ai nói người đàn ông này cầu thả chứ?

Ít nhất giờ khắc này, anh đang dụng tâm lấy lòng cô.

Nguyện ý vì cô làm chuyện bình thường như vậy.

Cô cầm lấy tay anh, cọ xát trên ngón trỏ đầy vết chai.

"Vẫn là người đàn ông của em nghĩ chu đáo."

Cô ngả đầu lên vai anh nhẹ nhàng cọ cọ: "Cám ơn anh."

"Em . . . . ."

Hô hấp phả lên trên cổ cô hơi chậm lại, một lúc sau mới khôi phục như lúc ban đầu: "Anh muốn tất cả mọi người đều biết, em bây giờ là vợ của anh."

Cô ngẩng đầu lên, người đàn ông vừa tuyên bố chủ quyền kia cũng đang đưa mắt nhìn xuống cô.

Trong mắt của anh bá đạo kiên định vẫn như cũ, ánh mắt vững vàng khóa cô lại.

Cô chống người lên , lòng bàn tay đặt ở trên ngực anh nói: "Người ta không phải là người của anh rồi hay sao."

Nói xong liền bị lời mình làm cho buồn nôn.

Ngay sau đó tự bóp cổ làm ra vẻ chuẩn bị nôn ọe.

Hoặc lão đầu lại xoa tóc của cô nắm gáy cô nói: "Ngoan."

Nổi da gà từ trong xương tủy toát ra ngoài, kiểu nói của cái người này thật sự như đang nói với sùng vật của mình vậy.

Cô đây đã nhiều tuổi như vậy, được xem tương đương với sùng vật cũng không phải là không thể.

Không phải chỉ là da mặt dày một chút thôi sao.

Cô nhếch khóe miệng, lại cùng với lão Hoắc dây dưa một hồi lâu, mới đẩy cửa xe đi xuống.

Đứng chờ ở thang máy , đồng nghiệp tiểu Trương của bộ phận tài vụ tinh mắt liếc cái túi trên tay cô.

Lại nhìn thấy trên ngón áp út của cô lóe lên, vội cất giọng nói: "O, tổ trưởng Hạ, cô kết hôn rồi à? Âm thầm quá đấy."

Mọi người xung quanh theo lời của cô ấy, đồng loạt đưa mắt đặt lên người cô.

"Chỉ mới lĩnh giấy chứng nhận thôi, anh ấy rất bận. Chúng tôi năm sau mới bày tiệc rượu, đến lúc đó mọi người nhớ nể mặt đấy."

Tiếp đó liền phát kẹo cưới cho mọi người xung quanh, rồi tiếp nhận từng tiếng chúc phúc của bọn họ.

Có lẽ chỉ là lời khách sáo, chỉ là "Tân hôn hạnh phúc" nhưng bốn chữ này, đích xác là rất hay.

Hạ Sơn Chi cô không ăn kẹo, nhưng trong lòng lại thấy ngọt vô cùng.

Cô mới đi đến cửa của phòng thiết kế thì tiểu Ly như một làn khói chạy vội tới trước mặt cô, hớn hờ mở tay cô ra.

Cô cố ý nhướn mày: "Làm gì vậy, sáng sớm đã không biết lớn nhỏ."

"Chị, chị thật không phúc hậu chút nào, kết hôn rồi lại không mời bọn em."

Tiểu Ly vênh môi, bắt mắt nhìn cô chằm chằm.

"Chắc là xem thường bọn tiểu nhân như chúng em chứ gì, sợ bọn em không đưa nổi tiền mừng phải không?."

Em trai tiểu Từ cũng tham gia hát song ca.

"Mặc dù chúng em nghèo, nhưng chị thân yêu đi vào nhà tù, thì từ kẻ rằng cũng phải nặn ra kem đánh răng chứ."

"Tiểu Ly à, em nói đúng tim đen của chị rồi, trong lòng chị sớm trả lại đồ cưới rồi, cũng không phải là thẻ thông hành sao."

Cô vung tay lên: "Dừng lại, bánh kẹo cưới đây, ai đến cướp không?."

Hai cái kẹo liền được ném qua, một giây trước còn đang gườm gườm nhìn nhau mà một giây sau đã nhanh chóng đưa tay tiếp được.

Cô giờ ngón cái về phía họ, không hổ danh là em trai và em gái của Hạ Sơn Chi cô, phản ứng đúng là quá nhanh.

Phòng kế hoạch có tổ nhỏ, cô liền đi đưa kẹo mừng cho họ.

Mới đi đến địa bàn của tổ bọn họ, chị Trần đã đưa tay về phía cô: "Kẹo mừng của em hình như phải đợi hơi lâu."

Chị Trần ranh mãnh nháy mắt, nói tiếp: "Lão Hoắc rốt cuộc bị phù chính* rồi hả? Thật là không dễ dàng gì."

(Phù chính: từ được dùng trong thời xưa có nghĩa là đưa thiếp lên làm vợ chính)

"Chị à, bây giờ chị mới biết thương xót cho anh họ của em à, giữ gìn ba mươi năm, hôm nay cuối cùng cũng . . . . ."

Tổng Thần không khách khí đoạt một hộp kẹo từ tay cô, bóc một viên chocolate đậu cho vào trong miệng mãnh liệt nhai.

Cô ấy dùng sức nhai, vẻ mặt rất dữ tợn, ánh mắt rất hung ác.

Cô vỗ vỗ tay, giữa miệng cô ấy thỉnh thoảng truyền ra lời nói: "Cuối cùng cũng tìm được người đủ tiêu chuẩn, giặt quần áo, nấu cơm, sinh con miễn phí rồi."

Cô mắng CMN chứ, rồi cứng rắn đập tới: "Đã ăn lại còn không ngậm được miệng!"

"Chị Tổng, hình như so với chị Hạ chị còn già hơn hai ba tháng đi, qua hết năm nay chị đã chân chính ba mươi rồi, phụ nữ qua ba mươi tuổi chính là cái trắng bị nát đấy."

Tiểu Ly vừa nói vừa tiến tới bên cạnh Tổng Thần, vừa dùng lực vỗ bả vai của cô ấy, ý vị sâu xa nói: "Chị Tổng, anh Cố gần đây có hành động gì chưa? Anh ấy không phải thấy kiệt sức với chị rồi đây, ngày hôm trước em ở Tân Thế Giới hình như nhìn thấy anh ấy. Không biết có phải là em không đeo kính hay không mà nhìn không được rõ lắm, một cô gái có dáng người giống với chị Hạ kéo tay của anh ấy rất thân mật, cách thật xa em liền bị xiêu vẹo rồi."

"Chị Tổng à, không dễ dàng gì gặp đàn ông tốt như vậy đâu, vì thế phải níu chặt vào!"

Tiểu Từ lại cùng tiểu Ly tung hứng, cô ngồi xuống, nhìn vào tài liệu nghe câu được câu không.

Tổng Thần đưa ngón tay giữa ra, cắn răng: "Mẹ nó, các cô các cậu đều là kẻ bại não, chị lười phản ứng lại các cô các cậu làm gì."

"Người đàn ông xấu xí Cố Tích này, về sau không cần ở bên tai chị nhắc tới cái tên này. Nếu không, chị thấy thần giết thần, thấy phật chém phật!"

Tổng Thần cầm bút vẽ lên, "Rắc rắc" một tiếng liền gãy làm đôi.

"Anh Cố đẹp trai như vậy, chị Tổng à, thẩm mỹ của chị thật có rất nhiều vấn đề."

"Đúng vậy, chị Tổng à, đều trưởng thành rồi, dù có được thông qua, có được anh Cố coi như chị kiếm được lợi rồi."

"Chị nói lại một lần nữa, không cần trước mặt của chị nhắc tới tên đàn ông xấu xí đó, người mà chị ghét nhất chính là anh ta!"

"Chát", Tổng Thần liền đập bàn tức giận làm cho tiểu Ly và tiểu Từ roort cuộc cũng dừng lại.

"Người nào chọc đến Tổng Thần của chúng ta vậy, sáng sớm đã bùng bùng hỏa khí như thế?"

Không gian đang lắng xuống chợt vang lên lời nói nhạo báng, tiếp theo là tiếng giầy da đập lên trên sàn nhà.

"Thủ lĩnh, chúng tôi chỉ đang đùa giỡn thôi."

"Giờ làm việc đến rồi, bắt đầu làm việc, bắt đầu làm việc thôi."

Chân của nhóm tiểu cầu tựa như một làn khói trở lại chỗ ngồi chính mình ra về nghiêm túc làm việc.

Tổng Thần duy trì tư thế chống lên mặt bàn, lại hơi ngước đầu nhìn về phía Quý Quân.

Môi của cô mấp máy, từng câu từng chữ nói ra rất rõ ràng: "Bé con và anh họ tôi đưa kẹo mừng đến, quản lý Quý cũng ném thử một chút?"

Tổng Thần mặc dù dùng câu nghi vấn, nhưng lại mang ý mời rõ ràng.

Chỉ là cô ấy không đưa cho Quý Quân kẹo mừng, ngược lại lại khiêu khích nhìn anh ta.

Quý quân nhìn về phía cô, tầm mắt rơi vào trên bàn của cô, ánh mắt đang mỉm cười phút chốc trầm xuống.

Cơ hồ trong nháy mắt, mặt của anh tựa như băng lạnh vậy.

Mọi người hình như cũng đè nén hô hấp, khí lạnh trên người anh ta tỏa ra hình như trong chớp mắt liền truyền khắp khung làm việc (cubical).

Qua mấy giây sau, lại hình như là qua mấy phút đồng hồ, Quý Quân rốt cuộc cũng mở miệng: "Tổ trưởng Hạ, kẹo mừng của cô sao?."

Quý Quân đưa tay về phía cô, bàn tay đang nắm chặt thành quyền chậm rãi mở ra.

Chỉ là trên đó hiện rõ bốn vết móng tay thật sâu, cùng với gân xanh nổi lên, tất cả đều lọt vào trong mắt cô.

Trái tim có chút co lại, cô vẫn mỉm môi như cũ, cầm lấy túi quà tặng, móc bánh kẹo cưới ra.

Vuốt khê cái hộp, đưa tới.

Cô ngẩng đầu, thế nhưng anh lại đã xoay người, vạt áo bay nhanh sát qua đầu ngón tay của cô.

Giấy da đập đất côm cốp.

Nhưng không có tiếng đóng cửa tức giận.

Tầm mắt của cô rơi vào khe hở hơi khép lại, sợ sệt.

"Đau lòng rồi hả?"

Giọng vừa chua vừa đắng, trừ Tổng Thần ra còn có ai.

Cô gạt gạt tóc rơi ở bên tai hỏi lại: "Cậu cảm thấy thế nào?"

Tổng Thần nhún vai, ngồi xuống: "Cúi đầu ngẩng đầu là thấy, chuyện cũ lúc nào cũng hiện ra."

"Con nhóc, từ lúc nào thì cậu trở thành thi nhân rồi hả?"

"Minh chỉ phải . . . ."

Cô khoát tay ngăn cô ấy lại: "Minh biết."

Cậu đang sợ ăn xong thấy không đáng tiền liền quay đầu lại, cậu chỉ sợ trong lòng mình vị trí của mối tình đầu không ai thay thế được, cậu chỉ là đang đau lòng cho anh trai mình mà thôi.

Nhưng mà. . . . . Cảm giác không phải như vậy.

"Minh sẽ tự tay đưa cho quản lý Quý."

Cô cười cười với Tổng Thần, đi về phía phòng làm việc của quản lý.

Thùng thùng thùng, ba cái, không có trả lời.

Lại ba cái nữa, mới nghe được hai chữ nguội lạnh: "Vào đi."

Cô đưa tay đóng lại cửa.

Quý quân ngẩng đầu, thấy là cô, ánh mắt lại lạnh đi mấy phần.

Trước khi anh ta mở miệng, cô đã đi tới trước bàn lớn, đem hộp kẹo cưới đặt ở trên mặt bàn.

Quý Quân nhìn chăm chăm vào cái hộp màu đỏ kia, hô hấp trầm trầm: "Hạ Sơn Chi, em thật là ác độc!"

"Cho nên, anh hãy quên tôi đi."

Trong mắt của anh hiện lên tia máu, cô chỉ có thể xoay người, làm như không nhìn thấy.

Ngón tay đặt lên nắm cửa, eo lại thấy căng thẳng, bị một lực mạnh lôi cô ném lên trên tường.

Cô không kịp phản kháng lại, liền bị Quý Quân chia vào đầu gối bắt chéo hai tay ra sau lưng mà giam giữ .

Hô hấp vẫn đục phun lên trên mặt cô, bộ mặt vằn vẹo đầy tức giận: "Hạ Sơn Chi, em không phải không biết năm đó anh mang tâm tình nào mà rời đi chứ?."

Quý Quân cố chấp vây hãm cô, trong mắt đầy tơ máu tràn ra đau đớn và thù hận.

"Em từ nhỏ đã được che chở, làm sao biết được nỗi khổ của dân gian, làm sao biết được dân chúng bất lực như thế nào."

"Làm sao em biết được. . . . mẹ của anh đã phải quỳ gối trước mặt anh, cầu xin anh buông tay, để cứu cha của anh."

"Bọn họ là quan, còn chúng ta là dân, bọn họ chỉ cần chỉ tay một cái là chúng ta sẽ không có nhà, không có người thân."

"Hạ Sơn Chi, anh cho là em cũng giống anh, nhưng. . . . nhưng anh sai lầm rồi, thật không nên buông tay như vậy?"

"Hạ Sơn Chi, anh yêu em, chưa bao giờ ngừng yêu."

"Em đừng kết hôn có được hay không, hãy cho anh thêm một cơ hội."

Quý Quân nắm cổ của cô, nhìn sâu vào mắt cô.

Một dòng chất lỏng trong suốt tuôn ra, tràn qua đôi mắt đỏ ngầu, ngưng đọng ở mí mắt.

Một giọt nước mắt lớn như vậy, "Tí tách" một cái chảy xuống, giống như rơi vào trong lòng cô vậy.

Trái tim run rẩy.

"Quý Quân, anh chỉ vì cha của mình mà đồng ý với điều kiện của Hoắc Sở Kiệt — rời khỏi tôi, để anh ấy ra tay giải quyết sự kiện kia đúng không?"

"Em biết? Sao em lại biết?"

Vốn đã tỉnh táo chờ đợi đáp án của cô, thân thể đột nhiên chấn động, miệng to thở hổn hển, đầy vẻ không thể tin nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Rốt cuộc cũng ngã bài

"Ba ngày trước, tôi gặp phải một cô gái và một bác gái, từ trong miệng của một cô gái khác mà biết được."

"Quý Quân, thôi đi, thật ra thì anh cũng đã rõ ràng, bất luận như thế nào, chúng ta đã không thể quay về như trước kia được."

"Cho dù anh không thay đổi, nhưng tôi đã yêu người khác."

"Tôi muốn đòi này, chỉ yêu anh ấy mà thôi."

Trên cổ tay dường như được nói lỏng ra một chút, cô đón nhận ánh sáng biến ảo trong mắt của anh, lấy dũng khí nói một hơi nhiều như vậy.

Mỗi khi cô nói thêm một chữ, sắc mặt của Quý Quân lại đen đi mấy phần.

Mà ngược lại cánh tay đang giam giữ đôi tay của cô gia tăng thêm sức lực, giống như là muốn bóp nát cô ra vậy.

"Quý Quân, anh có còn nhớ khi đó tôi thích nhất hát bài hát nào không?"

"Em từng cho rằng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh"

Hôm nay chúng ta đã cách xa trong biển người mờ mịt

Bọn họ đều đã già đi?

Bọn họ ở nơi nào vậy?

Chúng ta cứ như vậy đều chạy đến chân trời của mình

.....

Họ đã bị gió thổi đi phân tán khắp chân trời

Có chút chuyện xưa còn chưa kể xong vậy thì hãy quên đi

Tâm tình này ở trong năm tháng kia đã khó phân biệt thật giả

Hôm nay nơi này cô hoang đã mọc lan tràn

....."

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt anh, gần đến mức có thể đếm rõ ràng lông mi của anh được, dấu vết này vẫn còn chưa khô héo hết..

"Chúng ta cứ như vậy chạy đến chân trời của mình. ...."

Cô kể sát lại gần anh, giống như rất nhiều năm trước đây vậy, nhẹ cất giọng hát lời ca này.

Chân trời ở trong miệng tán ra, Quý Quân si ngốc hồi lâu hình như mới từ trong trí nhớ nào đó bừng tỉnh lại.

Anh chợt buông cô ra, hai tay túm lấy bả vai của cô, vội vàng, vui mừng, mong đợi nhất nhất hiện lên trong ánh mắt.

Anh ngược lại cố ý hạ thấp hô hấp, lẳng lặng đưa mắt nhìn cô.

Tay của anh chậm rãi đưa lên, đầu ngón tay rơi vào trên mặt cô.

Thân thể của cô cứng đờ, tạo ra phản ứng rất thành thực.

Con ngươi của Quý Quân co rút lại, cổ đề xuống một thoáng khổ sở, vuốt mặt của cô nói: "Em vẫn còn nhớ rõ! Đã vậy cầu xin em, cho anh thêm một cơ hội."

Ngón tay thô ráp sờ lên mặt của cô, làm cho cô thấy không thoải mái.

"Son Chi, anh chưa bao giờ nghĩ chúng ta đã chia tay."

"Mỗi một ngày, em sẽ đều giống như vậy ở bên tai anh mà hát hát bài này."

"Sau đó em kiêu ngạo hát cảm nói với anh là — ‘ em hát dễ nghe đấy chứ. ’"

"Đúng vậy, vẫn là em hát hay nhất."

Bây giờ khoảng cách gần như vậy, Quý Quân trở lại cũng đã gần một tháng, lúc này cô mới cẩn thận quan sát anh.

Đuôi mắt đã có nếp nhăn, khuôn mặt càng thêm thẳng thắn.

"Quý Quân, anh cũng không còn trẻ nữa."

Cô cũng không cố gắng thoát ra khỏi gông cùm xiềng xích của anh nữa, chỉ dõi theo đường vân của mi tâm, buồn bã không nói nên lời.

"Anh xem lời của bài hát này, viết thật là chính xác, những thứ kia đã phân tán khắp chân trời rồi."

"Không!"

Anh nhú mày phân bác, bàn tay giữ chặt vai của cô làm xương bả vai đau nhói.

"Quý Quân, bên ngoài đều là đồng nghiệp."

Cô nghĩ tiếng gầm lên đầy giận dữ mới vừa rồi kia của anh đã bị người ta nghe thấy.

Cô đưa tay muốn đẩy anh ra, lại bị anh cầm lấy đặt lên trước ngực: "Nơi này, bọn họ chưa bao giờ thay đổi. Nơi này, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình em mà thôi."

Giọng của anh khàn khàn, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, ánh mắt nóng hổi sáng rực.

Đầu ngón tay co rút lại, cô vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Nhưng chỗ của tôi, không có anh. Nếu có, chỉ là chút tàn dư còn sót lại trong trí nhớ mà thôi."

"Son Chi, anh nhất định sẽ bồi thường cho em, tin tưởng anh đi!"

Cam kết rất quả quyết, làm trí nhớ lại chen nhau ùa về.

Rất nhiều năm trước, cô đuổi theo bước chân của anh, vào năm thứ hai, rốt cuộc cũng ở bên cạnh của anh.

Anh lôi kéo tay của cô, để ở ngực của mình: "Anh sẽ yêu em suốt cuộc đời này, hãy tin tưởng anh."

Thời điểm đó Hạ Sơn Chi cảm thấy, lời nói đó chính là lời tâm tình cảm động nhất, tốt đẹp nhất trên thế giới, đó là lời hứa của Quý quân dành cho cô.

Nhưng vật đổi sao dời, thế sự xoay vần, làm cho người và vật đều không còn như cũ nữa.

Ở dưới lòng bàn tay của cô chính là trái tim đang đập rộn ràng của anh, có lực tráng kiện vẫn giống như ngày hôm qua.

Nhưng cô đã không còn như xưa nữa.

Cô kéo tay Quý Quân để tới trước mắt, các đốt ngón tay khẳng khiu, năm ngón tay đều là vết chai, da thì thô ráp, trên mu bàn tay là gân xanh nhàn nhạt.

"Ba năm nay, anh đã rất vất vả rồi."

Quý Quân nghe cô nói vậy..., trong mắt lại ánh lên vui mừng: "Anh theo học hai môn chuyên ngành, buổi tối lại đi làm thêm ở quán ăn Trung Quốc. Vô cùng mệt mỏi, mỗi đêm cơ hồ vừa ngã đầu liền ngủ mất."

"Tiểu Quân, rốt cuộc anh cũng khổ tận cam lai rồi."

Ba năm sau, kể từ khi gặp lại thì đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy.

Quý quân cứng người lại, con ngươi kịch liệt co rút, hắt kết chuyển động lên xuống.

Anh chợt ôm chặt lấy cô...cô có thể cảm nhận được toàn thân anh đang run rẩy.

Tay của cô để xuôi ở bên người, cũng không phản kháng.

Nếu như mà cô nhớ không lầm, khuỷu tay của anh so với trước kia có lực hơn nhiều.

Hôm nay anh đã là một người đàn ông trưởng thành, mà không phải là một thanh niên mềm yếu bất đắc dĩ năm đó.

"Kéo kẹt " cửa hé mở ra một chút, Tống Thần đang ở chỗ đó, ánh mắt lạnh lẽo như muốn lăng trì cô ra.

Ánh mắt đó cô chưa bao giờ thấy có ở Tống Thần, không có chút tình cảm nào chỉ có hờ hững cùng với khinh bỉ.

Cô đẩy Quý Quân ra, mà anh vẫn như cũ lôi kéo tay của cô.

"Thần Thần, làm phiền cậu đóng cửa lại."

Tống Thần mím môi, đứng ở đằng kia không nhúc nhích.

Cô cùng với cô ấy giằng co, lạnh lùng trong mắt cô ấy lại càng sâu, cô lại nói: "Đây là chuyện của mình và Quý Quân, nhờ cậu đóng cửa lại."

Lời vừa ra khỏi miệng, mặt của Tống Thần cơ hồ không có nhiệt độ, cắn răng nói: "Hạ Sơn Chi, thì ra chúng ta chỉ là người ngoài."

Cô ấy tiến lên một bước, trông chừng cô: "Thì ra là cậu vợ vả muốn cùng mối tình đầu ôn lại chuyện xưa!"

"Đã như vậy, cũng không quấy rầy nữa."

Cô ấy "Bùm" một tiếng, nặng nề đóng cửa lại.

Cô ấy kiên quyết xoay người, bao trùm ở dưới hàn băng rõ ràng là thấy đau lòng.

Phòng làm việc hai mươi mét vuông, chỉ còn lại cô và Quý Quân, mà phòng ngoài hình như theo cái xoay người của Tống Thần, cũng bộc phát an tĩnh.

"Cô ấy vẫn như vậy. . . . ."

Cô gãi gãi đầu, chỉ vào cửa sổ sát đất bên tay phải nói: "Chúng ta qua bên kia nói chuyện đi."

Không đợi Quý Quân, cô dẫn đầu bước đến trước.

Sáng nay không có mặt trời, cả một bầu trời chỉ toàn là màu xám tro.

Từng ngôi nhà cao tầng mọc lên san sát đứng sừng sững ở trước mắt, hình như có thể vươn tay ra là chạm đến.

"Quý Quân, anh rốt cuộc đã có thể đứng trên muôn người. Em thật sự chúc mừng anh."

"Anh về sau, tiền đồ sẽ càng thêm rực rỡ sáng lạn."

Anh đi tới bên cạnh cô, cánh tay bắt giắc để bên cạnh tay của cô, đồng loạt nhìn ra phía ngoài.

"Trước kia anh đã hứa với phải mua nhà ở chỗ đó. Lúc rảnh rồi chúng ta có thể ngồi ở trên thuyền, tản bộ dọc theo bờ sông."

Đầu ngón tay thon dài chỉ về phía đó, đứng ở trên tầng cao, chỉ nhìn được khúc quanh của nó mà thôi.

"Anh nhất định sẽ làm được thôi."

"Ừ, tuần trước mới vừa thanh toán tiền đặt cọc."

"Em vẫn biết, anh sẽ thành công. Ánh mắt của em rất chuẩn đúng không."

"Son Chi, chỗ kia" anh kéo tay của cô, chỉ theo hướng 37 độ: "Thiếu một nữ chủ nhân."

Cô nhìn vào tòa nhà cao tầng đó, có thể thấy được mơ hồ tường ngoài màu đỏ thẫm: Là tòa nhà cao nhất sao?"

"Ừ."

"Không tệ, ở gần sông, tầm nhìn sẽ rất đẹp."

Cô nghiêng người sang, chỉ vào hướng 75 độ bên kia, cũng là một tòa nhà cao tầng khác.

"Quý Quân, hiện tại em ở chỗ này."

Tay của cô đặt lên trên kính thủy tinh trong suốt, chiếc nhẫn chạm vào cửa kính, vang lên một tiếng rất nhỏ nhưng lại rõ ràng: "Ồ cùng với chủ nhân của nó."

Tầm mắt của cô rơi vào bên trong tòa nhà đó, mặc dù cô không phân biệt cụ thể cái nhà kia là cái nhà nào, chẳng qua cô biết, đó chính là.

Nhà của cô cùng với lão Hoắc, bọn họ sẽ ở đó.

Truyện được chuyển ngữ và được đăng chính thức tại ddiendanlequyydoon.com

"Anh biết rõ những năm vừa qua anh ta vẫn cùng với em, nhưng Son Chi, không phải em cũng đã hiểu nỗi khổ tâm trong lòng anh vào năm đó hay sao?"

"Em hiểu, em rất thông cảm, nhưng ..."

Mặc dù có máy điều hòa không khí, nhưng đầu ngón tay đặt trên kính lại thấy lạnh lẽo, giống như khuôn mặt của Tống Thần.

Cô quay đầu, chăm chú nhìn Quý Quân: "Em không yêu anh."

"Anh chỉ vì cha của mình mà buông tha em, điều đó cũng dễ hiểu; mẹ của anh vì chồng của mình mới cay nghiệt chanh chua như thế, tất cả đều có thể lý giải; Cổ Tiểu Văn vì tình yêu của mình mà dây dưa với em, cũng coi như là bình thường."

"Chúng ta ở chung một chỗ bao nhiêu năm, để em đếm một chút, khoảng bảy tám năm mà thôi."

"Anh có thể vì cha mình mà không quan tâm đến em, nhưng mà ít nhất, anh cũng có thể nói rõ ràng cho em biết. Có phải Hạ Son Chi em trong mắt anh, là người đến chết vẫn muốn dây dưa hay sao?"

"Không phải vậy!"

Quý Quân dè tay phải của cô, tay của anh ấm áp dè lên kim loại lạnh lạnh.

Cô dùng lực, rút tay ra.

"Cho đến trước khi bước lên máy bay, mẹ anh cắt đứt tất cả đường dây liên lạc. Khi máy bay hạ cánh anh gọi điện thoại cho em, nhưng đều không liên lạc được."

"Phải, ngày anh lên máy bay cũng chính là ngày điện thoại di động của em bị vỡ."

Tay của anh lại đặt lên, cố gắng nắm chặt tay cô...cô siết chặt quả đấm, không để cho anh được như ý.

"Son Chi, anh có lỗi, em tha thứ anh được không?"

Cô bước sang bên cạnh một bước, nhìn lại anh nói: "Em tha thứ cho anh."

Tổng cộng có mấy chữ, lúc nói ra khỏi miệng, lại vô cùng dễ dàng.

Ánh mắt của Quý quân thâm trầm thay đổi nhanh như chong chóng, hai cánh tay buộc chặt, đề cô lên trên cửa sổ sát đất, từ phía sau ôm lấy cô.

Tim của anh cũng đập rất mạnh, tay của cô chống lên cửa kính, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào phía nam kia.

Mặt của anh vùi ở trên hõm vai của cô, hơi thở hỗn hển thổi vào trên da cô.

Nhưng cô cũng không đẩy anh ra.

Nếu như bị lão Hoắc nhìn thấy, cô nghĩ lão Hoắc nhất định sẽ chém bay tay của Quý Quân ra mất.

Nhất định sẽ cắn răng nghiền lợi thất cổ của cô mà nói: "Hạ Son Chi, em không phải là một phụ nữ đức hạnh!"

Nhớ tới cái khuôn mặt kia xanh mét mặt cùng với ánh mắt giết người kia, bả vai của cô co rút lại, trong lòng toát ra ý lạnh.

Mới vừa bị Tống Thần bắt gặp, không chừng cô ấy đã đi nói cho anh ấy rồi?

Cô nghĩ tới đây, cổ liền chợt lạnh, có chất lỏng từng giọt từng giọt rơi lên trên vai.

Quý Quân ghen ngào nói: "Vô số lần van xin em tha thứ cho anh, nhưng anh chưa bao giờ dám mơ em sẽ chân chính tha thứ cho anh."

"Thật xin lỗi. . . . . Cảm ơn em"

Cô móc khăn giấy ra, đưa về phía sau.

"Quý Quân, anh có biết vì sao em đổi số điện thoại không?"

"Anh có biết điện thoại di động làm sao lại bị vỡ nát không?"

"Một chiếc xe tốc độ cao lao tới, Cổ Tiểu Văn đẩy em ra ngoài đường, điện thoại di động liền bay ra ngoài, bị cái xe ấy nghiền nát."

"Thật may là, em không bị nó nghiền nát."

"Cho nên, em có thể vì anh quên hết mỗi một giọt nước mắt mỗi một."

"Nhưng mà, em không thể quên người đàn ông vì em mà phải nằm ở trong vũng máu."

"Bởi vì hiện tại, em yêu hắn, chỉ yêu mình anh ấy."

"Quý Quân, em nghĩ trên thế giới này, sẽ không thể nào tìm được người đàn ông nào có thể yêu em còn hơn sinh mạng của mình như vậy."

"Cho nên xin anh, buông em ra."

Cô gỡ tay đặt ở bên hông mình ra, Quý Quân phản ứng còn nhanh hơn, xương tay của cô như muốn vỡ ra vậy.

"Anh không thả, chết cũng không thả!"

Anh lớn tiếng rống giận, đang nói chuyện lại cắn lên cổ cô một cái.

Cô khẽ run rẩy, anh liền chuyển sang mặt của cô, vượt lên trên.

Mặt của anh gần trong gang tấc, nụ hôn của anh cũng theo đó mà tới.

Cổ họng liền cảm thấy buồn nôn, trên cổ dường như có lửa cháy vậy.

Cô thương xót, một tia phiền muộn phát huy lên não.

Trên người cô đã thu hồi, đột nhiên lại mở ra.

Cũng không biết hơi sức từ nơi nào tới, cô giơ gót chân lên, hung hăng đá qua.

Quý Quân kêu đau một tiếng nhẹ buông tay, cô thừa dịp chui ra ngoài.

Rồi lạnh lùng nói: "Quý quân, không cần gặp lại nữa!"

Cô lắc đầu ngón tay sáng chói: "Anh cũng nhìn thấy rồi đây, tôi là phụ nữ đã lập gia đình."

"Hạ Sơn Chi trong lòng anh, đã sớm chết rồi."

Quý Quân chống lên trên cửa sổ, hơn phân nửa người dựa vào, trừng mắt lên.

Con người đầy tơ máu không nháy mắt trừng cô: "Chính miệng em đã nói với anh, không xa không rời."

"Mà em không đợi anh giải thích, liền chuyển sang ôm trong ngực người khác."

"Hạ Sơn Chi, cuối cùng em vẫn không đủ yêu anh, không đủ tin tưởng anh."

Quý Quân còi cục áo ra, nói lỏng cà vạt, sắc mặt chán nản mà xám lại.

"Đúng, tôi không đủ yêu anh."

"Quý Quân, anh muốn tôi phải yêu anh như thế nào?"

"Không để ý đến sự cay nghiệt của mẹ anh, không để ý đến sự khiêu khích Cổ Tiểu Văn, ngày ngày hướng về phía cõi lòng tan nát mà chờ đợi sao?"

"Anh cho rằng cái gì là yêu đây?"

Ngón tay đâm vào lòng bàn tay, lòng của cô chợt lạnh: "Cái mà anh gọi là yêu, chỉ có hai chữ — mềm yếu!"

"Phương tiện thông tin ở nước ngoài thật sự rất lạc hậu sao?"

"Cho nên không có số điện thoại di động, mà sẽ không tìm được tôi sao?"

Quý Quân đau day trán, dưới ánh mắt cứng cỏi của cô dần mất đi khí thế: "Anh gọi về nhà của em, bác gái vừa nghe thấy giọng của anh liền cúp máy. Anh gọi cho bạn học cũ, không có một người nào chịu nói cho anh biết cả."

"Quý Quân, nguy hiểm như vậy có ý nghĩa sao?"

"Nếu lấy cớ như vậy thì tôi nghĩ ngay chính bản thân anh cũng không thể thuyết phục được mình, chứ đừng nói để cho tôi tin?"

"Anh thừa nhận đi, anh như vậy chính là hèn nhát."

Cô sửa sang lại quần áo và tóc tai của mình rồi nói: "Quý Quân, hẹn gặp lại."

Mới đi được hai bước, lại bị anh kéo lại.

Cô quay đầu lại nói: "Buông tay thôi."

"Anh một chút cơ hội cũng không có sao?"

Giọng của anh yếu đến mức không thể nghe thấy, thậm chí thốt lên.

Hình như qua hơn mười phút ngắn ngủi mà trông anh già đến hơn vài tuổi.

Cô hít hít mũi, có chút xót xa, vì câu kẻ tiếp sắp sửa nói ra:

"Nửa giờ sau, đơn từ chức sẽ được đặt lên trên bàn của anh."

"Tôi nghĩ nếu anh muốn bù đắp cho tôi thì làm như vậy mới xem là như tốt nhất."

Cô rút tay ra, đóng cửa lại, trong nháy mắt hình như nghe thấy tiếng thở dài của anh: "Hạ Sơn Chi, em yêu anh ta như vậy sao?"

Đúng, anh nói đúng rồi, bản thân cô thì ra là cũng không biết, cô sẽ yêu Hoắc Sở Kiệt như vậy.

Khi hàm răng của Quý Quân cắn lên da của cô thì lúc đó lòng của cô đã lạnh đến tận xương.

Cô cảm thấy được mình đặc biệt bản, một khắc kia, cô vô cùng ghét bản thân mình.

Hoắc Sở Kiệt, thì ra là em lại yêu anh đến như vậy.

Nếu như chỉ có rời khỏi Thịnh Nguyên, mới có thể tránh xa Quý Quân, thì cô sẽ liền rời khỏi đó.

Không phải chỉ là một công việc thôi sao, khắp nơi đều là chiến trường mà lão Hoắc lại chỉ có một.

Cô ngồi vào chỗ của mình, mở word ra bắt đầu gõ chữ.

Tâm ngược lại vô cùng bình tĩnh.

"Hạ Sơn Chi, hơn mười phút đồng hồ, hai người làm chuyện gì mà người khác không thấy được?"

"Lúc cậu ở trong ngực của anh ta có nghĩ tới Hoắc Sở Kiệt hay không?"

"Hạ Sơn Chi, nếu như không phải bị mình bắt gặp, có phải hai người muốn ở trong phòng làm việc trình diễn một màn kịch tình nóng bỏng?"

Tổng Thần tiến tới trước mặt cô, hạ thấp giọng nói, chỉ đủ cho cô nghe rõ ràng từng chữ một.

Ánh mắt như ngọn đuốc muốn bắn thủng ót của cô, cô nhủ mày đánh xuống mấy chữ —nguyên nhân từ chức: kết hôn, sinh con.

"Hạ Sơn Chi, nếu lại có lần sau, chúng ta ngay cả bạn bè cũng không làm được nữa!"

Âm thanh lạch cạch gõ lên bàn phím át mất câu uy hiếp cuối cùng kia của Tổng Thần, cô từ trên màn hình ngẩng đầu nói: "Tuân lệnh!"

Ấn phím print, từ trong máy tính chạy ra ngoài mấy tờ giấy A4 mỏng.

Dù sao hợp đồng mà cô ký với Thịnh Nguyên trong ba năm cũng sắp đến hạn rồi, phải nghỉ ngơi một chút thôi.

Tổng Thần đứng bên cạnh máy in, cô đưa tay ra lấy, thì cô ấy lại nhanh hơn một bước.

"Đơn từ chức?"

"Hạ Sơn Chi, cậu muốn từ chức?"

Tổng Thần kinh ngạc rống to, làm cô giật cả mình.

Chị gái à, cậu mà còn phải kích động như vậy sao?

Không phải chỉ là một công việc thôi sao.

"Cậu cam lòng rời khỏi đồng đội của mình sao? Chịu đựng tha công sức đã bỏ ra trong những năm vừa qua hay sao?"

"Mình không thể để lão Hoắc tức giận."

Vẫn là Tổng Thần hiểu cô, nếu cô muốn từ chức, chính là không làm trong ngành này nữa.

Ngành này nói lớn cũng không lớn, nhưng nếu cô muốn sang công ty khác làm, dù sao vẫn sẽ gặp phải Quý Quân.

Cho nên khi cô đưa đơn từ chức chính là từ bỏ luôn cả tâm tư của mình trong nghề này.

Lời của Tổng Thần đến tai của ba người trong đội, tiểu Ly lay lay cánh tay của cô cười nói: "Chị, hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư."

"Chị, tổ năm người của chúng ta vang dội nhiều năm như vậy, cũng không thể không có người cầm đầu được."

Tiểu Từ đã từng cười đùa, nắm cánh tay bên kia của cô nói.

"Son Chi, em đã quyết định?"

Về mặt của chị Trần cùng giọng điệu bình thường nhưng nghiêm túc, cô nhìn qua họ một lượt rồi gật đầu.

"Tôi không bỏ được mọi người."

"Nhưng chị vẫn muốn đi, hu hu. . . . ."

Cô gái nhỏ lúc này lại bung mặt khóc lớn, nước mắt to như hạt đậu buồn buồn vang trên sàn nhà.

Tiểu Từ quay sang Tổng Thần hỏi thăm, Tổng Thần cũng chỉ gật đầu không nói.

Ngược lại chị Trần lại nắm chặt tay của cô dặn dò: "Về sau phải thường xuyên liên lạc đấy."

Trong lòng cô cũng không dễ chịu gì, chỉ là trên mặt không thể biểu hiện ra mà thôi: "Ý định của em là mở một tiệm trà hoặc cửa hàng sách, chị về sau phải thường xuyên đến thăm đấy."

"Buổi tối tôi mời mọi người ăn cơm, ăn xong đi bar hoặc là KTV, đều do mọi người quyết định hết."

"Nhất định phải ăn chết chị, để cho chị không thể không trở lại!"

"Đối với tiểu Ly, chúng ta tối nay phải uống hết sức mình."

Thật ra thì cô căn bản không có tính toán, quyết định này, chỉ là một ý niệm mà thôi.

Sáng nay khi thức dậy thấy trên chiếc nhẫn kim cương trên tay, lại nhìn lão Hoắc nằm ở bên cạnh, chỉ cảm thấy nội tâm vô cùng an bình thỏa mãn.

Cô tự nhủ, về sau phải thật yêu thương anh.

Cô chưa từng nghĩ qua, không tới một tiếng sau, cô lại ra một quyết định lớn như vậy.

Tuy nhiên lựa chọn trong đời, cũng chỉ cần một giây đồng hồ mà thôi.

Cô bỏ qua, là bởi vì có thứ còn quan trọng hơn.

Khi cô lại đứng ở trước mặt Quý Quân, lúc đưa đơn xin từ chức ra ngón tay cầm có chút run rẩy.

"Em quyết định? Không hối hận?"

Quý Quân tựa như biến thành người khác, khách khí xa cách, thờ ơ lạnh nhạt.

"Phía trên có ý để năm sau thăng em lên làm trợ lý giám đốc, không suy nghĩ lại một chút sao?"

Đây chính là giọng điệu khách sáo giữ lại, lãnh đạo xử lý việc chung.

"Thành thật mà nói, thật sự là tôi không bỏ được, tựa như Tổng Thần nói, tôi không bỏ được đồng đội của mình. Đó là chiến trường của tôi, là ước mơ từ thời niên thiếu."

"Nhưng anh cũng biết, có lúc chúng ta từ bỏ, cũng không phải là muốn từ bỏ mà bởi vì còn có thứ luyến tiếc cần được bảo vệ hơn."

"Quý quân, anh cố ý làm mặt lạnh như vậy chắc mệt chết đi rồi."

"Tôi sắp đi rồi, cười một cái đi."

Cô nở một nụ xán lạn, nhìn về phía người yêu cũ kiêm cấp trên nói: "Chúc anh tiền đồ ngày càng rộng mở."

Anh soạn soạn ký hết tên, bút ký tên bị ném ở trên mặt bàn, bịch một tiếng.

Nhẹ nhàng gõ vào tâm trạng của cô.

"Hạ son chi, anh hận em."

Đây là câu nói cuối cùng anh nói với cô trước khi cô bước ra cửa, giọng nói của anh lại hết sức bình tĩnh như không có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chân tướng tàn khốc

Ba ngày trước, tại Tây Cát.

Mọi người khi nhìn thấy hai chữ Tây Cát sẽ nghĩ tới cái gì?

Lần đầu tiên cô tới quán ở góc đường phía Tây của Nam Kinh này, ngẩng đầu nhìn cái biển liền thấy mông lung rồi.

Nói nó vẫn thơ, cũng không phải thật chuẩn xác; nói nó dung tục thì lại thấy có tư vị của người đọc sách.

Khi đó, cô nghĩ tới Tây Đơn của Bắc Kinh.

Nhưng đến Tây Đơn để làm chuyện gì chứ.

Không lan man nữa, trở lại vấn đề chính thôi.

Đến chỗ ngồi nghiêm chỉnh, A Hoa cô cũng phải nghiêm chỉnh lại.

Xuyên qua cánh cửa nhỏ màu đỏ sậm khắc hoa, ngọc thạch màu xanh lá đập vào mắt cô đầy trêu chọc.

Rất có phong cách hoài cổ, giống như đang xuyên không trở về thời cổ xưa đứng ở trong vườn thượng uyển.

Các loại mùi thơm xông vào mũi, nồng đậm và mát mẻ trộn lẫn lại với nhau.

Khuyến một tục nhân như cô cũng không tránh khỏi rộn ràng.

Lương Chúc uyển chuyển, hàm xúc động lòng người, từ phía sau bức rèm che truyền đến.

Một chỗ thật tốt.

Trong lòng cô thầm khen ngợi.

"Hạ Sơn Chi rất ít khi nịnh nọt, nhưng hôm nay cũng phải khích lệ một phen!"

Dấu ngoặc, thật ra thì cô cũng không hiểu nữa câu sau là có ý gì.

Cô hướng về phía mỹ nữ cổ điển trước mặt, mắt cũng không hề chớp một cái, những lời vừa nói kia, chính xác là để nói với cô ấy.

Môi hồng của mỹ nữ khẽ mở, lông mày khẽ cong, ánh mắt nhu hòa như sóng nước rơi vào trên mặt cô: "Sơn Chi đến đây, vẫn chỗ cũ nhé?"

Mẹ ơi, ngay cả giọng nói nghe cũng thấy cảm động, so với giọng nói âm u như tỷ bà kia càng sâu hơn mấy phần.

Cô rừng rực nhìn chăm chăm vào mỹ nữ.

Ai nói chỉ có phái nam mới có thể là thưởng thức mỹ nữ, ai mà chẳng thích thưởng thức cái đẹp, Hạ Sơn Chi cô cũng giống như vậy!

Cho nên giờ phút này, ánh mắt của cô nhất định nóng đến mức đủ để phun ra lửa.

Mỹ nữ tựa như không nhìn thấy tia nóng bỏng trong mắt cô, người thoáng nghiêng về phía trước, ngón trỏ phủ lên trên má: "Nơi này bị bẩn rồi?"

Chân mày có chút nhíu lại, gương mặt này thêm chút nghi ngờ, lại càng lộ vẻ chân thật.

Đúng là người đẹp, gio tay nhắc chân đều phong lưu.

Phong lưu ở đây chính là phong tình cùng quyền rũ.

Mọi người không nên nghĩ sai ý nhé.

Mỹ nữ tuy đã thấy nhiều, có khí chất cũng không ít, nhưng vị mỹ nữ trước mắt này cho đến tận lúc này chính là người Hạ A Hoa cô khâm phục và yêu thích.

Mọi người có phải đang nghi ngờ vì cái gì mà A Hoa lại nói ra lời ấy hay không?

Cô ấy tiến lên một bước, "Chát" một cái bàn tay mềm mại không xương chọt khoác lên đầu vai của cô.

Thật ra thì đây không phải là khoác mà rõ ràng chính là một cú vỗ nặng nề, nếu không phải cô sớm có dự mưu, không chừng phải lui về phía sau lão đảo vài bước đấy.

"Tôi nói này, nhà của cô toàn là người xấu nên ghen tị sao?"

Ngón tay ngọc ở trên mặt cô bầu một cái rồi nói tiếp: "Tôi thật sự đẹp như vậy sao? Phản ứng của cô rất thú vị, tiếp tục giữ vững."

Giọng nói vẫn nhu hòa như cũ, nhưng lại lộ ra một chút cường tráng không thuộc về thực nữ đoan trang.

Thật ra thì cũng không thể sử dụng từ cường tráng để hình dung được, nhưng lại không biết nên nói như thế nào?

Mang một ít tư vị dịu dàng lẫn tức giận của đàn ông. . . . .

Đúng, cô sờ lên cằm, đối với suy nghĩ của mình mới vừa nghĩ ra rất lấy làm hài lòng.

"Cố Đại mỹ nữ, tôi thật sự rất yêu cô."

Cô theo đà ôm chầm lấy eo nhỏ nhắn của mỹ nữ, hít vào hương thơm đặc biệt trên người của cô ấy.

"Tôi không phải là đồ chơi của cô đâu."

Thân thể từ trong ngực cô đi ra, mỹ nữ vừa lôi kéo cô đi vừa nói: "Còn đầu heo bạo lực của nhà cô nữa. . . . . Ba người chơi trò chơi nhỏ, không có ý nghĩa."

Mỹ nữ liền tiếp đi qua các khách uống trà, cười ồ ồ vừa đứng điệu, ba phần khách khí, bảy phần chân thành.

Thật có phong cách chủ nhân.

Mà khi đó cô ấy lại cúi đầu nói với cô bằng giọng nói không hài hòa chút nào, cũng vừa vặn bị này nọ cười mông lung này che lại.

Nhưng người phụ nữ này tuyệt không có vẻ giả mù sa mửa.

Vô cùng tự nhiên.

Cái hay của cô ấy chính là ở chỗ này.

Cô nghĩ phụ nữ chân chính, nên như vậy.

Có khi hoạt bát, có khi lại an tĩnh ngoan hiền.

Đại tiểu thư Cố gia, chị của Cố Tích chính là như vậy.

Cô ấy tự xưng là Cố Đại, mặc dù tên gọi này có chút không thích hợp với một cô gái.

Chỉ là đặt ở trên người của cô ấy ngược lại vừa hợp lý vừa mâu thuẫn.

Cô biết Cố Đại từ lâu lắm rồi.

Cô ấy thích mặc quần vải thô màu đen, nhưng hôm nay bên ngoài áo sơ mi vàng nhạt viền tơ lụa là áo choàng đồ thảm, dưới chân đi giày vải thêu hoa.

Trông hơi khiêm tốn nhưng lại bắt mắt.

Cô cúi đầu nhìn lại mình, quần suông màu xanh lá cây, áo gió màu đen, so với cô gái ở trước mặt tất nhiên là kém hơn rất nhiều.

Chỉ là không có gì dễ tức giận cả, ai ở trước mặt thần tượng mà lại không tự ti chứ?

"Hôm nay thế nào lại rảnh rỗi như vậy? Trốn việc rồi hả?"

Chiều cao của Cố Đại cùng cô không sai biệt lắm, nhưng người ta là châu tròn ngọc sáng, cánh tay của cô vô tình chạm đến khuôn ngực của cô ấy, rất lớn rất mềm.

"Muốn uống trà chiều đã nên mới tới đây, trà hoa cúc và cookie, vừa lòng không?."

Cô cố ý cọ cọ thật là mềm.

"Lại sờ ngực, tôi thật hoài nghi dự vọng của cô chưa được thỏa mãn."

Mắt phượng hơi chếch, quăng tới trách cứ, thoáng nhìn một cái cả người liền run lên.

"Cố Đại à, cái người này già trẻ nam nữ đều xoi rồi, tùy tiện chộp lấy một người có thể làm ba của Dương Dương đi."

"Dương Dương nhà tôi nói nó có mẹ là đủ rồi, làm thế nào đây, thật ra thì tôi rất. . . . ."

Lối đi nhỏ có chút hẹp, cô cùng với Cố Đại sát lại gần nhau, cô ấy lại gần bên tai cô nhỏ giọng nói: "Trống rỗng."

"Ha ha ha. . . . ."

Cô rất không có lễ phép cười một tràng.

Tiếng cười phóng khoáng kia của cô làm cho các khách uống trà bàn luận xôn xao, quăng tới ánh mắt hỏi thăm.

Cô rũ mày xuống, con mắt ra chiều đắm chiêu suy nghĩ, ngón tay lại hung ác bấm lên người của cô gái đang cười khiêm tốn bên cạnh.

Cô ấy cố ý!

Cố ý phá hỏng hình tượng vốn đã không được thực nữ lắm của cô!

Cố Đại vô vị nhún vai, trong mắt hiện lên một mảnh chán động.

Người phụ nữ này đúng là họa thủy!

Cô lôi Cố Đại đi về phía trước, mới ngừng đầu, thật vừa đúng lúc, chạm phải một đôi mắt đầy mai mắt.

"Hừ!"

Chủ nhân của đôi mắt này đang hướng về phía cô hừ mũi tức giận, một giây kế tiếp lại nhìn người ở phía sau lưng cô với vẻ mặt đầy nhu thuận:

"Chú à, đã tới rồi sao, nhanh ngồi xuống đi."

Cố Đại lôi kéo lui sang bên cạnh, đồng thời đối với nói với ông chú đang đi tới cạnh bọn họ: "Chú tới rồi à."

Ông chú trung niên đang nhìn Vương Hiểu cùng Cố Đại cười cười, cũng không nói câu nào.

Đầu cũng cụp xuống, khiêm tốn mà chất phác.

"Chú à, cháu đã gọi trà Phở Nhị mà chú thích nhất rồi đây."

Vương Hiểu đứng lên, nghênh đón.

Không sai, người mới vừa hừ mũi tức giận đối với cô chính là Vương Hiểu.

Quên Vương Hiểu là ai sao?

Là đồng nghiệp của lão Hoắc, lần trước đã trách mắng A Hoa đấy.

"A Hiểu nửa tiếng trước gọi điện thoại cho cháu bảo ngâm trà Phở Nhị, chú à ngài có lộc ăn rồi."

Cố Đại đứng lúc chen vào nói, ông chú trung niên liền ngượng ngùng nói: "Quấy rầy rồi."

"Chú mỗi lần tới cũng quá khách khí rồi, được rồi, cháu cũng không quấy rầy nữa."

Cố Đại kéo cô đang muốn xoay người, thì ánh mắt của ông chú kia đột nhiên rơi vào trên người cô, một giây kế tiếp liền không rời ra.

Ánh mắt kia đầu tiên mang theo vài tia nghi ngờ, tiếp theo kinh ngạc, cuối cùng cũng là tiếc nuối.

Cô âm thầm rũ rèm mắt xuống, đảo mắt lần nữa ngẩng đầu lên vẫn thấy đó là một khuôn mặt xa lạ.

Cô có thể xác định, cô không quen ông ta.

Chỉ là nhìn kỹ, giống như trên mặt ông ta có chút cảm giác quen thuộc.

Nhưng ông chú này vì sao lại nhìn cô với vẻ mặt như bị táo bón hoặc là như cô thiếu nợ ông ta rất nhiều tiền như vậy?

Cô mờ mịt nhìn lại ông ta, cánh tay trái thấy căng thẳng, thì ra là Cố Đại đang kéo cô đi.

Cô liền phục hồi lại tinh thần, lễ phép gật đầu chào rồi đuổi theo bước chân của Cố Đại.

"Sao đi không tới đây?"

"Bà ấy đi mua thức ăn, để buổi tối mời cháu đến ăn cơm."

.....

Đối thoại của Vương Hiểu và ông chú kia xa dần, mà sau lưng cô, như có một ánh mắt nhìn rất chăm chú.

"Trà hoa cúc và cookie đây."

Cố Đại đem đồ để trước mặt của cô, ngồi xuống ghế đối diện, dựa vào ghế sofa nhắm mắt lại.

Cô tự mình rót trà, nâng lên khẽ hít hà: "Thật là thơm."

Uống một hớp lớn lại ăn một miếng cookie, thoải mái than thở một tiếng.

Cố Đại đột nhiên mở mắt ra, nhìn chòng chọc vào cô hồi lâu mới nói: "Cô rất dễ dàng thỏa mãn."

Cô cắn thêm một miếng cookie socola, tận hưởng lạc thú trước mắt, có gì không tốt chứ?

Cô lại rót trà vào một cốc khác, đưa đến cho Cố Đại: "Vương Hiểu và cô quan hệ rất tốt nhỉ."

"Chúng tôi ở trong cùng một đại viện, từ khi đi nhà trẻ đã bắt đầu học cùng một lớp, cô nói có quen hay không?"

"Tôi với cô rất quen đúng không?"

"Cô chính là vợ của đại ca của em trai tôi, gọi tắt một tiếng là chị dâu, tôi mặc dù không đi theo gọi một tiếng chị dâu, nhưng mà vẫn nên kính trọng cô."

Bà vai không chịu được liền run lên, "Kính trọng" thật đúng là không dám nhận.

Chỉ là cô nàng này rất hợp với khẩu vị của cô.

Cô lại nhấp một ngụm trà nói: "Nhưng Vương Hiểu lại coi tôi là tình địch của cô ta, như vậy thì cô sẽ đứng trên lập trường như thế nào?"

"Tôi không có lập trường, quan hệ tình cảm rối rắm của các người cùng tôi có quan hệ gì đâu chứ?"

Được lắm, câu trả lời quả là rất tốt.

Cô rất hài lòng.

Tiếp tục uống trà hoa cúc và ăn bánh bích quy.

Ba bốn giờ chiều, ánh mặt trời bên ngoài bị bồn hoa um tùm chặn lại một phần.

Chỉ còn sót lại vài tia xuyên qua lá cây chiếu lên trên mặt bàn.

Không khí đang tốt như vậy, lại bị giọng nói phá tan: "Hạ Sơn Chi, cô có biết ông ấy là ai không?"

Câu hỏi vừa điên cuồng vừa không giải thích được, ý của chị ta là gì chứ?

Thật ra thì đối với Vương Hiểu, nói ghét thì cũng không phải, chỉ là cũng không có cảm tình mà thôi.

Dù sao đối tình yêu của chị ta dành cho lão Hoắc, lần nào cũng đều biểu hiện trắng trợn ở trước mặt cô.

Cô cũng không phải là tiên nữ, không thể không nhìn thấy sự tồn tại của chị ta.

Tựa như giờ phút này, cô cũng không thể lựa chọn không để ý đến chị ta được.

Bởi vì chị ta lại tiếp tục nói: "Ông ấy là cha của Quý Quân."

Phần 2:

Gì chứ?

Cô rót cầm.

Trong mắt cô hiện lên kinh ngạc rất làm thỏa mãn dụng ý của chị ta, trông mặt chị ta bây giờ thật là hả hê.

Cô nhún nhún vai, ngửa đầu: "Cho nên? Chị muốn nói đến cái gì?"

Kinh ngạc trong mắt của cô cũng không duy trì bao lâu, hoặc là thấy cô không có vấn đề gì nên đã làm cho chị ta tức giận.

Chị ta cười nhạt một tiếng: "A, cô cũng không qua chào hỏi sao? Tám năm tình cảm đi đâu rồi, nói thế nào thì bất kỳ chuyện thân mật gì mà các người chẳng làm rồi."

Mắt của cô giật giật, còn chưa kịp nữa phản bác, Cố Đại nhắm mắt dường như chợt mở miệng: "A Hiểu, lời này của cô quá đáng rồi đấy."

"Muốn nói chuyện thay cô ta sao?"

Vương Hiểu đặt một tay lên bàn, cúi người, từ trên cao nhìn xuống nói: "Tôi đã nghĩ nhưng không thể hiểu nổi, Hạ Sơn Chi có sức quyến rũ gì mà mỗi một người đều vây quanh cô như vậy. Ngay cả Cố đại tiểu thư cực kỳ lạnh lùng của chúng ta cũng thay cô làm thuyết khách. Hạ Sơn Chi, cô thật sự cả nam lẫn nữ đều chơi nữa à?"

Cái tay của Vương Hiểu nắm chặt cảm cô nâng lên: "Dạy cho chị đây một chút, cô làm như thế nào mà được như thế? Giả bộ đáng yêu, giả bộ vô tội, hay là giả bộ đáng thương?"

Cầm thấy đau, cô nghiêng đầu, nhưng cũng không làm cho chị ta buông tay.

Phải cộng thêm một cánh tay, mới tránh ra được.

Cô vuốt vuốt cảm, uống một hớp trà thơm giọng, rồi mới nói: "Ngụy trang sẽ bị sét đánh, cho nên người quen thuộc của tôi đều biết, tôi không bao giờ giả bộ. Không tin cứ hỏi Cố Đại, hoặc là có thể hỏi lão Hoắc một chút? Tôi cũng không ngại."

Cô tiếp tục uống trà, chăm chú nhìn Vương Hiểu.

Sắc mặt của chị ta vốn không tốt lại đen đi vài phần, thở hổn hển.

"Ha ha ha. . . . ."

"Cười cái rắm!"

Mắt của Vương Hiểu như dao liếc qua, nhìn Cố Đại đang ôm cánh tay cười ngát: "Còn cười nữa tôi sẽ đập cho cô xuống đất!"

Cố Đại nào phải là người chịu người khác uy hiếp, có thể là sợ sắc mặt như gan heo của Vương Hiểu lại chết bất đắc kỳ tử, cho nên trong nháy mắt liền thu hồi nụ cười lại: "A Hiểu à, cô không phải là đối thủ của cô ấy đâu. Thôi đi, bọn tôi sẽ giúp cô dạy dỗ cô ấy, cô cứ bồi chú Quý uống trà đi, hôm nay tôi sẽ mời."

Cô nghe xong lời này, dĩ nhiên là hồi hộp, liếc thấy ánh mắt giết người của Vương Hiểu, chỉ đành phải che miệng lại cúi đầu, cười trộm.

Ánh mắt của Vương Hiểu xuyên giữa cô cùng với Cố Đại, một lát sau lão nhân gia rút cuộc cũng hạ hỏa.

Rồi lại ở trên cao nhìn xuống nói với cô: "Hạ Sơn Chi, cô có biết Hoắc Sở kiệt tại sao lại chưa bao giờ phản bác tôi không? Tôi trách mắng cô, anh ấy cũng tựa như mất đi thính giác. Chẳng lẽ cô không cảm thấy kỳ quái, người đàn ông cường thế như vậy lại để cho tôi khi dễ cô hay sao chứ?"

Vương Hiểu gây sự, khí thế dâng lên cuộn cuộn.

Ở trong góc vắng vẻ này, gương cung bật kiếm.

"Tôi rất ngạc nhiên."

Cô thành thật trả lời.

Những lời Vương Hiểu vừa nói, từng chữ từng câu đều gõ đến đáy lòng của cô.

Cho nên cô liền hỏi: "Nhưng cô sẽ nói cho tôi sao? Cô nhất định là không biết. Không phải cái cô muốn chính là nhìn thấy vẻ sứt ruột của tôi hay sao?"

"Bây giờ nhìn thấy rồi, đã hài lòng chưa."

Cô liền vuốt tay, dứt khoát ngã người lên sofa.

Giờ phút này cô đang bắt lực, chán chường, ảo não.

Nhưng Vương Hiểu, vì sao trên mặt chị ta lại tuyệt không hài lòng?

Vương Hiểu bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt trở nên rất nhạt, không nói được là ý vị gì.

Cuối cùng, rốt cuộc lại ném ra một câu: "Thật không biết, cô là loại phụ nữ gì."

Sau đó, phất tay áo rời đi.

Con đường Vương Hiểu đi tới, là chỗ người đàn ông trung niên kia.

Cả người của ông ấy vẫn hèn mọn như cũ, chưa thậm ý nhìn cô dài đến một giây đồng hồ.

Ông ta cùng với Vương Hiểu xoay người, đằng sau vạt áo trắng tinh kia, chỉ một cái chớp mắt, đâm cô xuống.

Thì ra ông ấy chính là cha của anh ta.

Tám năm sau cô mới biết, anh ta còn có một người cha.

Mà ông ấy cũng đã già rồi, lưng cũng đã còng, gối đã mỏi.

Lần nữa nâng tách trà lên, tâm tình phập phồng.

"Bọn họ uống trà cùng nhau không phải trùng hợp thôi chứ."

"Không phải."

"Các người đều có chuyện gạt tôi có đúng hay không?"

"Chắc vậy. . . .cứ xem như thế đi."

"Vương Hiểu mặc dù tức giận, nhưng chị ta lại không hề nói gì, có phải là các người cũng đã đồng ý im lặng hay không?"

"Tôi cũng chưa từng hứa hẹn với bất luận kẻ nào cả."

"Như vậy thì Cố Đại, kể cho tôi nghe chuyện cũ thôi."

Cô đặt ly trà xuống, đặt tay lên mu bàn tay của cô ấy, đầy khăn cầu.

Đúng vậy, thật sự là khăn cầu.

Trong mắt Thần Thần lóe lên, Cố Tích còn cố ý tiết lộ, Quý Quân thì thử dò xét, còn sự phẫn nộ của Vương Hiểu, nguyên nhân là ở nơi nào?

Khởi điểm chỉ có một thôi.

Cô hiện tại đang khăn cầu Cố Đại, nói cho cô biết, về chuyện mà cô không biết.

"Ngày trước có một bé trai, tạm thời gọi là A. Gia cảnh của A bần hàn, cha thì lại đi tù."

"A vô cùng tự ti, tự ti vì mình ở tầng lớp thấp kém, nên rất cố gắng phấn đấu."

"A yêu một cô gái gọi là B đã theo đuổi mình suốt một năm rưỡi, bọn họ ở cùng một chỗ với nhau, A tuy nghèo nhưng rất hạnh phúc."

"Cha của A sắp được ra tù, A vừa vui mừng lại vừa thất thểu."

"Cha của A dưới sự giúp đỡ của bạn bè làm nghề lái xe taxi, người một nhà này rốt cuộc cũng khổ tận cam lai rồi."

"Bùm, cuộc sống lại cố tình gây nên sự cố không để cho người khác được hạnh phúc, cha của A đâm phải con gái C của quan lớn."

"C từ đó không thể sinh con, trọng thương, nằm trên giường bệnh suốt ba tháng."

"Dưới con nóng giận quan lớn muốn cha của A phải ngồi tù, một nhà mới được đoàn tụ lại bị vỡ nát."

"Mẹ của A mỗi ngày đều kiên trì đưa canh đến bệnh viện, mặc dù mỗi lần đều bị quan lớn kia ném ra, nhưng bà ta không hề từ bỏ."

"Cứu tinh tới. Mẹ của A trong một lần tới bệnh viện, cô gái C chưa bao giờ cười với ai, lại cười với một người thanh niên cao to là D."

"Mẹ của A ngẫu nhiên biết được, D chính là anh hàng xóm của cô gái B cũng chính là bạn gái của A."

"Mẹ của A đang định cùng B thương lượng, thì không ngờ thanh niên D kia chủ động đi tới, nói rằng anh ta có thể giúp một tay."

"Điều kiện tiên quyết chính là con trai của bà ta phải rời khỏi cô em hàng xóm của mình."

"Thì ra là từ trong miệng cô, chuyện mà Hoắc Sở Kiệt làm, chỉ gói gọn trong mười chữ ngắn ngủn kia mà thôi."

Giọng nói không nhu hòa trầm ngâm Cố Đại, mà chứa đầy oán giận cùng với bi ai.

Người đó chính là Vương Hiểu, đáng ra đã đi mà giờ lại quay lại.

Giờ khắc này, ánh đèn hình như cũng tối đi mấy phần.

Cô giống như không nhìn thấy rõ mặt của Vương Hiểu, có một màn âm u ở nơi đó ngăn trở tầm mắt của cô.

Thật là CMN buồn bực.

Cô không biết là buồn bực vì chính bản thân mình, hay còn là vì lão Hoắc của ba năm trước đây.

A. Tiên sinh, Quý Quân.

B. Tiểu thư, Hạ Sơn Chi.

C. Tiểu thư, Vương Hiểu.

D. Tiên sinh, Hoắc Sở Kiệt.

"Anh ấy đã mở miệng cầu xin ba tôi, mới nói được mấy câu, ba tôi đuổi ra ngoài cửa. Phải biết rằng, ba tôi vẫn thật thích anh ấy."

"Anh ấy cũng thật có khả năng, tìm tới chú Cổ và ông nội của Dương Dương."

Vương Hiểu cũng không còn khí thế bức người như một khắc trước nữa mà ngược lại giữ cô thật chặt...khiến cô không thể động đậy.

"Chủ yếu vẫn là do A Hiểu khuyên chú Vương đi."

Cổ tiểu thư nhắc đến chuyện xưa liền tuyên bố một câu như vậy.

"Cám ơn cô."

Lời này là cô nói sao?

Nói ra khỏi miệng mới phát giác được thật là tức cười.

"Cám ơn tôi, ha ha. . . . . Đây là câu nói buồn cười nhất mà tôi từng nghe."

Thì ra là Vương Hiểu, và cô cùng nói.

Tiếng cười cuồng điên chưa ngoa vang vọng ở phòng trà, làm cho người khác thật hiếu kì.

Chị ta lại hung dữ nhìn sát lại Hạ Sơn Chi: "Cám ơn tôi cái gì? Cám ơn tôi đã phá tan mối tình đầu khắc cốt ghi tâm của cô?"

"Hay là cám ơn tôi đã giúp anh ấy làm áo cưới không công?"

Dưới ánh mắt hung ác của chị ta, cô chỉ biết há hốc mồm cứng lưỡi.

Cô còn có thể nói gì đây?

Cô còn có thể nói cái gì?

Bất luận cô nói cái gì, cũng đều sai cả.

Cảm giác bị thương đang dâng đầy lên hận ý trong mắt Vương Hiểu.

Chị ta hận cô, đúng vậy.

Chỉ là cô, cũng không biết ai là người sai ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tình cũ phục chấy

"Hạ tiểu thư, thật ra thì cô không cần phải áy náy đâu."

Ánh trời chiều trên mặt bàn đã biến mất, khi cô ngẩng đầu Vương Hiểu không biết đã đi từ lúc nào.

Mà Cổ Đại đang cười như có như không nhìn cô, sâu thẳm trong đáy mắt lại có mấy phần nghiêm túc.

"Cố tiểu thư, thật ra thì tôi lại không hề áy náy."

Cố Đại lại rót đầy nước trà vào trong cốc của cô, mấy bông cúc vàng ở trôi lơ lửng trong nước trà trong vắt.

Tựa như nhân tình thế thái vậy, chìm nổi bất ngờ, nhưng cũng may cuối cùng vẫn lắng đọng lại.

Cô chỉ chỉ vào ngực nói: "Nơi này, có chút buồn bực thôi."

Đúng vậy a, có có cái gì để mà áy náy chứ, tất cả bọn họ đều tự nguyện đánh đổi mất mát gì tới cô chứ?

Chỉ là Hoắc sở kiệt, anh. . . . .

Mà cô thì chỉ cảm thấy trong lòng buồn bực mà thôi.

"A Hiểu mặc dù bề ngoài tạo cho người ta cảm giác bức nhân nhưng cũng không có ý xấu. Nguyên nhân vụ tai nạn xe cộ kia là do cô ta say rượu mà ngọn nguồn của việc say rượu hình như. . . . ."

"Tôi biết, là do yêu phải một người không yêu mình" cô uống một hơi canh sạch cốc trà, giọng nói có chút khàn khàn: "Tôi cũng không phải là người không biết suy nghĩ?"

"Thật ra thì cô là người vô tội nhất, " Cố Đại thoáng nghiêng về phía cô, hàng mi lá liễu khẽ cong: "Nhưng ai bảo có một người đàn ông yêu cô như vậy chứ? Nói thật, đến tôi cũng còn thấy ghen tỵ với cô đấy."

Cố Đại trong nháy mắt lại trở lại với bản tính cọt nhả vốn có, làm cho bộ mặt vốn cứng nhắc của cô rốt cuộc cũng thả lỏng: "Vậy có nên tạo thành thói quen, học hưởng thụ cảm giác ưu việt khi bị ghen tỵ là như thế nào?"

"Bin-go, nói thật, lối tư duy ngược như vậy cũng là chuyện tốt."

"Tôi cũng lười phải nói thật với cô" Nói xong liền đứng lên, hất tóc ra đằng sau: "Tiện thể cô cũng trả hóa đơn giúp tôi đi, Cố tiểu thư!"

"Này, không mang theo trà phách lối mà uống luôn thể đi!"

Cô giờ tay ra phía sau vẫy vẫy, vênh mặt lên đi ra khỏi "Tây Cát".

Ba ngày sau, sáu giờ ba mươi phút theo giờ Bắc Kinh, tại "Xuân Mãn lâu".

Tên gọi "Xuân Mãn lâu" này tạo cho người nghe một loại ảo giác, quá "Hài hòa" theo bản năng sẽ nghĩ đến hai chữ — thanh lâu.

Tháng ba vẫn còn vương vấn hương xuân, các mỹ nữ như mây vô cùng quyến rũ liên tục xuất hiện?

Thật ra thì người ta kinh doanh chính đáng hợp pháp, chi bán đồ ăn, mùi vị tốt, hoàn cảnh tốt, phục vụ cũng tốt nốt.

Nói thật, cái tên này vẫn là do cô khởi xướng.

Ha ha, có phải rất ngạc nhiên hay không ?

Người như Hạ Sơn Chi cô sao lại có quan hệ với nơi này được chứ?

Khi cô chuẩn bị tốt nghiệp đại học, lão Hoắc đã từng hỏi cô nếu mở nhà hàng sẽ lấy tên là gì, khi đó cô đang bị ám ảnh bởi tiểu thuyết xuyên không nên liền bật ra ba chữ: "Xuân Mãn lâu" này.

Cô làm sao biết được, lời nói của mình, trong nháy mắt, lại xuất hiện trên bảng vàng sáng chói như vậy chứ.

Mà lúc này, cô đang ngửa đầu ngắm ba chữ "Xuân Mãn lâu" kia.

"Chị, phong cách như thế này, chị thật tính toán muốn đồ máu rồi hả ?"

Tiểu Ly tiền gần đến, mắt tỏa sáng lấp lánh nói, cô liền vỗ ngực một cái: "Bạn bè cả, có giảm giá."

Tổng Thần ngay sau đó liếc sang, mắt chứa đầy thâm ý, cô quay lại cười với cô ấy một tiếng.

Nhưng không được quá tự nhiên.

Đây cũng là lần đầu tiên cô mang đồng nghiệp tới "Xuân Mãn lâu" này.

Trừ Tổng Thần, trong đám bạn bè hiếm có người nào biết, cô chính là một trong những cổ đông của nhà hàng này.

Đĩ nhiên, điều này phải sau khi sống cùng với lão Hoắc cô mới biết, cổ đồng chính là cô và Cố Đại.

Tình cảm của Hoắc Sở Kiệt luôn mãnh liệt như sóng lớn ập tới, làm cho cô không có cách nào cự tuyệt, vô lực cự tuyệt.

Quản lý đại sảnh là Trình Sinh rất đúng tiêu chuẩn đi ra đón khách, bước chân hơi ngập ngừng một chút rồi mới đi ra: "Chị dâu đã đến."

Quả nhiên là đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh, ánh mắt cô vừa bắn qua thì cậu ta liền đổi cách xưng hô.

Bình thường khi cô cùng với Tống Thần đến đây, cậu ta vẫn luôn chân chó, trái một câu"Bà chủ", phải một câu"Bà chủ".

Cô vội tươi cười, tặng cho cậu ta một ánh mắt tán thưởng: "Còn phòng không? Tôi vừa từ chức để sinh con nên mời các đồng nghiệp đến đây ăn cơm."

"À, vâng?"

Trình Sinh thở nhẹ ra, trong nháy mắt sắc mặt lại khôi phục như bình thường: "Vẫn còn."

Cô không thể không cảm thán, làm nghề phục vụ thật không dễ chút nào!

Chờ Quý Quân đỗ xe xong, Trình Sinh dẫn bọn cô đi một phòng dự bị.

"Chị Hạ, cửa này cùng tên với chị đấy."

Đứa bé Tiểu Ly này vẫn bất quáí như thế, chỉ vào những chữ vàng được chạm trổ trên cánh cửa phòng màu đỏ sậm, hô to gọi nhỏ.

Ba chữ "Hoa sơn chi" viết theo kiểu thường để cho cô phải lau mồ hôi vì kích động, Tống Thần vẫn nhanh hơn một bước liền giải thích: "Trùng hợp, trùng hợp."

Cô ném ánh mắt cảm kích nhìn qua, sau lưng lại phát ra một câu nói nhàn nhạt: "Thật đúng là rất khéo . . . . ."

Anh ta nói đến đó bỗng nhiên dừng lại, vui vẻ của mọi người theo đó mà chậm lại.

Cô liền xoay người, nhìn thẳng thăm: "Quả thật là rất khéo."

Cô nhú nhú mày, mặt của Quý Quân cũng căng ra, chân mày chau lại, môi mím chặt khẽ nhếch: "Thì ra là như vậy."

Đôi mắt kia đối với đàn ông mà nói vô cùng thanh tú , đôi mắt tò ra thật hứng thú nhìn cô vài giây sau đó mới thu lại.

Trên thực tế, trong lúc xây dựng, thì gian phòng này chính là phòng để dự bị mà thôi, mà ba chữ "Hoa sơn chi" xuất phát từ tay nghề của đại thúc có chấp nhà cô.

Mà trong mắt Quý Quân chứa đầy thâm ý, nhưng cùng cô có quan hệ gì đâu?

"Đứng mãi ở cửa làm gì, mau vào thôi!" Tống Thần đẩy đẩy chị Trần, lại lôi kéo tiểu Ly, rồi quay sang nói với Trình Sinh: "Có đồ gì ngon, mau mang lên đây."

Chuyến đi này cộng thêm một tổ khác của phòng kế hoạch cùng với Quý Quân, có khoảng mười một người.

Người ngồi đầy một bàn, Trình Sinh đến rót trà cho bọn họ mới rời khỏi đó.

Cô chỉ chỉ vào thực đơn mà nhân viên phục vụ đưa tới nói với mọi người: "Để người ta đợi cũng mệt mỏi, mọi người nhanh gọi món đi."

Tống Thần cũng đi theo nói: "Món nào đắt nhất ở đây, bình thường không dám ăn, bây giờ phải ăn cho đã thèm. Dù sao chị Hạ đây cũng có người nuôi mà."

"Tôi muốn trân châu tổ yến."

"Tôi muốn ba ba hấp."

"Tôi muốn cua đồng."

"Tôi muốn một bát vây cá."

Mọi người sung sướng gọi món ăn, quả nhiên là miệng to vừa mở, hai cánh tay của cô liền bắt chéo ở trước ngực: "Từ từ...!"

Rốt cuộc mới tạm thời chế ngự được cơn hưng phấn của đám Vampire chuyên hút máu loài người này.

Cô háng giọng, nói với cô em xinh đẹp: "Cho chị một đĩa. . . . . Rau cải xào."

Tay của cô bé chợt dừng lại, cảm thiếu chút nữa rớt xuống.

Cô phúc hậu vỗ vỗ cô ấy: "Ăn uống thanh đạm đối với cơ thể vẫn tốt hơn."

Mọi người đều đồng loạt khinh bỉ cô: "Cắt!"

"Thêm bát canh hạt sen hầm nấm tuyết, có người thích món này."

Lời này do cô em kia nói, lúc này Quý Quân lại quay sang nhìn cô.

Giống như giọng nói trùng điệp trong trí nhớ không giống với giọng trầm thấp của lão Hoắc, giọng nói kia là giọng trung cao, có một chút tư vị của hương lúa dưới ánh mặt trời.

Đây chẳng qua chỉ là tư vị trong trí nhớ mà thôi.

Ánh mắt của Quý Quân vẫn đang dõi theo cô mặc dù bình thân không có sóng, mặc dù mọi người vẫn đang nhốn nháo ồn ào, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu cùng rất hiếu kỳ chiếu lên người của cô.

Cô thật không thích như vậy.

Cô liền trừng Quý Quân một cái, tựa hồ như đang trách: "Trí nhớ của bạn học cũ thật là tốt, tôi nay phải ăn nhiều chút, đừng có làm khách."

Cô liền kéo cô em kia qua nói: "Thêm một đĩa 'cá Tráp sốt ngũ liễu', boss mới rất thích món này."

Liền trả lễ lại.

Sau đó cô liền gạt đầu với mọi người: "Mọi người cứ trò chuyện đi, tôi đi ra ngoài gọi điện thoại một chút."

Sau đó liền đi ra cửa, bước đến góc cuối của dãy hành lang.

Chỗ rẽ ở đó có một cửa sổ nhỏ, vừa mở ra, gió lạnh đã đập vào mặt.

Nhà hàng này được xây cạnh bờ sông, nơi này có tầm nhìn thật tốt: dưới ngọn đèn rực rỡ sáng chói, mặt sông là cả một khoảng không đen nhánh, xa xa còn có du thuyền treo đầy lồng đèn chậm rãi phiêu dạt.

Lòng của cô theo ánh đèn của nó lóe sáng một chút, lay động, lay động.

Giờ khắc này, cô bỗng nhiên thấy nhớ Hoắc Sở Kiệt vô cùng.

Không chần chờ liền lấy điện thoại di động ra, nhưng máy của anh vẫn đang tắt.

Buổi trưa khi cô gọi điện thoại muốn nói cho anh biết chuyện mình từ chức nhưng anh đã tắt máy.

Vốn muốn cho anh vui mừng một chút, ai biết được, người tính không bằng trời tính.

Cô lại gọi cho Cố Tích, thế nhưng cậu ta cũng tắt máy.

Đầu bên kia vang lên một tiếng "Dinh", "Tiểu Tam" là cô không chịu nổi gánh nặng, cũng liền cúp máy.

Hai người này. . . . . Không phải là gặp phải chuyện gì rồi chứ.

Mí mắt tự nhiên lại giật giật mấy cái, còn nhịp tim thì đang đập vượt quá tiêu chuẩn rồi.

Cô tựa vào lan can cửa sổ, phiền não thở dài.

"Sao thế? Một mình ở đây than thở gì chứ?"

Sóng lưng của cô chợt lạnh, dây thần kinh tự động căng lên.

"Buông tay."

Bàn tay đang choàng qua eo cô chậm rãi rút lại.

Cô liền xoay người, dịch sang bên cạnh một bước: "Quý quân, lời của tôi nói anh không để vào đầu sao?"

Anh ta liền nhướng mày, còn cô thì lại cười lên: "Không thích tôi nói theo kiểu như vậy sao? Hay cảm thấy tôi là thứ con gái lưu manh, không đáng hoàng? ."

"À, mà thực ra tôi vốn không phải là loại phụ nữ đàng hoàng rồi."

Đôi mày của anh ta nhũn càng sâu hơn, một lát sau mới nói: "Trước kia em không như thế?"

"A, Trước kia? Trước kia là vì muốn tạo ấn tượng tốt với anh nên tôi cố ý giả bộ dịu dàng, hiền thực. Ai ngờ được lại phải giả vờ đến tám năm, cũng đã thành quen rồi."

"Cho nên em làm như thế bởi vì em yêu anh, có đúng hay không?"

Quý Quân tiến lên một bước, nắm tay của cô lại, giữ chặt eo của cô.

Không biết có phải là cô đang ảo giác hay không mà trong lời nói của anh ta hình như chứa đầy van xin và hi vọng.

Cô lại nghĩ đến ông chủ trung niên tóc hoa râm kia, nghĩ đến lý do đó của Quý Quân, trái tim nhất thời lo sợ.

Nhưng khi nói ra khỏi lại không phải tốt đẹp gì: "Quý Quân, anh cần gì phải như vậy chứ."

"Thật ra thì trong lòng anh cũng rất rõ ràng, bất luận là như thế nào, hai chúng ta cũng không thể có kết quả."

Cô giãy dụa, cố gắng từ trong ngực anh ta thoát ra, thế nhưng anh ta lại càng ôm cô chặt hơn.

"Anh không hiểu, Hạ Sơn Chi" mặt của anh ta tiến lại gần cô, ánh mắt tối sầm lại: "Anh chỉ biết, anh yêu em, anh muốn ở cùng với em."

Nói xong mặt của anh ta lại sát thêm một chút, chuẩn bị hôn lên môi cô.

Tự đứng lại thấy buồn nôn, cô lập tức nghiêng đầu, hoang mang mơ hồ, chợt nâng đầu gối lên húc vào bụng của anh ta

Bàn tay dùng hết sức đẩy ra: "Quý Quân, anh như vậy, tôi thấy rất phiền. Đừng để cho tôi phải ghét anh."

Lạnh lùng trong mắt cô làm cho anh ta sợ hãi, không dám làm thêm hành động gì chỉ tựa vào vách tường đối diện, lẳng lặng nhìn cô.

"Anh không buông tay được, Sơn Chi, chỉ cần vừa nhắm mắt, thì trong đầu anh cũng chỉ có em."

"Anh bảo anh phải làm thế nào?"

"Em chỉ cho anh phải làm cách nào để quên em đi."

Cô xoay người, dựa vào cửa sổ, gió ở bờ song thổi tới tấp vào mặt, mang đến chút tươi mát.

Mà ánh mắt ở sau lưng như một cái gai đâm vào lưng vậy.

Lời độc ác cũng đã nói, nhẹ nhàng cũng đã nói, nhưng sao Quý Quân lại như cao dần, dính chặt không buông thế này chứ?

"Ha ha."

Trong bầu không khí như vậy làm cô không nhìn được cười, từ cười khẽ biến thành cười to, đến nỗi không kịp thở nữa.

Cô cũng không biết tại sao mình lại cười.

Chỉ cảm thấy rất buồn cười mà thôi, cuộc sống thật con mẹ nó trên người, mang con người ta đùa bỡn ở trong lòng bàn tay.

Tình cảm của mình, tín ngưỡng của mình, trong nháy mắt liền bị nó phá hủy.

Cười cười, cười ra nước mắt.

"Anh buồn cười như vậy sao?"

Quý Quân tiến lên vịn vào vai cô, vỗ vỗ vào lưng để cho cô dễ thở.

Bụng của cô đau quặn lại nhưng ngoài miệng lại không nhìn được cười, cũng không có để ý Quý Quân đang ở gần mình như vậy, đứt quãng nói: "Anh. . . . . Thay đổi. . . . . Trước kia nếu. . . . . người khác cự tuyệt. . . . . anh tuyệt đối sẽ không dây dưa. . . . . Hiện tại thì thế nào. . . . . giống y như. . . . . keo dán. . . . . dính chặt. . . . . Tôi. . . . . Đây?"

"Cao dần, Hạ Sơn Chi, thế mà em. . . . ."

Quý quân nghiêng chặt răng, trong mắt cố ý lộ ra giận dữ: "Em có dám lặp lại lần nữa không?"

Anh ta nửa ôm vai của cô, uy hiếp cô...nhưng bụng cô vừa tức vừa đau căn bản không để uy hiếp kia vào mắt.

Ngược lại hình như xuyên qua đôi mắt to kia mà nhìn thấy sự chua xót, bất đắc dĩ, sự do dự, mâu thuẫn lẫn tự trách cùng tự ti của anh ta.

Cho dù cô hiện tại không yêu anh ta nữa, nhưng cũng không phải là động vật máu lạnh.

Giờ khắc này, hãy để cho bọn họ tưởng nhớ lại mà thôi.

Đếm ngược sáu mươi giây, sáu mươi giây sau, cô sẽ không để cho mình cùng với người này thân mật như vậy nữa.

Thời gian một giây lại một giây trôi qua, hơi thở của Quý Quân đã đến rất gần, mùi nước hoa đặc trưng bay vào trong mũi của cô.

Trái tim liền hốt hoảng, không dám nhìn vào đôi mắt sáng đầy chờ mong kia nên liền cúi đầu nói: "Đây là lần cuối cùng, Quý Quân, ba mươi lăm giây sau, tạm biệt."

Tay của Quý Quân liền run lên, sau đó liền dùng sức muốn ôm cô thật chặt.

Phía sau bọn họ lại vang lên một giọng nói mỉa mai: "Tình cũ phục chấy, hình như chọn sai địa điểm rồi!"

"Đoàng" đầu của cô như nổ tung, lần này chết chắc rồi.

Mặc dù toàn thân phát run, mãnh lực đẩy Quý Quân ra tránh sang bên cạnh.

Mặc dù bị bắt tại trận, nhưng thái độ nhận sai vẫn luôn tốt hơn.

Sắc mặt thay đổi liên tục, đang muốn xoay người, lại nghe một tiếng "Bốp" thật lớn, sau đó là một tiếng kêu rên.

"Hoắc Sờ Kiệt, thế mà là đàn ông sao, lại đi đánh lén như vậy!"

Thật đáng thương cho Quý Quân, người ngã ngựa đổ, đầu rạp xuống đất.

Mồ hôi lạnh chảy ra như mưa, tăng đột lại từng đợt.

Lão Hoắc căn bản không thèm nhìn cô, ngồi xổm xuống, một tay ngăn chặn đầu gối của Quý Quân, một tay nắm được cổ của anh ta: "Tôi đã nói rồi, sẽ cho cậu một bài học!"

Ngón tay của lão Hoắc bấm vào rất sâu, mặt của Quý Quân liền đỏ bừng, hô hấp trở nên dồn dập: "Son chi, mới vừa ở đây. . . . . Trong ngực. . . . . tôi. . ."

Cô thật muốn đập đầu mà chết, Quý Quân, anh ta còn không biết thủ đoạn lão Hoắc hay sao.

Cơ hồ khi Quý Quân nặn ra hai chữ "Trong ngực" này thì ngón tay của lão Hoắc liền căng thẳng, gân xanh trên mu bàn tay đều nổi hẳn lên.

Mặt của Quý Quân biến thành màu đỏ, cổ hơi dựng ngược lên, hô hấp nặng nề mà chậm chạp, con ngươi từ từ trợn trừng, nhưng miệng vẫn rất quật cường: "Tôi cũng không tin. . . . . anh dám. . . . . Coi thường luật pháp. . . . . Giết. . . . ."

Cô vội ngồi xổm xuống, lúi lúi kéo kéo một cái tay khác của lão Hoắc rồi rống lên với Quý Quân: "Anh nói linh tinh gì vậy!"

Rồi lại quát lão Hoắc: "Này, anh điên rồi sao!"

Lão Hoắc nghiêng đầu, rút cuộc cũng đưa mắt nhìn cô, lạnh lẽo khiếp người, một nửa gương mặt bị che đi càng thêm quyết tuyệt.

Cô không khỏi rung mình một cái, run rẩy nói: "Hoắc Sờ Kiệt, em không cho phép anh tri pháp mà lại phạm pháp! Nếu anh vẫn còn yêu em thì mau thả tay ra!"

Cuối cùng liền rõ ràng nói ra một câu, ánh mắt lão Hoắc chợt lóe, cô ngang nhiên xông đến nâng mặt của anh lên.

Lấy răng của mình cắn lên đôi môi đang mím chặt của anh, môi của anh thật là lạnh không khác với dự đoán của cô.

Cô hung hăng hút mút lấy, rốt cuộc cũng nếm ra, đầu lưỡi của cô thuận thế đi vào, trong miệng anh vẫn còn phảng phất mùi của kem đánh răng.

Đầu lưỡi của cô cố ý làm cho anh vui lòng, vây quanh lượn vòng.

Đèn trên tường âm thầm chiếu lên trên mặt anh, chân mày rí rắm lúc này mới chậm rãi giãn ra.

Cô kéo tay của anh, kéo anh đứng lên, ghé vào tai nói nhỏ: "Chúng ta vào phòng nghỉ ngơi nhé."

Lão Hoắc hừ một tiếng, liếc xéo năm ngón tay đang đặt ở trước ngực của mình: "Em vì cậu ta?"

Quý Quân nằm ở trên mặt thảm thờ hồn hển, ánh mắt níu chặt lấy cô, hận ý và lạnh lùng dâng lên cuộn cuộn.

Cô chỉ có thể nhón chân lên, vúi đầu lão Hoắc xuống nói: "Em muốn anh, ngay bây giờ."

Lão Hoắc dừng lại, thân dưới chạm vào người cô, Hoắc lão nhị cũng bắt đầu điên cuồng.

Quý Quân thờ dài dầm xuống đất, mà cô cũng đã bị lão Hoắc khiêng lên đầu vai.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sau khi phát hỏa

Trong phòng nghỉ

Lão Hoắc nắm lấy cái hông của cô, mà cô thì lại đang nằm vắt vẻo ở trên người anh.

Nhịp tim của anh đập như đánh trống mang theo tức giận ngập trời ập tới.

Thế giới của cô trong nháy mắt liền nghiêng ngả, từ dưới đi lên, vừa vặn lúc đó anh cũng nhìn cô.

Ánh mắt âm u một được vậy trong đám lửa hừng hực, hình như theo mỗi bước đạp của anh, liền tăng một chút.

Dường như thế giới đang bị đảo ngược, mềm mại đánh lên trên người hắn, nhưng lại không làm nhật đường vân giữa hai hàng lông mày kia.

Cô nuốt nuốt nước bọt, kéo kéo cánh tay của anh: "Ông xã à, đau đầu quá."

Có trời mới biết khi cô ý nói bằng cái nhào nhoẹt để phun ra hai chữ "Ông xã" kia cô đã run rẩy như thế nào.

Ôi mẹ ơi, cứ như là Quỳnh Dao ấy.

Chẳng qua tuy cả người bị treo ngược lên như vậy nhưng vẫn cảm nhận được thân thể của lão Hoắc cứng đờ ra, bước chân chậm lại một chút.

Cô liền vui mừng, vội vàng liếc nhìn anh, ánh mắt muốn bao nhiêu đáng thương thì có đáng thương bấy nhiêu.

Trong lòng lập tức vui vẻ: Cô cũng không tin anh chịu đựng được sự cầu khẩn này của mình.

Lão Hoắc vẫn nghiêm mặt như cũ, chỉ là hình như, có chút. . . . . chần chừ.

Cô còn chưa kịp vui mừng, này cái tay đang đặt sẵn ở trên hông của cô đã hung hăng bấm một cái.

Mẹ ơi, thật là đau, nước mắt lập tức chảy ra như bão tố.

Ta rất muốn hét lên chói tai, muốn đánh anh một cái.

Nhưng cô không thể.

Mặc dù giờ phút này trong hành lang chỉ có tiếng bước chân của lão Hoắc cùng với tiếng hít thở của hai người bọn họ, nhưng làm sao mà biết được một giây kế tiếp sẽ một người lạ nào đi đến chứ?

Cô không muốn khuôn mặt này của mình lại bị người ta chiêm ngưỡng.

Cô không ngại ngắm phong cảnh, nhưng rất ngại phải trở thành phong cảnh!

Cô tức giận bất bình hít một hơi thật sâu, con mẹ nó , sao mà cô luôn là người xui xẻo như vậy chứ!

Lúc không lưu tâm liền bị đại thúc trong người lúc nào cũng chứa một vại dấm bắt gặp, mà lại còn trong tình cảnh mập mờ treo tường như vậy nữa.

Thanh danh một đời, trình tiết một đời liền bị hủy trong chốc lát.

Trong lúc cô đang ảo não thì lão Hoắc qua bảy lần quặt tám lần rẽ, cuối cùng đã tới trước phòng nghỉ.

Hồ hấp không khỏi căng thẳng, cô lại nuốt nuốt nước bọt ừng ực.

Trời đất quay cuồng, thế giới lại điên đảo trở lại, bùm một tiếng, cô bị lão Hoắc hung hăng đè ở trên cửa.

Lòng ngực cứng rắn đè xuống, giống như muốn ép khô chút không khí cuối cùng còn sót lại trong thân thể của cô.

Cũng không thèm bật đèn, xung quanh tối om om, chỉ có chút ánh sáng xuyên qua khe cửa ở dưới đất hắt vào.

Mà anh thì một tay siết chặt lấy eo của cô, một tay còn lại thì nắm chặt cổ.

Ngón cái của anh vuốt ve động mạch chủ, thân thể cô xát vào người cô, còn hơi thở nóng bỏng thì phả lên trên mặt của cô.

Không thể diễn tả được sự mê người, quyến rũ của anh lúc này.

"Em nói xem, em phải làm như thế nào để lấy lòng anh đây."

Lão Hoắc cắn một cái lên tai cô, cơ hồ là cắn răng nghiền lợi nặn ra những lời này.

Cách lớp quần bằng vải dày, Hoắc lão nhị đã cứng rắn từ bao giờ, tay của cô đặt lên trên đó chủ động nịnh nọt.

Đầu gối của lão Hoắc liền nâng lên tách chân của cô ra khiến cho Hoắc lão nhị càng thêm thân cận.

Từ đáy lòng chợt run lên, thủy triều ở phía dưới đã bắt đầu khởi động.

Cô nín lấy vạt áo đồng phục của lão Hoắc, phía dưới nhẹ nhàng ma sát với Hoắc lão nhị.

Đưa lưỡi ra liếm lên cằm của anh một cái, tự nhủ về mặt và động tác của mình bây giờ nhất định vô cùng dâm dăng.

Bởi vì ánh lửa trong mắt anh càng ngày càng bùng lên.

Ta cời ra lạnh lẽo dây lưng, kéo xuống, quần của hắn nửa đẩy tại trên đầu gối.

Trong bóng tối cô không nhìn thấy nét mặt lão Hoắc, nhưng khi thấy anh thở hỗn hển phả lên trên mặt cô, hầu kết đưa lên đưa xuống liên tục kia cũng đủ trả lời rồi.

Tay của anh vẫn còn đặt ngang hông của cô, nhưng sức lực ở càng ngày càng gia tăng, sau đó liền dời lên trên, dừng lại ở trước ngực của cô.

Mà tay của đã nắm chặt Hoắc lão nhị, cách lớp vải quần mà ve vuốt.

Một cái tay căn bản không cầm được nó, vừa nóng rực lại vừa cứng rắn, nhiệt độ cuộn cuộn tăng cao truyền tới đầu ngón tay.

Cổ họng liền khô rát, giống như bị lửa thiêu qua vậy, vừa tê dại vừa khó chịu, lại có một luồng khí nóng phả vào gáy nữa chứ.

Đầu óc liền mụ mị, thân thể lại phản chấn.

Cầm lấy khóa quần kéo xuống Hoắc lão nhị lập tức liền nhảy ra.

Tốc độ thoát ra rất nhanh, hình như là cũng rất vội vã.

Trong bóng tối, xúc cảm càng trở nên nhanh nhạy hơn, cô cảm nhận được rõ ràng sức sống bùng bùng của nó, đang rung động như muốn nhanh lên một chút.

Bỗng nhiên lại cảm thấy buồn cười, mặc dù không biết là tại sao.

Có lẽ là Hoắc lão nhị lần nào cũng nể mặt của cô nên luôn làm thỏa mãn tâm tư tràn đầy hư vinh của phái nữ.

"Cười cái gì, hả?"

Âm cuối liền lên cao, tựa như hỏi thăm, nhưng thật ra là muốn tuyên chiến.

Cho nên khi quần của cô bị gạt xuống, dưới thân chợt thấy lạnh, tiếp đó Hoắc lão nhị cứng rắn không chút do dự mà xông tới làm cô có chút giật mình.

Cái từ "hả" kia của lão Hoắc như nói cho cô biết anh muốn hành động rồi.

Quả nhiên vẫn luôn thích tiến công.

Nhưng cô chưa đủ ướt, nên khi lão Hoắc mới đi vào một nửa liền hừ lên mấy tiếng.

Cô cho là Hoắc lão nhị sẽ cậy mạnh mà xông vào, ai ngờ được anh lại không tiếp tục đi tới.

Mà là dừng tại chỗ đó, từ từ cọ xát, cọ xát vào địa phương mẫn cảm nhất.

Cả người đột nhiên mềm nhũn, nhưng phía dưới lại từ từ ướt át.

Ngón tay cô vuốt ve vùng đất ưa thích nhất, không theo quy luật nào cả.

Đi xuống một chút liền chạm đến đến Hoắc lão nhị lộ ở bên ngoài.

Đầu ngón tay mới sượt qua, lão Hoắc liền buồn bực hô lên một tiếng, mà thủ hạ chính là đồng chí lão Nhị, giật giật lên mấy cái.

Trái lại cô vô cùng hứng thú với trò chơi này, móng tay cào cào lên lão Nhị, hô hấp của lão Hoắc quả nhiên gấp gấp hơn hẳn.

Cô liền nhỏ giọng cười lên, lão Hoắc lập tức trừng phạt bằng cách bấm vào eo cô một cái.

Dưới thân liền co rút lại, cắn thật chặt Hoắc lão nhị, cô nghĩ, mặt của lão Hoắc bây giờ nhất định rất vặn vẹo, gần như muốn bộc phát theo rồi.

Không biết có phải là bản thân cô tương đối biến thái hay không mà rất hiếm khi cô nhìn anh ở trên người cô mà mất đi lý trí, muốn ngừng mà không ngừng được.

Như thế thì thật vô cùng thỏa mãn.

Cô đang vui sướng thì ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện với nhau.

Tim cô liền nhảy lên, tạm ngưng mọi hoạt động.

Hình như toàn thân căng thẳng kia của cô lại càng khơi lên hăng hái của lão Hoắc, anh mãnh liệt ra vào, thôi thúc cô.

Hành động này liền làm cho cánh cửa bật lên tiếng vang, vừa buồn bực lại vừa trầm.

Mà bước chân kia đột nhiên cũng dừng lại, chỉ cách bọn họ một cánh cửa mà thôi.

Mà ở bên này của cánh cửa Hạ Sơn Chi cô đang cắn môi nín thở.

Người ở bên ngoài hình như đang tiến đến gần cánh cửa, lầm bầm: "Cô có nghe thấy gì hay không, hình như có tiếng động gì đó ở đây."

Một lát sau người còn lại kia nói tiếp: "Trong phòng cũng không có ánh đèn, chắc là không có người đâu."

Cô ở trong lòng nhẹ nhàng than thở, làm ơn, hai cô nàng bát quái ở ngoài cửa kia muốn làm gì thì làm đi, không nên quấy rầy công việc của người khác như vậy?

Lại qua mười mấy giây, lúc này cô nàng kia mới nói: "Đi thôi."

Cơ hồ là một giây sau, miệng của cô rất không hợp với hoàn cảnh mà kêu lên thất thanh —— "A!"

Tiếp theo đó là lưng đụng vào cánh cửa, bùm một nhát!

Cô hung ác nắm cánh tay của lão Hoắc, dùng sức bấm một cái, trừng mắt lạnh lùng nhìn lên gương mặt hắc ám kia.

CMN, anh lại dám đánh lên em như vậy!

Mới vừa rồi Hoắc lão nhị rất ra sức đâm vào chỗ sâu nhất, mà âm thanh kia không thể không thừa nhận đó chính là thẹn thùng rên rỉ.

Hai cô nàng tò mò cũng kêu lên theo, bước chân từ từ tản ra.

Đợi đến lúc ngoài cửa gần như yên tĩnh, cô rút cuộc cũng rống lên: "CMN, anh điên rồi!"

Khuôn mặt hắc ám liền đỏ cô xuống, phía dưới liền trướng lên, một dòng dịch mật liền chảy ra.

Con người đen nhánh chăm chăm đóng đinh cô lại, môi của anh nhẹ nhàng ve vuốt lên mặt của cô: "Sợ cái gì chứ, người khác cũng không nhìn thấy được."

Cô nhẫn nhịn không được muốn mắng to, liền vội vàng thở lấy hơi, thế nhưng anh lại găm trên mặt cô rồi nói: "Mới vừa rồi chính là trừng phạt."

Mẹ ơi, cô biết ngay là người đàn ông này bụng dạ hẹp hòi nội tâm đen tối mà.

"Đồ điên!"

Sau đó liền há mồm, hung hăng cắn anh một cái.

Trong nháy mắt liền tràn ra máu tanh, thế mà anh tựa hồ như không để ý, quán quýt lấy đầu lưỡi của cô mà quấy đảo.

Nước bọt giao thoa, răng môi dung hợp.

Anh cậy thế lại càng hung mãnh, một tay nắm lấy cằm của cô, để có thể dễ dàng đẩy đưa ở trong miệng của cô.

Đầu lưỡi của anh dò xuống dưới lưỡi của cô, quấy đảo lên làm nước bọt càng tiết ra nhiều hơn.

Cổ họng của cô thiếu dưỡng khí sắp phun ra đến nơi.

Mà lúc này Hoắc lão nhị lại ra sức đâm vào, thật may là phía trên của cô vẫn đang mặc áo lót lông cừu, nên phần lưng không đến nỗi bị thương, nhưng nhất định sẽ tím bầm lại.

Chỗ xương sườn từng nhát từng nhát va chạm vào cánh cửa, nhưng cảm giác đau đớn kia lại bị một ít lo lắng ở trong lòng thay thế.

Ngoài cửa lúc nào cũng có thể có người đi qua, bên trong cửa khí thế lại hùng hực như vậy.

Cô không ngăn cản được anh, nên đành phải ôm lấy đầu của anh tận lực không phát ra rên rỉ.

Bên tai vang lên tiếng thở dốc, lại khoi lên kích động và kích thích từ sâu trong cơ thể.

Thất lưng của lão Hoắc nện lên trên cửa, hung hăng nâng cô lên mà ra ra vào vào, đẩy đưa quán quýt.

Cô cũng đã ướt đầm rồi nên anh tiến hành càng thêm thuận lợi.

Tiếng nhóp nhép của mật dịch chảy cũng chạy tới tham gia náo nhiệt, giác quan càng trở nên mẫn cảm, cô ngượng ngùng, muốn hạ người xuống.

Hai chân ở trên không đã lâu, thân thể cũng mềm nhũn mỗi một rồi, vừa ngẩng đầu lên nhìn, đại thúc vẫn đang rất nỗ lực phấn chấn.

Hoắc lão nhị ở dưới bụng kêu gào vận động, mà cái mồm của cô lại bị ma trảo của anh đưa về phía trước.

May là đã ở cùng anh ba năm, nhưng như vậy vẫn có chút không chịu nổi, dạo đầu quá ngắn mà quá trình thì lại quá dài.

Vì vậy cô gợn ngón tay lên, khi ngang hông của anh bấm một cái.

Đó chính là điểm mẫn cảm nhất của anh.

Bụng cô cố ý rút lại, làm như vậy thì khoái cảm của anh sẽ tăng gấp bội, mà kết thúc cũng sẽ tăng nhanh.

Quả nhiên, động tác của anh hơi chậm lại, tiếp theo lại càng mãnh liệt hơn nữa, nhanh chóng rút ra cắm vào.

Thật may là tay của anh đã vòng qua vai cô giữ chặt, nếu không thì cô thật sự không chịu nổi.

Sau một hồi mãnh liệt chạy nước rút, Hoắc lão nhị rốt cuộc cũng dừng lại, chống đỡ bên trong.

Lúc này các đồng chí tinh binh nóng rực cũng thi nhau phun vào sâu bên trong người của cô, nóng bỏng làm cho cô phát run.

Hoắc đại thúc ôm lấy thở từng con, hai chân của cô đang cong lên cũng liền mỗi một trượt xuống, nhưng cái đó vẫn còn ở chống đỡ ở bên trong thân thể của cô.

Hít thật sâu một hơi, cả người cũng run rẩy.

Hoắc lão nhị vẫn không chịu lui ra ngoài, mềm nhũn chôn ở bên trong.

Sau một lúc mềm nhũn nó bỗng nhiên nhúc nhích, sau đó cô liền nghe chủ của nó nói: "Có phải rất kích thích không?"

Bàn tay của Hoắc vuốt ve ngực của cô, lại tiếp tục phun ra: "Khó trách người khác thích làm chuyện xấu ở nơi công cộng, thì ra là . . . . ."

Hoắc đại thúc chợt dừng lại, hôn lên tai của cô sau đó liền nhẹ nhàng nói tiếp: "Mất hồn như vậy."

Đầu của cô vừa tỉnh táo một chút “đoàng” một cái nhiệt huyết lại xông lên.

Vì vậy phía dưới liền co rút lại xoắn chặt Hoắc lão nhị.

Lão Hoắc không biết là buồn cười hay là buồn bực mà lại gục trên đầu vai của cô, run rẩy.

Đại thúc à, thành ngữ không phải dùng như vậy đâu!

Không cần phải từ hay ý đẹp làm gì!

Khi được anh ôm vào trong ngực cô liền nhắm hai mắt lại, từng giọt mồ hôi giờ xuống trên người, trên mặt cô.

Từ sâu tận đáy lòng, yếu ớt bồi thêm một câu nữa: "Mặc dù lời của anh là sự thật, nhưng cũng không cần trực tiếp như vậy, chỉ cần ngắn gọn, hàm súc thôi, anh có hiểu không?"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Rượu và khiêu khích

Qua một lát hơi sức rốt cuộc mới phục hồi một chút, nhưng Hoắc lão nhị vẫn lù lù bất động.

Vì vậy cô lo lắng vận vẹo uốn éo thân thể mềm mại, không thoải mái cau mày nói một câu rất giống trong tiểu thuyết ngôn tình: "Anh . . . . Ra ngoài."

Có cần phải kèm theo đỏ mặt xin lỗi nữa hay không nhưng khi nói xong mấy chữ đứt quãng kia thấy quá chi là thẹn thùng.

Ôi thật buồn nôn, tha cho cô trước ời sau phun, phải hít sâu mấy cái mới từ thế giới YY trở về hiện thực.

Lão Hoắc vẫn nắm lấy PP của cô, nghe cô nói mấy từ kia, phóng đảng cười to.

Theo tiếng cười của anh, Hoắc lão nhị liền run lên một cái, làm cho cô phải hít một luồng khí lạnh, cả người cũng chấn động theo.

"Làm thế nào bây giờ?" lão Hoắc ở bên tai cô thì thầm, găm vành tai của cô nói: "Nó không vui."

Nói xong cô ý đâm vào một cái, làm thân dưới của cô đột nhiên co rút lại.

Hình như lại còn có cả tiếng nước nhom nhóp, đủ mất hồn.

Cô có thể trực tiếp ngắt đi được không?

Sau một lúc ngắt lịm liền bò dậy, kéo mặt của lão Hoắc sang nói: "Vợ của anh, chân sắp tàn phế, eo sắp đứt rồi, anh cứ theo đó mà làm thôi."

Nhìn gần vào mắt anh cô bắt được một tia sáng thoáng qua, nhưng khi nói anh lại tầm mắt sang bên cạnh: "Nếu không. . . . em thương lượng với nó một chút?"

Nói xong, Hoắc lão nhị lại cố ý đâm vào một phát.

Khí huyết đảo lộn, A Hoa nước mắt như mưa.

Đại thúc, vừa xấu lại vừa tà ác!

Thương lượng. . . . Thua thiệt sẽ là ai chứ.

Hoắc lão nhị nếu chịu để cô thương lượng thì cũng sẽ không áp chế như thế.

Thân thể của cô bắt đầu phát run, không biết nên tức giận hay là nên cười, lão Hoắc so với nam chính trong ngôn tình tuyệt đối là nhân vật phúc hắc nhất.

Xem ra quạ đen ở trên thiên hạ cũng chỉ đen bình thường thôi.

Tiểu thuyết YY quả nhiên vẫn tồn tại trong cuộc sống hiện thực.

"Này, nói cho anh biết một bí mật, có muốn nghe hay không?"

Ta nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của anh, khuôn mặt không hề có tí thịt nào chút nào, vẫn rất co dãn.

Lão Hoắc nhếch mày lên, tuy hứng thú nhưng không phải rất muốn nghe, vì vậy cô lại bồi thêm một câu: "Anh nhất định vô cùng hài lòng, như thế nào? Có buông em ra hay không?"

Hai chân của cô vẫn vất lên hông của anh vì vậy vừa chạm tới mặt đất, không đứng vững ngay được, mặc dù thảm trong phòng nghỉ rất chắc chắn.

Cũng may lão Hoắc cuối cùng vẫn có chút lương tâm, kéo eo của cô lại để ổn định thân mình.

Đồng chí Hoắc lão nhị cọ cọ một lúc mới lưu luyến không rời vọt ra.

Theo sau đó là xuân thủy dạt dào cũng tràn ra.

Cô kim chế phần nộ, chỉ vào đằng trước: "Anh đi đến chỗ đó xem thử có khăn giấy hay không ...."

Lão Hoắc cũng không để ý đến cô "Cạch" một cái liền bật đèn trên tường lên.

Thật may là ánh đèn vàng dịu dịu, bằng không đối mặt ánh sáng của đèn huỳnh quang chị A Hoa liền thấy mặc cảm tự ti.

Lão Hoắc ôm cô ngồi ở trên ghế sofa, mà cô thì đang ngồi ở trên người của anh.

Một tư thế rất mất hồn .

Dây lưng lạnh lẽo, lão Nhị mềm nhũn nhưng vẫn nóng rực.

Lão Hoắc sau khi trêu ghẹo, cũng không biết từ chỗ nào móc ra một hộp khăn ướt.

Bàn tay đầy vết chai đang định hướng xuống phía dưới của cô, làm cô ngẩn ngơ vội níu lại: "Đừng, để em tự làm "

Ngón trỏ và ngón cái của anh giữ chặt, cô không giành được.

Không khỏi xấu hổ nói: "Này, đáng may râu như anh làm vậy không ngại sao!"

Cô đưa mắt nhìn anh chằm chằm, thế nhưng anh lại giữ nguyên ánh mị hoặc, khoe môi liền giương lên, mang theo ý cười nhè nhẹ.

"Vợ của mình, có gì phải ngại."

Cô còn chưa kịp há mồm thì anh đã cúi xuống cắn cô một cái.

Mùi máu tươi nhàn nhạt khiến cô ngơ ngẩn, phía dưới liền thấy lạnh lạnh.

Đầu ngón tay của anh cách tờ khăn ướt thật mỏng, lướt qua.

Ngón tay của cô cắm sâu xuống ghế, đầu gối vẫn ở hai bên đùi của anh rung rung, ngực chấn động mãnh liệt.

Đại thúc à, anh quá sắc tình rồi !

Đầu lưỡi của anh vẫn còn ở trong miệng cô khuấy đảo, phía dưới lại bị anh vỗ về chơi đùa, hình như mật dịch lại chảy ra ngoài nhiều hơn.

Thở hổn hển rồi vội đẩy anh ra: "Đừng làm rộn, đồng nghiệp đều ở bên ngoài lâu rồi, em còn phải đi chào hỏi nữa."

Động tác trên tay của đại thúc hơi chậm lại, ở phía dưới mân mê một cái, mới nhưng nhớ không thôi rời đi.

"Để em tự làm "

Cô vội vàng từ trên người anh đi xuống, cầm khăn ướt vội vã lau, sau đó nhanh chóng mặc quần vào.

Quay đầu nhìn sang đại thúc, lão ngài vẫn đang nhàn nhã nằm ở đó, miễn cưỡng nhìn cô.

Tầm mắt liền dời xuống, Hoắc lão nhị mềm nhũn vắt lên một chỗ, khôi phục lại vẻ vốn có.

Xi, cô không nhịn được mà phát ra một tiếng.

"Này, xử lý người anh em của anh đi."

Lão Hoắc rút khăn ướt đưa vào tay cô nói: "Em giúp anh."

Cô không kịp mở lời, lão Hoắc đưa tay của cô sang đặt lên trên người anh em của mình.

Trong mắt của anh đầy vẻ hứng thú, cầm lấy bàn tay cô chậm rãi ma sát lão Nhị.

Cô cắn môi, trợn mắt nhìn anh — xem như anh lợi hại!

Thấy cô muốn rút tay về, thì anh liền giữ chặt, đành phải tiếp tục tiếp xúc thân mật với Hoắc lão nhị.

Lúc này Hoắc lão nhị cũng đã mềm nhũn, hình như rất mệt mỏi.

Mà thú tính hình như cũng không bị khơi dậy lên.

Lão Hoắc lộ ra một vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, cười đến hả hê, đắm vào mắt cô thật chói.

"Này, đã xong chưa, em đói chết rồi."

Cô lắc lắc vai quét mồm ra vẻ tội nghiệp mà nói, lại oán thâm trong lòng – anh chẳng có một chút nhân tính nào?

Lão Hoắc vẫn nắm lấy tay của cô, từ đầu tới cuối, tiến hành lễ rửa tội cho người anh em của anh thêm một lần nữa, rồi thả ra.

Mấy giây sau đã mặc xong quần, thắt dây lưng nghiêm chỉnh.

Mẹ ơi, thật không hổ là người cầm súng, động tác lại có thể nhanh như vậy.

Khó trách Hạ A Hoa cũng không phải là đối thủ của anh. "Mới vừa rồi em nói đến bí mật gì?"

Lão Hoắc ôm chầm lấy cô, bàn tay ở ngang hông cô nhẹ nhàng vuốt ve, hừ, khiến cho cô thấy thật thoải mái.

Cô lén nhìn mắt hưởng thụ một lát rồi mới nói: "Như anh mong muốn. . . . . em từ chức rồi."

Cô ngừng đầu nhìn anh chăm chú, không muốn bỏ qua bất kỳ phản ứng nào trong mắt anh.

Đầu tiên là ngẩn ra, dường như đang suy nghĩ cái gì, sau đó liền nheo mắt, tiếp đến con ngươi liền co rút lại, ánh mắt càng sâu hơn đen hơn.

Xem ra Tống Thần, cũng không có nói cho lão Hoắc biết.

Thần Thần, cậu nghĩ để chính miệng mình báo cho anh, sau đó tự mình nhìn anh kích động sao?

Cậu thành công rồi đấy.

Hồ hấp của Lão Hoắc trở nên gấp gáp, chân mày giương lên, từ trên cao nhìn xuống với vẻ không thể tin được.

Ánh đèn loang loáng hắt lên trên mặt anh, càng nổi bật lên này đôi mắt sâu và đen bên trong còn có ánh lửa bập bùng.

Thấp thỏm, lo lắng, mừng như điên, cuối cùng là vài tia buồn bã.

Cô nghĩ kể cả khi đến lúc già đi cũng sẽ không quên những biến hóa trong mắt anh ngày hôm nay.

Hoắc Sở Kiệt, anh tui ngu như mắt vật gì thế?

Tâm thần vì sao lại thấp thỏm?

Tâm nguyện của anh đã đạt rồi, không phải nên mừng như điên sao?

Cô nghe thấy tiếng anh thở dài, sau đó là lời nói lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại đâm sâu vào đáy lòng cô: "Thật xin lỗi, cảm ơn em."

Có những lời này, thì dù cho cô có đi mất chiến trường của mình thì có xá gì.

Tất cả uất ức và không cam tâm rốt cuộc cũng phai đi một chút, còn dư lại thì phải tự thân gánh chịu thôi.

"Đứng lên thôi, không đi thì lát nữa đám người kia sẽ tiến vào đây mà giết chết em mất."

Lão Hoắc nghe lời liền đứng dậy, ôm cô đi ra khỏi phòng nhưng lại trầm mặc khác thường.

Mím môi không nói lời nào.

Ngược lại trên mặt, cũng không thấy khó chịu.

Cô cùng với anh đi đến cửa phòng, mới nói: "Bữa này, coi như là tiệc chia tay."

Sau đó liền đẩy cửa vào.

Tiếng huyền não chợt dừng lại, tầm mắt của mọi người bắn tới, nhất là Quý Quân ngồi bên cạnh Tống Thần, cực kỳ tối tăm.

Mà cô chỉ quét qua một lượt, liền nghe lão Hoắc nói: "Xin lỗi, tôi tới trễ."

"Anh rể, phạt rượu!"

"Tự phạt ba ly!"

Tiểu Ly và tiểu Từ một xướng một họa, nhiệt tình dâng cao.

Cô đưa mắt liếc sang bọn họ, hung hăng như muốn róc xương lóc thịt hai tên nhĩ đồng thói tai này.

Ngược lại lão Hoắc vô cùng khoan thai kéo cô ngồi xuống đáp: "Dĩ nhiên rồi."

Đồng nghiệp Giáp của cô ở bên cạnh anh đã rót đầy một ly rượu.

Cô vỗ bàn rống lên với bọn họ: "Này, sao lại như vậy, bia mới đúng chứ."

"Tôi đã từng uống rượu với mấy người bạn làm cảnh sát, hình như ai cũng có tư lượng kinh người cả."

Đồng nghiệp Ất lại tiếp tục thò một chân vào.

Ánh mắt của mọi người đều đặt lên trên người của lão Hoắc nhà cô.

Cô đã sớm phát hiện hôm nay sắc mặt của lão Hoắc không được tốt lắm, uống ba ly rượu trắng này thì chắc chắn sẽ tổn thương đến dạ dày.

Cô giật nhẹ lão Hoắc, lắc đầu một cái.

"Được rồi, được rồi, miễn cưỡng uống rượu cũng không có ý nghĩa gì, người lên kế hoạch như chúng ta không người nào mà không gọn gàng linh hoạt."

Quý quân hơi ngửa đầu, uống cạn ly rượu trong tay của mình.

Rồi cầm cái ly không nhìn cô và lão Hoắc.

Mà trong mắt của anh ta thể hiện sự khiêu khích rõ ràng.

Theo câu kẻ khờ kia khiến cho mọi người trên bàn đang cạ chén hoặc đang nói chuyện với nhau đều nghiêng đầu ra nhìn cô cùng với lão Hoắc.

Mập mờ, hưng phấn, kích động, không thiếu điểm nào.

"Một người uống có ý nghĩa gì chứ, bà xã à, chúng ta mỗi người ba chén được không?"

Lão Hoắc quay sang nhìn cô, nghiêng mặt sang tựa như đang nói thầm nhưng thực ra mọi người đang ngồi ai cũng đều nghe rõ mồn một.

Hình như cô còn nghe thấy tiếng vung tay vung chân, có một ánh sáng, đặc biệt chói mắt.

Cô liền đổ đầy một ly rồi nói: "Em cũng đang có ý đó."

"Chị dâu, anh cả thật là tâm ý tương thông."

Tổng Thần cầm cái ly lên, hướng về phía bọn họ nói: "Chị dâu này đúng là không để cho em thất vọng."

Sát khí từ ánh mắt của cô bắn qua, nói lời gì vậy muốn tìm chết sao.

Cô ấy lại còn cười không khép miệng, nhìn nhìn cô rồi lại nhìn lão Hoắc.

Nâng chén cũng đã làm.

Những người này đều điên rồi.

Thừa dịp cô cùng với Tổng Thần đầu nhàn lực thì lão Hoắc đã nhanh chóng uống liền ba chén.

Cô nghe tiếng uống rượu của anh liền nghiêng đầu, khóe môi của anh vẫn còn vương lại một chút rượu, tiếp đó lại đưa mắt liếc sang Quý Quân rồi nắm lấy tay cô nói: "Có người nhìn đấy."

"Tổ trưởng Hạ và anh Hoắc đây thật là thắm thiết."

"Đó là đương nhiên, người ta là thanh mai trúc mã cơ mà."

"Thì ra là từ nhỏ đã có tình cảm với nhau, khó trách ăn ý như vậy, cô xem ba chén này của tổ trưởng Hạ cũng được anh Hoắc uống đỡ cho rồi."

Cái gì vậy chứ, thừa dịp cô bị tiểu Ly đẩy đưa lão Hoắc đã nhanh tay uống thay cô ba chén.

Anh đưa tay lau vết rượu rồi giải thích: "Gần đây thân thể cô ấy không tốt, bác sĩ đã dặn kiêng ăn những đồ cay hoặc có kích thích."

"Chị, không phải đã có rồi đấy chứ?"

Cô em bát quái tiểu Ly vội lay tay cô, thiết tha hỏi.

Con mẹ nó, toát hết cả mồ hôi, dưới gầm bàn cô hung ác cầu lão Hoắc một cái, đúng là muốn tạo loạn mà.

Mọi người cười cười nhốn nháo, cô lại cúi đầu mãnh liệt ăn, coi bọn họ như không tồn tại.

Lão Hoắc lại múc cho cô một chén canh xương củ từ: "Mới vừa rồi không phải than đói bụng ư, ăn nhiều một chút."

Cô hạ giọng nói với anh: "Anh cố ý!"

"Chuyện này cũng chỉ sớm hay muộn thôi."

Lão nhân gia ngài ngược lại còn vui mừng uống tiếp..., ai đến mời cũng không cự tuyệt, cô chớp mắt, nhưng anh lại giả vờ như không biết tiếp tục đi mời rượu mọi người.

Tuy nhiên chén uống rượu chỉ là những cái chén nhỏ, nhưng uống nhiều thì chẳng phải tích tụ càng lớn hay sao, chỉ tồn tại cho sức khỏe chứ bấu gì.

Cô hắng giọng, để đùa xuống: "Mọi người cũng phải cho người ta nghỉ một chút chứ? Chờ trong dạ dày của anh ấy có ít đồ ăn thì hãy mời tiếp, OK?"

"Sẽ không chết người đâu, mấy năm nay ở nước ngoài, tôi vẫn thường tự rót tự uống, không vấn đề gì đâu sao."

Quý Quân lại nâng chén về phía bọn họ, tóc rũ xuống trán, nhũn như con chi chi mà vẫn đưa tay ra vỗ vỗ ngực: "Bạn học cũ, đừng lo lắng, tôi sẽ không hại bạn đâu."

Cách gần phân nửa cái bàn tròn, ánh mắt âm thầm đột nhiên biến đổi, sâu kín nhìn vào cô.

Mọi người giống như không nhìn thấy, không nghe thấy vậy, cứ uống rượu cười nói truyện trò rôm rả.

Thậm chí cả Tống Thần, cũng nghiêng người nói nhỏ với chị Trần ở bên cạnh.

Chỉ còn lại cô cùng với lão Hoắc, nhìn lại Quý Quân.

Ba người bọn họ hình như bị đá ra bên ngoài, cuốn vào trong không khí quỷ dị.

Quý Quân vẫn như vậy, luôn chất chứa nỗi niềm không thể vượt qua cùng với u oán.

Tay của cô bị lão Hoắc nắm chặt, anh khẽ nâng cằm, nói: "Bữa tiệc nào mà cô ấy chẳng cầu nhậu. Phụ nữ mà, chúng ta vào tai trái ra tai phải là được."

Giọng nói quen thuộc, giống như cố ý nhìn về phía cổ của Quý Quân với sát ý rét lạnh.

Đàn ông giăng co, thật ra thì cũng không nhất định phải giương cung bạt kiếm.

Lời nói như vậy hình như không làm hại đến ai, nhưng giữa những hàng chữ lại ẩn chứa thâm ý.

"Hừ."

Quý Quân làm như khinh thường, nhìn cô một cái, mới quay đầu, tóc lại rũ xuống.

Người của Quý Quân nghiêng về phía trước, sống lưng cong lên đầy vẻ mất mát cùng tan tác.

Cô cũng buồn bực uống canh trong bát, hương vị ngọt ngào nồng đậm.

Hình như lão Hoắc đang nhìn cô chăm chú, thật lâu cũng không muốn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: cuộc chiến giữa những người đàn ông

KTV đại chiến.

Có vài người sắc mặt đã bắt đầu ửng hồng nên tâm tình cũng dâng cao, nhưng có vài người hình như càng uống càng tỉnh táo lại còn mang theo một bộ mặt sâu không lường được.

Cô nghiêng đầu sang liền nhìn thấy gò má trềnh trềnh của lão Hoắc.

Anh đương nhiên thuộc là người thuộc về sau.

Lão Hoắc ai mời cũng không cự tuyệt, mới hơn nửa vòng mà đã uống hết mười mấy ly rượu trắng.

Cô không khỏi thầm than.

Đại thúc, mặc dù anh rất "Mãnh liệt", nhưng không thể uống rượu như nước lã như thế được!

Dù sao cũng sắp đến đầu bốn rồi phải chú ý đến thân thể chứ.

Cô hung dữ bấm anh một cái, chỉ cách lớp đồng phục màu xanh thô cứng thế nhưng chân mày anh cũng không thấy nhú.

Vì vậy cô chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ, đánh lên. . . . . nơi nào đó.

Ngón tay của cô từ từ luồn vào vạt áo, lướt qua áo lót lông cừu mò vào tận cùng bên trong, ở vùng đất mà cô thích nhất, dùng đầu ngón tay mân mê một vòng.

Rất tốt, lão nhân gia rốt cuộc đã có phản ứng.

Tay cô lạnh lẽo chạm vào da thịt ấm áp, đột nhiên liền nhảy dựng lên.

Bộ lông thô ráp đâm vào lòng ngón tay, hơi ngứa lại có chút tê dại.

Cô từ từ ngẩng đầu, ánh mắt đen không thêm nhìn cô rốt cuộc cũng hạ xuống.

Không biết có phải do mùi rượu đã ngấm hay không mà đôi mắt kia lại trong suốt giống như vừa lợi qua khe suối vậy.

Vừa trong suốt lại vừa sáng sủa. . . . . thật câu hồn.

Ta nuốt nước bọt, sau khi bị anh nhìn chăm chú liền muốn rút tay thì sống lưng lại thấy căng thẳng, đại thúc giữ chặt eo của cô rồi kéo về phía anh.

Sau đó giống như trong rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình miêu tả, liền cúi người, mang theo hơi rượu đầy khêu gợi phả lên mặt cô.

Viền tai lại thấy ngọt ngào, lời nói mỉa hoặc chậm rãi phun tới: "Bà xã, em như vậy. . . . . Là đang trêu chọc anh sao?"

Môi của anh sượt qua vành tai, cô liền cảm giác được tầm mắt của mọi người cũng bắn tới trên người mình, vành tai liền nóng lên đỏ rực.

Bàn tay đang dừng lại ở vùng đất kia chợt run lên, vừa định rút ra, lại bị lão Hoắc giữ chặt lại.

Mà hình như lại còn có ý đẩy sâu xuống một chút nữa, kết quả là, nhiệt độ trên đầu ngón tay của cô lên nhanh chóng tăng vọt, khoảng cách đến Hoắc lão Nhị có thể đo bằng millimet.

Cô hít mắt lại đang muốn rửa anh thì lão nhân gia lại mở miệng trước: "Chẳng lẽ mới vừa. . . . ."

Lão Hoắc vui vẻ nói thắm vào tai cô khiến người cô phát run rồi lại nói tiếp: "Hoắc lão Nhị chưa làm em thỏa mãn?"

Phụt, Cô liền run rẩy, bị đánh trúng chỗ hiểm rồi!

Gió lạnh cuốn cuộn bên tai.

Đại thúc, anh thật là tà ác mà!

Anh muốn ở chỗ này biểu diễn cho người ta xem những hình ảnh bị hạn chế sao?

Cô liếc mắt ra xung quanh, có rất nhiều tiếng nuốt nước bọt nhào tới.

Mà đầu của lão Hoắc ở bên dưới ngọn đèn thủy tinh màu cam, đưa ánh mắt đầy vẻ lưu manh nhìn cô, tuyệt không hề che giấu, đâm thẳng đến.

Nhìn vào môi anh, dĩ nhiên liền liền tưởng đến câu nói không thể thiếu trong ngôn tình chính là về mì hoặc quỳên rữ người khác . . . . . Cười yếu ớt.

Cô uốn éo thắt lưng vừa nhấc mông ưỡn ngực định ngồi thẳng lên, mặt hướng sang những người ở xung quanh trùng mắt cong môi nói: "Các người chúc anh ấy say rồi."

Mẹ ơi, câu nói nhu mì dịu dàng như vậy khiến cho chính bản thân của A Hoa cũng phải nổi da gà.

Quả nhiên không thích hợp giả vờ làm công chúa.

Chỉ là hiệu quả ngược lại rất tốt, mập mờ trong mắt mọi người đang lan tràn ra liền bị khước miệng run rẩy thay thế, trở về vị trí ban đầu.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, thật đúng là không uống công hy sinh của A Hoa.

Còn chưa kịp hạ đầu vai, Hoắc đại thúc đã dội một gáo nước lạnh: "Vợ à, em chưa bao giờ làm nũng với anh như thế cả."

Lão Hoắc nắm lấy cằm của cô, phả ra một hơi thở đầy mùi rượu: "Nói thử câu ‘Em rất yêu anh ’ nghe một chút nào."

Phụt, cô lại suýt nôn ra, lại bị sét đánh nữa rồi.

Ngon lửa nhỏ đầy mong đợi trong mắt đại thúc nhanh chóng trở nên quý dị, nếp nhăn trên mặt khi cười càng trở nên sâu hơn, cô khẽ run rẩy, lại bắt đầu co quắp.

Tối nay đại thúc, đặc biệt kỳ lạ.

Sau khi bữa ăn kết thúc lại tiếp đến chương trình thứ hai đó là đi hát.Hạ A Hoa được đại thúc kỳ quái ôm vào lòng dẫn đầu đoàn người đi vào một phòng bao cực kỳ xa hoa.

Âm nhạc vang lên, vui vẻ bắt đầu.

Tiểu Từ đứng mũi chịu sào xung trận đi lên phía trước đoạt micro, hắng giọng một cái, lại nhìn chung quanh một vòng, tầm mắt cuối cùng rơi vào đại thúc kỳ quái bên cạnh Hạ Sơn Chi cô.

Tiểu Từ lúc này tự xưng là Tiểu Thẩm Dương đôi mắt nhỏ sắc bén hơn bình thường hướng về cô: "Chị Hạ, có một câu, em chôn sâu ở trong lòng đã nhiều năm, vẫn không có cơ hội mở miệng."

Ngang hông đột nhiên bị năm ngón tay giữ chặt, đầu vai chạm vào lồng ngực của anh, hình như đã trở nên cứng hơn rồi.

Hai bọn họ chen chúc trong một góc khuất nhất trên sô pha đỏ thẫm, gắn chặt như keo.

Đại thúc kỳ quái liền lên tiếng chặt đứt lời nói của tiểu Từ: "Vậy thì cậu cứ vĩnh viễn im lặng cho tôi!"

Ặc, ánh mắt của đại thúc lúc này thật hung dữ lại tàn nhẫn, thật may là góc này của bọn họ rất tối, cũng thật may là chỉ có hai người bọn họ, nếu không thì trái tim thủy tinh của tiểu Từ liền bị nổ "Bùm" một cái rồi.

Cô liền cắn răng trả lời anh: "Thật vất vả cho chàng thanh niên muốn thổ lộ với đàn chị lại bị đại thúc anh ngồi chồm hổm ở góc tường muốn làm người tàng sao?"

Đại thúc nghiêng nghiêng đầu, hừ mũi tức giận, không thèm để ý đến cô nữa.

Vì vậy nội tâm của cô đầy mong nguyền đón tiểu Từ, cậu ta lại nói: "Em so với Chí Tôn Bảo may mắn hơn, bởi vì em rút cuộc cũng bắt được cơ hội."

Mọi người ngừng thở, đều giống như Hạ Sơn Chi cô, âm thầm chờ đợi câu tiếp theo của tiểu Từ.

Ánh sáng màu vàng dịu dịu vây quanh người của cậu ta, cậu thanh niên trong mắt cô chợt trở nên chói lọi .

"Chị Hạ, em kính yêu chị như nước sông Hoàng Hà chảy mãi không ngừng. Chị Hạ, chị không được rời khỏi đồng bào thân yêu của mình được."

"Stop!"

"Cút!"

"Khinh bỉ."

Tiếng phi nhỏ của mọi người che mất một màn thâm tình trong mắt tiểu Từ.

Trái tim đang đập loạn trong lồng ngực cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Thật là không dễ chơi.

Kính yêu, nhiều hơn một chữ, chất chứa đầy hàm ý bên trong.

" 'Sa mạc nhiệt tình' này dành cho chị Hạ, chị vĩnh viễn là một sa mạc nhiệt tình trong lòng em!"

Liên theo đó là tiếng nhạc vang lên, tiếng hoan hô cùng tiếng hét chói tai tràn ngập căn phòng.

Tiểu Từ vung áo khoác, chột lùi về phía sau, rất lưu loát liền mạch.

Đây cũng chính là sở trường của cậu ta.

Một chân xoay tròn tại chỗ hai vòng, hát đầu cất tiếng hát : "Nhiệt tình của em, giống như một chậu lửa."

Giọng hát khàn khàn lại rung động người nghe, rất có tính thi vị, cô không nhẫn nhịn được liền chu môi huyệt sáo.

Một giây kế tiếp hô hấp liền thấy khó khăn, bởi vì cổ đã bị tay của một người nào đó bóp chặt.

"Em có vẻ rất high?"

Người nào đó lại sát vào thêm một chút, ôm lấy cô thật chặt...cả người cơ hồ ngã lên trên người của anh.

Môi của anh thì thâm bên tai cô, trong giọng nói kia không hề bị âm nhạc nhiệt tình kia bao phủ.

Cô cứ cho là anh mở miệng hung ác cắn một cái nhưng thật ngoài ý anh lại léo đầu của cô sang nhiệt tình hôn.

Mùi rượu phảng phất theo đầu lưỡi của anh tràn vào, khuấy đảo, lục lọi khắp nơi trong khoang miệng, nặng nề mút vào, một lần lại một lần gặm cắn.

Không buông tha bất cứ chỗ nào trong miệng của cô, mò mẫm làm loạn.

Nước bọt của anh cũng tràn đầy trong miệng của cô, mùi rượu phả lên chóp mũi thật là ngọt ngào.

Cô vội vàng túm cổ áo anh, bắt mất hừ mấy tiếng.

Trời mới biết cô rất nghiêm chỉnh biểu đạt sự bất mãn của mình nhưng âm thanh này hình như càng giống với tiếng rên rỉ hơn.

Mà Hoắc lão hình như rất hài lòng, lực cầm đầu của cô chột nhẹ hẳn, đầu lưỡi hung hãn cũng chậm rãi tiếp tục quán quanh đầu lưỡi của cô mà chơi đùa.

Sau lại còn cố ý rút ra rụt vào nữa.

Ca khúc nhiệt tình của Tiểu Từ đã kết thúc, lại chậm rãi đổi sang một ca khúc nhạc phim đang thịnh hành.

Giai điệu đẹp đẽ vang vọng khắp phòng, bao phủ lấy cô cùng với lão Hoắc, như đang chúc mừng cuộc đại chiến môi lưỡi của bọn họ.

Nhiều lần muốn tắt thở, lão nhân gia mới buông tha cho cô, trong không khí bây giờ đang tràn ngập mùi thuốc lá pha lẫn bia rượu.

Ở bên kia, ba bốn người kia đang chơi súc sắc, uống bia từ chỗ kia truyền đến.

Cô vừa đưa mắt nhìn sang thì đúng lúc người đàn ông nằm trên ghế sofa chột ngẩng đầu lên, ánh mắt liền chạm vào nhau.

Địch ở ngoài sáng còn ta ở trong tối, trong miệng anh đang ngậm một điếu thuốc cũng ngời dậy theo.

Cách đó không xa là hai đồng nghiệp, vai cô không khỏi run lên. Mẹ ơi, cô cũng không phải cố ý nhìn đâu, không nên hiểu lầm.

Đồng chí bên kia đột nhiên đứng lên, tháo cà vạt ra, tùy ý ném ở trên ghế sofa.

Sau đó lại cời mấy cái cúc áo ở đằng trước áo sơ mi.

Đừng có trách cô cố tình nhìn thấy "Kẹo mè xừng" của đồng chí, chỉ là vừa vặn lúc đó đại thúc buông cô ra để thở vừa ngẩng đầu lên đập vào mắt đã là cảnh tượng kia rồi.

Cô ngồi đầu ghế sofa, lão Hoắc đưa lưng về phía bên trong nên thật may là anh không có nhìn thấy.

Cô âm thầm vỗ vỗ trái tim nhỏ, thu hồi tâm tình của mình lại.

Lại ngả người nói thầm vào bên tai đại thúc: "Em thấy buồn bực trong lòng ."

"Ha ha ha. . . . . không tệ."

Lòng ngực của anh dán lên người cô, rầm rầm rầm tạo nên chấn động, tráng kiện mà khỏe mạnh.

Hai bàn tay đan vào nhau, khỏe môi không kìm được mà cong lên.

Thoáng đưa mắt ra phía xa lại chạm phải ánh mắt như âm hồn bất tán cũng đang nhìn về phía bọn họ.

Cô đưa mắt nhìn, sau đó liền sững sốt.

Quý Quân cầm Micro, từng bước từng bước đi đến, càng ngày gần đến chỗ của bọn họ.

Cô trừng mắt thâm nguyên rửa: Mẹ ơi, anh mà đi lên trước một bước nữa, thì tương lai vợ của anh sinh con sẽ không có □!

Nguyên rửa như thể có cỡ nào ác độc nhưng lại không làm gì được "Kẹo mè xừng tiên sinh" đang cất bước lại gần.

Lão Hoắc tựa như đã nhận ra cả người của cô đang căng như dây đàn, đầu đang chôn ở bên cổ cô chợt ngẩng lên.

Ánh sáng trong mắt lão Hoắc vừa trong trẻo vừa thoải mái nhìn cô, một thoáng ân cần này tựa như một sự khích lệ để cho tự động buông lỏng dây thần kinh của mình.

Cô liền cười một tiếng rồi vô cùng dịu dàng nói: "Ánh mắt của anh đang nhìn ai đấy, chỉ được nhìn sang người bên cạnh thôi."

Hạ Sơn Chi rất ít khi dịu dàng như thế, dĩ nhiên là hành động thực nữ làm cho cô nổi hết da gà này là có mục đích, có thể nói là tự trấn an.

Cô khẽ dựa vào người lão Hoắc, cô ý cọ cọ bộ phận mềm mại như đang làm nũng vậy.

Mặt anh đột nhiên trầm xuống rốt cuộc cũng giãn ra một chút.

Lão Hoắc vẫn ôm cô nhưng cũng quay đầu lại.

Cách bọn họ một bước không phải ai khác đó chính là "Kẹo mè xừng tiên sinh".

"Có chuyện gì sao?"

Lão Hoắc giương mắt, mở miệng trước, giọng nói không có chút kiên nhẫn nhưng lại toát ra vẻ lười biếng, rất có phong cách đàn ông.

Cô liếc tặng cho anh một ánh mắt tán thưởng.

Tay của lão Hoắc dừng đứng như có như không ở bên hông cô nắm chặt lại.

Cô uốn éo thân mình nói: "Xấu tính."

Mềm mại, tê dại đến tận xương.

Thì ra là Hạ Sơn Chi cô cũng có thiên phú đấy chứ.

Cô cố gắng không kích động, nhìn thẳng vào mắt lão Hoắc, anh mỉm môi lại tựa như đang nín cười.

Mà người đang đứng trước mặt hai bọn họ vẫn im lặng không lên tiếng.

Cảm thấy không có gì vui, thì nên rút lui thôi.

Cố ý làm như vậy không phải là để anh xem sao? Quý Quân, nếu không muốn mất hết mặt mũi thì đi đi.

Nhưng Quý Quân hình như bị đóng đinh tại chỗ, nhìn cô không chớp mắt.

Mà đầu kia bên kia không khí đang dâng cao, không hề bị ảnh hưởng từ không khí quái dị ở đầu đẳng này.

Cô đang muốn cất lời thì Quý Quân lại đưa tay trái về phía cô.

Đại thúc dĩ nhiên sẽ không để cho anh ta được như ý, nửa đường liền chặn lại.

Quý Quân nắm chặt quả đấm mãnh liệt kéo ra nhưng tuyệt không thể thoát khỏi kìm kẹp của đại thúc.

Đại thúc quả nhiên là đại thúc, thật sự rất khỏe.

Trong lúc cô đang tập trung mọi chú ý lên đại thúc thì Quý Quân thỉnh thoảng cúi người xuống trước mặt cô nói nhỏ: "Vết thương ở gáy còn đau không?"

"Hoắc Sở Kiệt, trên người của Sơn Chi có dấu vết của tôi."

Rầm, xong đòi rồi.

Cánh tay của lão Hoắc quả nhiên căng thẳng, như muốn bấm sâu hơn vào da thịt của cô.

Quý Quân, chết bầm .con mẹ nhà anh.

Đại thúc vung tay lên, Quý Quân lão đảo ngã ra phía sau nhưng trên mặt lại thấp thoáng ánh cười hả hê.

Cô hận không thể tiến lên tặng cho anh ta mấy cái bạt tai.

Mẹ nó, đã gặp qua người ghê tởm nhưng chưa từng thấy qua người nào ghê tởm như vậy.

Đại thúc kéo cô một cái vọt tới chỗ Tống Thân đang chơi súc sắc nói: "Sơn Chi không thoải mái, bọn anh về trước, em ở đây chiếu cố mọi người nhé."

Đại thúc vẫy tay chào mọi người rồi dẫn cô đi ra cửa.

Phía sau lưng là "Kẹo mè xừng tiên sinh" mà cô khinh bỉ, đang làm ra vẻ thâm tình nói: "Ánh trăng hiểu lòng tôi, người mà tôi vĩnh viễn yêu, tiểu thư Hạ Sơn Chi."

Cả người cô liền run rẩy không phải vì lo sợ mà là vì bản thân đang vô cùng tức giận!

Ông trăng à, xin hãy nghe lời cầu nguyện của con, hãy trừng phạt anh ta, để cho anh ta vĩnh viễn bị bắt lực.

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sắt, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tâm sự thâm đêm!

Lão Hoắc mãnh liệt kéo cô vào trong thang máy.

Khi thang máy đóng lại anh mới nói lòng cô tay, nhưng vẫn bá đạo ôm chặt lấy cô.

Ánh nắng le lói của buổi chiều tà xuyên qua tấm kính càng mờ rõ khuôn mặt của người nào đó đang đen lại, có vẻ vô cùng tức giận.

Mà năm ngón tay đặt trên vai cơ hồ như đang gõ nhịp rất nồn nóng.

Cơ sự đã thế này, cô không chết chắc mới là lạ?

Hạ Sơn Chi rút đầu lại, ngẩng mặt tội nghiệp nhìn người nào đó

Tay nhỏ bé run rẩy túm vạt áo của anh giải thích: "Chuyện không như anh nghĩ đâu."

Trong tiểu thuyết ngôn tình không phải cũng hay xuất hiện câu nói như thế này sao, khiến A Hoa cô vừa mở miệng, liền muốn cắn vào đầu lưỡi rồi.

Nói như vậy. . . . . Không phải là giấu đầu lòi đuôi sao.

Anh cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống liếc xéo cô: "Vây theo em. . . . . anh nên nghĩ như thế nào?"

Bàn tay lại mãnh lực bóp một cái, khiến cô phải hít vào một hơi khí lạnh, đau quá.

Mùi rượu lại phả lên trên mặt cô, ánh mắt âm u của nhìn cô chăm chăm: "Nghĩ là em. . . . vượt tường sao?"

Cô khản khoản biện minh, lắc đầu khoát tay: "Không có, không có, em tuyệt đối không có."

"Ting" thang máy đã đến đại sảnh ở tầng một.

Ông chú hung ác liếc xéo cô rồi kéo vào cửa tự động đi về phía cầu thang.

Đêm đông gió lạnh lướt qua cổ áo, làm cô phải rút cổ lại chui vào trong ngực anh tìm hơi ấm.

Động tác này cũng xem như là đang lấy lòng anh, anh hừ khẽ ôm chặt cô vào lòng, nhưng bộ mặt vẫn thối vô cùng, lạnh lùng nói: "Cái ‘ dấu vết ’ gì gì kia thật rõ ràng?"

Hai chữ "Dấu vết" này thật rất nặng cô phải cắn răng lại để gánh đỡ.

Rồi cô lại cọ cọ vào người anh, khịt khịt mũi, yếu ớt nói: "Em bị tập kích."

"A xe taxi tới rồi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

Cô vội vàng lôi kéo lão Hoắc chui vào nói tiếp: "Về sau uống rượu, thì không thể tự mình lái xe được, nhớ chưa?"

Lúc Lão Hoắc khom lưng chui vào, cô nhân cơ hội này vỗ đầu của anh nói: "Phải nghe lời, ngoan nhé."

Ông chú liền đưa mắt trừng cô một cái, mới vừa mở miệng định nói thì người tài xế ngồi trước lại nói xen vào: "Đúng vậy, đúng vậy, an toàn luôn là nhất."

Cô mỉm cười hài lòng, anh lại tiếp tục trừng cô, sau đó khẽ tai nói nhỏ: "Xem trở về anh thu thập em như thế nào!"

Lời này mặc dù ẩn nhẫn muốn bùng nổ, nhưng uy hiếp lực thì không thể khinh thường được.

Hạ Sơn Chi cô vừa nghe liền chấn động, co rụt người lại, cười lên để xoa dịu người nào đó.

Cô vô tội chớp chớp mắt nhìn lão Hoắc — Ông chú à, chẳng lẽ anh cũng bị ảnh hưởng bởi truyện ngôn tình hay sao?

Mà sao lời vừa nói ra, khiến cho người bên cạnh là cô đây nổi hết cả da gà di❖en❖danlequydn❖n❖c❖m

Xem ra ngôn tình đích thực ảnh hưởng hết thế hệ này lại đến thế hệ khác.

Lão Hoắc kéo cô xuống xe, đi vào thang máy, cả quãng đường đều buồn bực không lên tiếng.

Cô rũ mày ngoan ngoãn nhận sai.

Vừa vào cửa, quả nhiên, anh liền đem A Hoa cô đặt lên trên tấm cửa.

Làm ơn đi, anh không thể đổi chiều nào mới hay sao?

Đi nhiên cô chỉ dám âm thầm kháng nghị, dùng ánh mắt của cô dâu nhỏ lả chã chực khóc ngẩng lên nhìn anh.

Hơi thở của anh trở nên dồn dập hơn, vàng ánh sáng nhần nhật ở trước cửa chiếu lên trên mặt anh, chân mày chau lại thật sâu, môi thì vẫn mím chặt như cũ.

Cô nuốt nuốt nước bọt, tỏ vẻ đáng thương nhìn anh.

"Về sau. . . . . Cách xa cậu ta ra một chút, nếu không anh không bảo đảm sẽ không cẩn thận. . ."

Ông chú tiến lại gần, gần đến mức mũi của anh cơ hồ dán lên trên mặt cô, con ngươi thu lại, ánh lạnh tràn ra: "Liền phế cậu ta!"

Cô ngoan ngoãn gật đầu, vòng tay quấn lên cổ anh, còn hai chân thì vát lên trên hông.

Sau đó liền sát lại cắn một cái lên môi anh nói: "Em mệt, ôm em đi tắm đi."

Người cô giống như không xương mềm mại bám lên trên người anh, bắt đầu hôn lên mặt anh, cố ý bôi nước nọt của mình khắp nơi.

Khi hôn vào môi dưới còn cố ý làm thành tiếng nước chảy chặc chặc nữa chứ.

Rồi lại hôn lên chân mày đang nhíu lại, vừa hôn vừa nói: "Người đã già, không nên tức giận, thả lỏng nào."

Cô mềm nhũn dán chặt vào lồng ngực cứng rắn của anh, đầu bị anh giữ chặt, đầu lưỡi liền theo đó mà xông vào.

Tiến quân thần tốc, khuấy đảo làm cho cô không thở được.

Rồi anh đưa tay cởi áo len của cô ra, cô cũng không chịu yếu thế, lột áo của anh xuống.

Cứ thế anh một tới một không ai chịu nhường ai, một đường thẳng đến phòng tắm, quần áo rải ra đầy đất.

Hai bọn họ thẳng tiến vào bồn tắm, cô còn chủ động quỳ phía sau anh sau đó cầm miếng bọt biển lên nói: "Chồng à, em mát xa lưng cho anh nhé."

Cô cho sữa tắm lên miếng bọt biển rồi lên xuống trái phải tỉ mỉ chà sát qua: "Thấy vợ anh hiền huệ chưa, về sau lúc nào cũng sẵn sàng phục vụ anh đấy."

Sương mù lan tỏa khắp nơi, lão Hoắc chợt nắm lấy tay của cô, cắn một cái

Không nặng, nhưng cũng đủ tê dại khắp toàn thân.

Đầu ngón tay vẫn còn dính xà phòng, cô muốn rút ra, nhưng lại bị anh giữ chặt, đành phải rống lên: "Bắn đấy, mau nhỏ ra đi."

Anh chẳng những không để ý mà lại còn đưa đầu lưỡi ra đảo quanh ngón tay, vừa mút lại vừa gặm, chơi đùa cực kỳ hăng say.

"Anh cảm tình con chó hay sao thế."

Một cái tay khác đưa vào trong nước, vỗ về cái mông của anh, xúc cảm rất tốt, rất trơn, lại rất có co dãn.

Không ngờ lão Hoắc trong nháy mắt lại quay ra, chuyển sang thể chủ động.

Lưu loát đề cô xuống.

Nhưng cái gáy lại không hề truyền đến cảm giác đau đớn theo dự liệu coi như anh cũng còn có chút lương tâm, còn biết kéo cô lại.

"Muốn chơi sao? Anh không ngại tiếp chiêu đâu."

Anh vừa nói chuyện, vừa bắt đầu gặm cắn khắp người cô, cằm, mặt, sau đó là cổ.

Hôn hít từ trên xuống dưới, tất cả đều là dấu vết của anh.

Cô chống vào ngực anh, cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, hôm nay mệt chết rồi."

Lão Hoắc không ngờ lại buông tha cho cô, chỉ nhìn sâu vào mắt cô đầy ảm ý, sau đó xoa xà phòng lên người cô rồi tắm rửa thật sạch.

Có lẽ vẻ đáng thương trong mắt cô đã cảm động được anh, cho nên liền chủ động giúp cô tắm rửa lau khô người xong rồi còn chủ động ôm đến tận giường nữa.

Sau lưng là lồng ngực như lửa thiêu của anh, Hoắc lão nhị ở phía dưới lại có khuynh hướng bành trướng, nhưng anh chỉ ôm cô rồi trầm giọng nói: "Ngủ đi."

Cô nắm lấy tay của anh, trên ngón áp út có thêm một chiếc nhẫn bạch kim, mà sáng sớm nay cô đã đeo vào cho anh, coi như là trả lễ lại.

Móng tay chậm rãi ve vuốt nói: "Lão Hoắc."

"Hả?"

Tay phải đan vào tay trái của anh, nắm chặt: "Anh có chuyện gì gạt em không?"

Trái tim bên dưới lồng ngực trần trụi, hình như theo hô hấp của anh mà hơi chậm lại, rồi lại nhanh chóng nhảy dựng lên.

Anh ngưng thở, mới ngắn ngủn khoảng ba, bốn giây mà thôi, sau đó liền thấy anh liền lên tiếng: "Có ai nói với em cái gì sao?"

Bình tĩnh tự nhiên, hơi thở phả lên gáy cô, tay ở dưới lưng lại dùng sức ôm thật chặt.

Cô đề lên tay của anh, lật người, nhìn thẳng vào mắt anh.

Con ngươi đen bóng, trong đêm tối tựa như được khoát thêm một tầng sương mù.

Nếu như muốn phù hợp với phong cách của A Hoa thì ngón tay của cô có phải nên vẽ theo ngũ quan của anh hay không, rồi mắt sẽ long lên hung dữ, ngón tay để dưới cổ của anh, cả giận nói: "Nói, hay là không nói?"

Nhưng tất nhiên cô sẽ không làm như vậy, mà khí thế của ông chú kỳ quái cũng không mãnh liệt như bình thường, ngược lại, lại đặc biệt bình tĩnh nhìn vào cô.

Vì vậy cô cũng nên đoan trang một lần, nhẹ nhàng đáp: "Anh cảm thấy, ai sẽ nói với em cái gì chứ?"

Anh nheo mắt lại, mắt nhìn sang bên cạnh, lông mi cũng rũ xuống.

Đang trốn tránh, hay là đang đoán đo?

Hoặc là kiểm có chuyện đề tài?

Cô cũng không lạ gì chuyện anh vẫn lấy có chuyện đề tài, cũng tuyệt không hiếm lạ vào những lúc như thế này anh sẽ cố ý dừng lại, sẽ lo lắng.

Toàn thân đang kề bên cô thật căng thẳng, hô hấp lại xuống thấp vô cùng.

Cái người cường thế như thần, yêu ghét phân minh Hoắc Sở Kiệt đi đâu mất rồi?

Cổ họng của cô như bốc lửa, ngực đặc biệt nặng trĩu, khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Cô chui vào trong lòng anh, đầu ngón tay áp vào lên chỗ trái tim nhẹ nhàng gõ gõ: "Tại sao lại không nói chứ?"

Trái tim ở bên dưới đang đập thật mãnh liệt, lòng của cô theo đó cũng co lại, thấy đau, đau vô cùng.

Hoắc Sở Kiệt cũng không nói gì, cũng không còn nhìn cô nữa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khoảng cách gần như vậy, cũng nhìn thấy rõ ràng số lông mi không đậm không nhạt của anh, nhưng hình như lại không nhìn thấu được con mắt phía sau kia, không nhìn thấu được con tim của anh nữa.

Bốn phía yên tĩnh khác thường, chỉ còn tiếng hít thở và nhịp tim đập bang bang trong lồng ngực.

Nhiệt độ trong cơ thể bọn họ trong nháy mắt biến mất, Hoắc Sở Kiệt mỗi một vừa lạnh, vừa nhũn như con chi chi chạm vào người cô.

Loại cảm giác hiểu lầm lẫn nhau này làm cho cô cực kỳ chán ghét.

Vừa định phá vỡ trầm mặc, thì lại thấy trời đất quay cuồng, anh lại xoay người đè cô xuống dưới thân.

Cô sững sốt mở to hai mắt, không chớp nhìn anh, đồng tử trong mắt anh rớt cuộc cũng mở ra nhìn thẳng vào cô.

"Em đang thử dò xét anh sao? Hạ Sơn Chi."

Giọng nói trở nên cao vút, cau mày lại hỏi, hình như cô còn nghe được cả tiếng nghiến răng của anh nữa.

Hoắc Sở Kiệt rất ít khi gọi tên đầy đủ của cô, nếu như nói như vậy đại biểu là anh đang tức giận.

Quả nhiên, cô vừa định động, thì đầu gối của anh đã giơ lên kẹp chặt lại.

Theo lời nói mang theo tức giận thờ dốc phả lên trên mặt cô, còn nghe được cả nhịp tim đập "bình, bình, bình" trong lồng ngực.

Hoắc Sở Kiệt chân chính đã quay trở về rồi.

"Ha ha."

Đừng hoài nghi, hai tiếng cười khoan khoái này xuất phát từ trên người của A Hoa cô đây.

Đầu được đặt lên trên chiếc gối mềm mại, cô thoải mái nhắm mắt lại dưỡng thần.

"Hạ Sơn Chi, em như vậy là có ý gì?"

Câu này, thật sự là cần răng nghiến lợi mà nói ra.

Cô vẫn nhắm mắt nằm đếm số con cừu nhỏ, thì thấy bên gáy chợt lạnh, môi của anh đã phủ lên nặng nề hôn xuống.

Hàm răng bén nhọn cọ xát vào da, tựa như lúc nào cũng muốn mở miệng tính toán, rốt cuộc cô vẫn mở mắt ra, vỡ đầu của lão Hoắc nói: "Đoán chừng em thuộc loại người tiện nhân ấy nhỉ."

Lão Hoắc ngẩng đầu, nhìn cô tò vò không hiểu, tức giận đã bị che phủ một phần.

"Hoắc Sở Kiệt, em là vợ của anh, từ trong miệng người khác biết được chuyện này chuyện kia, anh nghĩ xem, em sẽ cảm thấy như thế nào?."

"Nếu anh tin tưởng em, thì sao lại làm như vậy?"

"Vương Hiểu tính là gì, Quý Quân là cái gì, bản thân em hiện tại cũng chỉ có anh...anh không biết sao?"

"Anh sợ em biết được chuyện năm đó, anh và mẹ của Quý Quân giao dịch với nhau, khiến cho Quý Quân phải rời khỏi em sao?"

"Hoắc Sở Kiệt, Hạ Sơn Chi em là người không đáng giá để anh tin tưởng như vậy sao?"

"Hay nói cách khác, anh yêu em đến mức không thể chịu được một phần vận bị mất đi?"

Tha thứ cho câu cuối cùng có hơi tự kia của cô, chỉ là Hoắc Sở Kiệt xác thực vô cùng nhạy cảm.

Nhiều năm như vậy, chỉ có cô rốt cuộc hiểu rõ mặt này của anh nhất.

Mà đối mặt với một loạt chất vấn của cô từ nãy tới giờ, môi của anh mím càng chặt hơn, chân mày chau lại càng sâu, ánh sáng trong mắt liên tục thay đổi.

Cứ thế trầm mặc một hồi lâu, đầu vai thoáng buông lỏng lên tiếng: "Em nói là. . . . .em biết chuyện anh và bà Quý. . . . ."

Lời của anh tựa như hồ nghi lại vừa tựa như lo lắng đắn đo, nói đứt quãng, khiến cho cô thật tức giận, mảnh liệt giờ đầu gối lên ăn miếng trả miếng: Đã là đáng mày râu, anh còn nhần nhó như vậy làm cái gì.

Cô lại đá đá anh: "Hoắc Sở Kiệt, con mẹ nó anh có thể cúi đầu cầu xin người nhà của Vương Hiểu sao?"

"Con mẹ nó, không phải từ nhỏ đến lớn anh khinh thường nhất là việc cúi đầu trước người khác hay sao?"

Cô giận dữ chỉ trích, trừng mắt nhìn anh.

Thế nhưng cả người anh lại như được thả lỏng, không kìm chế tay chân của cô nữa.

Cơ bắp đang căng chặt một giây sau lại khôi phục co giãn như ban đầu.

Nhịp tim mảnh liệt cũng theo đó... mà từ từ trở nên vững vàng.

Hoắc Sở Kiệt. Anh đang sợ cái gì chứ?

Sợ cô quay đầu lại sao?

Thế nhưng anh lại mở miệng lộ ra hàm răng trắng bóng, hừ mũi nói: "Anh cam tâm tình nguyện!"

Cô cau mày, muốn ngắt, có người phải hạ mình những vẫn thấy vui vẻ như anh sao!

Cô lại đá chân lần thứ ba, bữu môi nói: "Nhưng em không thích."

Cô vùi đầu của anh xuống, bốn cánh môi áp sát vào nhau, thốt lên: "Em không muốn anh phải hạ mình như thế."

"Em cũng không muốn anh phải mắc nợ người ta."

Anh liền cắn cắn vào môi cô, trầm thấp mà kiên định đáp: "Vì em, cho dù có lấy mạng ra đánh cuộc cũng không sao?"

"Huống chi chỉ là cúi đầu, cầu xin người ta giúp đỡ mà thôi."

"Anh đã chờ em tám năm. Nhưng em lại vì cậu ta mà phải khổ sở như vậy, anh không thể để cho em khóc được."

"Vợ à, cho dù anh có làm sai cái gì, cũng đừng vứt bỏ anh."

Câu nói cuối cùng kia lập tức khiến cô ngưng cười rồi.

Hứa Tam Đa đã nói, không vứt bỏ không buông tha.

Cô chính là người thành thật.

Nhưng vừa mới vừa nghe được câu thứ nhất, trong nháy mắt chớp mũi đã thấy cay cay rồi.

Lấy mạng ra đánh cuộc.

Anh cũng chấp nhận.

Yêu đến mức mang cả mạng sống ra đánh cuộc thì sao cô lại không tiếp nhận chứ?

"Vì sao em lại từ chối, anh có biết không?"

Cô dùng sức nắm lấy tóc anh, thấy anh cau mày, cô liền vui mừng nói: "Em tưởng anh bị ngâm dấm lâu nên vị giác không còn nhạy nữa cơ đấy."

"Vợ của anh thật hiền huệ, rất biết cách chăm lo cho gia đình, ngoan, ngủ đi."

Lão Hoắc rút cuộc cũng đổi tư thế, từ phía sau ôm chầm lấy cô, dán mặt lên cổ cô nói: "Chồng em nhất định sẽ nuôi em thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sấm chớp rung trời

Gần đây thật quá mệt mỏi, tất cả đều do người nào đó 惹 gây ra cả.

Mấy ngày nay rảnh rồi, ăn ngủ, ngủ ăn, cô chẳng khác gì con heo sống trong hạnh phúc vậy.

Chỉ là A Hoa cô vẫn còn rất hiền thực, mặc dù cực kỳ khổ sở, vẫn bò dậy nấu đồ ăn sáng, sau đó lại nấu com tối chờ đại thúc về nhà ăn.

Dĩ nhiên mùi vị của món ăn có được hay không thì còn phải xem A Hoa cô có nghiêm túc nỗ lực nấu ngon hay không thôi.

Sáng nay tiền lão Hoắc đi làm, trước khi đi anh còn nói với cô buổi tối có bữa tiệc không cần chờ com anh, vì vậy A Hoa cô lại bò lên trên giường thanh thản nằm thư giãn.

Nhưng chỉ được một lúc mắt đã nhú chặt lại, sau đó liền tiến vào mộng đẹp.

Trong giấc mơ cảnh vật vẫn là con đường lát đá thật dài ở phố Xuân Phân, do sáng sớm trời đổ mưa mà đường vẫn còn ướt nhèm nhẹp .

Các cô, các bác và rất nhiều bạn trẻ đang đi đi lại lại trên đường vô cùng náo nhiệt.

Trong mơ A Hoa đang gấp một miếng cá nấu cải chua sở trường của mẹ già, mắt thấy miếng dưa chua tròn mềm sắp được cho vào trong miệng, thì bất thành linh, nhạc chuông điện thoại quý vào thôn lại vang lên.

Cá cũng không có, dưa chua cũng bay đi mất rồi.

A Hoa cực kỳ khổ sở tỉnh lại, khóc không ra nước mắt, chỉ muốn chui lại vào trong giấc mơ kia mà thôi.

Thật rất muốn chạy bay về nhà học hỏi tay nghề của bà Hạ một chút.

A Hoa nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện ra những cảnh tượng tiếp theo.

Vì thế liền cảm thấy . . . . Có chút nhớ nhà.

Quý vào thôn, lại lập đi lập lại, liên tục vang lên làm cho lòng người không yên.

Hạ Sơn Chi đột nhiên mở mắt ra, tức giận nhìn chăm chăm vào cái điện thoại vẫn còn đang rung lên từng hồi.

Nó vẫn còn rung lên bần bật trên tủ đầu giường.

Hừm, hay thật đấy, sao lại biết lúc này cô mở máy mà gọi đến cơ chứ.

Mà người gọi điện thoại đến cũng có tính nhẫn nại cực tốt, nếu như mà cô nhớ không lầm, thì nhạc chuông đã vang lên không dưới mười lần.

Tức giận cầm điện thoại lên quát lớn: "Ai dám làm chị đây tỉnh giấc, mau nhận lấy cái chết đi!"

Đầu bên kia lại vang lên tiếng cười khê như chuông bạc, không dễ nghe chút nào:

"Hạ Sơn Chi, sắp chiều tối rồi mà vẫn còn ngủ sao."

"Chị Cố à, chị có thể lần được rồi!"

Cô đang muốn quăng điện thoại di động sang một bên thì cô ấy đã vội nói: "Đừng, đừng, đừng, cô đã biến mất mấy ngày rồi, mau đến đây nhanh lên."

Đúng vậy, điện thoại di động của cô thì tắt máy, dây điện thoại bàn cũng bị rút ra, cô ngoan ngoãn ở nhà làm trạch nữ.

Miễn cưỡng ngáp một cái liền đáp: "Làm việc chưa hoàn thành thôi."

"Cô gắng tạo người sao?"

"Cứ cho là vậy đi."

"Gã kia của nhà cô rốt cuộc cũng sắp làm cha rồi, ba mươi năm thủ thân như ngọc cũng tìm được người khai trai rồi."

"Ha ha!"

Lòng hư vinh vô cùng lớn đã lấy được thỏa mãn, cô liền bí ối cười lên, Cố Đại lại nói tiếp: "Người gian tà như cô rốt cuộc đã lập gia đình, đến Tây Cát

đi, chị mời cô đồ ăn ngon."

Thấy cô không còn thét chói tai nữa cô ấy lại bổ sung thêm "Dương Dương nói muốn gặp cô đấy."

"Ái chà, tôi cũng rất nhớ con bé, đã mấy ngày không được hung hăng giày xéo khuôn mặt nhỏ bé mềm mại kia rồi."

"Có người làm mẹ nuôi như vậy sao? Không được dạy hư Dương Dương nhà tôi đấy."

Tiếng nói dễ nghe của Cố Đại truyền đến, hình như còn mang thêm vài phần khi dễ, cô vừa mở tủ quần áo ra vừa nói: "Ông nội của nó còn ‘đen tối’ . . . .
. . . hơn đây, muốn giáo huấn nữa sao? Cắt ~"

Không sai, Dương Dương có một người cha cực kỳ nổi tiếng, đó chính là con trai của một đại ca xã hội đen nổi danh khắp thủ đô, nhưng bởi vì ông ta già rồi mà lại không có ai chịu kế thừa sự nghiệp về vang đó nên đành phải rửa tay gác kiếm không cam lòng lui ra khỏi võ đài.

Đến cha của Dương Dương, à, quên chưa bổ sung, cha của Dương Dương tên là Lộ Bạch, phiên âm gần giống với Tiền Bạch (Có nghĩa là Tẩy trắng)

Dĩ nhiên đây chỉ là tên thời còn học trung học khi cha Dương Dương ngồi cùng bàn với đại tiểu thư của Cố gia (sau này chính là mẹ của Dương Dương), dưới sự dẫn đường chỉ lối của người nào đó liền thay tên đổi họ.

Hai người bọn họ ngồi cùng bàn với nhau mấy năm, lúc mười tám tuổi cha của Dương Dương cha và mẹ của nó rủ nhau xem phim Phạn Đào Ái (Một nữ diễn viên của dòng phim AV của Nhật) , không kìm chế được Hormone tràn đầy của thời kỳ trưởng thành, không cẩn thận liền ăn trộm trái cấm, X và Y vừa vận kết hợp, vì vậy đã tạo ra công chúa nhỏ Dương Dương vô cùng đáng yêu này.

Chỉ là hộ khẩu của Dương Dương lại bị các bậc phụ huynh của Cố Gia bảo quản vô cùng kỹ.

Cha mẹ của Dương Dương bởi vì rối rắm trong vòng luân thường đạo lý, lại còn mâu thuẫn với trường bối hai nhà cho nên từ đó đến nay vẫn giữ nguyên tình trạng ở chung không hợp pháp.

Nói đến cha của Dương Dương, không khỏi liền nghĩ đến việc Cố Tích thêm mắm dặm muối khi kể về chuyện tình của Cố Đại nhà cậu ta.

Dĩ nhiên cô cũng biết có tình yêu cầu huyết như trong truyện ngôn tình khác xa với thực tế, vẫn còn may mà em trai Cố đại thiếu vẫn luôn giúp đỡ chị mình.

Vì vậy cô nhin không được mà vui vẻ cười to: "Ha ha ha. . . . ."

"Hạ Sơn Chi, cô lại đang cười gian gì đấy?"

"Cố Kiều Kiều, tôi vừa mới vừa hồi tưởng lại chuyện tình đầy gian nan của cô và đồng chí Tiền Bạch, đủ để sánh ngang với tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng ở trên mạng rồi."

"Hạ Sơn Chi, cô dám gọi cái tên đó một lần nữa thử xem?"

Chuyện bình sinh Cố Đại cực kỳ ghét đó chính là cái nữ danh "Cố Kiều Kiều" này.

Tên chính thức của Cố Đại là Cố Lam, lại còn được ông cụ Cố ban cho một nữ danh hết sức đáng yêu — Kiều Kiều.

Cố đại tiểu thư anh minh thân võ, hiền lương thực đức, lại vô cùng xinh đẹp chán ghét nhất là hai chữ kia, cô ấy nói, cái tên này hoàn toàn phá vỡ style của cô ấy.

Mà việc Hạ Sơn Chi cô thích nhất đó chính là rắc muối lên trên vết thương của người khác, vì vậy càng mãnh liệt gọi: "Kiều Kiều , Kiều Kiều. . . . ."

Cứ thế mà lặp đi lặp lại một trăm lần. . . . .

Nhưng trước khi Cố Đại giận dữ chửi mắng, cô đã nhanh chóng cúp điện thoại, cho lỗ tai đỡ bị ảnh hưởng.

Ai bảo mấy người bọn họ đều biết những bí mật kia của lão Hoắc, chi gạt một mình cô mà thôi, Hừ!

Cô chậm rãi thay quần áo, rồi lại chậm rì rì bước ra cửa, từ tốn đi đến Tây Cát.

Mới vừa đẩy cửa ra, liền bị một bóng hình nhào tới.

Cô gái nhỏ mềm mại nhào vào trong lòng cô, làm cô thiếu chút nữa liền ngã ngửa ra đằng sau, thật may là con kíp vịn vào khung cửa.

Nên mới không bị ngã.

"Mẹ nuôi, Dương Dương rất nhớ mẹ."

Giọng trẻ con trong trẻo, ngọt như mía lùi được thốt ra từ miệng của cô nhóc mới mười tuổi.

Trái tim nhỏ của cô vừa bị cô nhóc làm cho hoảng sợ, buồn bực “A” lên một tiếng..

Lúc cái răng khểnh của Dương Dương từ trên mặt cô dòi đi, thì nước bọt của con bé đã thấm ướt hết nửa gương mặt, nhóc con lại còn ghé vào bên tai cô nói thầm: "Mẹ nói, đây coi như là trừng phạt, vì mẹ nuôi không ngoan ~"

Hừ, đúng là người phụ nữ ác độc.

"Mẹ nuôi không nên trách Dương Dương, mẹ đã nói nếu Dương Dương không làm như vậy, thì ngày mai sẽ không thể đi gặp ông nội được. Mẹ nuôi người cũng biết, tính khí của ông nội rồi đây lúc đó mà náo loạn lên thì vô cùng đáng ghét. Dương Dương chính là Sailor Moon(Thủy thủ mặt trăng), nên chiến đấu vì bình yên của trái đất. Đây là bí mật của người địa cầu, mẹ nuôi sẽ không nói cho ai biết chứ?"

Cô muốn ngắt, trẻ con bây giờ, đùa nào cũng thật tinh quái, còn biết kêu gọi đồng minh nữa chứ.

So với người mẹ của nó quả nhiên còn phức tạp hơn.

"Cảnh sát bắt người xấu, Siêu Nhân Điện Quang đánh quái thú, cho nên, mẹ nuôi, mẹ out rồi?"

Khụ, cô lại ngắt lần nữa.

"Dương Dương, mẹ nuôi già rồi, thứ đồ chơi này quá thâm ảo, chỉ dành cho những người trẻ tuổi các con thôi, ngoan nhé ~"

Cô vỗ vỗ đầu của con bé chuẩn bị kết thúc đề tài, thì nó lại tiếp tục mở máy hát: "Chú cảnh sát sao lại không tới? Tội qua phải đi đánh quái thú sao?"

Khụ, rốt cuộc cô cũng phải rống giận lên: "Cố Kiêu Kiêu, cô đã dạy đứa nhỏ này những cái gì thế?"

Mà Cố Kiêu Kiêu lại đang rảnh rang ngồi ở trên sofa, cái miệng nhỏ nhấp một ngụm Hồng Trà từ tốn đáp: "Cha của nó đã nói, trẻ con không thể quá gò bó, chờ khi nào cô có con của mình rồi tự khắc sẽ biết thôi."

Cố Đại tràn ngập thâm ý nhìn vào cái bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, giương mắt nói với Dương Dương: "Đi ra đằng sau tác nghiệp, để mẹ với mẹ nuôi con nói chuyện."

Dương Dương miễn cưỡng trèo xuống khỏi người cô, chu môi phụng phịu: "Chỉ biết lợi dụng người ta, hừ, lần sau sẽ không cho mẹ cơ hội nữa đâu!"

Người bạn nhỏ cọt ọc ở trong lòng cô nói tiếp: "Mẹ nuôi, con thật sự rất nhớ mẹ, mới vừa rồi tuyệt đối là chủ ý ghé thăm của mẹ con, nhất định không nên trách Dương Dương đâu ~"

Lấy được câu trả lời chắc chắn của cô, người bạn nhỏ mới vịn eo lắc mông đi ra đằng sau.

Cố Đại mang cho cô một ly Hồng Trà, vô cùng xem thường khi thấy cô vô cùng ái mộ đứa con gái nhỏ của mình: "Nhìn ánh mắt của cô kìa."

"Vẫn chưa có động tĩnh gì sao?"

Cô vừa uống Hồng Trà vừa lắc đầu: "Ai biết được, người đàn ông của tôi cũng đã rất dũng mãnh rồi."

"Đừng nóng vội, cứ thuận theo tự nhiên đi, nếu đã tới thì cũng sẽ rất nhanh thôi."

Uống trà tán gẫu, đề tài chỉ vòng quanh chuyện của đứa trẻ.

Sau khi ăn cơm tối cùng với hai mẹ con phúc hắc kia xong mới trở về nhà. Một mình về đến nhà, ngồi xuống ghế sofa, không khí vắng lặng bao trùm khắp căn phòng, sự buồn bã giấu tận đáy lòng mới chậm rãi trôi lên.

Lại sờ sờ vào bụng, nhóc con à, sao vẫn còn chưa có động tĩnh gì vậy?

Cô nằm ườn lên trên ghế, với lấy cái gối ôm nằm im suy nghĩ.

Tiếng kim đồng hồ tích tắc nghe vô cùng rõ, thời gian cứ thế trôi đi, từ tám giờ bốn mươi lăm rất nhanh đã đến mười giờ ba mươi lăm rồi.

Đại thúc à, sao anh vẫn chưa về thế?

Cũng đã sắp khuya rồi.

Chúng ta còn phải tăng năng suất hoạt động, tiết kiệm thời gian.

Mặc dù thể lực của cô có hạn, nhưng cố gắng thì cũng sẽ vượt qua thôi, tất cả đều vì việc tạo người của bọn họ!

Tay nắm lại thành quyền.

Gọi điện thoại di động cho anh, thấy có tín hiệu nhưng vừa vang lên một tiếng lại bị cắt đứt.

Gọi lại, đã thấy tắt máy!

Giờ, chuyện gì đang xảy ra ở đây, chẳng lẽ bây giờ anh đã trở thành kim chủ, nên xem người khác thành cám bã rồi phải không?

Lại bấm số gọi cho Cố Tích, vừa có người nhận, cô liền quát lên: "Hon nửa đêm rồi còn lêu lổng ở nơi nào, dám tắt điện thoại của chị đây?"

"À?"

"Đừng có giả ngu, mới vừa rồi, sao lão đại của cậu lại tắt điện thoại của tôi!"

"À? Chị dâu, chị đã biến mất bảy tám ngày rồi, có chuyện gì sao?"

Cố Tích ở đầu bên kia hình như vẫn chưa tỉnh ngủ, liên tiếp hỏi ngược lại, nhưng không giống như đang nói đùa.

"Tôi không ở cùng với Sở Kiệt, anh ấy vẫn chưa về sao?"

Tim bị lỡ mất một nhịp, mí mắt cũng theo đó mà tham gia náo nhiệt, giật giật không ngừng.

Không hiểu sao ruột gan lại nóng như lửa đốt.

Cô âm thầm trấn định, hỏi: "Buổi sáng anh ấy nói với tôi là có tiệc xã giao."

"Đúng vậy, giao lưu với cảnh cục phía Nam, hai ngày nay em đang tham gia vụ án khác, nên cũng không gặp anh ấy."

"Bình thường nếu anh ấy về muộn, ít nhất cũng điện thoại cho tôi thông báo."

"Chị chờ một chút để em hỏi đồng nghiệp khác."

Cố Tích nói xong liền cúp điện thoại.

Còn cô lại tiếp tục nằm ngửa ở trên ghế sofa, lòng càng thêm lo lắng.

Mắt mở to nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động, màn hình mờ dần, mấy giây sau liền tối đen lại.

Đúng lúc này màn hình lại chợt lóe sáng lên, giống như ánh rạng đồng vậy.

Toàn bộ chú ý đều đặt lên trên màn hình, nhưng đây lại là tin nhắn được gửi đến từ một số lạ.

Hộp thư hình anime cứ nhấp nháy không ngừng, trái tim cô cũng nhảy lên theo.

Đây là tình huống gì chứ?

Cô liền cắn răng ấn nút mở.

Hai giây sau, máu trong người cứ thế bốc dần lên, thần kinh lại giật giật liên tục, thế giới như đổ sập xuống trước mặt.

Nội tâm bình thường vẫn vững vàng như Hạ Sơn Chi cô, trong nháy mắt, lại tan tác thành xác pháo.

Cô mới mua điện thoại 3G, ba trăm vạn kể cũng không uống phí, nhìn rõ từng chi tiết nhỏ nhặt.

Lòng chìm sâu đến tận đáy cốc.

Người nào, muốn trêu chọc bà đây chứ?!

Đồng thời, tiếng chuông quỷ vào thôn lại vang lên, nhưng lúc này cô lại không hề thấy vui mừng chút nào.

Ngón tay lạnh lẽo vuốt ngang một đường, toàn thân lạnh đến tận xương.

Sau đó liền nghe thấy giọng điệu vô cùng gấp gáp của Cố Tích: "Hôm nay đi đến khu phía Nam có rất nhiều người, uống đến hơn ba mươi, bốn mươi chai rượu, lại còn là rượu nặng nữa. . . . ."

Môi mở ra, không ngờ giọng của cô lại tuyệt đối không run mà lại cực kỳ vững vàng: "Nói vào điểm chính."

Đầu kia hơi khựng lại, thật lâu sau mới nói: "Lúc chín giờ hơn, Sở Kiệt uống say, sau đó. . . . . Sau đó. . . . ."

Cậu ta dừng lại, không biết có phải là đang sắp xếp lại ngôn từ hay không, hay là cái gì, cho nên cô liền nói tiếp: "Bị một người phụ nữ nào đó mang đi."

"Sao chị biết?"

Giọng nói đã từng mang theo vẻ trêu đùa lại mang theo vẻ kinh ngạc nghiêm túc và ảo não ngoài tưởng tượng.

Cô giật nhẹ khoe môi, nhưng không thể cười nổi: "Tôi mới vừa nhận được một tấm hình, trên người anh ấy không hề mặc quần áo, còn người kia thì xóc xếch nằm ở bên cạnh, không biết có phải là đang . . . . ."

"Hạ Sơn Chi, đủ rồi, chị không tin Sở Kiệt sao?"

"Cậu cảm thấy, tôi không nên tin vào hình ảnh trước mắt sao?"

Cô liền phản kích, cậu ta lại cãi: "Lão đại không phải là người như vậy."

"Như vậy tôi sẽ cho cậu mười phút, tìm cho được người anh em tốt của cậu, . . ." cô liền hạ thấp giọng, cắn răng nghiêng lợi nói ra lời kế tiếp: "Cùng với Vương Hiểu!"

Lại mở hộp thư ra một lần nữa, cẩn thận nhìn lại bức ảnh kia.

Người phụ nữ kia đang nhướn mày nhếch môi, cười thật diễm lệ, lúm đồng tiền in lên má thật sâu mỗi khi cười đắm vào trong mắt cô thấy thật chói.

Sắc mặt cô ta cũng đỏ hồng lên, ánh mắt lấp lánh không giấu được vẻ đắc ý.

Gương mặt kiêu mi động lòng người tựa như đang ở trong xuân tình dào dạt .

Còn người đàn ông thì mắt hơi híp lại, khuôn mặt đỏ ửng, toàn thân trần trụi cũng đỏ hồng lên, tay của anh khoác lên bên hông của người phụ nữ kia, hình như là đang muốn ôm chầm lấy cô ta.

Nhưng hình như cô ta lại vừa muốn cự tuyệt lại vừa ra vẻ mời chào, chân mày của người đàn ông lại nhíu lên, như đang bắt mắt.

Chưa thỏa mãn dục vọng?

Người phụ nữ nằm ở bên cạnh, áo sơ mi trắng trượt đến đầu vai, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền bạch kim sáng ngời.

Mà một nửa cánh tay, lại bị che mất.

Nếu như mà cô đoán không sai thì cô ta đang cảm điện thoại để tự sướng.

Mà thành quả thì đang lù lù ở trước mặt cô.

Duy chỉ có bàn tay đầy vết chai kia khiến cô giật cả mình, tối qua, nó còn chôn ở nơi mềm mại nhất trên người cô cơ đấy.

Mới chỉ có một ngày thôi, đã đổi đối tượng, đổi địa điểm rồi.

Thì ra là bất kể thông dâm, cũng có thể như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Giao đấu trực diện

Editor: BAT

Không đến mười phút sau, điện thoại của cô lại vang lên, Cố Tích gọi tới.

"Đã tra ra được rồi, ở Quân Duyệt. Em đã cho xe đi đón chị, hai mươi phút sau họ gặp ở Quân Duyệt nhé."

"Hiệu suất thật là cao, cảnh sát Trung Quốc ai cũng có năng lực như thế này thì đầu càn lô không phá được án chứ."

Có lẽ trong giọng điệu bình thản của cô lại ẩn chứa sự khinh thường nên Cố Tích mới buồn buồn đáp lại: "Hai người này bị điên rồi."

"Chẳng quan hệ gì tới tôi."

"Con mẹ nó, Lộ Bạch lấy mất ba hộp xì gà cực phẩm mới đồng tra giúp em số phòng. Hạ Sơn Chi, chị phải bồi thường cho em đây!"

"Cố Tích, cậu tìm nhầm người rồi!"

"Nhất định là có hiểu lầm."

Cậu ta ở đầu bên kia nói như chém đinh chặt sắt, muốn giải thích cái gì chứ?

Hoặc Sô Kiệt, có người anh em như vậy, coi như cũng không uống phí.

Chỉ là lời giải thích này có quan hệ gì với cô đây?

Lúc trước vừa nhìn thấy hình ảnh kia trong nháy mắt, thật sự cô rất kích động muốn đập tan cái điện thoại, rất muốn không quan tâm mà xông lên đánh vào bàn tay kia.

Muốn vụng trộm thì rút xa ra một chút, đừng có làm bẩn mắt của bà đây!

Chỉ mới có mấy phút mà tế bào não hình như cũng ngừng hoạt động, trái đất cũng ngừng quay, chỉ còn lại giận dữ ngút trời.

Tại sao chứ?

Con mẹ nó, tại sao lại thế chứ?

Bà nó, Vương Hiểu, đừng làm để tôi gặp được cô, nhất định xé nát gương mặt ghê tởm kia ra làm trăm mảnh.

Thì ra trong tâm hồn của mỗi người phụ nữ cũng đều ẩn giấu sự chanh chua và tàn nhẫn.

"Thôi nhé, có điện thoại gọi tới."

Không biết nên nói cái gì nữa cho nên cô liền tắt điện thoại.

Là tài xế của Cố Gia.

Xe chạy băng băng trên đường.

Tuy ngồi trên ghế da mềm mại nhưng chẳng khác gì đang ngồi trên lò lửa cả.

Con đường ngắn nhất đi đến khách sạn Quân Duyệt, phải đi qua ba cái ngã tư, rẽ trái, rẽ phải rồi lại tiếp tục rẽ phải lần nữa.

Trên đường đều có bảy cái đèn xanh đèn đỏ, mà kỳ quái là trong đêm nay, cơ hồ đi đến đâu cũng gặp được đèn xanh.

Chẳng lẽ ông trời cũng đang giúp cô?

Đi tới đầu đường cuối cùng, Quân Duyệt đã ở gần trong gang tấc, cách không tới hai mươi mét.

Liền gặp phải đèn đỏ đầu tiên.

Ba mươi giây, đếm ngược lại.

Trên tầng cao nhất của Quân Duyệt tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Mà cô thì đang đi ngược chiều gió, gió lạnh đến tận xương rót vào trong cổ áo, trái tim cơ hồ cũng tỉnh táo lại.

Chẳng qua cũng chỉ là như vậy thôi.

Có gì phải sợ chứ.

Tình huống xấu nhất cũng chẳng qua là trèo tường mà thôi.

Nhưng từ trong sâu thẳm cô lại không cho rằng anh sẽ làm như vậy.

"Hạ tiểu thư, đã đến nơi rồi, lát nữa tôi sẽ dừng ngay ở cửa chính. Cố tích đang đợi ở đó."

"Cám ơn."

Buồng xe hơi trống trải, lại lâm vào yên lặng.

Mặt như bị đóng băng đến chết lặng, cứng ngắc, cô rất muốn mỉm cười nhưng cùng chỉ phí công.

Rốt cuộc cũng vẫn phải đến, cổ họng như bị chặn lại, càng thêm kìm nén đến phát sợ, chỉ là, như vậy lại nhắc nhở cô một điều phải thật tỉnh táo.

Cố Tích mở cửa xe cho cô, sắc mặt cũng không quá tốt, vẻ hài hước cùng với đào hoa hình như đã bị sự thất thần thay thế.

"Như thế nào rồi?"

Cậu ta mỉm môi lại không trả lời cô, chỉ kéo cô tiến vào bên trong, cùng nhau ngồi xuống.

"Thủ đồ này cũng có chuyện mà Cố đại thiếu cậu làm không được sao?"

Cô ngẩng đầu, nhìn cậu ta chăm chăm nói.

Cậu ta liền nhủu mày, hung ác trừng cô, như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Một giây kế tiếp lại đã trút giận: "Ông cụ không giúp, nên đành phải nhờ Lộ Bạch điều tra."

Cô thả tay xuống, đặt lên trên đầu gối.

"Ha ha, không đến mười phút đã tra được ở Quân Duyệt, vẫn còn có chút thủ đoạn đấy chứ."

"Ha ha, rốt cuộc cũng được khen một tiếng, đúng thật không dễ dàng gì."

Tiếng cười lại vô cùng gượng gạo, đột ngột mà xa lạ.

Cô nhìn chăm chăm vào mười đầu ngón tay của mình nói: "Phải đợi bao lâu?"

"Chậm nhất là nửa giờ."

"Ha ha."

Tiếng cười nhạt nhẽo lần này xuất từ trên người của Hạ Sơn Chi cô.

Cúi đầu đã lâu, cổ cũng thấy chua chua, nên cô liền nghiêng đầu sang nhìn cậu ta, mà cậu ta cũng đang cúi người xuống, vừa vận nhìn thẳng vào nhau: "Ba mươi phút, có thể làm được rất nhiều chuyện."

Cố Tích liền giật mình, không thể tin nhìn cô...cô lại cất giọng châm chọc: "Chẳng lẽ người đàn ông độc thân như cậu lại không nắm rõ giá thị trường sao?"

Trong cặp mắt hoa đào bắt đầu bùng lên ngọn lửa, "Khụ" một cái, môi mỏng bạc tình trong truyền thuyết bữu ra, cơ hồ muốn liền thành một đường.

Khách sạn sáu sao sa hoa nhất Thủ đô, quả nhiên hoàn cảnh thật tốt.

Đi nhẹ nói khẽ, nam nam nữ nữ, đều là long phượng cả.

Cô nhìn xung quanh một vòng, đại khái qua năm phút sau, Cố Tích lại cực kỳ yên lặng, tựa như biến thành người khác vậy.

"Người chuyên nói lời ác độc cũng có lúc cảm như hén?"

Cô lấy đầu gối khẽ chạm, cậu ta liền ngược mắt nhìn cô chăm chăm, bực mình hừ lên, bất đắc dĩ nói: "Chị có ý gì?"

Cô nhún vai, không nói tiếp, cậu ta lại trừng mắt nhìn cô, nghiêng răng nói tiếp: "Nếu chị nghi ngờ anh ấy, thật sự sẽ bị sét đánh đấy!"

"Chị cứ tùy tiện hỏi người nào đó xem, không có ai mà không biết, anh ấy cứng chiều chị thế nào."

"Hai mươi tuổi em tốt nghiệp trường cảnh sát đi theo anh ấy, thoáng một cái cũng sắp được mười năm rồi, em không tin anh ấy sẽ làm chuyện gì có lỗi với chị."

Từng câu từng chữ của Cố Tích nói ra thật chậm, thần thái rất ít khi nghiêm túc như thế, đều truyền đến chỗ cô.

"Nhưng mà, anh đã uống rượu, " Cô ngồi thẳng lên, hơi nghiêng người qua: "Tệ hơn nữa chính là, còn rơi vào thủ đoạn của người khác."

"Cố Tích, không nên đánh giá thấp lòng ghen tỵ của phụ nữ, chỉ với cái này thôi cũng đủ để hủy diệt tất cả."

"Vương Hiểu, không. . . . ."

Cố Tích theo bản năng muốn phản bác, cô lại tặng cho cậu ta một ánh mắt khinh bỉ, hình như. . . . . hơi e sợ, nên câu nói kế tiếp liền cứng rắn nuốt vào

bụng.

"Người ta còn không thể nào tin tưởng vào bản thân mình, huống chi là người khác."

Một giây thần kinh liền giật giật lên, nên cô liền tuân câu nói chấn động như thế: "Cho nên người anh em à, cậu cũng đừng kích động."

Có lẽ bỗng nhiên thấy giọng của cô thả lỏng, phá vỡ hơn mười phút nghiêm túc vừa rồi nên Cố Tích liền thở ra một hơi, nói: "Tiểu sinh thất lễ rồi."

"Không sao."

Cô thuận thế vỗ vỗ vào gáy của cậu ta nói.

"Này, nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ được phép nhìn, không được phép sờ!"

Cố Tích vỗ lại lên đầu, nổi giận.

Cậu ta nhe nanh múa vuốt tỏ vẻ hung dữ khiến cô thấy thật buồn cười.

Cậu ta cũng cười theo: "Vẫn nên bình thường như vậy thôi, mới vừa rồi cứ như gái già nghiêm túc vậy."

"Cậu nói cái gì đó, muốn ăn đòn hả?"

Một cái tát liền vỗ tới, ngay giữa búp đôi.

Cậu ta lại đưa tay ra gạt một cái, giữ chặt lại, không hề là cảnh sát, có chút tài nghệ.

Cô vội xin tha: "Tôi nhận sai rồi vẫn không được sao?"

Thế nhưng cậu ta lại không có động tĩnh gì vì vậy cô liền đá đá mấy cái nhắc nhở: "Tôi là chị dâu cậu đấy, bỏ tay ra!"

Cậu ta sát lại gần, ngược đôi mắt hoa đào lên đáp: "Chính chị nói đấy nhé, chị là chị dâu, sau này cũng không thể mất đi phong thái được."

"Hiểu rồi."

Cố Tích liền bỏ tay cô ra...cô liền hung hăng đập cho cậu ta một đập, cậu ta liền ôm chân, khóc lóc kẻ lè: "Chị. . . . ."

"Cho cậu một bài học, lời của phụ nữ, không nên tin tưởng quá."

Không khí vừa mới lắng xuống, điện thoại di động của cậu ta lại vang lên, bọn họ đưa mắt nhìn nhau, gượng gạo cười cười.

Cậu ta lập tức ấn phím nghe rồi nói: "Ừ, biết rồi."

Sau đó liền nói lại với cô: "Đợi chút nữa."

Cô im lặng gật đầu, trong lòng lại như thiêu như đốt.

"Là Cố tiên sinh sao? Tôi là quản lý ở bộ phận phòng của khách sạn, đưa ngài đến phòng A604."

Cố Tích liền gật đầu, nhỏ giọng nói cảm ơn, rồi kéo cô đứng dậy.

Đích thân quản lý ở bộ phận phòng của khách sạn đến dẫn đi, Lễ Bạch, thật đúng là có mặt mũi.

Trong thang máy cũng được trải thảm đỏ, chân giẫm lên thấy thật mềm mại, cô đứng thẳng lưng, mày nhíu lại.

Lửa nóng lại đốt càng gay gắt.

"Sao rồi?" Cố Tích cúi xuống hỏi nhỏ.

Cô lắc đầu không đáp.

Thấy cô không muốn nói cậu ta cũng liền trầm mặc.

Ting một tiếng, âm báo đã đến nơi.

Thật là nhanh.

Khắp hành lang được bao phủ bởi ánh đèn vàng ấm áp, cô liền đảo mắt tìm kiếm, phòng 604 đã ở ngay trước mắt rồi.

Quản lý móc thẻ mở cửa phòng ra nói: "Chuyện này vốn xâm phạm đến riêng tư của khách. . . . . Kính xin Cố tiên sinh và bên trong. . . . ."

Cô liền đáp thay cậu ta: "Tôi hiểu, sẽ không cho gây phiền toái cho khách sạn đâu. Còn nữa, cảm ơn anh."

Cô liền cúi đầu, đẩy một cái, cửa quả nhiên liền được mở ra.

Trong mắt vị quản lý thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng chỉ lóe lên liền mất ngay, cô liền nhìn anh ta gật đầu, anh ta cũng thức thời xoay người đi khỏi đó.

Cô nhìn theo bóng dáng của anh ta dần biến mất ở cửa thang máy.

Tầm mắt vẫn rơi vào trên khóa cửa, cách âm rất tốt, không nghe được âm thanh mập mờ mê người nào.

"Sao chị biết cửa không có khóa?"

Cô ngẩng đầu, mím môi đáp: "Đây gọi là vờ tha để bắt. . . . ."

Nụ cười lại càng sâu hơn: "Tặng thêm cho cậu một bài học nữa, đó là không nên đánh giá thấp trí thông minh của phụ nữ."

Vừa mới nói xong, Cố Tích đã đẩy cửa bước vào.

Gấp cái gì chứ?

Hủy thi diệt tích(Loại bỏ chứng cứ phạm tội) cũng không đủ thời gian đâu.

Cô từ từ đi vào, cả căn phòng tràn ngập trong ánh đèn mờ lung, cùng với ánh sáng cói mắt trong điện thoại di động, đối lập rõ rệt.

Lướt qua phòng khách nhỏ, tiến thẳng đến phòng ngủ.

Cũng không phải là hình ảnh trong tưởng tượng, hai thân thể nóng bỏng ở trên giường quấn chặt lấy nhau, cái chăn giắt đến ngang lưng.

Bất đồng duy nhất chính là, Cố Tích lướt qua mép giường, lấy áo sơ mi đắp lên trên ngực của người đàn ông kia.

Áo sơ mi đen bạc có thể che giấu được cái gì chứ?

Mà người kia mày vẫn nhúu chặt lại, như đang ngủ say, mà môi vẫn mấp máy không biết là đang nói những gì, cơ thể bị Cố Tích giữ chặt liền phản kháng giấy dụa.

Đủ để thấy được, bản thân người này mạnh mẽ thế nào, không thích người khác kìm kẹp.

Còn người phụ nữ ở bên cạnh, cũng giống như trong dự liệu ngẩng đầu hài lòng nhìn người phụ nữ của người kia.

Trên mặt của cô ta là tư thái toàn thắng, bả vai lộ ra bên ngoài, trắng nõn, mềm mại, có lồi có lõm.

"Lại gặp mặt rồi, tiểu thư C. ."

Cô ta ngẩng đầu, khẽ hừ lên khinh thường .

Không muốn đề ý đến cô? Muốn xem kịch vui?

Rất đơn giản, cô sẽ đề ý tới cô ta: "Chỉ là ba năm đã qua rồi nhưng thủ đoạn của tiểu thư C vẫn không có chút tiến bộ nào?"

"Cái gì?"

Thét lên một tiếng chói tai tựa như tia chớp, phá vỡ bầu không khí mà ra.

Tức giận như thủy triều ập tới, cô liền tiến lên phía trước một bước: "Tôi nói cô, càng lớn càng không có khôn rồi."

"Tuy cùng tuổi với Cố Đại, nhưng cô xem, làn da trong hình lại mờ màng như vậy, làm Hạ mỗ đây ghen tị chết đi được."

"Thừa dịp dung nhan vừa chưa xuống sắc, nên sớm tìm người để gả đi."

"Cho dù cô có như thế nào, thì chồng của người khác vẫn không nên động vào thì tốt hơn."

Cô lại tiến lên trước mấy bước, đột nhiên vén ga giường lên, bọn họ cũng không ngờ tới cô lại hành động như vậy, Vương Hiểu liền thét chói tai, Cố Tích cũng kêu lên.

Quả nhiên, ở bên dưới, quần vẫn còn hoàn hảo như cũ, thậm chí là dây lưng sáng nay cô tự tay cài vào, vẫn không nhúc nhích.

Cố Tích vừa muốn nói gì, thì mắt của cô lại như ánh dao chém sang liền lập tức im lặng.

Hai tay chống lên mép giường, cô nhìn lướt qua thân thể ngọc ngà kia, rồi nhìn chòng chọc vào Vương Hiểu: "Cái trò đùa này, cũng quá chưa đủ kinh nghiệm."

Mặt của cô ta đặc biệt gần cô, trang điểm tinh xảo cẩn thận, được bảo dưỡng rất tốt nên không thấy được tí nếp nhăn nào.

Hàm răng cắn chặt vào môi, sắc môi trắng bệch ra, còn mặt thì xanh mét.

Cô vỗ vỗ lên khuôn mặt ngăm đen kia, anh vẫn đang ngáy o o, mí mắt rung rung, hình như chuẩn bị tỉnh lại.

"Đừng tưởng rằng Hạ Sơn Chi tôi dễ bắt nạt, tôi cho cô biết, nếu không phải nể mặt anh ấy. . . ."

"Nếu không sợ anh ấy khó xử thì tôi đã sớm cho cô một bài học rồi!"

Cô lại tiếp tục không nhanh không chậm không cao không thấp mà nói: "Hạ Sơn Chi tôi cũng là con gái mẹ yêu cha quý, không - sợ - cô - chút nào!"

Không ngờ đúng không, cho là cô sẽ trở thành người đàn bà chanh chua chửi đổng?

Hạ Sơn Chi cô cũng muốn để cho cô ta biết cái gì gọi là phong độ!

Vương Hiểu xanh mặt, giờ tay phải lên định tát cô, nào ngờ cô đã sớm biết được chiều này của cô ta, liền đi trước một bước giữ chặt lại: "Thẹn quá hóa giận?"

Cô ta lại mỉa mai trả lời: "Nếu cô đã biết? Thì vì sao lại tới đây? Rõ ràng chính là không tin tưởng anh ấy, rõ ràng là e ngại, nếu không thì vừa mới bước vào cửa tại sao tay lại nắm chặt như thế? Rõ ràng là nhìn thấy chúng tôi như vậy thì mặt đều đen lại rồi, đừng tưởng rằng tôi không nhìn thấy."

"Ha ha, phản ứng bình thường, nếu như chồng của cô lên giường với người khác thì mặt cô có biến sắc không?"

Cũng không biết vì sao, độ cong của khóe môi lại tăng lên, tiếp tục cười lạnh với Vương Hiểu.

Mặt của cô ta trắng bệch lại chuyển sang hồng, hiển nhiên là rất tức giận.

Cô ta càng tức, thì cô lại càng hả dạ.

Cô hơi quay đầu, nói với Cố Tích: "Bài học thứ ba, vui vẻ trên khổ sở của người khác"

Dừng lại một chút, lại nháy mắt với cậu ta: "Vui sướng gấp bội."

Mà cánh tay của Vương Hiểu đang bị cô nắm chặt kia đang run lên, mà cô thì không thể đồng tình với cô ta, cô cũng không phải là thánh nhân.

Cô là người trần mắt thịt, cũng có thất tình lục dục.

Mắt vừa liếc thấy một bàn tay khác vung đến mặt cô thì đã không kịp phản ứng.

Những móng tay được sơn đỏ chói, đã chuẩn bị kẻ lên má.

Khí lạnh xông thẳng đến cổ họng.

Giờ khắc này, nói không sợ, đó là giả.

Từ nhỏ đến lớn, thật đúng là chưa từng bị ai bạt tai bao giờ.

Cô nhắm mắt lại, sẵn sàng chịu con phong ba bão táp ập đến.

Đúng lúc chỉ mình đang treo chuông, thì có mùi rượu nồng nặc phả vào mặt cô, giọng nói hùng dũng vô cùng quen thuộc truyền tới.

"Cô điên rồi, lại dám đánh vợ của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cánh Sét, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Giường cung bạt kiếm

Một giây đồng hồ thôi nhưng đáy lòng lại run rẩy mãnh liệt, khí thế vô cùng chấn động này giống như vẫn còn ở trong mộng.

Son móng tay trơn bóng gần trong gang tấc, năm ngón tay ngăm đen đang đặt ở trên cánh tay của cô ta, ở da thịt trắng nõn nổi bật lên trông rất chói mắt.

Cô vẫn còn đang sợ sệt, thì tiếng quát lại tiếp tục vang lên: "Vương Hiểu, cô đang làm cái gì thế?"

Ngắt đầu, chống lại ánh mắt phần hện của Vương Hiểu, rồi từ từ quay sang bên trái.

Cô và cô ta đồng thời cùng nhìn sang.

Người đàn ông có nửa thân trên trần trụi, hầu kết không ngừng chuyển động, lồng ngực nhấp nhô bất định, ánh mắt chứa đầy tức giận giống như rồng lửa chuẩn bị phun trào.

Lúc này chân mày vẫn còn đang nhíu chặt, mắt xẹt qua một tầng nghi ngờ, là suy tư, hay còn là đang nhớ lại?

Vương Hiểu hát tay ra, nhưng không thành công, tầm mắt vẫn đặt ở trên mặt của Hoắc Sở Kiệt hỏi: "Anh không nhớ gì sao? Sở Kiệt."

Một tiếng "Sở Kiệt" này, vừa mềm mại lại vừa ngọt ngào, nghe vào tai của đàn ông có phải phải sẽ tê dại đến tận xương tủy hay không?

Hạ Sơn Chi cũng run lên, vừa chán ghét, lại vừa ghê tởm.

Dứt lời, cô ta lại còn ngang nhiên nhào vào người Hoắc Sở Kiệt.

Chỉ là còn chưa kịp đến gần, Hoắc Sở Kiệt đã tức giận rống lên: "Cô đang làm gì đấy?"

"Em yêu anh, Hoắc Sở Kiệt."

Hoắc Sở Kiệt tựa như không ngờ đến Vương Hiểu lại nói ra câu này gần người một lát, mới nói: "Cô quả nhiên bị điên rồi."

"Em đúng là điên rồi, mới có thể yêu một người lạnh lùng, vô tâm như anh!"

"Ha ha ha. . . . . Không."

Vương Hiểu đột nhiên cười lên, rồi xoay mặt lại điên cuồng chỉ vào người cô thét lên: "Tâm của anh, đã bị cô ta quyến rũ rồi!"

"Anh không chừa một thủ đoạn nào để lấy bằng được cô ta, anh cho rằng, cô ta sẽ thật sự yêu mình sao?"

Tiếng cười lại vang lên lần nữa, lần này liền lộ ra vẻ chua ngoa: "Hoắc Sở Kiệt, anh so với em còn đáng thương hơn gấp trăm lần!"

Cô ta nói xong liền thu tay lại, thở hắt hắt, mặt trắng như tờ giấy, nhưng lại mang theo rất nhiều phần hện.

Khuôn mặt của Hoắc Sở Kiệt chột căng thẳng, hàm răng cắn càng chặt hơn, hình như nghe được cả tiếng nghiến răng của anh nữa.

Ánh mắt của anh cực kỳ khủng bố, hung ác nhìn vào Vương Hiểu.

Cô lui về phía sau một bước, rành rang quan sát đôi nam nữ trên giường đang đối mắt với nhau.

Tầm mắt cuối cùng rơi vào cánh tay đang nắm lấy tay kia của Vương Hiểu, hỏi: "Hoắc Sở Kiệt, ôn hương nhuyễn ngọc, cảm giác như thế nào?"

Câu hỏi này vừa mang theo vẻ lạnh lùng không để ý, bên trong còn có thêm vài phần chế nhạo nữa.

Cơ hồ bằng lời nói này của cô trong nháy mắt, Hoắc Sở Kiệt đột nhiên phất tay ra, từ trên giường đứng lên, giữ chặt lấy bả vai cô.

Nếu như nói mới vừa rồi anh do dự mà tức giận, thì hiện tại như vậy, chuyển hướng sang cô chính là giận dữ.

Mà đôi mắt đang nhìn chăm chú vào cô, phun đầy lửa nóng, như muốn thiêu cháy cả người cô vậy.

Ngay sau đó, gằn lên từng chữ từng chữ: "Em lặp lại lần nữa thử xem?"

Giọng trầm thấp, trừ tức giận thì chính là uy hiếp.

Bàn tay đặt trên vai cô đầy căng thẳng, hình như chỉ cần cô dám lặp lại dù là một chữ, anh sẽ bóp nát cô ra.

Cô ngước đầu, nhìn thẳng vào anh, từ từ mở miệng.

Aiz, cảm giác đau đốn ở vai tăng lên gấp bội.

Mặt của anh áp sát tới gần hơn nữa, chỉ cách không tới năm sáu cm.

Muốn cầu xin tha thứ sao?

A, cô liền nhếch môi, lạnh nhạt nhưng đáp lại vô cùng rõ ràng: "Mới vừa rồi, em cùng với Cố Tích, chính mắt nhìn thấy, anh và cô ta nằm ở trên giường."

Mỗi một chữ nói ra, sức lực trên bả vai cũng nặng thêm một phần.

Hoắc Sở Kiệt, anh có ý gì?

Cô nhúm mày nhìn anh, thân thể trước mặt hiện giờ đang cứng đờ, môi hơi giật giật, sắc mặt càng thêm xanh mét.

"Đều là hiểu lầm, hiểu lầm . . . ."

Lời giảng hòa đúng lúc vang lên, tay của Cố Tích còn chưa chạm đến Hoắc Sở Kiệt, mắt lạnh thoáng nhìn qua.

Cố Tích sượng sùng thu tay lại, nhìn cô cười cười.

Cô cũng mỉm cười lại nói: "A, đôi khi tốt bụng lại bị xem thành lòng lang dạ sói đấy."

Mặt của Hoắc Sở Kiệt liền trầm xuống, huyết thái dương giật giật, xem ra là đang cực kỳ kìm chế.

Cô liền tốt bụng giơ tay lên, đầu ngón tay lạnh lẽo dán vào phía trên, anh ngẩn ra không nói gì, cô lại nhìn về phía sau lưng anh nói: "Vương tiểu thư, mời tôi tới đây, là muốn để tôi xem trò vui thôi. Câu chất vấn vừa rồi của tôi có phải cô đã đợi rất lâu rồi hay không?"

Cô nhô mặt lên bên kia đầu vai nói tiếp: "Xem ra, đúng như cô mong muốn rồi nhỉ?"

Tóc của Vương Hiểu lúc này đang xõa ra, thật dài phủ lên cả cánh tay.

Cô ta ngồi ở trên giường, trong mắt tối tăm khó hiểu: "Hạ Sơn Chi, cô quả nhiên không đơn giản."

Một phút trước còn cuồng điên và chua ngoa bây giờ tựa như hư không bay biến mất, hoặc là cô ta vẫn luôn có dáng vẻ này: có chút không cam lòng, có chút chua xót, có chút tức giận. . . . .

Khuôn mặt được trang điểm tinh xảo bỗng nhiên lại ngẩng lên, nhìn cô, buồn bã nhưng vẫn chứa chút hả hê: "Nhưng cô cũng đừng quá đắc ý. Chuyện sau này, ai cũng không nói trước được."

Rồi lại chuyển sang nói với Hoắc Sở Kiệt: "Anh nói có đúng không?"

Trên mặt thất bại ê chề, nhưng lại chất chứa chút kích động, tựa như đã biết bí mật động trời nào đó.

Cô thu hồi ánh mắt, tập trung vào bàn tay trên vai phải, ngón tay thon dài, khớp xương nhô ra, móng được cắt tỉa gọn gàng, nhờ vào công lao đêm ngày hôm trước của cô.

Cô hít sâu một hơi, nói tiếp: "Buông ra!"

Sau đó ngẩng đầu, nhìn Hoắc Sở Kiệt, giọng điệu đầy cứng rắn khiến cho cả người anh cứng đờ ra.

Mày anh chau lại càng sâu, ngũ quan vốn lạnh nhạt càng thêm rét lạnh.

Cô nhìn sang, nhưng vẫn không lùi bước chút nào.

"Anh sẽ không!"

Hoắc Sở Kiệt hất cằm, cổ chấp nhìn thẳng vào mắt cô đáp.

Cô nhón chân lên, dán lên tai anh nói thầm: "Hoắc Sở Kiệt, không phải anh vẫn không tin tưởng em sao? Nhìn lại mình xem, tùy ý để cho người phụ nữ khác leo lên giường của anh, lột quần áo của anh ra, vậy anh cảm thấy, em có nên tin tưởng không?"

Làn da nóng bỏng kề sát, lồng ngực trần trụi đập hơi chậm lại, nhưng càng căng cứng hơn, yết hầu lại lên lên xuống xuống, cô liền lập tức nói trước: "Anh muốn nói mình bị ép buộc, chẳng hay biết gì cả đúng không. Nhưng làm thế nào chứ, chuyện đã xảy ra rồi, có giải thích cũng chỉ là đang che giấu mà thôi."

Bàn tay đặt trên vai cô hình như đang run lên, một Hoắc Sở Kiệt vốn rất mạnh mẽ, giờ phút này chợt đưa mắt nhìn xuống, chỉ nhìn thấy hàng mi đang khẽ rung rung.

Câm lặng rồi sao?

Hay là đang cam chịu.

"Lúc này, em không muốn nhìn thấy anh."

Cô lại càng không muốn, ở trước mặt người khác, trình diễn cuồng loạn.

Hạ Sơn Chi cô, ở mùa đông năm hai mươi lăm tuổi ấy đã nói với chính mình rằng, phải có tự tôn, có tự trọng, không có đàn ông cũng không thể nào chết được.

Cô muốn khoan dung.

Cho nên, khi thấy ngón tay của anh lại căng lên thì cô mãnh liệt gỡ đầu gối, dùng hết toàn lực, vọt tới Hoắc Lão Nhị.

thật xin lỗi.

Đồng chí Lão Nhị, một tiếng xin lỗi này, đúng là đang nói với đồng chí đấy.

Hoắc Sở Kiệt hoàn toàn không ngờ tới, mắt mở thật to, không thể tin nổi, mắt thẳng bằng ngả về phía sau.

Tay của anh mặc dù run lên, nhưng năm ngón tay vẫn cố nắm lấy vai cô.

cô không do dự nữa, đưa tay đẩy vào ngực của anh.

Đúng theo dự liệu, anh liền ngã xuống đất, cánh tay vẫn duy trì tư thế đưa về phía cô.

Muốn giữ lại sao?

Vương Hiểu liền "Thét chói tai", Cổ Tích ngây người như phỗng, cô thừa dịp này nhấc chân, chạy ra ngoài.

Trong đầu ở một khắc xoay người kia, vẫn ám ảnh gương mặt khổ sở của Hoắc Sở Kiệt, mắt đầy mong đợi mắt, cùng với cánh tay cố chấp của anh.

Mới chạy ra đến cửa, liền nghe thấy tiếng rống giận của lão Hoắc vang lên: "Cổ Tích, bắt cô ấy lại, nếu không thì đừng làm anh em nữa!"

Bước chân hơi chậm lại, nhưng chỉ trong một giây đồng hồ ngắn ngủi.

cô ổn định tinh thần, gia tăng tốc độ, chạy về hướng thang máy.

Mẹ ơi, vì sao vẫn còn chưa mở ra.

Đầu óc mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo, cô rất muốn chửi đồng một câu, quay người chạy về cầu thang bộ.

thật may là cô đang đi giày đế bằng, may mắn hơn nữa là Hạ Sơn Chi cô năm đó là quán quân chạy nước rút một trăm mét.

Chạy xuống khoảng ba, bốn tầng, toàn thân bắt đầu nóng lên, mồ hôi chảy ướt lưng, thở hồng hộc.

Mà trên đỉnh đầu, vẫn vang lên tiếng bước chân đuổi theo.

Mẹ nó chứ, Cổ Tích, cậu đúng là rất biết nghe lời đấy.

Thôi được.

cô thẳng thắn khom lưng, ngồi bệt xuống cầu thang.

Nghỉ ngơi.

Chờ cậu ta.

Thình thình thình....

Tiếng bước chân dừng lại ở sau lưng cô, ước chừng cách mấy bậc thang.

cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Hai mươi bốn giây, không hổ là cảnh sát."

Đột nhiên xung quanh thấy tối sầm lại, Cổ Tích cũng ngồi xuống theo.

Tiếp theo đó chính là, tiếng cười vô cùng vang dội, ha ha ha ha.

....

cô vỗ vỗ lưng của cậu ta, lạnh lạnh nói: "Người anh em, nên có chừng mực."

"Chị Sơn Chi... chị... chị... quá mạnh mẽ... rồi.... rồi..."

"Đừng nên mê luyến chị đây, chị không phải là nhân vật trong truyền thuyết."

Khụ, cậu ta mới vừa điều hòa được hơi thở lại tiếp tục bị sắc nước bọt.

cô liền đứng lên, phui mông nói: "Tôi đi trước đây, tối nay không muốn gặp anh ấy."

"Này, anh ấy mới vừa mới ra hiệu lệnh, chị không phải muốn làm khó em đấy chứ?"

"Cậu..." cô cúi đầu, nhìn sang: "đang nói vậy sao, cậu mà lại chịu để anh ấy uy hiếp?"

Quả nhiên con mắt hoa đào liền chớp lóe, nhưng cũng không phải là ánh sáng lờ lờ như sao đỏ.

cô sờ sờ đầu của cậu ta nói: "Diễn trò cũng chỉ làm cho cậu xem thôi, vui mừng gì chứ, mới vừa rồi cậu không phải cũng vậy sao."

"Nhưng khi nhìn đến một màn cực kỳ biệt khuất này trong cuộc đời của Hoắc Sở Kiệt, thì người anh em à, cậu đáng giá, là một huynh đệ tốt."

"Chị đi đây."

"Chăm sóc người anh em của cậu cùng với..." ngừng một lát lại nói tiếp: "Người kia của anh ấy cho tốt."

Sau đó đưa tay ra sau vẫy vẫy lắc mình đi vào lối thoát hiểm.

Mà lúc này Cố Tích cũng không đuổi theo nữa.

cô cũng không đi ra khách sạn, đi thang máy lên lầu hai rồi rẽ vào khúc quanh chỗ hành lang.

Lấy điện thoại di động ra, bấm số: "Làm gì đấy?"

"Mẹ nó, Hạ Sơn Chi, cuối cùng cậu cũng từ Mỹ về tới đây à? Mẹ nó chứ, cậu vẫn còn nhớ rõ mình là bạn thân của cậu sao?"

"Trái đất không có tín hiệu, cho nên không thể cùng bạn thân là cậu bồi dưỡng tình cảm được."

"Cút sang một bên!"

"Này" cô liền hạ thấp âm lượng: "Hôm nay chị đây vừa bị người ta gài bẫy, phải đi 'bắt gian tại trận'."

"Cái gì? Người nào lại có gan chó như vậy? Anh họ mình cường hãn thế, ai dám chứ?"

cô liền cúp điện thoại, gửi cho một tin nhắn Tống Thần nóng hổi, kèm theo mấy chữ - "hiện trường tuyệt đối chân thật".

không lâu sau tiếng chuông quý vào thôn lại vang lên.

"Mẹ nó, Vương Hiểu này ngu vãi l-, ngày mai chị đây sẽ đi diệt cô ta."

Quả nhiên là tính tình sáng khoái, Tống Thần ghét ác như cừu, hận ý ngập trời, so với người trong cuộc là cô đây hình như còn oán giận hơn.

cô ấy còn nói, "Anh họ có phải bị hạ thuốc hay không? Sao mặt lại đỏ bừng như đang bị tào bôn thế."

cô liền đổi tư thế, nghiêng đầu tựa vào trên tường đáp: "thật đúng là em họ tốt, tình cảnh thế này rồi vẫn biện minh thay anh mình."

Bên kia đột nhiên hơi chậm lại, Tống Thần yên lặng, thật lâu sau mới nói: "Vậy cậu nghĩ như thế nào? Tin tưởng anh ấy đã lạc lối sao?"

Câu này hỏi rất hay, thật rất hay.

Khiến cả người cô run lên, trượt dọc theo tường, đặt mông ngồi xuống dưới đất.

thật may, đây là khách sạn sáu sao trang thiết bị vô cùng hoàn mỹ, ngay cả thảm cũng thật dày, thật thoải mái.

Lạc lối?

Hai chữ xa lạ sáng ngời ập đến làm cho cô vô cùng nhụt chí.

Chương 46: Mèo vờn chuột

Hoắc Sở Kiệt lật tung khắp cả thành phố, tìm khắp các nơi mà A Hoa cô có thể đi, nhưng lại không ngờ được hiện tại người mình cần tìm lại đang ung dung ở một chỗ.

Chính là nơi anh bị bắt gian.

Cái gọi là đi mòn giày sắt không tìm được, có mất một lớp da, thì Hoắc Lão đại cũng chưa chắc đã tìm được.

Nửa giờ sau, chị A Hoa đã thành thoi nằm ở trên sofa rộng rãi, hai chân vắt chéo nhau, xem kênh Khang Hi.

Tiểu S vẫn trước sau như một luôn luôn hào phóng, hy sinh hình tượng của mình để đổi lấy nụ cười của đông đảo khán giả.

Nữ đóng giả nam, môi vẫn đỏ mọng, vẫn cười đến mắt hờn như cũ.

Chị A Hoa ngồi ăn bánh chocolate của đầu bếp khách sạn sáu sao cấp làm, cơ hồ như nuốt luôn cả lưỡi.

Sâm banh và bánh ngọt rơi rớt trên thảm lông dê vàng nhạt cùng với sofa màu da cam, A Hoa cũng không thèm nhấc tay lên phủi đi.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, đi tới, xuyên thấu qua mắt mèo, màu sắc diêm dúa lờ lợ đập vào mắt, cũng không phải ai khác chính là Ma nữ Tổng Thần.

"Minh nói này Hạ Sơn Chi, người phụ nữ thông minh tài trí người đều không cần ở đây làm chuyện đứng đắn như vậy?"

Tổng Thần quét mắt chung quanh phòng khách, chắc chắn ca thán: "Thực rất biết hưởng thụ, có cả sâm banh và bánh ngọt nữa cơ đấy."

"Có điều, tâm tình không tốt, thì sẽ uống sâm banh ăn bánh ngọt?"

A Hoa liền xoay người, đi thẳng trở về sofa nằm xuống, nhếch mày lên hỏi: "Điện thoại di động của cậu đã tắt chưa đấy?"

Tổng Thần giơ hai tay lên, làm thành tư thế đầu hàng đáp: "Trước vừa cúp điện thoại, sau liền liền ngoan ngoãn tắt máy."

Tổng Thần đi đến bên cạnh A Hoa nói tiếp: "Anh họ có vắt hết óc, cũng sẽ không nghĩ đến cậu lại ở đây hưởng thụ như vậy! Cao, thật sự là trình cao!"

A Hoa hất cằm lên hỏi: "Phục sát đất chưa?"

Tổng Thần liền gật đầu như bả cùi.

A Hoa cô vỗ vỗ đầu của cô ấy nói: "Vậy cậu bỏ cái công gián điệp kia đi, về sau ngoan ngoãn mà phụng sự chị đây."

Tổng Thần cười còn xán lạn hơn hoa trong nháy mắt, khuôn mặt liền trở nên vắn vẹo.

Hạ Sơn Chi nhìn thấy khuôn mặt trước mắt trở nên biến sắc, trái tim vọt một chút ánh sáng.

Dắt Tổng Thần khoe môi, giày xéo thành cong độ cong: "Đi ra ngoài lẩn lộn, luôn phải như vậy."

Ngũ quan Tổng Thần liền vắn vẹo, chớp chớp đôi mắt sáng: "Em đã hoàn lương rồi, đi theo chị sẽ có thịt ăn."

Hạ Sơn Chi lại tựa như không nhìn thấy vẻ nịnh hót trong mắt cô, thả tay ra, tiếp tục xem Khang Hi: "Cô nàng này, không điệu bộ, tôi thích."

Tiểu S vừa làm mặt quỷ, Hạ Sơn Chi liền cười to lên vài tiếng, về sau lại sâu kín thốt ra một câu: "Làm việc trái với lương tâm, cũng đừng sợ quỷ gõ cửa."

Tổng Thần bị gạt sang một bên không rõ là có cảm giác gì, mí mắt liền giật giật, rốt cuộc liền gằn giọng nói: "Hạ Sơn Chi, cậu có lời gì cứ việc nói thẳng, nói bóng nói gió làm cái khi gì, làm cho người ta thật khó chịu."

"Nói đến âm dương quái khí, nếu anh họ của cậu tự nhận hàng thứ hai, thì thật sự sẽ không có người dám đứng thứ nhất đâu."

Hạ Sơn Chi lại cho vào miệng một miếng bánh, vừa vào trong liền tan ra rồi.

Vị bơ thơm nồng lẫn vào vị chocolate, lưu lại trên răng môi, lại có một tầng sáp dính lên đầu lưỡi.

"Cho nên, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì?"

Tổng Thần kéo tay cô sang, trợn mắt nhìn.

Cô liền nhún vai, khẽ đẩy ngón tay của cô ấy ra đáp: "Mình muốn nói, muốn biết mọi chuyện, thì mọi người đều sẽ nghiêm túc lắng nghe, nghiêm túc trả lời sao?"

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cô ấy, ánh mắt không những sắc bén còn mang theo vài phần oán trách?

"Từng người một chỉ biết lừa gạt mình, quay đầu lại, liền có người qua đường Giáp chạy đến trước mặt mà vạch trần chuyện kinh thiên động địa. Hạ Sơn Chi mình cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ngồi ở chỗ đó, để cho người khác nói cho biết, có một người đàn ông yêu mình như thế nào."

"Thật không biết là thấy mình đáng thương hay còn oán trách thay mình."

Cô nắm chặt cái điều khiển ti vi trong tay, không phải lo lắng, cô sẽ không sử dụng vũ lực đâu.

Vũ lực đến cuối cùng cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ có thể làm cho hả giận mà thôi.

Nhấn nút tắt ti vi, đá bay đôi dép lê, chân không đạp lên tấm thảm mềm mại đi vào trong phòng ngủ: "Chị muốn ngủ rồi, bản thân em gái tự sắp xếp nhé."

Kéo chăn trùm lên đầu, căng thẳng cả một đêm, tể bào não cũng thấy mệt mỏi, vì vậy liền nhắm mắt lại.

Bên cạnh giường liền lồm xồm, một bóng đen chui vào, quần lấy tay của cô.

Cô đẩy ra nhưng không thành công, vậy cứ theo ý của cô ấy đi.

Tay của Tổng Thần rất mềm, điển hình là cô gái phương Nam châu tròn ngọc sáng, bàn tay mượt mà vuốt ve tay cô.

Rồi đột nhiên lại bầu vào lòng bàn tay của cô một cái thờ dài: "Mình rất nhớ anh Ngênh Xuân."

Mùi nước hoa quen thuộc như độc dược liền bay tới, cô khịt khịt mũi, thậm chí cô ấy sa đọa!

Xót xa, cũng có thể bị truyền nhiễm?

Cô cầm lại tay cô ấy, cũng không đáp lời.

Những lời an ủi, thật ra thì cho tới bây giờ đều chỉ là phí công.

Kiên cường như Tổng Thần, cũng không cần những lời đó.

Người ta cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, từng bước từng bước đi qua bụi gai, thu quá khứ vào trong óc.

"Mình yêu anh ấy sao? Đêm khuya yên tĩnh, "

Cô bỗng nhiên bật cười, lại còn đêm khuya yên tĩnh nữa cơ đấy. . . . .

Tổng Thần véo cô nói: "Cười cái rắm, mình rất nghiêm chỉnh phát biểu cảm tưởng."

Cô hít vào một hơi, đá đá cô ấy: "Mời nàng tiếp tục cảm thán."

"Đã nhiều năm như vậy, lúc đầu là mong đợi, rồi biến thành ảo tưởng, cuối cùng chỉ còn lại tuyệt vọng."

Cảm tưởng cũng bắt đầu chua rồi.

"Sau này mình lại nghĩ, chỉ cần anh ấy hạnh phúc, thì mình cũng sẽ vui vẻ. Hạ Sơn Chi, cậu nói mình có đặc biệt vĩ đại hay không?"

Nỗi cay đắng chôn chặt ở chỗ sâu nhất đáy lòng, chợt biến thành một niềm tự hào.

Cô sững sờ, lập tức phản ứng kịp: "Đúng vậy, thậm chí vĩnh viễn luôn vĩ đại."

Tổng Thần liền lồm cồm ngồi dậy, nhàn nhạt nhìn cô.

"Cho nên, mình mới muốn giúp Hoắc Sở Kiệt. Đầu tiên là vì anh ấy giống mình, tiếp theo mới là vì tình thân."

"Khụ khụ khụ. . . . ."

Đột nhiên cô bị lời nói của Tổng Thần làm cho bị sặc, cổ họng hình như vẫn còn sót lại chút bọt.

Thật vất vả đồ uống mấy ngụm nước lớn do Tổng Thần mang tới, mới đỡ hơn.

"Đã không lên tiếng thì thôi, mỗi lần lên tiếng đều dọa chết người!"

Cô tròn mắt lườm lườm nói nhưng cô ấy lại cười đến vô tội: "Người ta nói toàn là những lời thật lòng."

Cô vỗ vỗ lên trên cánh tay cô ấy nói: "Ngủ đi, phạt cậu ngày mai phải đưa mình về phố Xuân Phân."

"Không được, ngày mai còn phải đi làm nữa."

"Bạn bè thì sẽ không đi làm vào lúc này!"

"Được rồi, tất cả tiền thưởng chuyên cần mình đều đi tong, gào khóc . . . . ."

Tiếng oán thán vang lên khắp nơi, cô nhắm mắt, vô cùng điềm tĩnh.

Một lát sau Tổng Thần cuối cùng cũng dừng lại, trong phòng, hô hấp càng trở nên rõ ràng.

"Cậu có giận, có trách, có oán anh ấy đều không sai, anh ấy vốn là người đàn ông khó chịu như vậy; con vịt sắp chết vẫn còn cứng mỏ, rõ ràng đồ kị muốn chết, nhưng một chữ cũng không nói ra."

"Cuối cùng cũng không che giấu nỗi lòng tâm nên liền lên tiếng rồi hả?"

Cuối cùng cũng đã có người hiểu sự bất đắc dĩ của A Hoa cô.

"Nhưng mà mình thương anh ấy."

Hạ Sơn Chi tuyệt đối không nghĩ tới, vật đổi sao dời, quanh co khúc khuỷu, Tổng Thần sẽ dùng giọng nói đau thương vô hạn rỉ tai mình.

Sống lưng chợt thấy tê rần, thần kinh hay nhip tim bất chợt liền lỡ một nhip.

"Có lẽ không cần phải ở vào vị trí đó, thì mình cũng hiểu rõ sự tuyệt vọng đó, cùng với phần trăm mong đợi thấp vô cùng tận kia nữa."

Bầu không khí lại lâm vào trầm mặc.

Trận chiến đấu đó trước đó đã khiến thần kinh cô suy yếu đi nhiều, cơn buồn ngủ cứ thế liền ập tới.

Ngáp một cái, mơ hồ nói: "A, hai người, ai cũng cực khổ. Mình mệt rồi, ngủ trước đây."

Tổng Thần ở bên cạnh cắn răng nghiêng răng đáp: "Người ta thật vất vả mới bộc bạch nỗi lòng một lần, cái người này thật là không có đạo đức mà!"

Kỳ quái là, cơn buồn ngủ nháy mắt liền biến mất, cô cong cong khóe môi.

Không nên hỏi vì sao cô lại biết, giác quan thứ sáu của phụ nữ tương đối quý dị.

Mà sau nháy mắt kia, không biết trong lúc ngủ mơ, hay là chân thực, giọng của Tổng Thần còn mang theo vài phần khẩn thiết: "Cho nên bé con à, cậu đừng trách anh ấy. Tất cả, chỉ bởi vì anh ấy quá yêu cậu mà thôi."

Ngày hôm sau, tinh thần bỗng thấy thật sáng khoái.

Kéo rèm cửa sổ ra, mặt trời đã nhô lên cao, ánh nắng sớm mai cũng không chói mắt, ấm áp chiếu vào, cô vươn vai duỗi lưng cho giãn gân cốt.

Vận vận cánh tay đá đá chân, sau khi vận động xong, cô liền quát to: "Tổng Thần, anh họ hung thần ác sát của nhà cậu tới rồi!"

Trên chiếc giường đôi có một vật thể không rõ co lại thành một đống, bất chợt liền nhảy dựng lên.

Sáng sớm cũng không biết điện từ đâu phóng tới, từ trường bắn ra chung quanh.

Tổng Thần nhanh chóng nhìn chung quanh phòng, sau khi nhận ra mình đã bị lừa, liền nhấc chân vọt về phía cô: "Đồ chết tiệt, dám dọa người ta. Tim của mình, lá gan của mình rất nhỏ đấy."

Mặc dù cổ bị kim chặt, cô vẫn thản nhiên cười vui vẻ, không hề thấy áy náy chút nào.

"Thì ra là cậu lại sợ anh ấy như vậy, không nhìn ra ác bá đứng đầu phố Xuân Phân, cũng biết sợ người!"

Tổng Thần lóe lên hung dữ, bỗng nhiên lại trút giận: "Mẹ nó, không phải mình sợ anh ấy! Chỉ sợ anh ấy và Thái hậu nhà mình ngồi chung một thuyền, từ

đó bạn thân của cậu sẽ bị chết ở trên bờ cát xem mắt mắt!"

"Đứa bé đáng thương" cô dịu dàng vuốt đầu của cô ấy, vênh môi nói: "Nếu không, cậu đi theo Cố Tích đi, cậu ta vừa có nhà, có xe , lại có bộ dáng hồ ly đẹp trai nữa."

"Cút!"

Ở trong tiếng rống giận của Tống Thần, cô ngoan ngoãn cút ra khỏi gian phòng.

Bước lên chiếc Mi-Ni nhỏ(Một hãng xe ô tô ở Trung Quốc).

Tối qua đã thương lượng rồi nên sáng nay cô ấy đành phải đưa cô trở về nhà.

Nhà, đương nhiên là nhà của Hạ Sơn Chi cô, không phải là ngôi nhà mà Hoắc Sở Kiệt vẫn hi vọng cô trở về.

Sau hai ba giờ lái xe, kiến trúc quen thuộc, đường phố thân quen, còn có các dì, các cô, các bác thân thiết đập vào trong mắt.

Cô liền vung cánh tay hô lên: "Phó Xuân Phân, A Hoa chị đây đã trở về rồi!"

Tống Thần ở trên ghế lái liền run lên, than thở: "Hỗn thế Ma Vương lại trở về gieo họa cho nhân gian rồi."

Xe dừng ở trước khu vườn nhỏ, cô lập tức dẫn đầu nhảy xuống.

Cha già đang ở sân trong ra uy với mấy con gà con vừa nhìn thấy cô, liền há hốc mồm, đủ để nhét quả vịt lớn vào đó.

Cô liền lấy mấy hạt ngô trong tay ông rắc rắc lên sân gọi: "Cục cục cục ~"

Một lát sau Tống Thần đỗ xe xong đi vào, dáng vẻ cười ngây ngô vô cùng bi ối rồi cuộc đã làm cho cha già tỉnh lại.

Cha cô liền vỗ đùi nói: "Con gái à, sao lại về nhà vào giờ này ?"

Cô liền liền thoáng trả lời: "Con gái nhớ cha chứ sao."

Cha già lại há miệng ra, lần này hoàn toàn là không khép lại được.

"Hai cha con cậu cứ từ từ ở đây thân thiết, mình chết khát rồi."

Tống Thần bỏ lại lời nói, liền đi vào trong nhà.

Cô cùng với cha già thân thiết xong rồi, lập tức bị ông kéo vào nhà.

Cha cô thiết tha nhìn vào cái bụng nhỏ bằng phẳng, nhìn rồi lại nhìn, nửa ngày mới nhấn nhó thốt ra một câu: "Con gái à, hình như con mập lên, đúng không?"

Cô liền cười ngắt, cha à, ngài có thể không cần ánh mắt sáng ngời như thế nhìn con được không.

Cô kiên quyết lắc đầu đáp: "Từ chức rồi, ở nhà ăn không ngồi rồi nên mới tăng thêm tí thịt."

Cha già lưu luyến không rời thu hồi mắt, kéo Tống Thần qua nói: "Cha đi mua thức ăn về nấu đồ ăn ngon cho các con."

Tống Thần kéo tay cha cô, điềm đạm đáng yêu mà nói: "Con chỉ len lén trở về, sợ. . . . ."

Cha già liền hiểu ra cười lên đáp: "Mẹ con sẽ không tới đâu, chỉ có ba người chúng ta thôi."

Tống Thần này vốn nhỏ mọn cô còn không biết sao, không phải là sợ mẹ cô nhìn thấy tiếp theo sẽ để cho Lão thái gia nhà cô ấy biết, tiến hành một vòng tẩy não mới.

Canh cá thơm nồng, khoai tây thái sợi xào chua cay, thịt lợn xào, rau cải xanh cùng với gan heo nữa.

Món ăn gia đình thơm ngào ngạt được bung lên bàn, cô cùng với Tống Thần cầm đũa mảnh liệt càn quét.

Dưới con mắt giật mình của cha già, cô liền múc chén com thứ hai.

Cha già lại gấp thức ăn cho hai bọn cô, đau lòng thì thầm: "Ăn nhiều một chút, nhìn hai đứa cứ như mấy ngày rồi chưa được ăn com vậy."

Con gái thời hiện đại, kém nhất là cái gì?đ☆L☆qđ.

Đó chính là nấu ăn.

Mà cô và Tống Thần, giỏi lắm chỉ có tài nhét đầy bụng mà thôi.

Chẳng có chỗ nào giống với cha cô cả, từ khi mẹ cô gả cho ông toàn là một tay cha già cầm muôi huân luyện bà, dày công tôi luyện tu thành chính quả.

Mà quan điểm của Hoắc Sở Kiệt thì lại là — con trai tránh xa nhà bếp!

Cơm no canh đủ, cô cùng với Tống Thần ngoan ngoãn đi rửa bát.

Rửa bát xong cô liền ngồi cạnh cha xem tí vi, đang xem say sưa ngon lành cha già chợt bật ra một câu: "Mới vừa rồi mẹ con gọi về, bảo hôm nay tan ca sớm"

Sau đó cha già lại nhìn cô như có điều muốn nói lại thôi.

Tống Thần liền thốt lên: "Cha không cần thận nói bé con về cùng với con rồi hả?"

Cha cô yên lặng gật đầu, Tống Thần lập tức cầm chìa khóa lên xông ra ngoài: "Con phải trở về đi làm!"

Nhìn Tống Thần bỏ trốn mất dạng, cha già nhìn cô bất đắc dĩ cười một tiếng.

Khuôn mặt tươi cười của ông chợt phủ một tầng sương mù, nổi hết da gà lên: "Cha không cần phải nói gì đâu, con trở về phòng ngủ."

Cô tăng tăng leo lên thang lầu, cha già liền đuổi theo hỏi: "Con với Sở Kiệt cãi nhau à?"

Đây có được coi như là gây gỗ không?

Hoặc là lên cao một cấp nữa — đó là đánh nhau!

Cô phẩy tay áo, làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục leo lên cầu thang.

"Vợ chồng với nhau, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa."

Cha à, ngài lại bước vào thời mẫn kinh giống với mẹ già hay sao.

Nếu như mẹ cô đã biết, như vậy thì người nào đó cũng đã biết, chỉ ngăn cách một con đường mà thôi.

Tựa như nước có chảy ngược dòng rồi cuộc vẫn phải đổ về sông.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: JQ 47

Khuê phòng của cô được dọn dẹp rất sạch sẽ, trên giá sách là một dãy tiểu thuyết ngôn tình được xếp gọn gàng, trật tự.

Cuối cùng là tìm được tổ chức, cô hô một tiếng rồi nằm vật ra chiếc giường đơn của mình.

Mùi của nắng ấm từ trong chăn đệm thấm vào hơi thở, cô cảm quyền sách các tấm gương kinh điển từ từ lật mở.

Đều là các cô gái, có khuôn mặt diễm tình, tư tưởng thành thực, xử sự dứt khoát, tự trọng cao.

Nhưng trong số đó cũng có ngoại lệ, giống như Lý Tử Quân đời trước, giống như mỹ nữ Hi Bảo "Hám tiền".

Dù sao hôm nay cũng rảnh rỗi, thời gian lại không thiếu, nên liền đem những quyển ngôn tình kia ra ôn tập một lần.

Nói được là làm được, vì vậy Hạ Sơn Chi nằm ở trên giường, nhàn nhã đọc sách.

Tiểu thuyết ngôn tình quả nhiên là một trong những hình thức để giết thời gian tốt nhất, đồng hồ cứ thế rầm rầm chạy đi.

Mặt trời từ đằng đông dần dần ngã về tây, cổ họng khô khốc, chớp chớp mắt, cũng thấy mệt mỏi.

Nâng cổ lên lác lác, thỉnh thoảng chạm phải một đôi mắt sâu không thấy đáy.

Tiếp tục xoay cổ, ánh mắt như có như không nghiêng mắt liếc qua, sắc mặt vẫn như thường, hình như trắng hơn một chút, cảm hình như cũng nhọn hơn.

"Ái chà, đứa nhỏ ngọc này, như thế nào mà cứ đứng mãi ở đây thế, mau vào đi."

Giọng nói vang như thần, không phải ai khác chính là mẹ già nhà cô.

"Hạ Sơn Chi, một mình con đi về nhà mẹ đẻ, lại không nói tiếng nào, là có ý gì? Con bây giờ là người đã có gia đình, cũng không thể tùy hứng, tất cả phải lấy chồng mình làm chủ, biết không?"

Mẹ già đi đến trước mặt của cô, đứng đưa thân hình, miệng nói liên thoảng khiến cô choáng váng.

Cô như có sao vàng năm cánh quay mòng mòng quanh đầu, vừa nhìn lên đúng lúc bắt gặp người ở bên khung cửa chậm rãi đi tới, từ từ nhếch khóe môi lên, hình như tâm tình có vẻ rất tốt.

Tác phong của cô là không đánh vào một chỗ, liền nói: "Cười cái rắm! Về nhà của anh mà dịu dàng đi!"

Mẹ già bỗng nhiên bị cô kinh động, sững sờ một lát liền thương cô một cái cốc lên đầu: "Cái con bé này, phát điên cái gì! Sở Kiệt tìm cả một buổi tối đến sáng hôm nay, sợ chúng ta lo lắng cũng không dám nói. Con thì xem ra lại vô cùng tiêu dao khoái hoạt ở đây đọc ngôn tình!"

Cô tròn mắt đáp: "Vậy sao đã lăn đến nhà chúng ta rồi?"

"Hay là mẹ nghe cha con nói con đột nhiên về nhà, tâm trạng không tốt, lại nhớ tới tối hôm qua Sở Kiệt gọi điện thoại về đây ấp a ấp úng, mẹ của con thông minh liền đoán ra được. Vợ chồng son cãi nhau đúng không?"

Mắt của mẹ già giống cha như đúc bát quái lấp lánh, trực tiếp bắn về phía cô.

Thì ra con gái và con rể gây gỗ, hai thân già lại thấy rất hưng phấn?

Có cha mẹ như vậy sao?

Cô cảm tức nhìn tên đầu sỏ gây nên, khóe môi của Hoắc Sở Kiệt giật giật chống lại ánh nhìn của cô, thân nhiên cười cười.

Máu nóng liền bốc thẳng lên đầu, mà không, phải là kinh nguyệt bốc thẳng lên mới đúng.

Vốn thân thích đã không suông sẻ nay đã hoàn toàn nghịch lưu rồi.

"Con, buồn ngủ, rồi!"

Cô tức giận đẩy mẹ già ra, kéo lấy chăn, che kín đầu.

"Đứa nhỏ này, nhất định là di cả tới thăm hỏi nên tinh thần mới không ổn định."

Mẹ già thờ dãi theo bước chân đồng loạt biến mất, mà một người rất không khách khí chiếm hết hơn nửa bên giường, đem cả người và chăn lật ra.

Cô đập đập chân quất: "Bảo anh cút, không nghe thấy sao!"

Mà người kia cách một cái chân ở cọ cọ lên trên cô cô đáp: "Bà xã, không nên tức giận."

Lửa nóng lại vọt lên đến não, vén chăn ra, đẩy anh nói: "Anh còn biết em là vợ của anh sao!"

Hoắc Sở Kiệt không ngờ tới cô bỗng nhiên lại bạo phát, cả người lắc lư, từ trên giường đơn lộn xuống.

Cộp, anh ngã xuống sàn nhà, đầu đập xuống đất.

Cô cả kinh, nhìn sang, anh ở bên mép giường từ từ ngẩng đầu lên, nhắm miệng cười với cô.

Hàm răng trắng muốt khiến cô choáng váng, sững sờ tại chỗ, cổ họng tắc nghẹn.

Đôi mắt đen láy nhìn cô đăm đăm, cười lấy lòng: "Bớt giận? Nếu không đủ, thì lại đập anh một lần nữa?"

Cô bị ánh mắt sáng trong của anh kích thích, muốn hôn mê.

Lại bị khóe môi động lòng người kích thích, tức giận không biết bốc lên ở nơi nào: "Ai khiến anh ở đây hi hi ha ha, mau cút đi!"

Khí nóng chuyển qua lưng, nhịp tim lại gia tốc: tại sao anh có thể cười như không có chuyện gì, tại sao chứ!

Anh biết cô sẽ không thật tức giận?

Anh cứ như vậy mà bán đứng cô?

Tối qua vốn đã không còn tức nữa nhưng không biết vì sao, thấy anh bình tĩnh như thường, không muốn tức giận cũng không được.

Cô vẫn thờ phỉ phò ngồi đó, một bàn tay bắt đầu lần mò lên eo của cô, vì thế cô liền dùng sức, vỗ mạnh lên đó.

Lòng bàn tay liền bông rớt, mẹ ơi, vì sao không tránh?

Tay của anh có phải được đúc bằng sắt không, sao lại cứng như vậy.

Cô đang muốn rút về cái tay bị thương về, thì lại bị cầm lấy một lần nữa, tiếp đến là giọng nói mỉa mai hoặc lại ám áp của anh: "Đau sao?"

"Em đúng là ngốc, không biết dùng chân đá sao, ông xã xoa xoa cho vợ nhé."

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa cho cô, cảm giác bông rớt hình như theo từng cái vuốt ve của anh liền đỡ hơn rất nhiều.

Mà Hạ Sơn Chi cô khi nghe đến câu —"Về sau trước khi động thủ, phải hoạt động đầu óc. Có nhiều chỗ, không thể dễ bị thương được."

Lửa nóng lại theo kinh nguyệt, oanh oanh liệt liệt nghịch lưu.

Cô mãnh liệt xoay người, mắt sắc như dao liếc anh: "Người cục cằn, cũng học được một câu hai nghĩa rồi hả?"

Theo lời này của cô anh đột nhiên dùng động tác, cung chiều trong mắt còn chưa kịp thu lại, mà cô lại thấy có một tầng kinh ngạc và tối tăm, tâm tình bỗng nhiên thật tốt.

Cô lại lần đến gần thêm một chút, phả hơi nóng lên trên mặt anh, làm hàng mi rung động, chân mày vẫn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn thẳng vào cô.

Một ngón tay đặt lên môi anh, khiến hô hấp của anh hơi chậm lại, ánh mắt lóe lên, cô nhú mày hỏi: "Nơi này, có phải không còn sạch sẽ rồi đúng không?"

Trong giọng nói tràn trề đầy vẻ chán ghét, cô nghĩ Hoắc Sở Kiệt nhất định hiểu được ý của mình, bởi vì cô nhìn thấy lông mày của anh đang nhíu lại, còn kém vận vào nhau mà thôi.

Hô hấp của anh trên ngón tay cô chợt nặng hơn rất nhiều, con ngươi bình tĩnh âm u, tràn ra vài tia ánh sáng uy hiếp.

Nhưng Hạ Sơn Chi tuyệt không sợ uy hiếp, vui mừng nhất chính là chọc giận được anh!

Ngón tay của cô chậm rãi vuốt ve dọc theo cánh môi của anh, hơi thở dán sát vào nhau.

Một cái tay khác theo bộ đồng phục màu xanh, vuốt ve, trượt vào.

Từ bên khe đưa tay vào, áo sơ mi chất liệu cotton, nóng bỏng truyền tới lòng ngón tay.

Nắm ngón tay ấn một cái, "Ừm, " tiếng rên rỉ tiêu hồn như vậy dĩ nhiên không phải xuất phát từ miệng của A Hoa rồi.

Như vậy, liền hiểu rõ, âm thanh đó được phát ra từ đồng chí phái nam duy nhất trong phòng này.

Hầu kết của anh chuyển động lên xuống, mặt hồng lên, hô hấp cũng trầm trọc hơn, ánh mắt càng thêm dữ dội.

Cô kéo áo sơ mi, thuận lợi tiến tới chỗ kia.

Bộ lông cứng rắn quen thuộc ram ráp dưới lòng bàn tay.

Đầu ngón tay vẫn đặt trên môi hắn, sâu xa nói: "Em đã từng, yêu thích nhất nơi này, không biết hiện tại đã thấy chán hay chưa."

Một khắc trước mặt còn đỏ hồng ngượng ngùng, chỉ một cái chớp mắt liền chuyển sang âm u, anh há mồm, cắn. . . . . ngón trỏ của cô.

Hàm răng gặm cắn đầu ngón tay, đầu lưỡi liếm láp xung quanh, tim cô chưa kịp nhảy lên, lật người sang áp đảo: "Em đừng mơ tưởng ghét bỏ nó!"

Hơi thở nóng bỏng phun lên mặt cô, lông mày hung thần ác sát liền nhíu lại.

Thật may là hai tay của anh vẫn chống đỡ bên cạnh cô, nếu không với khí thế cường đại kia của anh thật sự liền đè chết cô rồi.

Đôi tư thế, nên cô chỉ có thể ngược mắt lên nhìn.

Anh cố ý hấp dẫn cô, phát ra tiếng chặc chặc đầy dâm mị, khiêu khích nhìn lại.

Phản công sao?

Cô liền học anh, nhếch môi, mỉa mai hoặc cười thành tiếng.

Loạt xoạt, kéo khóa quần xuống, đưa tay cầm lấy lão Nhị, dùng sức bóp một cái.

Hơi lạnh ở đầu ngón tay cách một lớp vải đàn hồi, thật chặt chạm vào lão Nhị nóng bỏng.

Trong lòng cô tự lẩm nhẩm, người anh em à cực khổ rồi.

Toàn thân của anh chợt căng cứng lại, hô hấp cũng tạm ngừng, mở to mắt, con ngươi sợ hãi co rút lại.

Về mặt khổ sở rồi rấm lại khó tả, cô cố gắng nhẫn nhịn không ngừng ngửa mặt lên trời mà cười to, Hoắc Sở Kiệt, anh cũng có lúc hoảng sợ sao!

Tối qua cô còn không kịp quan sát, đã chạy mất dạng.

Hiện tại, dưới ánh trời chiều, gương mặt đen như bao công của Hoắc Sở Kiệt lấm tấm mồ hôi, đoán chừng đã sợ tè ra quần.

Thời cơ ngàn năm một thuở, A Hoa cô làm sao sẽ bỏ qua chứ.

Anh cả kinh rút cằm, cô thuận thế rút tay ra, chỉ chỉ vào mặt của anh: "Tư vị mất hồn, khắc vào xương tủy?"

"Thì ra là Hoắc Sở Kiệt anh, cũng có lúc thấy sợ" cô vỗ vào gương mặt đang căng ra như dây đàn một chút co giãn cũng không có, tiếp tục đó: "Cho nên lão Hoắc à, về sau không nên chọc vào phụ nữ, lòng của bọn họ, đều ngoan độc cả, lại hết sức dọa người!"

Toàn thân Lão Hoắc liền chấn động, trừng mắt lên, hình như cũng từ kinh sợ hồi hồn về thực tại.

Anh cúi mặt xuống, cắn lên mặt cô một cái, nghiêng răng nói: "Thiếu chút nữa, người anh em của anh sẽ phải tử trận rồi, thật nhẫn tâm!"

Răng anh sắc nhọn, nếu như thực dùng sức, đoán chừng mặt của cô liền biến dạng rồi, cũng may anh chỉ trừng phạt găm găm một cái rồi thôi.

Cô sờ sờ lưng tâm của anh, vuốt ve chân mày đáp lại: "Cho nên, về sau không được để cho bất kỳ người khác phái nào leo lên giường của anh!"

"Nếu không, em không bảo đảm, một lúc nào đó không cẩn thận, lão Nhị. . . . ."

Câu nói kế tiếp, liền bị anh cắn nuốt.

Bởi vì lão Hoắc không phải là mèo bệnh, rốt cuộc cũng tỉnh lại, hung hăng chặn miệng của cô: "Vợ à, em không chỉ độc ác, mà còn dài dòng nữa."

Ngón tay từ khe quần trượt vào, cùng với lão Nhị tiếp xúc thân mật, cầm lấy nó, từ từ an ủi.

Nhưng vì bị trói buộc nên tay của cô không thể linh hoạt sử dụng được.

Cô dứt khoát kéo xuống, hai tay nắm lấy lão Nhị đang phải chịu khổ.

Cô quần lấy lười của lão Hoắc, đáp lại tiến công của anh, rồi ngẩng ra nói: "Chỉ từ từ chữa khỏi cho em..chức năng cần phải khôi phục như thường nhà."

Khóe môi của Lão Hoắc lại vênh lên, hừ hừ trong mũi, tức giận trừng cô, miệng găm cắn càng hung ác hơn.

Mà hai tay của cô, càng thêm ra sức ma sát lão Nhị.

Dưới sự ấm áp yêu thương của cô, nó rốt cuộc cũng trở nên cứng rắn, nóng rực.

Bàn tay của Lão Hoắc đưa vào vạt áo cô, muốn tháo thắt lưng ra, khiến cô chấn động hô to: "STOP!"

Anh không để ý tới cô, đưa thẳng tay vào, sau đó lập tức hóa đá.

Một gương mặt nhăn nhó, đang đen lại chuyển sang hồng.

Người anh em à, kìm nén có khó chịu không?

Môi Lão Hoắc liền run rẩy hỏi: "Em em. . . . ."

Em nửa ngày, cũng không còn nói thêm được chữ nào.

Bởi vì ngón tay của anh, chạm phải thứ mà mỗi tháng phụ nữ nào cũng đều phải dùng.

Thật ra thì cô rất buồn cười, muốn hỏi một câu — đại thúc, xúc cảm như thế nào?

Có phải rất mềm rất ướt rất trơn hay không?

Ặc, ướt. . . . . Cô bị ý tưởng của chính mình làm cho ghê tởm.

Thật lâu sau, đầu lưỡi của đại thúc rút cuộc mới dừng lại, thốt lên: "Sao lại trước những bảy tám ngày?"

Cô đặt tay lên mặt của anh, trấn an: "Không phải mới vừa rồi mẹ em đã nói rồi sao, di cả của em tới chơi. Đều là do tối hôm qua quá tức giận, nội tiết rối loạn, nửa đêm chợt đến viếng thăm"

Lão Hoắc khẩn trương bắt lấy tay cô, chân thành nói: "Bà xã, đều do anh không tốt."

Nhìn anh ngoan ngoãn như vậy, vốn muốn cứng rắn tự nhiên lại mềm nhũn ra.

Thật ra thì từ lúc anh đứng ở cửa tựa như môn Thần mặt mũi méo mó nhìn cô...những phiền não gì gì đó, liền bay hết rồi.

Chỉ có điều lại thấy không cam lòng.

Không cam lòng, trên người anh dính son phấn của người khác .

Không cam lòng, nhìn phụ nữ khác yêu anh như vậy.

Thì ra là ham muốn giữ lấy của A Hoa cô, cũng mãnh liệt mà BT .

Cô nắm lấy lão Nhị, vân vê xoa bóp, lên xuống hoạt động.

Cô nhũu mảy, trên đầu anh: "Nơi này, cũng sẽ không dơ bẩn chứ?"

Lão Hoắc ngoan ngoãn cúi xuống, hình như muốn có xu thế nổi bão, vì vậy hai chân của cô liền vòng qua hông của anh, hôn lên trên mặt anh nói tiếp: "Đùa một chút thôi, về sau phải ngoan ngoãn , biết không?"

Anh liền sùng sốt, sau đó kiên định gật đầu.

Móng tay cô không cẩn thận bấm chặt lão Nhị, khiến cho lão Hoắc lập tức nổi giận: "Hạ Sơn Chi, em đừng được voi đòi tiên!"

"Em cứ như vậy đấy, cũng không phải là ngày đầu tiên anh biết em."

"Em thật muốn làm chuyện xấu?"

"Hừ!"

"Vậy thì đừng trách anh không khách khí."

Lão Hoắc tà mị cười một tiếng, cô vừa quả quyết xong lập tức liền hóa đá.

CMN, Anh anh anh. . . . .

Cô oán giận căm tức nhìn anh, thế nhưng anh lại cười vô cùng hài lòng: "Thoải mái sao, có muốn lại thêm một cây nữa hay không?"

Mẹ nó!

Ngón tay của Lão Hoắc, đang cùng kinh nguyệt chiến đấu hăng hái; mà A Hoa cô lại một lần nữa bị nghịch lưu.

Thế giới này, đúng là điên cuồng!

Bị thương chảy ngược thành sông, mà máu của A Hoa cô, cũng giống như vậy.

Chảy xuôi theo ngón tay bị ối của đại thúc.

Cô cũng biết, anh đang muốn lấy lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhức Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: JQ 48

"Làm thế này là muốn nói cho em biết, không phải đàn ông cũng dễ bị bắt nạt như vậy."

Lão Hoắc cắn vào vành tai của cô cười vô cùng đậm đà, một tay khác vừa vung lên liền bị anh bắt lại: "Nhưng còn có một loại đàn ông, cam tâm tình nguyện để cho vợ của mình khi dễ."

Vì vậy anh liền đưa đến trước mặt cô một cánh tay khác rồi nói: "Cẩn đi, có tức, có hận, có oán thì cứ phát tiết hết đi."

Vì vậy A Hoa cô cũng không khách khí, há to miệng, hung hăng cắn lên, mỗ nhọn răng sắc xuyên qua da, nếm được cả mùi máu tanh.

Đau, có lúc, sẽ khiến cho người ta tỉnh táo.

Tỉnh táo thì mới ý thức được, cái gì là đúng, cái gì là sai.

Tay của A Hoa lại thân mật sờ nắn lão Nhị, làm nó trở nên cứng rắn, cuối cùng cũng thành công mà xuất ra.

Ghê tởm chính là, chất lỏng màu trắng đục trong tay .

Cô ghét bỏ bừa bãi, đá đá lên người anh: "Lăn ra kia lấy khăn ướt trong túi của em đến đây."

Lão Hoắc thỏa mãn nằm ở trước ngực cô, cái cằm đầy râu cọ cọ lên người thật nhột, làm cô tức giận mắng to: "Cút ngay! Ngực cũng bị đâm phất đau rồi."

Anh cười lên ha ha, làm lồng ngực càng đè ép hai khối mềm mại cỡ A của cô, khiến cô càng thêm nổi giận: "Ngực của người ta cũng bị anh đè cho dẹp lép rồi !"

"Không sao cả, anh không ngại, nhỏ thì có sao, ai bảo anh yêu em như vậy."

Nửa câu đầu làm cho khí huyết cô dâng trào, nửa câu sau lập tức liền thay đổi, trong mắt nhộn nhạo dâng lên cảm động nhìn anh nói: "Ái chà, cái miệng này, học ai, mà ngọt như vậy."

"Cô Tích nói, phụ nữ thích nhất là nghe những lời tâm tình."

CMN, anh không thể gạt cô nói rằng chính anh muốn nói vậy ư, làm phí công cô vui mừng một phen.

Thấy cô rõ ràng mất đi hăng hái, lão Hoắc ngoan ngoãn nằm im, con ngươi màu đen ửng sáng, rũ mắt xuống, tựa như bất đắc dĩ chậm rãi nói: "Thật ra thì, là anh nghĩ. . . . ."

Anh chợt dừng lại, cô liền giương mắt hỏi: "Cho nên sao?"

Hàm răng trắng muốt cắn lên cánh môi đỏ tươi, thấy người đàn ông này nhăn nhó, liền gọi lên hăng hái trong lòng cô.

Dù sao cô cũng chính là người bất quai, ông chú cảnh sát này khó có khi mới xấu hổ một lần, đương nhiên phải càng muốn đùa dai rồi.

Vì vậy cô rất không có hình tượng rống lên: "Có rắm mau thả!"

Hàng mi rung động chậm rãi nhấc lên, mắt đen u oán nhìn cô một cái.

Uất ức sao, trong lòng cô liền hời hợt, nhưng trên mặt chỉ có thể cố gắng kìm nén, mở to mắt ý bảo anh nên tiếp tục.

Lão Hoắc hít sâu một hơi, nhìn cô chằm chằm, giống như hạ quyết tâm rất lớn, nói: "Anh chỉ muốn, lấy lòng em."

Trong mắt của anh giăng đầy tia máu, cằm mọc đầy râu, đôi môi lại nứt toác.

Tiếng nói lại khàn khàn nói mà đè nén, tâm thần thấp thỏm đầy mong đợi.

Rõ ràng thiếu ngủ tinh thần không tốt, nhưng giọng điệu của anh vừa chân thành lại cố chấp.

Anh không bao giờ nói những lời tâm tình ngọt ngào, nín nhịn ba năm mới nói với cô ba chữ kia.

Nín nhịn ba năm, vừa nửa ép buộc, vừa không có nghi thức gì mở lời cầu hôn.

Anh cố chấp đến kỳ cục, mà lại còn thích ăn dấm chua nữa.

Anh cậy mạnh, thô lỗ, không dượng lại thích đùa bỡn tâm cơ.

Nhưng, nhưng làm thế nào?

Cô lại thích anh vì cô mà tức giận, vì cô mà ghen, vì cô mà giận dỗi, vì cô mà đùa bỡn tâm cơ.

Nhưng mà, không biết thế nào, nước mắt lại không nhìn được rào rào rơi xuống như mưa.

Cũng bởi vì một câu nói — anh muốn lấy lòng cô kia.

Thấy cô khóc, lão Hoắc liền hoảng hốt, đưa bàn tay sạch sẽ lên lau nước mắt cho cô.

Nhưng khi những vết chai chạm lên mặt của cô, làm cô khóc càng thêm lợi hại.

Không biết là có phải tối hôm qua muốn khóc mà không khóc được, tâm trạng lại thấp thỏm chua xót mệt mỏi, mâu thuẫn hoặc là thấy không cam lòng hay không.

Mà nước mắt của cô, giờ khắc này, đột nhiên chảy thành sông.

Lão Hoắc thấy không ngừng khóc, liền cúi xuống, không ngừng hôn lên mặt cô, lau đi những chất lỏng mặn mặn.

Anh hôn lên mí mắt cô, dịu dàng vô tận: "Bé con à, là anh không đúng, đừng khóc nữa được không."

Anh càng không muốn cho cô khóc, cô lại càng khóc gay gắt.

Nước mắt chảy vào trong cổ áo, ướt cả ga giường, tạo thành một mảnh ướt lạnh.

Run rẩy đã lâu, không khỏi liên mệt mỏi.

A Hoa cô cũng không phải là mình đồng da sắt, vừa căng thẳng vừa mệt mỏi, nên rất muốn kết thúc cuộc hành trình nhu nhược này.

Bỗng nhiên vang lên một âm thanh không hài hòa với hoàn cảnh chút nào, phá vỡ không khí bi thương này.

Ừng ục.

Tiếp đó lại ừng ục, ừng ục.

Cô ngưng ngưng nhìn lại, ủa, không phải phát ra từ bụng của cô.

Chẳng lẽ là. . . . . cô ngẩng đầu, quả nhiên, lão Hoắc mím môi, mặt lúc đen lúc trắng.

Cô cũng không ngưng lại, nổi điên cười lên.

Cười không ngừng đến khi nhìn thấy trong mắt lão Hoắc phát ra sát khí, cô mới khoát tay: "Ai ui ~ đau bụng quá."

"Để anh xoa cho em."

"Cầm khăn ướt đến đây đi!"

Anh rút cuộc hấp ta hấp tấp đi đến bên bàn, mở túi xách của cô ra.

Lập tức lấy giấy ướt đưa cho cô, cô vừa ngước mí mắt: "Tự lau cho anh đi."

Thật xin lỗi, cô tuyệt đối không phải là một câu hai nghĩa, cô chỉ muốn anh lau ngay cái đầu ngón tay hồng hồng trông vô cùng kinh khủng kia.

Ghê tởm như thế mà lão Hoắc lại tà ác cười cúi đầu, tầm mắt rơi xuống trên lão Nhị mềm nhũn cùng với thứ trên người của cô.

Con mẹ nó, cô lập tức nổi giận: "Lấy ra!"

Giật lấy khăn ướt, tiết hận lau tay, lau mấy lần vừa giận vừa trừng anh: "Quản tốt người anh em của anh đi, em muốn đi WC!"

Lão Hoắc cười cười, ngón tay vân vê tờ khăn ướt, vỗ vỗ lên trên lão Nhị đáp: "Người anh em của anh, muốn mời em tiếp tục phục vụ."

Cô lại muốn học máu, mãnh liệt đứng lên, đầu bỗng lao đao, thân thể dao động.

Một cái tay, kịp thời đỡ lấy, cứu cô khỏi phải tiếp xúc thân mật với sàn nhà.

Tiếp theo là ân cần thăm hỏi: "Thế nào?"

Cô dựa vào người anh, tinh thần vững vàng, cũng bình tĩnh hơn nhiều: "Bị anh chọc giận đến mức huyết áp kịch liệt tăng vọt!"

". . . . ."

Cuối cùng cũng không lên tiếng nữa, chỉ bắt đắc dĩ thờ dài.

Cô đẩy anh ra, nhanh chóng chỉnh lý lão Nhị, sau đó kéo quần lên cho anh.

Ở trong toilet hung hăng rửa tay ba lần, mới dám vốc nước rửa mặt.

Sau khi xong xuôi mở cửa ra, nhìn sang trái, thấy Hoắc Sở Kiệt cúi đầu nhắm mắt tựa vào tường, trên người nồng đậm một mùi.

Cô yên lặng đứng ở đó nhìn anh, cả người anh run lên, đột nhiên mở mắt ra, nhìn cô nhếch môi cười.

Cô bước đến gần anh, kéo tay của anh hỏi: "Tôi hôm qua không ngủ?"

"Ừ."

"Hôm nay chưa ăn cơm?"

"Ừ."

"Chuộc tội?"

"Ừ."

"Lừa em hả."

"Ừ."

Anh ôm cô xuống cầu thang, trả lời thật nhanh rất có thứ tự.

Cô nhú mi, hung thần ác sát: "Anh quả nhiên là tên lừa gạt, Hừ!"

Anh mới vừa phản ứng kịp, quả thật muốn cắn lưỡi tự sát, mãnh liệt kéo cô áp sát vào người mình.

Cô đương nhiên rất thích, nhưng mặt vẫn cayo mạnh như cũ.

Anh tội nghiệp lay lay cánh tay của cô: "Nhất thời nói nhầm, ai bảo em nói nhanh như vậy chứ."

Hung quang chợt lóe, tiến tới gần cô nói tiếp: "Rõ ràng là em cố ý, mà lại còn khi dễ ta."

Cô nhún vai, không để ý tới anh.

Anh gần như áp vào tai cô rử xuống: "Dám bắt nạt anh nữa, anh sẽ hôn em ở trước mặt ba mẹ, ai sợ ai!"

Mẹ kiếp, không thể không thừa nhận, ông chú này, thật đúng là không dễ bắt nạt.

Mới được đến chân cầu thang, lại có tiếng hoan hô truyền đến làm người ta rợn cả tóc gáy: "Tôi đã nói mà, hai đứa nhỏ này, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa. Bà thông gia xem xem, tay nắm tay thật là thân mật."

Cô giương mắt, ái chà mẹ của con à, ánh mắt câu hồn đoạt phách, thật là dọa người.

"Tất nhiên, tại sao có thể để cho con dâu của tôi khổ sở được chứ, tối nay trở về tôi nhất định phải dạy dỗ lại thằng con trai tôi mới được!"

Mẹ Hoắc yêu thương đưa tay về phía cô bổ sung: "Cực khổ cho bé con rồi, bảo bồi tội đây với mẹ."

Hoắc mẹ triển khai hai cánh tay tràn đầy sức sống cùng tình thương của mẹ, ta nhất thời nhìn không được, vứt bỏ lão Hoắc đầu nhập mẹ nó ta bà bà bộ ngực trong.

Tay mẹ Hoắc vỗ vỗ trên vai cô, nói nhỏ: "Con dâu của mẹ cho tới bây giờ chỉ có một mình con, những phụ nữ khác, một chút cơ hội cũng không có. Nhưng bé con à con làm tốt lắm, quyết không thể khiến người kia đắc chí được. Có mẹ làm chỗ dựa cho con, không việc gì phải sợ."

cô tuy hùa theo, nhưng trong lòng không khỏi nói thầm tin tức bát quái này truyền bá thật tốc độ, thật CMN quá nhanh.

Tổng Thần, cậu quả nhiên là cái loa phát thanh.

"Khụ khụ khụ. ...."

Mẹ chồng nàng dâu thâm tình ôm nhau, nỉ non đối đáp.

Người khác cũng không nhìn nổi nữa, người đầu tiên là lão Hoắc, lập tức có tiếng ho khan, nhưng không phải xuất phát từ miệng của anh.

Người thứ hai là mẹ cô, bà bắt mẫn gào thét: “Ai nha, quả nhiên là con gái đã gả ra ngoài như bát nước đã đổ đi, vẫn còn đang ở nhà mà đã cùng mẹ chồng ôm ôm ấp ấp. Lão Hạ à, tôi đau lòng quá.”

cô sợ rồi.

không có mẹ chồng nàng dâu đại chiến lại mâu thuẫn giữa mẹ con ruột?

Cha cô cời tạp dề ra kéo lão Hoắc sang nói: “Đói bụng không, chúng ta đi ăn đi. Để sân khấu lại cho ba người họ đi!”

Lão Hoắc gật đầu thật mạnh: “Con tự phạt chính mình một ngày không được ăn cơm, nên sớm đói bụng hoa mắt lên rồi.”

Dứt lời lão Hoắc lại e sợ bước tới, quay đầu lại nhìn cô xin ý kiến: “Bà xã đại nhân, đã bớt giận chưa? Anh có thể ăn cơm không?”

Mẹ cô mãnh liệt trừng cô nói: “Mặt của con rỏ cũng hóp vào rồi, người cũng gầy đi trông thấy, công việc của nó rất cần thể lực, sao con có thể dùng cách xử phạt về thể xác này được chứ?”

Cha và mẹ già cùng nhau phụ xướng: “Con rỏ à, phụ nữ đều nói năng chua ngoa nhưng ruột lại mềm như đậu hũ, con gái của mẹ thật lòng chẳng nghĩ như vậy đâu, đi, chúng ta đi ăn.”

Mẹ chồng cô mặc dù không lên tiếng, nhưng lại thở dài, già vờ đáng thương nhìn con trai của bà.

Đây mới đúng là sân khấu của ba lão Ngoan Đồng họ!

Lại muốn kẹp Hạ A Hoa cô ở trong đó, đi tới cũng không được, lùi về phía sau lại càng không, chỉ có thể gật đầu.

Vì vậy bản thân cô trong sự o bế của ba lão Ngoan Đồng rất không tình nguyện gật đầu.

Hoắc nhi đồng nguy trang hèn nhát, quả nhiên tinh quang chớp lóe, thâm liếc cô một cái, quả quyết quay đầu, tìm nơi nương tựa.

Mẹ nó, chắc anh đã sớm tìm quân đồng minh cho mình từ sớm rồi!

cô không muốn tha cũng phải tha!

cô gặm dữ nhai cơm, quân đồng minh ý vị gấp thức ăn cho Hoắc nhi đồng, còn cô chỉ ngồi đó ăn cơm trắng.

Lão Hoắc gấp cho cô một miếng cá: “Bỏ xương rồi, yên tâm mà ăn thôi.”

cô trừng anh, hung hăng nuốt vào bụng.

Quân đồng minh lại bắt đầu chiến dịch của mình.

Mẹ cô: “Ồ, con rỏ thật hiền huệ.”

Cha già: “Bé con được ta cưng chiều quá, con phải vinh quang thừa kế rồi.”

Mẹ chồng: “Con trai à, cũng không thấy con đối tốt với mẹ như vậy bao giờ, con dâu à, mẹ thật ghen tỵ với con đấy.”

cô lại tiếp tục vui đầu ăn cơm trắng, không để ý tới những người đang tung hết chiêu trò này.

Sau khi ăn xong, cô bị mẹ già đuổi ra khỏi nhà, lão Hoắc thừa dịp áp tải cô tới nhà mình.

Mẹ chồng ở phía trước cười vui sướng, thỉnh thoảng quay đầu len lén nhìn bọn họ.

Thừa dịp mẹ chồng quay đầu anh nhanh chóng cắn lên môi cô một cái, khí nóng phả lên trên mặt: “Anh đã sớm muốn đem em về nhà, lúc này rốt cuộc đã danh chính ngôn thuận rồi. Còn ai dám ngăn cản?”

Hoắc Sở Kiệt nhường mảy nhếch môi, đưa mắt nhìn xuống đầy kiêu ngạo giống như hoàng đế đoạt được cả thiên hạ về tay mình vậy.

cô không khỏi bật cười, chụp lấy cánh tay anh nói: “Anh yêu cực khổ rồi”

Hoắc Sở Kiệt ngẩn ra, thoáng hả hê cười, sau đó ôm chầm lấy cô: “Bà xã, chúng ta về nhà thôi.”

Vì vậy hai bọn họ đạp trắng sáng, đạp trên gạch đá xanh rêu, đi vào trong ngõ hẻm.

Trăng sáng trưng mắt nhìn, phát ra ánh sáng trong trẻo.

A Hoa vui trong ngực Hoắc Sở Kiệt, nghe tiếng tim đập của anh, an tâm nở nụ cười.

Quả nhiên cô vẫn không học được chiêu thức ngược nam chính như trong tiểu thuyết ngôn tình.

Thôi cứ như vậy đi, tha thứ cho anh, dù sao cũng không phạm tội lỗi gì nghiêm trọng cả.

Mà cô thì, tức cũng đã tức giận, náo cũng đã náo loạn đủ rồi.

Cũng để cho anh khắc sâu vào trí nhớ.

Phụ nữ nên có chừng mực thì vẫn tốt hơn.

Cái gọi là lùi một bước, thoái ngàn dặm rộng rãi.

Người mới, phòng mới đang chờ ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: JQ 49

Mẹ chồng đại nhân mở cửa chính ra, tầm mắt bồi hồi dừng ở bụng cô một lúc lâu, sau lại trợn mắt nhìn Hoắc Sở Kiệt.

Có trời mới biết cho dù không nói gì nhưng với ánh nhìn chăm chú như vậy có khác gì như đang trực tiếp nói rõ ràng rành.

A Hoa cô dù sao da mặt cũng mỏng, cổ hắng giọng một cái.

Mẹ chồng đại nhân chậm rãi nói: "Bé con à, đều là người một nhà, mẹ cũng không cần khách khí làm gì nữa. Cũng khuya rồi, đi tắm một cái rồi ngủ đi."

Cô cảm thấy được mình đặc biệt giống như con hươu đang rơi vào trong hang sói đợi người ta làm thịt mình vậy.

Không cần mẹ chồng đại nhân ra ý chỉ, thì Hoắc Sở Kiệt đã kéo cô lên cầu thang, cô quay đầu lại nói: "Mẹ, mẹ cũng đi ngủ sớm một chút."

Trong mắt mẹ chồng lóe lên nét cười gian xảo như hồ ly, cô chỉ có thể theo lão Hoắc đi lên lầu hai.

Bố chồng mẹ chồng ở lầu một, lầu hai là chính là lãnh thổ của lão Hoắc.

Nơi này cô đã rất quen thuộc.

Đến gần cửa cầu thang chính là thư phòng, có trời mới biết người thô lỗ như Hoắc Sở Kiệt sẽ đọc sách sao, chỉ muốn bày cho oai thôi.

Sau đó là phòng khách, tiếp đến mới là phòng ngủ của anh.

Cô đến phòng của Hoắc Sở Kiệt không phải lần đầu tiên, nhưng đây chính là lần đầu tiên lấy thân phận làm vợ của anh bước vào đây.

Cô đứng ở cửa, liếc mắt nhìn vào, hai mắt lập tức tỏa sáng.

Trước kia nơi này chỉ có một chiếc giường lớn, được trải ga giường màu đen, tủ đầu giường màu đỏ sậm cùng với tủ treo quần áo.

Đồ không nhiều lắm, cho nên phòng ốc có vẻ trống trải.

Mà tối nay, cô không khỏi ồ lên kinh ngạc.

Biến hóa thật ghê gớm.

Giường lớn bốn chân đều khắc hoa, ga giường đỏ thẫm, chiếc chăn trải phía trên có thêu hình uyên ương nghịch nước, thật đúng là tục.

Lão Hoắc vội vã cuống cuống nhìn cô...cô lại làm bộ như không nhìn thấy, vẫn lắc đầu.

Đèn trên tường, tủ đầu giường, tủ quần áo bốn cánh, bàn tròn nhỏ phối hợp với hai cái ghế, màu vàng nhạt, toát ra sự ấm áp của gia đình.

Thảm màu xám tro, lông thật dày, thật mềm khiến cô không dám đạp lên.

Cô nghiêng cổ hỏi: "Vì sao lại đổi thành màu hồng phấn?"

Cả gian phòng được sơn màu hồng nhạt, mặc dù sắc màu ảm như thế này hiệu quả thị giác cũng không tệ lắm, nhưng tuyệt không phù hợp với style của A Hoa cô có được hay không.

Lão Hoắc khom lưng ôm lấy cô, đi mấy bước đến bên giường ngồi xuống, đặt cô lên đầu gối đáp: "Chủ ý của mẹ chồng và mẹ em."

Cô sờ sờ cằm, hứng thú nhìn anh: "Thì ra là một chút thành ý của anh cũng không có."

Lão Hoắc vừa nghe cô nói như vậy, liền bóp một cái vào eo của cô, cất giọng khàn khàn đáp: "Cái giường này, tủ này, bàn này, cái ghế này đều do anh chọn."

Cô tiếp tục sờ cằm, cười ý vị sâu xa: "Khó trách, xem ra nhìn rất quen."

Lão Hoắc vừa nghiêng đầu, rên một tiếng, không để ý tới cô nữa.

Cô vòng tay lên cổ của anh, cắn lên miệng anh lấy lòng: "Ông xã, em thích."

Cô đương nhiên rất thích, mỗi một đồ dùng ở nơi này, đều là ý thích của cô.

Tháng mười một năm ngoái, Tống Thần kéo cô đi dạo IKEA, cô cứ nhìn chăm chăm chiếc giường có bốn chân khắc hoa kia mãi, nhưng tiếc là không có nơi dụng vũ.

Còn cả cái tủ, cái bàn, cái ghế này, đều là cô nhìn trúng.

Ai biết được đảo mắt qua hai ba tháng, lại xuất hiện ở trong tân phòng của bọn họ.

Phụ nữ mà, luôn dễ dàng bị cảm động, dễ dàng mềm lòng.

A Hoa cô cũng không là ngoại lệ.

Lão Hoắc đặt cô lên trên giường, động tay động chân tuyệt đối không quy củ.

Dán chặt lên người cô, vô cùng khít khao.

Thân thể của cô cũng bị anh lây bệnh, dần dần nóng lên.

Cô nuốt nuốt nước bọt, vuốt ve bàn tay đang làm loạn ở trước ngực mình: "Đi cả cũng sắp nghịch lưu rồi!"

Lão Hoắc dừng lại, bàn tay vuốt ve trên đùi cô liền bầu một cái, không cam lòng mà nói: "Lão Nhị nhìn đến hồng."

Khụ, cô nhần nhin không được.

Lão Nhị quả thật là mạnh mẽ, đêm qua không hề bị thương tổn gì sao?

Cô chỉ chỉ tay vào ngực của ai đó nói: "Anh không phải là người luôn chín chắn sao, mà sao lại mất kiểm soát như vậy?"

Tay Lão Hoắc lại vuốt ve trước ngực cô đáp: "Người ta không phải vì em mà nín nhịn ba mươi năm sao, hơn nữa,..."

Toàn thân của anh chợt đề lên trên người cô, lão Nhị ra sức cọ sát ở giải đất tam giác, mặt của anh dán vào hân lên cánh môi của cô: "Gian phòng này, chiếc giường này, đây là lần đầu tiên đối tượng mà anh luôn nghĩ đến xuất hiện ở đây, sao có thể không hưng phấn cho được?"

A a a a, lão Nhị lại cố ý hạ xuống, khiến kinh nguyệt của cô lại lần nữa nghịch lưu.

Cô trừng anh: "Lưu manh!"

Thừa dịp cô đang si ngốc anh liền vén áo ngủ lên, môi cắn lên quả đầu tây đỏ thắm: "Anh lại chỉ thích . . . . . Giở trò lưu manh với một mình em."

Giọng nói rất hạ lưu, ánh mắt của anh rất mong lung, động tác thì lại rất dâm dăng.

Máu của cô, liền bị kích thích, chợt đi xuống, rốt cuộc cũng thông suốt rồi.

Nhưng dù sao cũng không tiện lắm, cho nên ông chồng già cũng phải suy nghĩ cho bà vợ của mình.

Cho nên sau khi thân ái sờ sờ vân vân xoa bóp, hai vợ chồng ngoan ngoãn ôm nhau đi ngủ.

Mà đang giữa mùa đông , tắm nước lạnh cũng không hay lắm.

Vẫn an tâm đi ngủ thì hơn.

Nhưng tuy vậy, lão Nhị vẫn rất anh dũng, cứng rắn chống đỡ thật lâu.

Cô thì ngược lại vô cùng mệt mỏi, chỉ chốc lát đã đi hện hò với Chu công.

Về phần lão chồng có tiến hành ảo tưởng lưu manh với người muốn ngực không có ngực, muốn mông không có mông như cô đây hay không cũng lười phải nghĩ đến.

Buổi sáng khi tỉnh lại, tình trạng sinh lý đặc biệt, vẫn còn ở đó.

Cô vừa mở ra mắt, liền đối diện với một đôi mắt đen nhánh đầy dâm mị đang nhìn mình chăm chăm.

Cô ngáp một cái rồi nói: "Chào buổi sáng."

Anh liền đánh về phía cô, dừng lại cuồng liếm.

Đầu lưỡi cùng hàm răng, bắt đầu đánh nhau.

Nước miếng cùng nước miếng, bắt đầu dung hợp.

Thật ra thì rất ghê tởm, cho nên lúc kết thúc, lòng cô đầy căm phẫn khinh thường anh: "Bản quá, thói chết rồi."

Lão Hoắc kéo cô đứng lên mặc quần áo: "Rõ ràng chính tôi hôm qua em không đánh răng, lại còn ăn hành tây nữa.."

Nói xong anh u oán nhìn cô, bật hơi ngửi một cái.

Nhân đạo của cô liền quét qua, được rồi, anh rốt cuộc cũng ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đánh răng xong, anh lưu luyến không rời ôm cô hồi lâu, cô vỗ vỗ anh nói: "Nên đi làm thôi."

Anh trầm mặc không nói.

Cô lại nói tiếp: "Ngoan, chúng ta đi ăn sáng đã."

Anh chợt ôm chặt lấy cô, một lát sau, mới bá đạo mở miệng: "Cùng nhau trở về!"

"Không."

Lão Hoắc ôm eo của cô áp sát vào người mình: "Người anh em của anh muốn chuyển cáo một câu với em."

"Hả?"

Cô ngẩng đầu chờ đợi, anh liền trả lời: "Nó nhớ em."

Cô vỗ vỗ mặt của lão Hoắc đáp: "Anh giúp em nói cho nó biết, chị gần đây không được thuận tiện, mấy ngày nữa sẽ bù đắp sau."

Lão Hoắc chẳng khác gì cô dâu nhỏ nghiêng đầu sang chỗ khác, quệt mồm, giả bộ đáng thương.

Cô đẩy anh ra, đi kiểm đồ ăn.

Cuối cùng, cô đương nhiên không cùng đi về với anh.

Mặc dù anh bá đạo cường thế đã quen, nhưng có lẽ tự biết mình đuối lý hay là đột phát thiện tâm, không cứng rắn túm cô cùng đi với mình.

Dĩ nhiên còn có mẹ chồng nói giúp cô mấy câu, như sau:

"Con xem, bé con gầy như vậy, để nó ở nhà bồi bổ một thời gian."

"Thân thể tốt lên rồi, thai nhi cũng sẽ khỏe mạnh."

"Mà còn nữa, mẹ còn muốn cùng ông bà thông gia thảo luận sách dạy nấu ăn, rồi còn lắp đặt thiết bị phòng trẻ nữa."

Nội dung phía dưới đã được tính lược . . . . .

Bởi vì A Hoa cô đang co quắp, nên lão chồng cô đang tựa bên cạnh xe, cười đến vô cùng hài lòng.

Cô tiến lên trước vòng lên cổ anh, ở trước mặt mẹ chồng, hôn lên mặt anh một cái. Mẹ chồng à, đừng xem thường cũng đừng thẹn thùng, ai bảo mẹ lười con ra đây?

Cuối cùng, lão Hoắc lưu luyến không rời lên đi ô-tô lái đi, mỗi bước đi đều rất cẩn thận khiến cho lòng hư vinh của cô cực kì thỏa mãn.

Kể từ khi trở lại phố Xuân Phân, tâm hồn cô cũng tự nhiên được bầu không khí ở đây xoa dịu đi rất nhiều.

Ở nhà cha mẹ mấy ngày, ở nhà mẹ chồng vài ngày, cơm có người nấu cho ăn, nói chuyện phiếm luôn có người tác nghiệp.

Vì vậy mấy ngày sau lão Hoắc trở về, ôm cô vào lòng, qua mấy phen quán quýt si mê, liền đưa ra kết luận: "Phụ nữ có tí thịt ôm vào thật thoải mái."

Một chân của cô liền đá qua nói: "Biến, ghét bỏ em trước kia giống củi khô chứ gì?"

Anh giơ hai tay lên đầu hàng: "Em là củi khô, còn anh chính là lửa mạnh, cuối cùng vẫn tới thiêu đốt em mà thôi."

Được rồi, lão Hoắc khó có khi lãng mạn thâm tình một lần, để thưởng cho anh, cô chủ động hầu hạ lão Nhị một lần.

Như thế lại qua hơn nửa tháng, mùa xuân dần dần tràn về.

Ngày hôm nay thời tiết đặc biệt tốt, vô cùng ấm áp, cô ngồi ở trong sân nhân nhả phơi nắng.

Không ngờ lại nhận được một cú điện thoại của bạn tốt Đường Linh từ thời cấp ba từ lâu đã không liên lạc.

Tán gẫu một lát liền hẹn nửa giờ sau sẽ gặp nhau ở cửa bách hóa Thái Bình Dương.

Nhà cô cách chỗ này khoảng hơn 20 phút đi bộ, sau khi nói với cha già xong cô liền đi ra cửa.

Vừa bước ra cánh cửa gỗ nhỏ, thân thể hơi chấn động, hơi thở quý dị phả vào sau lưng.

Cô đột nhiên quay đầu lại, quê nhà quen thuộc, không có bất cứ khác lạ gì.

Lắc lắc đầu, đoán chừng mới vừa ngồi phơi nắng nhiều quá nên không được thoải mái cho lắm.

cô tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vài bước, sau lưng hình như có một cặp mắt thâm tình nhìn cô chăm chú... làm sống lưng lạnh toát, càng bước nhanh hơn.

đi tới đầu hẻm, cô quay đầu lại, vẫn chẳng có cái gì.

Mẹ nó, hôm nay gặp phải quái quỷ gì không biết.

Thôi thôi, thế giới rất to lớn, tồn tại cũng hợp lý, những chuyện tâm linh không thể giải thích được vẫn có rất nhiều.

Nghĩ như vậy, cô liền khôi phục lại nhân nhả tự tại.

Lảo đảo đi đến Thái Bình Dương, con người liền cần quét, khóa chặt mục tiêu.

Nhưng..... Thân ái làm sao cô ấy.....

Thấy cô, Đường Linh liền chạy tới, bàn tay của cô toàn tâm toàn ý đặt lên trên bụng cô ấy: "A, dẫn bóng chạy sao!"

cô ấy liền cười lên, trong mắt không giấu nổi tình mẫu tử tràn lan: "Ha ha ha....."

cô vuốt cái bụng tròn vo hỏi: "Mấy tháng rồi?"

cô ấy liền đưa ra bốn + nửa ngón tay.

Rồi lôi kéo cô, chạy đến khu dành cho trẻ em.

Gào khóc, không biết vì sao, trông mắt cô không nhìn được vẫn đặt chăm chăm vào cái bụng kia.

Trái tim nhỏ a, không khỏi nhảy nhót tung tăng.

cô liền vỗ ngực một cái, Hạ A Hoa, mày hưng phấn, nhiệt tình cái gì chứ, cũng không phải là mày mang thai!

"A, nó đá mình."

Đường Linh chột nứ cánh tay của cô lại, nhẹ giọng kêu lên.

cô ấy lại kéo đầu của cô sang nói: “Cậu nghe thử mà xem”

Nhìn ánh mắt đầy mong đợi kia, cô bỗng nhiên có chút khản trương, nuốt nuốt nước bọt, sau đó từ từ, ngồi xổm xuống.

Cách một lớp áo bông to, lỗ tai của cô dán lên, sao lại không có động tĩnh gì nhỉ.

Mắt cô ai oán nhìn Đường Linh, cô ấy vỗ vỗ đầu cô, cười một tiếng, hình như muốn nói, cứ chờ xem.

Vì vậy một giây kế tiếp, trái tim của cô liền ngưng đập, không nhận được hô lên: “A, động thật này!”

Lỗ tai cô ở dưới cái bụng, mới vừa cảm nhận được thai nhi động đập, cực kì chân thực.

Đường Linh bất đắc dĩ ngo ngo bốn phía, trấn an cô: “Thân ái, cậu cũng nhanh chóng lên.”

Tâm tư của cô liền nảy mầm, thần kinh hưng phấn liền bình tĩnh trở lại.

Vật nhỏ lại động, cô kim chế kích động thét chói tai, hít vào thật sâu, sau đó thốt lên giọng nói tự cho là vô cùng dịu dàng của mình: “Xin chào bảo bối, cháu có thể gọi ta là di Hạ, lần đầu tiên gặp mặt, chiếu cố nhiều hơn nha.”

Có lẽ thấy cô nghiêm túc lại ảm áp, Đường Linh không ngừng run rẩy, mặt vui mừng cũng đỏ lên, run run nói: “Thân ái, di cũng thật đáng yêu nha.”

cô hơi ngượng ngùng đứng lên, ôm Đường Linh, đi rất thận trọng: “Thân thể thật nặng.”

“Ừ, chân sưng lên, cũng may cha của thằng bé mỗi đêm đều xoa bóp cho mình.”

“thật tốt.”

Đường Linh chợt tiến tới trước mặt cô, thần bí hỏi: “Cậu thì sao? Khi nào muốn có đứa bé? Hay là đã có?”

cô lắc đầu không đáp.

“Tháng trước gặp mẹ cậu với mẹ chồng cậu, hai bà nhìn chăm chăm vào bụng mình, mắt cũng trợn hết lên.” Đường Linh vỗ vỗ vai của cô nói tiếp: “Thân ái, cậu phải cố gắng rồi...!”

cô liền gào lên: “Đây cũng không phải là một mình tớ có thể định đoạt.”

“Chẳng lẽ anh Hoắc không đủ cố gắng?”

Mẹ nó, phụ nữ, không có một người nào mà không bất quải, đặc biệt là những người bên cạnh A Hoa cô.

cô liền kêu rên: “Trái lại rất cố gắng, nhưng Y và X lại không quá phối hợp.”

“Ha ha ha ha.....”

Phụ nữ có thai cười đến vui vẻ, cô liền thận trọng đỡ lấy cô ấy.

Quần áo trẻ con rất nhiều style rất nhiều size, rất nhiều color, thật đáng yêu.

Thấy vậy mắt của cô liền hoa lên, sống ngằm hú trào hỗn loạn.

Từ khu trẻ em đi ra, trong lòng A Hoa lập tức liền lóe sáng một mục tiêu.

Trước khi chia tay Đường Linh còn chân thành nói: “Xem ra cậu thật thích trẻ con.”

cô gật đầu mạnh, hoa si đáp: “Minh thật muốn mặc quần áo cho chúng, áo khoác nhỏ, váy nhỏ quần yếm, trông thật đáng yêu.”

Đường Linh liền hôn mê: “thì ra chẳng qua cậu cảm thấy quần áo đáng yêu thôi sao, tóm lại, thật ý nghĩa làm sao!”

Ừ, có đôi lời cô không thể không bổ sung, cảm nhận được đứa trẻ đang động đập trong bụng thì lòng của cô liền bị chấn động rồi.

Từ lúc này trở đi, khẩn cấp muốn vì người đàn ông mình yêu, sinh một đứa bé.

Loại nguyện vọng này, chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Sau khi lưu luyến không rời nói lời từ biệt, cô liền dao động trở về.

Bước chân đặc biệt nhẹ nhàng, tâm tình cũng rất tốt.

Nhưng đáng chết, không khí quý dị kia lại ập đến.

đi tới là một loại khúc quanh, cô nép ở trong góc, chờ đợi.

một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền tới, sau đó là câu hỏi bật ra: "Người nào?"

cô từ từ trong bóng tối đi ra, dưới ánh nắng chiều, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc.

Nóng nảy, sầu lo lơ lửng hiện đầy trên gương mặt anh tuấn, người đàn ông hai mươi tám tuổi, bởi vì tâm tình như vậy lại tăng thêm vài phần mỉa mai.

Nhưng cô cũng có tâm tình thương thức, lạnh lùng nói: "Quý Quân, anh thật thích chơi trò vô gian đạo?"

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Không khí quý dị luôn làm cô thấy bất an kia lại chính là Quý Quân.

Cô cau mày nói: "Còn tưởng rằng có kẻ bất lương đi theo tôi chứ, thì ra là anh."

Cô lui về phía sau một bước, lại nói tiếp: "Chẳng lẽ anh ngẫu nhiên có công việc ở gần chỗ này, sau đó lại ngẫu nhiên gặp phải tôi?"

Quý Quân vẫn nín thở không nói, chân mày khẽ nhíu lại, mắt từ trên mặt cô chậm rãi dời xuống, rơi vào trên cổ tay.

Con người chột lóe, Quý Quân đột nhiên nắm lấy cánh tay của cô hỏi: "Đây là cái gì?"

Theo tầm mắt khiếp người của anh, cô thấy được cái túi mua hàng in hình trẻ con, không nhận được liền cười đáp: "Như anh thấy đấy."

Anh không thể tin, tròn to mắt, mặt lập tức lạnh băng.

Còn cô lại tiếp tục cười nói: "Có muốn mở ra xem một chút hay không, bộ quần áo vô cùng dễ thương."

Năm ngón tay nắm lấy tay cô thật chặt, cô chột đẩy anh ra, vẫy vẫy tay, liếc xéo: "Từ bao giờ anh lại trở nên cật lực như thế chứ !"

Anh khinh thường bài xích đáp: "Không phải là em thật sẽ thích cái con người thô lỗ kia đấy chứ."

"Này, không nên nói lung tung!"

Cô giờ túi giấy vung tới, lại bị anh bắt được: "Thế nào? Không cho anh nói anh ta một câu sao?"

Cô liền ngẩng đầu ưỡn ngực đáp: "Đúng vậy! Anh ấy là người đàn ông của tôi, cũng là cha của đứa bé."

Nghe được hai chữ "Đứa bé", tay của Quý Quân liền run lên, lao đảo lui về phía sau, chỉ vào bụng của cô: "Em . . . ."

Cô lập tức gạt đầu: "Đúng vậy."

"Tôi mời anh ăn cơm tối, đáp lại thịnh tình của cấp trên đã từ xa chạy tới đây."

Cô xoay người đi về phía trước, ngoác ra về sau: "Đằng trước có quán bán món ăn gia đình thật không tệ."

Quý Quân cuối cùng cũng đuổi kịp, đi ngang hàng với cô: "Hay là để anh mời đi, lâu như vậy mới trở lại, cũng không có cơ hội cùng nhau ăn bữa cơm."

Anh bắt chợt thay đổi, trầm thấp cất giọng nói nhạt nhẽo hàm chứa tiếc nuối, cô lộp bộp trong dạ nhưng cũng không phản bác lại.

Quý Quân hình như cũng rất quen thuộc nơi này, dẫn cô đi vào trong góc, chọn vị trí tốt gần cửa sổ.

"Anh ta đối với em có tốt không?"

Tầm mắt của Quý Quân hướng ra bên ngoài cửa sổ, bồi hồi nhiều lần, mới hỏi thốt ra câu này hình như lời này cũng đã suy nghĩ thật lâu, cuối cùng không đợi cô trả lời, liền nói tiếp: "Chắc hẳn là như vậy rồi, lần trước anh ta hận không ăn tươi nuốt sống được anh, nhất định là rất quan tâm đến em."

Quý Quân nhắc tới chuyện lần trước, vốn cô còn muốn mắng anh, nhưng nhìn thấy ánh mắt chứa đầy cô đơn kia, cô lại có chút không đành lòng, liền cười nói: "Anh cũng biết anh ấy chuyện ăn hiếp người khác mà, anh cũng làm hại tôi thật thâm." "

Thấy cô tươi cười đối đáp, hình như Quý Quân cũng thoáng thở phào nhẹ nhõm "Thật xin lỗi, anh chỉ . . . . Không cam lòng."

Không cam lòng sao?

Ngược lại cô thật ra có thể lý giải.

Món ăn được mang lên rất nhanh, cô cầm đũa ném thử: "Úm, rất ngon."

"Thích thì ăn nhiều một chút."

Anh nhiệt tình gấp thức ăn vào bát cho cô: "Em vẫn giống như vậy, khẩu vị trước sau như một."

Câu này khiến tâm tư của cô lại lộp bộp rơi xuống, sững sờ hai giây, lại ha ha cười thầm, buồn bực ngồi ăn.

Cô ăn rất nhiều, bụng cũng căng lên.

Quý Quân vẫn nhìn cô, không hề động đũa .

Sau khi ăn xong, anh liền rót cho cô ly trà nóng, cô nhận lấy, lên tiếng khen: "Thật biết cách chăm sóc, đoán chừng có rất nhiều cô gái sẽ thích anh."

Quý Quân lắc lắc đầu, nghiêm túc nhìn cô đáp: "Em biết, anh chỉ . . . ."

"Ngừng!"

Cô gơ tay lên cắt đứt lời của anh: "Người anh em à, đừng nói những thứ này với tôi nữa. Anh xem, tôi cũng đã lập gia đình, rất nhanh sẽ sinh con, sẽ làm mẹ, cũng sẽ trở thành thiếu phụ rồi. Mà anh thì cũng đã gần ba mươi tuổi, mặc dù đàn ông càng già càng lão luyện, nhưng mẹ anh sợ là đã đợi mỏi mòn, muốn ôm cháu trai từ lâu."

Cô gần từng chữ một, nói tiếp: "Cho nên Quý Quân, anh cũng nên bỏ xuống đi thôi."

Những lời này, không liên quan đến tình yêu.

Chỉ là vì đã từng có tám năm tình cảm, đã từng trôi qua những năm tháng thanh xuân tốt đẹp.

Tình cảm có thể thay đổi, lòng người cũng có thể thay đổi, bỏ hết những thứ oán hận kia đi, cô nghĩ, ở nơi nào đó từ sâu trong đáy lòng của mỗi người, đều là hi vọng đối phương có thể sống tốt.

Chỉ là để có được phần tốt đẹp này, giữa bọn họ sẽ không thể có rồi rắm.

Quý quân có một đôi mắt vừa to, vừa đen lại vừa tròn, cô đã từng nói nó rất giống với mắt của con gái.

Nhưng hôm nay, thật sâu trong đôi mắt đang nhìn cô kia chỉ có van xin, mong đợi cùng với khổ sở thì cô liền hiểu rõ, sau này cô sẽ không gặp lại anh nữa.

Không thể cho anh bất cứ hy vọng nào, như vậy anh cũng sẽ có cuộc sống của mình, cuối cùng cũng sẽ lấy vợ, sinh con, cuối cùng sẽ không còn liên quan gì với cô nữa.

Mà lão Hoắc thì . . . , chà, lúc này người cô lại muốn nghĩ đến lại chính là lão Hoắc, nếu anh biết được nhất định sẽ thật vui mừng. . . . . Đúng là tên đàn ông keo kiệt.

Quý Quân cũng không giống như mấy lần trước đây đưa không rõ, chỉ vẫn như cũ vững vàng nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu mới rừ mí mắt xuống, trầm nói: "Anh biết rõ, anh không có một cơ hội nhỏ nhoi nào. Chỉ có thể yên lặng đi theo em, nhưng lại sợ bị em phát hiện, sẽ giống như bây giờ, cự tuyệt anh như vậy."

Không biết có phải là ăn quá nhiều hay không, mà bụng lại thấy không thoải mái.

Hay là A Hoa cô tâm tình tràn lan, nên trong dạ dày cũng đầy nước chua.

Chẳng lẽ bởi vì mới vừa rồi lừa Quý Quân chuyện mang thai, vì vậy liền trừng thường thật rồi sao?

Cô kéo kéo môi đáp: "Quý Quân, đã qua, cũng đã sớm kết thúc, nếu anh đã rõ ràng, hãy bỏ qua mình, cũng bỏ qua cho tôi đi."

Cô nói xong liền đứng lên: "Bữa cơm này, rất cảm ơn anh, tôi đi đây."

Cô xoay người, cũng không nói hẹn gặp lại.

Cô muốn đối với bản thân mình, đối với anh, đều không cần gấp lại nữa.

Tới đây là tốt rồi, ở chỗ này kết thúc thôi.

Có câu nói: "Một khi đã quay đầu là suốt cả trăm năm", mà lúc cô quay người lại, đã là tám năm khá dài, thời thanh xuân cười vui làm nước mắt, u mê làm ngọt ngào, lòng đầy chua xót cũng đã sớm trôi xa.

Mà cuộc sống, lại đã sang một trang khác.

Thật ra thì cũng không nghĩ tới mình và Quý Quân sẽ có kết thúc như vậy, cũng có thể khi con người ta trưởng thành, kết thúc như vậy mới là tốt nhất.

Bạn chỉ có thể nhìn về phía trước, A Hoa cô cũng sẽ đi về phía trước, yên lặng cầu nguyện: cục cưng bé bỏng, mau hạ phàm đi thôi.

Cha con cũng đã nỗ lực như vậy, mẹ con cũng thấy nhớ con rồi, con phải mau mau tới đây với chúng ta.

Nếu đã muốn có con, thừa dịp Hoắc Sở Kiệt trở lại, tới hôm đó, cô mở hội nghị gia đình.

Cô, Hoắc Sở Kiệt, cha mẹ cô, cùng với mẹ chồng đại nhân.

Cha chồng vẫn luôn bận rộn, chỉ gặp được mẹ chồng đại nhân vào ban đêm mà thôi.

Cô giương cánh tuyên bố — Cô muốn sinh con.

Mấy vị phụ huynh trong nhà liền trở nên kích động

Mẹ cô cùng với mẹ chồng một trái, một phải ôm lấy bụng của cô hỏi: "Đã bao lâu?"

"Cảm giác như thế nào?"

Hoắc Sở Kiệt cùng cha già cũng tha thiết nhìn cô.

Cô liền rút cổ lại: "Đây vốn chỉ là ý định, " tạm ngừng, trong ánh mắt tha thiết của mọi người, ngập ngừng nói tiếp: "Nó vẫn còn ở trong ý niệm "

"Cất ~"

Bốn người nhụt chí, trừng cô.

Mẹ già: "Mừng hực một phen, mẹ đã nghĩ xong câu nói đầu tiên khi gặp người khác ngày mai là sắp được bông cháu rồi."

Còn mẹ chồng thì: "Bà thông gia à, tôi còn muốn nói với bà đi ra ngoài mua bánh kẹo mừng cơ đấy."

cô yếu ớt bổ sung: "Con muốn nói, nếu chuẩn bị muốn có thai, thì phải lên kế hoạch mới được, phải ăn ngon ngủ ngon, phải vận động, phải nghe nhạc..... Tóm lại rất phiền, con còn tính hy sinh bản thân mình, thì mọi người lại....."

cô thở ra một hơi, ưỡn ngực một cái, hất cằm nói tiếp: "Nếu mà như vậy, không sinh nữa cho rồi!"

"Đừng!"

"Sinh, nhất định phải sinh!"

Mẹ cô cùng mẹ chồng lại ôm lấy cô, Hoắc Sở Kiệt ở bên cạnh cũng gật đầu thật mạnh: "Tốt nhất là thai long phượng!"

"Ừ, vừa vặn một nhà một đứa, phân phối cho đều." Cha già sờ cằm bổ sung.

Vì vậy không khí hòa thuận vui vẻ thảo luận kế hoạch tạo người liền bắt đầu, mẹ cô cùng với mẹ chồng, hai người từng trải thao thao bất tuyệt, cô nghe đến mức buồn ngủ, Hoắc Sở Kiệt thừa dịp kéo cô đến khuê phòng, tự thể nghiệm.

Khi tình yêu XX truyền vào trong thân thể thì cô đã vô cùng thành kính hứa nguyện: Ông trời ơi, Bồ Tát ơi, xin ban cho chúng con một X phối hợp với Y, hoặc là Y cùng Y cũng được.

Có lẽ do cô thành tâm cầu nguyện rồi cuộc cũng cảm động đến thần linh bốn phương, một ngày nào đó buổi sáng tỉnh lại, rồi cuộc cũng được trải nghiệm cảm giác nôn nghén mà mọi người cùng hướng tới.

Dùng que thử mà mẹ già đã sớm chuẩn bị để kiểm tra, hai vạch đỏ - dương tính.

cô rồi cuộc, cũng trúng thưởng rồi.

Đúng là không dễ dàng, cũng không biết A Hoa cùng với đại thúc đại chiến bao nhiêu lần ba trăm hiệp mới đạt thành quả như vậy.

Giờ khắc này, cô chỉ muốn thành tâm nói với đồng chí kia: Người anh em, cậu cực khổ rồi.

Mẹ cô trước tiên liền thông báo với mẹ chồng, bà bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến nhà cô.

Vì vậy ba người phụ nữ, cùng chạy tới bệnh viện.

Bác sĩ siêu âm đã sớm bố trí xong, cô rất không hiền hậu từ phía sau chen ngang đi vào.

Kem lạnh lạnh bôi ở trên bụng, mẹ già cùng với mẹ chồng so với cô còn khấn trương hơn, không dám thở mạnh.

trên màn hình nhỏ màu đen có một ít chấm trắng, đại khái chính là mang thai rồi, cô hít sâu, cũng có chút khấn trương.

Bác sĩ nói: “Mang thai ba mươi hai ngày, tất cả rất bình thường. Phụ nữ có thai phải giữ vững tâm tình, không cần đặc biệt chú ý cái gì, cứ như bình thường là tốt rồi. Chỉ là món đồ có bức xạ cao, phải tránh, không thể gần quá.”

Oh my God, như thế này mà đã lâu.

Thân thích nhà cô vẫn chưa đến hỏi thăm, mấy ngày trước đây cô còn thầm nghĩ chẳng lẽ là có rồi, không ngờ thật đúng là như vậy.

Mặc dù trước khi đến đã chắc chắn 90%, nhưng khi nghe bác sĩ nói con số cụ thể, căng thẳng trong lòng, mới rốt cuộc rơi xuống.

Mẹ cô cùng với mẹ chồng một người phát kẹo cho bác sĩ, một người liền liên tục nói cảm ơn.

một mình cô che miệng thầm vui mừng, muốn cảm ơn, phải cảm ơn cha đứa bé mới đúng.

Vì vậy cô liền gọi điện thoại cho người kia: “Alo, đoán xem là ai nào?”

“Vợ của anh!”

Coi như miệng anh đủ ngọt, được rồi, cô cũng sẽ thừa nước đục thả câu nữa.

cô ngọt ngào gọi anh: “Ông xã à, anh phải làm cha rồi.”

Chỉ nghe thấy âm thanh phù phù vang lên, rồi đột nhiên bên kia liền im bật.

Qua đại khái mười mấy hai mươi giây, dồn dập thờ đốc đập tới: “Bà xã, em lặp lại lần nữa?”

Tràn đầy mừng như điên lại mang theo một chút thấp thòm.

cô từng chữ từng chữ nói ra: “Hoắc Sở Kiệt, anh sắp làm cha rồi, con anh đã được 32 ngày, bác sĩ nói nó đang nhảy tung tung đấy.”

Dĩ nhiên phía sau câu kia, chính là thủ pháp khoa trương.

“A ~”

Anh kích động hét lên, làm cho ba người phụ nữ bên trong phòng đồng thời mập mờ nhìn cô.

Anh hưng phấn hỏi: “Có thật không, có thật không, có thật không, có thật không, anh sắp làm cha rồi!”

Kích động cùng điên cuồng quả nhiên rất dễ lây lan, vì vậy cô cũng hưng phấn trả lời: “thật, thật, thật, chúng ta sắp làm ba mẹ rồi.”

“Bà xã, anh yêu em, cực khổ cho em rồi. Em còn phải khổ cực chín tháng nữa.”

“Ông xã, em cũng yêu anh, anh cũng rất cực khổ, hàng đêm chiến đấu hăng hái, vô cùng hao tổn thể lực.”

Dĩ nhiên câu phía sau, chỉ là mặt ngữ khuê phòng, chỉ có người đàn ông của cô mới có thể nghe thấy được.

“Đúng vậy, rốt cuộc, rốt cuộc..... đã có.”

cô đoán chừng đại thúc ở bên kia chắc đang rơi lệ, vì vậy liền an ủi anh: “Giúp em an ủi người anh em kia, nó cũng thật không dễ dàng gì. Cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi.”

“Muốn an ủi chính em buổi tối tự thân động thủ, còn nữa, người anh em nói rằng, nó không muốn nghỉ ngơi.”

Bên nào đó đại thúc đang dâm đãng cười gian, còn cô lại cười hỏi lại: “Như vậy, nó muốn làm gì đây?”

“Nó muốn hôn yêu, hoặc là em tự thân động thủ, hoặc là...” đại thúc hơi chậm lại, hơi thở hỗn hển hình như xuyên thấu qua tai nghe phả lên trên mặt cô, nóng rát: “Dùng miệng.”

cô chấn động, xấu hổ đáp lại: “Đại thúc à, anh thật là quá hư.”

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tuyên chiến lần nữa.

Trải qua cố gắng vô hạn hết ngày dài lại đến đêm thâu của đồng chí đại thúc, trong bụng nhỏ của A Hoa, rốt cuộc đã bắt đầu dưng dục tiểu Hoắc Hoắc.

Được rồi, cũng không phải mong đợi tiểu Hoắc Hoắc quá mức.

Chẳng qua nếu như là con gái thì nên lấy tên gì đây?

Chẳng lẽ lại gọi là Tiểu Hoa Hoa?

Ách, hình như. . . . . Có chút hơi quá kiểu cách thì phải.

Cô ăn hết chùm nho lớn thì cổ họng bắt đầu thấy đau rát, cuộc sống này, trôi qua thật quá dễ dàng.

Mẹ chồng nói bây giờ cô là đối tượng bảo vệ trọng điểm của hai nhà, muốn ăn gì cứ ăn cái đó.

Muốn chơi cái gì?!, dĩ nhiên trừ vận động dừ dội ra thì bình thường cũng sẽ không ngăn cấm.

Vì vậy, A Hoa gần đây sáng khoái tinh thần, thể lực đầy đủ, ăn uống thật ngon miệng cũng cực kỳ vui vẻ.

Đồng Phương thị vệ đang được phát sóng trên ti vi.

Sóng ca trước sau như một bên phân, đen nhánh sơ chặt chẽ không rời đầu mao cũng không biết đảo cổ bao lâu.

Ngũ quan của anh Sóng cũng không có gì khác biệt lắm, mũi ra mũi, mắt ra mắt, nhưng chỉ là không chút dính dáng gì đến hai từ đẹp trai cả.

Chắc hẳn cũng biết, anh ta đích thị là thâm tàng bất lộ!

Người ta thuộc về kiểu người cơ trí rồi.

Anh Sóng nói — “Mày dám đỡ bà lão băng qua đường sao? Ngươi dám khinh thường sấm chớp sao?”

Cô nhò hạt nho ra, mắt vẫn dán vào ti vi theo dõi vào cánh môi không được đẹp kia, anh ta lại tiếp tục — “Có một ngày, tiểu Minh thấy một vị bà lão bước từng bước nhỏ đi từ từ đến ngang. Tiểu Minh là trẻ ngoan, bước một bước dài xông lên, không nói một lời cầm cánh tay bà lão, dắt bà đi qua đường. Đèn đầu đường bên này, tiểu Minh đang hào hứng chuẩn bị được nghe khích lệ, ai ngờ bà lão lại nổi giận nói: ‘Ta vừa mới đi ngang qua đây, thật vất vả mới đi được qua đường cái để về nhà.’”

Ha ha ha ha. . . . . A Hoa cất tiếng cười to, thở hỗn hển, không ngờ anh Sóng lại bỏ sung — “Chờ đã, chờ đã, chờ đã nào, khi đèn xanh bật lên, tiểu Minh run rẩy đỡ bà lão trở lại chỗ kia, rồi rối rít xin lỗi. Ai biết Tiểu Hồng lại lao ra, không nói hai lời khiêng bà lão băng qua đường, bà lão liền khóc không ra nước mắt, gào lên: ‘Ta, ta. . . . . Ta chỉ ra ngoài mua nước tương. . . . . Ta dễ dàng sao!’”

A Hoa đầm đẫm lên bàn cười rộ lên, thế giới này, đảo ngược cả rồi!

Anh Sóng à, cấp độ của lão ngài thực quá cao!

A Hoa cực kỳ kính yêu anh Sóng, như nước Trường Giang đang cuộn cuộn chảy lên.

Nhưng người đời vẫn thường nói nhạc cực sinh bi, nhạc cực sinh bi*.(*: Vui quá hóa buồn)

A Hoa cười đến chảy cả nước mắt, thân thể run rẩy, bụng cũng thấy đau.

Cha Hoa lo lắng nhìn A Hoa vài lần, A Hoa liền khoát tay ý bảo không có chuyện gì.

Đang lúc ấy thì tiếng chuông quỳ từ vào thôn lại vang lên.

Khúc nhạc sục sôi tấu lên, miệng anh Sóng vẫn đang tiếp tục lái nhái, cô lau khôe mắt, tự căng bằng cảm xúc.

Sau đó lấy di động đến, mẹ nó, như thế nào lại là cô ta?

Kẹo mè xừng tiên sinh vừa đi, kẹo mè xừng tiểu thư lại tới.

Tre già măng mọc, thà chết cũng không chịu hi sinh sao?

Cô háng giọng, chinh cao âm lượng: "Có gì muốn làm sao tiểu thư C ?"

Bên kia lập tức sững sờ, hình như không ngờ tới giọng của cô lại nhẹ nhàng như vậy.

Chẳng lẽ cô ta lại muốn cô trở thành người đàn bà chanh chua chửi đổng?

Nhưng làm thế nào đây, A Hoa sắp phải làm mẹ, phải tích chút đức cho con cháu chứ.

Một lát thật lâu, cô ta rút cuộc mới hồi hồn, nói: "Tôi đang ở đầu phố Xuân Phân."

Cái khi gì vậy?

Lại dám đuổi giết tận đại bản doanh của A Hoa chị đây sao!

Cô nhìn đồng hồ trên tường, đáp: "Chẳng lẽ cô muốn mời tôi uống trà trưa ? Hay là để tôi mời đi, chờ tôi mười phút."

Bên kia sững sờ nói: "Sao cô không hỏi lý do tại sao?"

"Không phải cô đang định nói cho tôi biết tại sao đấy chứ?"

Không phải cô ta đang vắt hết óc suy nghĩ muốn chia rẽ cô và với lão Hoắc sao, đột nhiên lại tốt bụng như vậy, không phải là có bí mật gì muốn nói cho cô biết sao?

Cô ta đã nguyên ý nói ra bí mật, thì Hạ Sơn Chi liền cho cô ta một cơ hội.

Cô lại nói: "Phía đối diện có một quán cà phê, bánh Tiramisu ở đó rất ngon, cô chờ ở đó đi."

Cô cúp điện thoại, lấy áo khoác dài màu đen từ trên giá áo xuống mặc vào.

Cha già thấy cô mặc quần áo, liền hỏi: "Đi ra ngoài sao?"

Cô cười cười gật đầu.

Thấy ông nhìn ra ngoài sân, sau đó lấy một vật trong tủ đồ ra đưa cho cô: "Trời sầm như vậy, sợ rằng lại sắp mưa, mang cái ô này theo đi."

Cô nhận lấy, ghé người hôn cha một cái, ông cũng đã sớm quen với hành động thân thiết này của cô, cười hiền hòa dặn dò: "Đi đường cẩn thận, trở về sớm chút."

Mây đen mờ mịt phía chân trời, u ám như vậy làm tâm trạng cũng rầu rĩ theo.

Cô thu hồi tầm mắt, hít một hơi, bước ra khỏi cửa.

Nếu đã tới, thì phải tiếp thời.

Lần này, lại có cái gì đang chờ cô đây?

Kích động sao, lo lắng sao, sợ hãi sao?

Không, A Hoa ngược lại còn thờ phào một cái.

Trong tay cô ta có tấm bài chủ chốt, khiến cho cô ta có thể tự tin gây sự, tư thái cường giả, rốt cuộc là thứ gì?

Cô thật sự phải mở to hai mắt, nhìn cho rõ ràng.

Dao động chậm rãi thối lui, bình thường chỉ cần năm sáu phút, lúc này phải dùng hết mười phút.

Cái người mặc áo khoác vàng nhạt quần đen bó sát kết hợp với đôi bốt cao cổ thời thượng kia chính là Vương Hiểu.

Cô từ đầu hẻm ra ngoài, thì cô ta cách xa sáu mét đã hướng cô gật đầu.

Gió thổi tung mái tóc dài uốn xoắn của cô ta lên, che lấp đi ánh mắt cùng với gương mặt.

Vì vậy cô cũng không nhìn rõ vẻ mặt hiện giờ của cô ta là như thế nào, chỉ cảm thấy có một cỗ chua chat không nói được thành lời đang tích tụ lại.

Cô đi tới bên cạnh cô ta, chỉ chỉ "chỗ kín đáo" phía trước, cô ta dẫn đầu cất bước, cô theo sát phía sau.

Ông chủ Jack là người Hongkong, là thợ làm bánh kem, mà vợ của Jack lại là người ở đây, cho nên ông ấy liền định cư ở đây.

Vì vậy đối với một người nhiệt tình với món điểm tâm ngọt như A Hoa, vô cùng chào đón.

Cô mới vào cửa, Jack liền nhiệt tình chào mời: "Tiểu thư Sơn Chi, mang bạn tới sao?"

Ông nhiệt tình cười với Vương Hiểu: "Hoan nghênh tới Lục Âm."

Vương Hiểu hình như cũng đang hăng hái, gạt đầu một cái liền đi vào bên trong.

Ta nhún nhún vai nói với Jack: "Hai phần tiramisu, thêm sữa đậu nành hai lớp nữa."

Vương Hiểu nhìn ngoài cửa sổ không nói gì, cô liền phá vỡ trầm mặc: "Tôi gọi thay cô, không ngại chứ."

Cô ta chợt quay đầu lại, kinh ngạc nhìn cô chăm chăm "Cô rất kỳ quái?"

Cô khum môi, không nói.

Thật giống như đã học được thuật mờ ám của lão Hoắc, đúng thật là mưa dầm thấm đất.

"Không phải cô nên trừng mắt lạnh lùng nhìn tôi sao? Sao lại như vậy. . . . ."

Câu nói kế tiếp cô ta không nói ra, chẳng lẽ là gió nhẹ nước chảy?

Trong lòng cô chợt thấy vui vẻ, A Hoa cũng là một người có nội hàm đấy chứ.

Cô lại tiếp tục cười đến hàm súc, khoan thai đáp lại: "Tại sao tình địch gặp mặt nhất định phải giương cung bạt kiếm chứ? Tôi cũng không ngại cười. . . ."

Ánh mắt Vương Hiểu chợt lóe, không biết nghĩ tới điều gì, lại đem tầm mắt chuyển qua ngoài cửa sổ.

Ái chà, hôm nay tiểu thư C thật sự kỳ quái.

Cũng may đồ uống mang đến thật nhanh, nhân viên phục vụ liền cắt đứt không khí ngột ngạt giữa bọn họ.

Sữa hai lớp vô cùng mịn, vừa cho vào miệng liền tan ra, cô im lặng ngồi hưởng thụ.

Lại cắn một miếng tiramisu, thật là mỹ vị.

"Cô không cảm thấy ngán?"

Đồng chí Vương Hiểu lại lên tiếng, cô liếm liếm đôi môi, lắc đầu: "Cô nếm thử một chút đi, ăn ngon lắm."

Vương Hiểu tựa như khinh thường, trắng mắt nhìn miếng bánh trên đĩa sứ, dưới ánh mắt nhiệt liệt khuyến khích của cô, rốt cuộc bắt đắc dĩ cho lên miệng.

Cô ta từ từ nhai, sau đó, nhú mồm nói: "Không đúng. . . . . Đặc biệt khó ăn."

"Cắt ~ cô có biết thưởng thức không? Jack chính là thợ làm bánh kem nổi tiếng nhất ở xung quanh đây, cô không cần phải bôi nhọ thần tượng của tôi như vậy."

Đúng vậy, không có Jack, cuộc sống ngọt ngào ở phố Xuân Phân ít đi mấy phần tốt đẹp đấy.

Vương tiểu thư à, cô chính là người không có khẩu phúc.

"Hạ Sơn Chi, tôi sẽ không nói xin lỗi với cô đâu!"

Khuôn mặt của Vương Hiểu chợt trầm xuống, ngồi nghiêm chỉnh, nhả chữ vàng ngọc.

Nhất thời cô không có kịp phản ứng, chợt ngẩn ra.

Thấy cô trừng mắt nhìn, cô ta liền nói tiếp: "Tôi yêu anh ấy, làm bất cứ cái gì, đều bởi vì yêu anh ấy."

Ha, quai hàm cô cũng sắp rơi xuống rồi, thật may là cô không đeo kính, nếu không nhất định sẽ được mở rộng tầm mắt.

Tiểu thư C à, cô chuyển đề tài cũng quá nhanh đấy, cổ của cô vẫn còn đượm vị ngọt ngào, cũng bị dọa sợ đến mức phải dừng lại rồi.

Muốn chuyển đề tài thì ít nhất cũng phải cho người ta thời gian chuẩn bị tinh thần chứ, nào có ai như cô vậy, nói thẳng ra như thế thật là không có tí hiền hậu nào.

Cô nhấp một ngụm nước, đưa đầu lưỡi ra liếm sạch sẽ sữa tươi trên môi.

"Cho nên, cô lừa anh ấy lên giường, để cho vợ của anh ấy đi bắt kẻ thông dâm, chỉ bởi vì cô thương anh ấy?"

"Cho nên, cô kích bác quan hệ vợ chồng của chúng tôi, cũng chỉ vì cô thương anh ấy?"

"Thì ra bây giờ Tiểu Tam đều có thể quang minh chính đại, đi thẳng vào vấn đề, lẽ thẳng khí hùng như thế!"

"Ha ha, tôi thật may mắn được nhìn thấy, có phải cũng nói với cô một câu cảm ơn hay không?"

Đóa hoa thủy tiên bên ngoài ly thủy tinh trong suốt, được khắc thật sâu.

Cô ngồi ở đó, sống lưng thẳng tắp: "Cô đừng mơ tưởng!"

Cô nghĩ lúc này, bản thân mình nhất định rất giống gà mẹ giương cánh ra bảo vệ con, tràn đầy sức lực cùng dũng khí.

Cô chỉ đang bảo vệ người đàn ông của mình, gia đình của mình mà thôi.

Cô bình thường không thích ngồi nghiêm chỉnh, cũng không thích khẽ nâng cằm, chân mày hơi thu lại làm ra vẻ đã nắm chắc phần thắng.

cô cũng không phải là người thích gây sự, nhưng có người khi dễ mình như vậy thì cô cũng không phải mèo bệnh mặc cho người giày xéo.

Cho nên, lúc này A Hoa khí thế như hồng trung ra phong thái của người chiến thắng, nhìn lại tiểu thư C.

"Có nhiều khi, tôi hận không thể làm cho cô biến mất trên đời này."

Vương Hiểu thả đầu vai, tựa hồ lên trên ghế sofa.

Tư thái lười biếng, nhưng từng chữ lại như kiếm sắc, bắn tới: "cô có cái gì tốt chứ, lại khiến cho anh ấy yêu cô như vậy."

Ánh mắt của cô ta quét qua người cô, lạnh lùng mà giễu cợt: "Gương mặt, nhiều lắm cũng chỉ là thanh tú, đáng người thì bình thường, tính khí theo như tôi biết thì tuyệt không dịu dàng."

"Hạ Sơn Chi, cô nói xem, bản thân cô có cái gì tốt chứ?"

cô ta mang vấn đề ném sang cho cô, liếc xéo mặt mày, khi trên người cô ta ít đi một chút khí thế hùng hổ dọa người thì không thể không nói, thật sự cô ta chính là một mỹ nữ.

Cầm nhon, mặt trái xoan, chân mày thanh thanh thêm phần duyên dáng, làn da lúa mì, rõ ràng là một bông hoa Mộc Lan.

thật sự cô ta rất có tư cách, có tư cách để cười nhạo cô.

cô cầm cốc nước lên, uống một hớp.

thật ra thì cô càng muốn mức một muỗng sữa hai lớp hơn, nhưng Vương Hiểu từng bước từng bước mà ép sát, nếu cô quá tùy ý chẳng phải mất hết danh tiếng hay sao?

cô nuốt nước bọt, đáp trả: "Trước khi cô gọi điện thoại, tôi đang xem hài Nhất Chu Lập Sóng, nếu nói đến diện mạo thì anh Sóng nhiều nhất chỉ được xem là hạng thường thường bậc trung. Nhưng cô nhìn xem anh ta vẫn tỏa sáng, đây chính là một ví dụ điển hình. Anh ta sáng tạo, phong cách nói chuyện độc đáo, một mình, một nhắc nhở, một cái ghế, đủ để nói hai canh giờ."

"cô cảm thấy, người xem quan tâm đến mặt mũi hay tài năng của anh ta hơn?"

"Cho nên tôi nghĩ, Hoắc Sở Kiệt nhìn trúng mình, cũng không phải là mặt mũi hay ánh mắt."

"nói kiểu cách một chút thì chính là...." cô chỉ chỉ vào ngực mình nói tiếp: "Nơi này."

Cũng không biết tại sao, có thể là nhớ tới cái miệng méo mà như cười của anh Sóng, bỗng nhiên cô lại bật cười ha ha, vừa cười vừa nói: "thật ra thì tôi cảm thấy, bề ngoài hay tâm hồn của mình đều đẹp. thật sự, vẻ đẹp tùy vào con mắt đánh giá của mỗi người, cái đẹp ở tâm hồn cũng có thể tự nhiên tỏa ra bên ngoài."

Trời ạ! Lạy Bò Tát! Lạy Chúa Jesus! Tha thứ cho cái miệng không kìm hãm được của con, thật sự là từ nhỏ mẹ già luôn dạy cô rằng: “A Hoa à, con nhất định phải lễ phép với mọi người, nhưng nếu người khác khi dễ con thì nhất định phải trả lại gấp mười lần, để cho họ biết, người nhà họ Hạ, tuyệt đối không phải dễ mặc cho người ta chém giết.”

Vì vậy cô vẫn nhớ rất kỹ lời dạy từ thuở xa xưa này, cười tươi như hoa nhìn đối thủ.

Vương Hiểu trầm mặt suy sụp, ánh mắt cũng không còn kiên nhẫn nữa, mở to mắt nhìn cô chăm chăm.

Đuôi lông mày của cô ta hơi nhếch lên, con ngươi đen kịt, hung quang bắn ra bốn phía.

không cam lòng, trong đó còn có căm hận nhiều hơn.

thật quen thuộc, trong gian phòng kia lúc ở Quân Duyệt, khi Hoắc Sở Kiệt ôm lấy cô thì cô ta cũng nhìn cô bằng ánh mắt như thế.

Vương Hiểu cầm cốc nước lọc lên mãnh liệt uống một hớp, có lẽ uống quá nhanh, nên liền bị sặc, ho kịch liệt.

Gương mặt sung huyết đỏ bừng, nhưng vẫn duy trì khí thế ngẩng cao đầu như cũ.

Nhìn thấy cô ta như thế, cô chợt dâng lên cảm giác đồng tình.

Theo lý thuyết dưới sự khiêu khích của tình địch thì cô nên thờ ơ lạnh nhạt, còn cô ta phải nhếch nhác mới đúng.

Nhưng có lẽ là cô đang quá hạnh phúc, nên trở nên hiền lành như thánh mẫu chẳng.

Hoặc là tích đức vì đứa bé.

Cái gọi là có chừng có mực, chính là như vậy chẳng.

Cho nên cô liền đưa một cái khăn giấy tới hỏi: “không sao chứ.”

Vương Hiểu ngẩn ra, nhưng vẫn nhận lấy khăn lau khóe miệng một cái.

cô cúi đầu ăn bánh, uống sữa hai lớp, đợi cô ta khôi phục tâm tình.

“Lúc ấy, tôi rất muốn xảy ra quan hệ với anh ấy, nếu thế anh ấy nhất định sẽ hận tôi đến chết.”

cô vẫn tiếp tục ăn phần của mình, tầm mắt vẫn đặt vào đồ ăn ngon.

cô ta lại tiếp tục tự nói: “Tôi thật rất muốn anh ấy hận mình, nếu như vậy cũng coi là hòa nhau.”

“Anh ấy sẽ không cảm thấy thiếu nợ tôi nữa, mà tôi, cũng có thể buông tha anh ấy.”

Vương Hiểu nghiêng người nhìn cô nói: “Hạ Sơn Chi, tôi không ngờ, cô sẽ phản ứng như vậy.”

“Tôi muốn nhìn cô nổi điên, muốn nhìn cô đánh thức anh ấy như thế nào, muốn nhìn thử người mà anh ấy xem như bảo bối rốt cuộc tin tưởng anh ấy ra sao.”

“Mà cô, thế nhưng lại chắc chắn, chúng tôi chưa từng xảy ra chuyện gì.”

Vương Hiểu cười một tiếng, hung dữ tích tụ trong nháy mắt toàn bộ vọt tới trên mặt: “Rốt cuộc anh ấy cũng hận tôi rồi, chỉ là, tôi có thể buông tha sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ăn chứa bom.

Thời điểm này khách không nhiều lắm, Vương Hiểu thỉnh thoảng cắn răng, thỉnh thoảng đè nén âm thanh, đột nhiên lại cất cao.

Tầm mắt của mọi người tuy không nhiều, bắn về phía bọn họ bên này.

Cô để cái thìa bằng bạc xuống, quệt quệt mồm, uống một ngụm nước cho thấm giọng: "Cho nên, cô chỉ muốn ly gián? Muốn xem tôi là lối om sòm?"

Vương Hiểu nhũu mày, liếc xéo cô, nhưng cũng không tính là cam chịu.

Lòng của phụ nữ, kín đáo như kim dưới đáy biển.

Thời tiết hình như càng thêm trầm xuống, những chiếc lá ngô đồng rơi rụng bên cạnh bị gió thổi lên, lá cây vàng rộm va vào trên kính thủy tinh, chậm rãi rơi xuống.

Cô nhún vai, mỉm cười: "Thật xin lỗi, để cho cô phải thất vọng."

"Vương Hiểu, cô cảm thấy có ý nghĩa sao?"

"Cứ xem như cô được như ý nguyện, cứ xem như tôi nổi giận rồi hiểu lầm lão Hoắc, cô sẽ đạt được cái gì chứ?"

Trên trán có một ít sợi tóc cứng đầu cứng cổ xòa xuống, cô giơ tay lên vuốt vuốt, nụ cười trên mặt liền chìm xuống, ánh mắt cũng chìm xuống.

"Cô cảm thấy như vậy, thì sẽ có cơ hội xen vào giữa hai chúng tôi?"

Cô hất cằm lên, gần từng chữ rõ ràng: "Trừ phi tự tôi buông tha, nếu không, cô đừng mơ tưởng phá hư tình cảm của chúng tôi!"

Từng chữ từng chữ hồi kích lại: "Tôi cũng sẽ không cho cô bất cứ cơ hội nào!"

Theo lời nói của cô..., mắt Vương Hiểu từ từ tròn to, dần dần lạnh lẽo, hung dữ nhìn cô chăm chăm: "Hạ Sơn Chi, cô cho rằng cô là ai? Tôi nhìn không vào mắt nhất chính là thái độ vênh váo tự đắc này của cô!"

"Vậy, cô muốn tôi giống như tiểu Bạch Thỏ nhu nhược, để mặc cho cô khi dễ?" Tay chống bên cạnh bàn, người nhích lên trên ghế sofa, cô miễn cưỡng đưa mắt nhìn Vương Hiểu: "Nếu thế, thì có phải cô lại nói tôi là loại người yếu đuối sao. Một khi phụ nữ đã ghét nhau, thì bất luận đối phương có như thế nào, đều có thể lấy ra mà đâm tới."

"Hừ, đúng là mỏ nhọn răng sắc!" tiểu thư C hừ mũi cả giận, anh khí cau mày, trông không được đẹp mắt cho lắm.

Cô liền đưa ngón trỏ lên, lắc lắc: "no,no,no. . . . .Cô lầm rồi, lần trước tôi đã nói qua, tôi không lạ gì chuyện giả vờ đóng kịch. Tôi nhiệt tình yêu thương tổ quốc, quan tâm đến tình cảm người nhà, tình đoàn kết bạn bè, tuy hiện giờ đang thất nghiệp ở nhà, cũng không ảnh hưởng đến cô chút nào."

Sắc mặt của tiểu thư C đã bắt đầu tím bầm, môi đỏ mọng mím chặt.

Cô lắc lắc cổ, thấy hơi ê ê.

Không phải là cô thích bắt nạt người khác, nhưng thật sự nếu làm người mà quá lương thiện, thì đều sẽ bị mỗi một người dè dặt cười cợt.

Những người như vậy thật phiền, nên không muốn tiếp tục kiên nhẫn nữa: "Cô sử dụng thủ đoạn gì khiến cho Hoắc Sở Kiệt say rượu rồi đi theo cô đến khách sạn thuê phòng, tôi thật sự không muốn biết, đối với việc cô đem ra đùa giỡn một chút hứng thú cũng không có. Cô thích thì nên đi tìm đầu sỏ mà gây chuyện, cầu xin cô, về sau đừng nên quần lấy tôi nữa, được không?"

Dùng giọng thương lượng này cũng coi như là đang lấy lòng tiểu thư C thôi.

Cô ta lớn hơn cô một tuổi, cô nói đến mức này đã đủ nể mặt lắm rồi.

"Đầu sỏ gây nên. . . . . Ha ha ha, tôi bỗng nhiên nhớ tới tấm hình kia, cô cảm thấy góc độ như thế nào?"

Cô liền gãi đầu, cô ta thật sự muốn dây dưa, đích xác làm cho người ta tưởng tượng đến việc đánh BOSS thì nên đánh vào đầu.

Cô ta thật sự thiếu người lắng nghe, nên cô liền phải rửa lỗ tai thôi.

Cô không để ý cô ta nữa, đúng thật là không có não, tiếp tục bắn lời nói sắc như dao găm: "Nếu tôi có thể cho cô thấy tấm hình như vậy, thì nếu muốn gần thêm một bước hoặc là hai, ba bước nữa đều được không cần phải để ý cô có nguyện ý hay không."

Cô nâng cổ tay xem đồng hồ, hai mươi tám phút ba mươi ba giây, lâu như vậy, đòn sát thủ rốt cuộc đã xuất ra.

Thấy cô suy sụp trầm mặc, thu hồi cười, Vương Hiểu lại cười hả hê: "Không vui mừng nổi rồi hả? Tôi còn tưởng rằng cô thật sự không để ý tới cái gì cơ đấy, chẳng qua cũng đến như vậy thôi."

Cô ta đi đến bên này, lại gần cô, mặt đối mặt, lông mày, môi, mắt trang điểm vô cùng tốt, phần cũng phù vừa đúng, dung nhan tinh xảo, muốn đi tới chiến trường sao?

Ánh mắt của cô ta như đang mỉm cười, thật ra là khinh thường thì đúng hơn, nơi sâu thẳm như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Thật không biết người phụ nữ này. . . . .

"Không phải cô muốn thấy tôi khó chịu sao? Được, nếu như cô cảm thấy nói ra sẽ tốt hơn một chút, cũng sẽ không quán lấy tôi nữa, vậy thì tôi nói rõ ràng cho cô biết, tôi thật sự đang rất khó chịu!"

Cô không chịu nổi mùi thơm trên người của cô ta, mặc dù là hương hoa nhài nhẹ nhàng, làm mũi cô ngứa ngáy, không nhịn được muốn hắt hơi.

Cô lui về phía sau nói tiếp: "Đúng như cô đoán, thật sự tôi hận không thể cho anh ấy mấy bạt tai, càng hận hơn là không thể xén tóc của cô, cào nát mặt của cô ra!"

Cô hung ác mắng, ánh mắt sắc như dao hắt thẳng lên mặt của cô ta.

Gương mặt của Vương Hiểu ở đối diện vốn là đang căng cứng, nghe cô day nghiêng như vậy ngược lại từ từ dần ra.

Ngay sau đó bất giác mặt mày cũng cong lên, lộ ra nụ cười mỉa mai: "Nói thật hay, nếu đêm hôm đó, cô thật sự đánh với tôi một trận, nói không chừng tôi sẽ không giống như bây giờ. . . . . Chán ghét cô như thế này."

Cái khi gì vậy. . . . . Cô không biết nên biểu đạt như thế nào, chẳng lẽ những người khác từ nhỏ liền có khẩu vị nặng?

Toàn thân chấn động, cô không ngừng nhún nhún để không đẩy cô ta ra, cùng nhau đại chiến 300 hiệp.

Dĩ nhiên cô không thể, buổi tối đó vì khí thế, nhưng bây giờ là vì. . . . .

Cô cúi đầu, sờ sờ vào cái bụng nhỏ, cũng dịu dàng đi một chút, phải làm gương tốt cho con cháu noi theo chứ.

Vì vậy cô tuy muốn chửi con mẹ nó chứ, nhưng lại nhẹ nhàng nói: "Nhưng thưa Madam, tôi làm sao dám cùng cô động thủ chứ, đó không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao. Riêng chút khôn vặt này chẳng lẽ không thể có?"

Cô khẽ nghiêng về phía cô ta, nói tiếp: "Cho nên Vương Hiểu à, cô cũng không cần canh cánh trong lòng, thật sự là tài nghệ của tôi không bằng cô."

Cô lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ để nói rõ, hạ thấp tư thái, rũ mày xuống, tầm mắt thấp đến hết mức có thể, Vương tiểu thư à, cô cũng giờ cao đánh khẽ, tha cho tôi đi.

Rốt cuộc dưới ánh mắt vô hạn thuần lương của cô, khỏe môi của Vương Hiểu càng khắc sâu: "Nếu như không phải cùng yêu một người đàn ông, thì tôi nghĩ, tôi có thể sẽ có chút hứng thú cùng cô. . . . ."

Cô ta im bất, câu lửng lơ phía sau để lại cho cô không gian tưởng tượng vô hạn, nên cô rất tha thiết nhìn cô ta nói tiếp: "Cố Đại nói cô rất có ý tứ, xem ra tin đồn không phải là hư cấu."

Cô nâng quyền, khiêm tốn đáp: "Quá khen, quá khen."

Chân mày đẹp để cau lại, cô ta buồn cười quan sát cô, ánh sáng lưu chuyển trong mắt, không biết đang đánh chủ ý gì.

Ngoài cửa sổ thời tiết vẫn âm u như cũ, mà bên trong phòng theo nụ cười này của cô ta, lại thêm mấy phần rạng rỡ như cảnh đẹp mùa xuân.

Cô nhịn không được mà cảm thán, một mỹ nhân xinh đẹp không hề xuống sắc, trong một giây này, cô chợt quên khuấy mới vừa rồi cô ta còn thận trọng giữ thủ đoạn ra với mình.

Nhưng một giây sau, này ánh sáng chợt vụt tắt, con ngươi co rút lại, khiến cô ngẩn ra, một túi tài liệu màu vàng da trâu được đưa tới trước mặt của cô: "Nơi này có vài thứ, tôi đã cầm trong tay một thời gian rồi."

Móng tay sơn màu đỏ tươi xẹt qua cái túi màu vàng, mắt của cô liền giật giật, trong đầu nhảy ra một cảnh đầy màu sắc.

Không phải cô vui mừng quá sớm rồi chứ?

Mới vừa mềm lòng liền bị bày kế?

Tức giận men theo lồng ngực vọt lên, nghẹn đến khó chịu.

Cô sững sờ nhìn hai màu đỏ, vàng đan xen, cổ họng hình như bị chặn lại, một chữ cũng không nói nổi.

Ngón tay thon dài trắng nõn, dừng ở chỗ dây buộc, đầu ngón tay nhảy dựng lên, cũng không đẩy ra: "Tôi đang suy nghĩ có nên để cho cô xem hay không? Nơi này lại có chút đồ tốt. . . . ."

Giọng nói của cô ta tựa như không thiết tha lắm, cô ngẩng đầu, quả thật bất gặp về mặt kia.

Nhịp tim TNND liền rối loạn, Vương tiểu thư, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Một hồi âm, một hồi dương, biến ảo thần tốc như thế không một mảy may sao?

Cô còn cảm thấy mệt nhọc thay tể bào thần kinh của cô ta.

Vì vậy cô liền tốt bụng mở miệng: "Vậy thì đừng nên cho tôi xem, ra cửa rẽ phải mười lăm thước có một thùng rác."

"Ha ha ha. . . . ."

Mẹ nó chứ. . . . . cô ta thế nhưng lại vui vẻ cười lên, nụ cười sáng lạn không hề chói mắt.

Đội cô ta cười lạc giọng, hết hơi mới lên tiếng trả lời: "Cô thật biết điều, khó trách anh ấy lại thích cô như vậy."

Trong lời nói còn mang theo vẻ sung sướng khó tả, tựa như cất giấu tiếng thở dài ý vị.

không biết cô ta đang khen cô, hay là tự cảm khái.

cô khều khều tóc mái, mỉm cười đáp: "Cám ơn đã khen tôi, tôi cũng chỉ học theo anh sống. Sống có nội hàm một chút!"

Có lẽ thấy cô nghiêm chỉnh nhưng giọng lại đầy hài hước nên tiểu thư C lại một lần nữa ôm bụng cười, chỉ còn kém nước đấm ngực nữa thôi.

cô nhìn chăm chăm vào cái túi da trâu, nghĩ nghĩ: có gì buồn cười sao?

Này, người anh em da trâu, cô đang bọc cái gì thế?

"thật ra thì trong lòng cô đang vô cùng hiếu kỳ, có đúng không?"

Cũng không chờ cô trả lời, cô ta lại nói tiếp: "Hạ Sơn Chi, người đàn ông tôi không với tới, cô cũng đừng mơ tưởng sẽ sống vui vẻ."

A Hoa không nhịn được nữa muốn chửi người rồi, hay là nhặt cây côn lên hung hăng đánh vào đầu cô ta, cô hít thở, điều hòa tinh thần: "Vương Hiểu à, cô chỉ có chút ít kĩ xảo thôi sao, còn có chiêu nào, hay thủ đoạn nào nữa lấy ra hết đi. Bác sĩ đã nói, phụ nữ có thai không thể bị kích thích, lần này xem ra cô ta không ngại cực khổ để tới đây, cô cũng nên lễ độ đáp trả."

một tay cô sờ bụng, một tay cầm túi da trâu đưa cho cô ta: "Tôi nghĩ, nếu anh ấy có gì lừa dối, thì tự có lý do của nó. Mà tôi, cũng không cần người khác nhúng tay vào chuyện của hai vợ chồng chúng tôi làm gì."

Đường vân của cái túi ma sát dưới tay, nhịp tim có chút rối loạn, cô liền nhanh chóng thu tay lại, đẩy trả lại.

thật ra thì trong lòng, cũng có chút... hơi khẩn trương.

Lại có chút ưu thương... Dù sao lòng hiếu kỳ của con người, thường thường vẫn lớn hơn những gì họ nghĩ.

Vương Hiểu không thể tin nhìn cô, trong mắt chợt lóe, vừa khinh thường lại vừa luống cuống.

cô ta cầm ly nước lên, uống ừng ực, có lẽ uống quá nhanh nên bị sặc, che miệng lại đèn nén ho khan, trên gương mặt đang giả vờ bình tĩnh, từ từ có lúng túng cùng... bối rối.

A Hoa cô tung hoành ở xã hội nhiều năm như vậy, sao không nhìn ra khí thế trên người cô ta đang từ từ xẹp xuống chứ.

cô nhìn chăm chăm vào chiếc túi, đùa bốn thìa bạc trên tay.

Xoẹt xoẹt... âm thanh ma sát của mũi giày và sàn nhà vang lên hơi chói tai.

cô ngẩng đầu, ánh sáng trước mặt đã bị ngăn trở, Vương Hiểu từ trên cao nhìn xuống nói: "Những thứ Vương Hiểu tôi đưa ra, chắc chắn sẽ không thu hồi lại. Hạ Sơn Chi, nếu không thích thì liền ném, còn nếu thích xem thì cứ xác định thôi."

cô ta phát tay áo, ngẩng đầu uốn ngực bước ra.

cô không khỏi suy nghĩ cách rời vị này có phải quá hoa lệ rồi hay không, giày của cô ta đột nhiên dừng lại, màu rậm nắng vào trong mắt của cô.

cô nghe thấy giọng nói rất nhỏ truyền tới: "Cái gai trong lòng Hoắc Sở Kiệt, để tôi thay anh ấy rút ra thôi."

cô ta lại phát tay áo nói tiếp: "Hôm nay, rất cảm ơn cô."

âm thanh vang vọng từ từ cách xa, cô quay đầu lại, chỉ thấy một mỹ nữ thẳng sống lưng đi ra ngoài.

Dưới màn trời âm u, tư thế này có vẻ... cô độc cùng cao ngạo.

cô cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác này, da đầu chợt tê rần, ngồi yên trên ghế.

Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân mang thai mà A Hoa cô lại trở nên đa sầu đa cảm rồi sao?

Thời gian từ từ trôi đi, Lục Ấm dần dần trở nên náo nhiệt.

Trời đã đen kịt lại, tầm mắt của cô vẫn rơi vào cái túi da trâu, miệng đắng lưỡi khô.

Trong lòng một vết thương nào đó chậm rãi rách ra, lỗ hổng kia đúng như Vương Hiểu từng nói, có một móng vuốt đang cào lên đó.

Đầu ngón tay không nhịn được đưa tới bên kia, dùng sức, nắm được góc cạnh.

thì ra là A Hoa cô... Cuối cùng chỉ là một con cộp giấy mà thôi.

Hay là, bị những chữ... "Tôi thay anh ấy" của Vương Hiểu kích thích.

Tỉnh tiền, đi ra khỏi Lục Ấm.

Ngẩng đầu, quả nhiên có mưa, sương mù mênh mông.

cô rất ghét mưa xuân lâm thâm như thế nào, khắp nơi ẩm ướt, giày cũng ngấm nước khiến cho tâm tình của con người ta cũng trở nên tí tách.

Đúng vậy, A Hoa cô giờ phút này không được bình tĩnh cho lắm.

thật ra có nhiều người rất thích mưa xuân lất phất vô cùng mỹ cảm này, cô chung quy cũng không phải là người có tình điệu.

Đá lát trắng mịn, cô vững vàng bước đi, một tay bám lấy cái ô, một tay rũ xuống bên người, nắm chặt cái túi da trâu.

Về đến nhà, chào hỏi cha già, xoay người liền vùi đầu lên gối.

thì ra là có chút mệt mỏi rồi.

Mẹ cô cũng đã từng nói qua, khi mệt mỏi nên đi nằm ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy sẽ thấy khá hơn.

Vốn vị Vương Hiểu náo loạn như vậy, theo lý thuyết cô phải trần trọc không ngủ được.

Kỳ quái là vừa nằm một lát, cô liền trầm ngâm ngủ mất, ý thức mơ hồ trong một nháy mắt kia, cô đã nghĩ... Hoắc Sở Kiệt, em chưa bao giờ hiểu rõ con người của anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Trốn tránh chất vấn.

Hơn chín giờ, cô bị mẹ già lay dậy.

Lại cảm giác không có mơ mộng gì.

Thật kỳ quái, những yêu ma quỷ quái kia ngược lại cũng không tới dây dưa với A Hoa.

Mẹ già lôi kéo cô đến phòng ăn, mang bát canh gà ác hầm cách thủy nóng hổi đặt đến trước mặt.

Vành mắt của cô chợt nóng lên, bụng kêu ục ục... ục .. ục .. , mẹ già liền thương cho cô một cái cốc đầu: "Con ý vào sự cung chiều của mẹ chồng đúng không, không ăn com lại chạy đi ngủ. Đã nửa đêm vừa nghe nói con vẫn còn đang ngủ, lập tức nấu canh đưa tới."

Cô đứng thẳng vuốt vuốt mái đầu tổ quạ, đáng thương nắm lấy ống tay áo của mẹ già: "Mẹ à, vị kia trong bụng nói nó đang đói lắm rồi."

Mẹ già tròn mắt nhìn cô, cánh tay vừa đưa lên lại miễn cưỡng rơi xuống, nhẹ nhàng bấu cô một cái: "Ăn đi!"

Cô nhìn mẹ già ngây ngô cười hi hi ha ha, sau đó sờ sờ bụng: "Bảo bối, chúng ta khởi động nào!"

Cầm đũa lên, ăn rào rào.

Không biết có phải hôm nay chiến đấu tiêu hao quá nhiều thể lực hay không, mà thấy thật đói bụng, ước chừng ăn hai bát to.

Ăn no, cô ngồi rung chân cùng cha mẹ già ngồi xem ti vi, chỉ chốc lát sau hai tiền bối liền đứng lên đi ngủ, mẹ già trước khi đi còn xoay người uy hiếp cô

trước 11 giờ phải lên giường.

Đương nhiên là vì nghĩ cho cháu ngoại nhà bà nên cô liền nhu thuận gật đầu.

Nhưng lại không thấy buồn ngủ chút nào.

Mười giờ, đúng lúc nhận được điện thoại lão Hoắc, cô nhìn chăm chăm hai chữ “ Ông xã” lóe lên trên màn hình, nhưng ngón cái lại không ấn xuống được.

Lão Hoắc phải đi làm, công việc của anh rất bận, một tuần lễ chỉ về nhà một hai lần.

Anh rất muốn ngày ngày lái xe trở lại, nhưng mẹ cô lại thương yêu con rể, không để cho anh phải khổ cực lái xe.

Ngắm lại thật đúng là như thế, vất vả tan ca, xã giao xong, còn phải lái xe thêm hơn hai giờ trở lại, lại nói ban đêm gió lớn, riêng chuyện say rượu lái xe cũng đã không thấy yên tâm rồi.

Quý tử vào thôn nhiều lần, cô mới thờ dài, nhìn không được vẫn phải nhận, bên kia vội vàng truyền đến gấp gáp: "Bà xã, sao vậy? Bảo bối của chúng ta làm em mệt mỏi sao?"

Cô tắt ti vi, đi lên phòng mình trên lầu.

Anh tiếp tục vội vàng hỏi tới tấp: "Bà xã, đừng có dọa chồng em, chồng em vẫn còn đang lái xe đấy?"

"Bé con, nói một câu đi!"

Tiếng thờ gấp cùng với tiếng phanh xe đồng loạt vang lên, lòng của cô chợt treo lên, rốt cuộc cũng mở miệng: "Lo lái xe đi, đến nhà lại nói."

Cúp điện thoại, đi tới bên cửa sổ, màn đêm tối om om, dĩ nhiên là không trăng, không sao.

Không khí ở đây thật trong lành, ban ngày bầu trời xanh thẳm, mà ban đêm, mưa nhỏ lại chậm rãi rơi.

Cô mở ngăn kéo dưới cùng ở tủ đầu giường ra, màu vàng chói mắt liền xông vào trong mắt.

Ngón tay sờ soạng ở trên, móng tay cào lên mặt giấy phát ra tiếng xột soạt, một giây kia, muốn hung hăng quyết tâm kéo sợi dây buộc ra.

Nhưng ngón tay không biết thì sao, lại run lên, không có dũng khí.

"A."

Cái âm thanh đáng chê cười này, chính là tiếng cười đầy khiếp nhược của chính cô, cười vì cô không có đủ lòng tin vào lão Hoắc.

Anh còn có chuyện gì gạt cô chứ, cho dù có, cô tự mình hỏi anh là được, chẳng phải sao, cần gì phải mượn tay người khác.

Điện thoại vang lên lần nữa, cô liền nhanh chóng nhận: "Đến nhà rồi?"

Có lẽ là không ngờ cô bỗng nhiên chủ động đổi giọng thân thiết, lão Hoắc dừng một lát, mới đáp: "Ừ, mới vừa vào cửa."

"Buổi tối lại uống rượu?"

"Một chút thôi."

"Say rượu không thể lái xe, Hoắc Sở Kiệt, anh đang vi phạm pháp luật đấy?"

"Ha ha ha. . . . . Nói đi, mới vừa thế nào lại không để ý tới anh thế, tức giận sao?"

"Nhà chúng ta lập tức sẽ có ba người rồi, phải suy nghĩ cho đứa bé một chút."

"Tuân lệnh, lời của vợ chính là thánh chỉ."

Cô đẩy cửa sổ ra, gió rét phàn phật thổi vào trong cổ, thân thể liền rung động, ý thức lại càng tỉnh táo.

Vươn tay, đón những mưa bụi, cô lại nói: "Vậy Hoắc Sở Kiệt, anh có làm chuyện gì gạt vợ của mình hay không?"

Giống như không sợ hãi, rốt cuộc cô cũng hỏi những lời này.

Cô muốn nghe chính miệng anh nói, cô phải tin tưởng anh.

Nhưng cô vẫn dùng giọng điệu cầu thả lạnh nhạt như cũ, có lẽ trong tiềm thức, muốn mình tỉnh táo lại để nghe anh giải thích.

Nhưng thật lâu sau, phải đến mấy chục giây đi, anh ở đầu bên kia, chỉ trả lại cho cô tiếng hít thở có ý dè dặt.

Cô cười lên ha ha, giả vờ cá giận nói: "Sao chứ, bị em nói trúng tim đen rồi hả ? Sau lưng em thật đã làm rất nhiều chuyện xấu? Quén rũ gái nhà lành hay là. . . . ."

Hình như lại nghe thấy anh thở phào nhẹ nhõm, đáp lời: "Cố Tích này lại ba hoa rồi! Gần đây mới nhận một vụ án, có cô gái trẻ thường xuyên đến trong cục, chỉ là ngoài công việc, chồng em không hề nói với cô ta hơn một câu."

"Hoắc Sở Kiệt, anh. . . . ." móng tay căng thẳng bấm lên lan can cửa sổ, cô cắn môi, thở ra một hơi: "Hoắc Sở Kiệt, em hi vọng anh tin tưởng em, bởi vì em chỉ yêu mình anh. Nếu như, anh thật có chuyện gì gạt em mà nói..., chỉ cần anh nói cho em biết, em cũng sẽ không trách người. Vợ chồng không phải nên thấu hiểu lẫn nhau sao. Anh nói có đúng không?"

Nói đến trình độ này, kẻ ngu ngốc đến mấy, cũng hiểu rõ rồi. . . . .

Cô không biết trong lời của mình có mang theo nặng nề hay không, nhưng cô muốn, nếu quả thật có gai lớn kia, cô cũng sẽ hi vọng chính miệng anh nói ra, mà không phải mượn tay người khác.

Dù sao, đây chỉ là chuyện của hai người bọn họ.

Mưa bụi rơi vào dây leo, tiếng lộp độp vang lên rõ ràng, mà hô hấp của anh ở đầu bên kia cũng có vẻ vô cùng tối tăm.

Qua thật lâu, lâu đến mức gió rét làm lạnh cóng năm đầu ngón tay của cô, lâu đến mức cổ sắp chết lạnh, anh mới nói: "Phụ nữ mang thai đều nhiều vui buồn, nhạy cảm như vậy sao? Vợ à, chồng em nhiều năm như vậy trong lòng cũng chỉ có một mình em, sao có thể có người khác chứ."

Không có sao?

Lão Hoắc tươi cười, từng chữ từng chữ truyền tới bên tai, khóe môi của cô bất động, lại cất cao giọng trả lời: "Em nói này Hoắc Sở Kiệt, anh bây giờ nói lời thâm tình ngày càng trôi chảy."

"Đó là đương nhiên, thật vất vả mới cưới được vợ, đương nhiên là phải quý trọng như bảo bối rồi."

Tức giận không được, lòng buồn bực gay gắt.

Như vậy, có tính là nói sang chuyện khác hay không.

Kể từ ở cùng Hoắc Sở Kiệt, mọi việc anh đều không muốn nói cho cô biết, trước kia là mặt lạnh, không nói không phát, hiện tại lại học nói sang chuyện khác sao?

Thật không biết nên nói người đàn ông này đã có một chút tiến bộ vì học được Càn Khôn Đại Nã Di (Võ công tâm pháp trong truyện Ý Thiên Đồ Long Ký của Kim Dung) hay là đang nói cô lại thất bại, không có lấy một câu nào là thật.

Hay là làm người, giống như người xưa đã nói, hiếm khi hồ đồ.

Hồ đồ một chút, sẽ dễ dàng vui vẻ một chút.

Vậy hết nước trên cánh tay, cô đóng cửa sổ lại: "Đợi lát nữa đi pha ly trà mật ong giải rượu nhé."

"Bà xã, em thật tốt."

Giọng nói ngọt ngào, nũng nịu, có chỗ nào giống với cảnh sát trưởng nghiêm nghị chứ, đổi lại là thường ngày, cô sớm đã bật cười.

Chỉ là giờ phút này, khóe môi lại cứng ngắc, vẫn như cũ kéo không ra: "Em mệt, muốn ngủ rồi."

"Bà xã, hôn ngủ ngon."

Lão Hoắc cực kỳ khoa trương, vành mắt của cô liền nóng lên, đầu óc phình to, chẳng lẽ bị gió đêm thổi vào liền bị cảm?

Cô khịt khịt mũi, ép buộc mình đổi giọng nhạo báng: "Hoắc Sở Kiệt, anh thật không gạt em cái gì sao? Say rượu mất lý trí hay còn là. . . . ."

"Bé con, sao vậy? Tôi nay thật kỳ quái."

Vừa ân cần, lại hình như nghe được một chút run run. Cảm giác sai lầm sao?

Hoắc Sở Kiệt không phải luôn khí thế hung hăng, bình bình thản thản sao?

Vì sao tối nay, cô lại không cảm thấy có một tia thần nhiên nào.

Hà hơi, phả khói trên thủy tinh, cô tiếp tục cười nói: "Hôm nay xem một bài phát biểu trên Thiên Nhai, bị tiểu tam làm cho nóng mắt, nên vợ anh liền bị ảnh hưởng."

"Không phải để cho em ít tiếp xúc với những thứ này sao? Nơi nư long hỗn tạp, em cũng đừng đi, nhớ chú ý dưỡng thai, Hạ Sơn Chi!"

Anh đổi giọng nghiêm túc bá đạo, biến thành người vốn dĩ quen thuộc, vì vậy cô liền ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ, nghe lời anh, về sau sẽ ít xem, cũng đã thấy nhiều thất vọng với hôn nhân rồi. em cúp đây, anh đi ngủ sớm một chút, có thể không uống cũng đừng uống..., uống nhiều quá hại sức khỏe."

Cũng không còn chờ anh đáp lại, cô liền bấm tắt điện thoại, vì cô sợ một giây kể tiếp, cô sẽ nhịn không được mà bộc phát.

Cô sợ, cô sẽ không nhịn được mà chất vấn anh — "Hoắc Sở Kiệt, anh bị Vương Hiểu nắm phải nhược điểm gì. Hoắc Sở Kiệt, tại sao anh lại cùng Vương Hiểu đi thuê phòng."

Cô sợ A Hoa cực kỳ cường hãn của phó Xuân Phân sẽ thét lên chói tai, cô sợ nghe thấy mình sẽ cay nghiệt đối với Hoắc Sở Kiệt.

Cô muốn tin tưởng anh, nhưng quá tam ba bận, cô đã hỏi ba lần, anh đều nói lảng ra chuyện khác, anh không muốn nói thật.

Nắm chặt di động trong tay, thân thể vẫn còn trong trạng thái run rẩy.

Cầm cương, cũng có thời khắc không thể cầm nổi.

Màn hình từ từ tối lại, cho đến khi tắt hẳn.

Cho dù thất vọng cực độ, cô cũng hi vọng anh sẽ gọi lại, cho dù là khéo léo nói nói cho cô biết một câu — Bà xã à, có một số việc nhỏ anh không nói cho em biết là vì không muốn khiến em mất hứng.

Như vậy cô liền vứt bỏ hoặc thiêu hủy cái túi đó, sẽ không bao giờ hoài nghi anh nữa.

Nhưng mà, cô đã biết anh nhiều năm như vậy, trong lòng anh muốn điều gì, cũng chưa bao giờ nói cho cô biết.

Bị bắt buộc đến nóng nảy, mới bắt đầu dĩ nặn ra một đôi lời thâm tình.

Rốt cuộc là bởi vì sao, Hoắc Sở Kiệt lại không tin tưởng cô như thế, sao anh lại thích trốn tránh như vậy.

Người người đều nói anh yêu cô, điểm này dĩ nhiên không thể nghi ngờ.

Nhưng yêu, không phải như thế.

Đề nguyên quần áo nằm lên trên giường, nhắm mắt lại, lại mở ra, tầm mắt lại không nhịn được mà ngước lên từ đầu giường.

Như thế qua một hồi thật lâu, nhạc chuông quý tử vào thôn lại lần nữa vang lên, có thứ gọi là kích động nổi lên trong lòng.

Không khỏi cảm thán: người đàn ông này, cuối cùng đã có kinh nghiệm.

Mở lên điện thoại di động, nhìn thấy trên màn hình lóe lên hai chữ, mặt đang tươi cười liền cứng lại.

Kích động bị lạnh lùng thay thế, trong loa truyền đến tiếng cô bạn thân ân cần thăm hỏi: "Hạ Sơn Chi, nghe nói tối nay cậu có triệu chứng thật nghiêm trọng?"

Đá rơi dộp xuống, khom lưng, mở ngăn kéo ra.

Đầu ngón tay vuốt ve túi da trâu, cô từ từ nói: "Anh ấy nhờ gọi điện nhờ cậu giúp đỡ?"

"Không phải là vì anh ấy, mình sao có thể sẽ hy sinh nhan sắc đây?"

Tổng Thần cười rất vui sướng, mà cô lại cảm thấy không vui chút nào: "Tổng Thần, Hoắc Sở Kiệt rất yêu mình đi."

"Nói nhảm, không gặp qua người nào lại yêu một người con gái như vậy, vài chục năm vẫn như một ngày đấy! Hạ Sơn Chi, cậu cũng không thể không nhìn ra chân lý này!"

"Yêu là vĩnh cửu nhẫn nại, lại có cả ân cần. Yêu chính là không ghen tỵ, yêu là không khoe khoang, không liều lĩnh, không làm chuyện xấu hổ, không vì ích lợi của mình, không dễ dàng nổi giận, bất kể tính cách, không thích bắt nghĩa, chỉ thích chân lý. Mọi việc bao dung, mọi việc tin tưởng, mọi việc hy vọng, mọi việc nhẫn nại, yêu là không bao giờ dừng."

Cô vẫn nhớ kỹ những điều này, đặt tay lên ngực, phun ra một chữ cuối cùng, dừng lại, rồi nói tiếp: "Thần Thần, cậu có nhớ kỳ nghỉ hè mười hai tuổi năm ấy, chúng ta ở trong giáo đường Thành Tây đọc lên đoạn này không? Lúc ấy cô nói không bao ngừng, vừa quay đầu lại, có người ngược sáng đi tới, từng bước từng bước, vô cùng kiên định. Khi đó cô toét miệng cười đến ngu ngốc, khi đó cô không biết, ghen tỵ khi yêu lại dễ dàng bùng phát ở thiếu niên liều lĩnh này, lại sẽ yêu cô ân nhẫn như thế."

Có lẽ là giọng điệu của cô vô cùng nhạt nhẽo, hoặc là cô bỗng nhiên nhớ lại, làm xúc động Tống Thần, vì vậy cô ấy và cô cùng nhau đều trầm mặc.

Trầm mặc này, cùng với Hoắc Sở Kiệt lúc trước, không hề giống nhau.

Một hồi lâu, bên kia nhàn nhạt hít thở, cô ấy nói: "Cho nên, cậu phải yêu anh ấy nhiều vào."

"Tống Thần, mấy người, từng người một đều không tin tưởng mình, còn nói gì đến yêu đây?"

Cô ngồi bật dậy, vuốt vuốt sợi dây buộc ở miệng túi, cởi ra từng vòng, lại quấn lại, rồi lại cởi ra, rồi lại quấn lại.

Trong lời nói của cô điểm chất vẫn cũng không ít, đối mặt với Tống Thần, rốt cuộc từng chữ từng chữ phun ra: "Hoắc Sở Kiệt đến tốt cùng có chuyện gì gạt mình, giấu điểm mình bao lâu nay?"

"Đồ ngốc, cậu nghe ai nói bóng nói gió rồi hả?"

cô liền có thể tưởng tượng, đầu bên kia Tống Thần nhất định là đang chỉ tay muốn chọc lên trên trán cô; bởi vì đến lúc này, cô ấy vẫn tươi cười như cũ, một chút nặng nề cũng không có.

Đây là vì cái gì?

Chuyện lớn đến mức nào, đáng giá để hai người giấu điểm cô như thế.

cô lập tức nghiêng đầu nhìn khung hình trên tủ đầu giường, đó là ảnh chụp lúc cô mười sáu tuổi cùng với Hoắc Sở Kiệt hai mươi tuổi vừa tốt nghiệp đại học.

cô buộc hai bím tóc, gương mặt trẻ trung ngây thơ, tay Hoắc Sở Kiệt khoác lên vai của cô. Mặt đen như bao công, khóe môi cười tủm tỉm, muốn giấu cũng không giấu được.

Cũng không biết con tức từ đâu dâng tới, cô liền cầm khung hình lên ném ra ngoài, chỉ nghe xoảng một tiếng, thủy tinh vỡ vụn trên sàn nhà.

Giọng nói của cô ngược lại cực kỳ bình tĩnh, lạnh lùng không hề quen thuộc: "Tống Thần, hai người rất thích nói lảng sang chuyện khác, hai người từng người một đều rất giỏi lừa gạt mình? Các người nếu như thực muốn gạt mình, cũng đừng để cho tiểu thư C, tiên sinh B tới quán lấy mình... mình con mẹ nó vô cùng phiền não!"

"Tống Thần, mình hỏi cậu một lần nữa, cũng chỉ hỏi một lần này nữa thôi, Hoắc Sở Kiệt rốt cuộc đã gạt mình chuyện gì, anh ấy rốt cuộc đang sợ cái gì?"

Bên kia hình như hơi chậm lại, hô hấp giống như cũng dừng lại, cô không biết là có nên cười việc mình phát uy rốt cuộc đã có chút tác dụng rồi hay không, hay là cô nên tự phi nhỏ, Hạ A Hoa, may thật là quá đáng thương.

Hạ A Hoa, chuyện gì, may cũng đều là người cuối cùng được biết, cho dù may chính là người trong cuộc.

Những mẫu thủy tinh phản xạ ra ánh sáng, mảnh vụn đầy đất, như muốn đâm bị thương ánh mắt không trong suốt của A Hoa.

Tống Thần vẫn giả chết rốt cuộc cũng mở lời: "Hạ Sơn Chi, không phải là bởi vì anh ấy là anh mình mà mình liên thiên vị, chuyện này vốn cũng không phải là chuyện mình có thể nhúng tay. Mình chỉ có thể nói cho một câu, vô luận anh ấy làm cái gì, xuất phát điểm cũng chỉ là bởi vì anh ấy yêu cậu. Từ đầu chí cuối, chỉ đơn giản như vậy mà thôi."

Nghe cô ấy bật thốt lời nghiêm chỉnh khác thường, hỏa khí liền bốc lên tận óc, cô không khỏi chế cười: "Vậy anh ấy muốn giết người, cũng là bởi vì yêu mình sao?"

Đây cũng gọi yêu sao, nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn không nhịn được mà cười nhạo.

Tống Thần hình như không hài lòng khi thấy cô giễu cợt, liền cao giọng đáp: "Hạ Sơn Chi, cậu âm dương quái khí cái gì? Coi như anh ấy làm chuyện kia, mình cũng không cảm thấy anh ấy có lỗi gì với cậu cả. Có nhiều khi không từ thủ đoạn nào thì thế nào đây? Quý Quân nếu đã lựa chọn ra khỏi nước, lựa chọn buông tha cậu, thì người như vậy cũng không đáng giá để cậu yêu nữa. Anh mình, chỉ là trợ giúp mà thôi."

Huyết thái dương liền giật giật, theo bản năng hỏi: "Chuyện này lại có quan hệ gì với Quý Quân?"

Tống Thần như đang ngẫm nghĩ, sau đó mới không nhanh không chậm nói: "Cậu đi hỏi anh ấy đi, anh ấy sợ cậu nhất, mặc dù khó lay chuyển, nhưng lời của cậu anh ấy đều để ở trong lòng."

Khí huyết lại dâng trào, cô đè ép ngực nói: "Nếu anh ấy chịu nói cho mình biết, còn có thể nhờ cậu gọi điện trấn an sao?"

"Thứ mà Hạ Sơn Chi cần tìm, Hoắc Sở Kiệt lại không cho? Có lúc mình thật hâm mộ cậu. Thân ái, yêu là luôn luôn nhẫn nại, bao gồm cả nữa. Nhớ nhé, hãy nhớ rộng lượng."

Dứt lời Tống Thần liền cúp điện thoại, hai chữ rộng lượng ý vị sâu xa, lại một mực vang vọng bên tai.

Bị hai chữ này lay động nên tâm tình của cô đã từ từ bình tĩnh lại, ngoài cửa cũng vang lên tiếng gõ cửa vội vã, sau đó mẹ cùng cha cô không khách khí xông vào, mẹ cô nhìn vào góc tường, rồi hấp tấp nhìn cô: “Chuyện gì đây?”

Bàn tay ấm áp mang theo vết chai chạm lên trên trán cô, đầu nóng lên, huyết thái dương cũng trở nên bằng phẳng.

Trong lòng bàn tay vỗ về của mẹ già, cô ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn những mẩu thủy tinh, vô tội nói: “Mới vừa cùng người khác cãi nhau.”

Mẹ cô thế nhưng lại không thương cho cô một cái cốc đầu, chỉ là sờ sờ tóc của cô, nhìn thật sâu một cái: “Muốn cãi thì ban ngày lại đi cãi, quấy rầy giấc ngủ của ta với cha con đây.”

Sau đó bà mạnh mẽ bọc cô vào trong chăn, vặn nhỏ đèn ở đầu giường, ra lệnh cho cô: “Nhắm mắt lại.”

Nét mặt hung dữ kia cô vô cùng quen thuộc, theo bản năng liền cong môi, khẽ gật đầu.

Trong lòng suy nghĩ, liền rộng lượng một chút, ngày mai sẽ hỏi tội tên Hoắc Sở Kiệt kia sau.

Vương tiểu thư, tôi vẫn không thêm mở ra “Lòng hảo tâm” của cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chân tướng bị thương.

Mặc dù trước lúc ngủ đã xác định tư tưởng, mặc dù đã nghĩ chờ đến ngày mai muốn nghe từ chính miệng anh nói ra, nhưng A Hoa vẫn bị mất ngủ. Cái túi màu vàng cứ bay tới bay lui trong đầu, nghìn vạn các tình tiết câu huyết nhất thời thoáng qua, A Hoa trần trọc suy nghĩ, tinh thần mệt mỏi, thần kinh căng như dây đàn.

Kể từ lúc về nhà, giường đơn đã bị mẹ cô đổi thành giường đôi, nói là cho thuận tiện hơn.

Cô nằm ở trên chiếc giường rộng thênh thang, lăn qua lộn lại, càng về sau, cũng không biết ngủ thế nào.

Đầu giống như bị chuông lớn gõ vào, thân thể chấn động, kinh hoàng lan khắp toàn thân, sau đó liền tỉnh lại.

Bầu trời mới vừa đánh bóng, che phủ sắc xám tro, ánh bình minh trốn sau đám màn màu tro ấy vận sức chờ phát động.

Cô chợt hít khí, bình phục tâm tư, nội tâm từ một chỗ hẻo lánh hình như lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Cô cuộn người lại, tay nắm chặt thành quả đám Hạ Sơn Chi, người đứng đầu phố Xuân Phân phố này không có gì mà phải e ngại cả.

Nằm trên giường thêm một lát nữa, mới bò dậy rửa mặt, nhìn người phụ nữ trong kính, quả nhiên rất đáng sợ.

Mắt thâm quầng, bọng mắt lại to, trong con ngươi có rất nhiều tia máu, tóc tai xơ sợi.

Hơn nữa gương mặt còn trắng bệch đến dọa người.

Đem nước vỗ lên mặt, nước lạnh buốt chạm vào da, khiến đầu óc tỉnh táo mấy phần.

Dùng sức xoa xoa mặt, một hồi lâu bộ mặt cứng ngắc mới dần ra một chút.

Cô cau mày quan sát khuôn mặt kinh khủng trong tấm gương, nhìn được kích động than thở, thốt ra những lời nói không chủ định.

Sau đó lại dùng sữa rửa mặt rửa sạch với nước ấm, thoa nước hoa hồng, kem dưỡng, xịt khoáng. . . . . Từng tầng một che phủ trên mặt, lại đánh chút má hồng, kẻ vẽ lông mày, cuối cùng đã có chút giống người rồi.

Lần nữa nhìn chăm chăm vào chiếc kính đối diện, hóa thân thành một người phụ nữ trang nhã, tinh thần so với lúc mới vừa, đã khá hơn nhiều.

Khó trách phụ nữ không keo kiệt, không sợ tốn tiền để tân trang cho khuôn mặt, xác thực có công hiệu thần kỳ.

Tủ treo quần áo cũng được thay mới tinh, không biết mẹ già bị ai trêu chọc, dù sao kể từ lúc Hoắc Sở Kiệt ở trong phòng này ngủ một đêm, ngày hôm sau mẹ già đem giường cùng với tủ treo quần áo đổi hết sang cái mới, vì thế khuê phòng của cô bị nhét đến mức chật chội.

Kể từ khi biết được mình mang thai, trong tủ treo quần áo căn bản đều là quần áo ở nhà, bình thường cô vẫn để mặt mộc không trang điểm, ăn rồi ngủ,

ngủ lại tiếp tục ăn, buồn thì nghe nhạc căn bản không chú ý đến ăn mặc.

Tổng Thần mấy lần ân cần dạy bảo: "Hạ Sơn Chi, mặc dù cậu là phụ nữ có thai, nhưng vẫn là phụ nữ, phụ nữ dưới tình huống nào đều phải quang vinh chói lọi; mặc dù anh họ của mình yêu cậu đến chết đi sống lại, nhưng cậu cũng không nên lười nhai như vậy chứ?"

Xác thực có lý, bộ dáng xinh đẹp, ai mà không thích.

Bên trong mặc áo lông cừu vàng nhạt, bên ngoài khoác áo lông cùng màu, cái bụng mới hơn một tháng bụng cũng không có gì quá biến hóa, cho nên phong cách này cũng không bó quá chặt.

A Hoa nện từng bước nhàn nhã, lúc đi xuống cầu thang, mẹ già đang từ phòng ăn đi ra ngoài bước chân liền hơi chậm lại, nhìn cô chăm chăm mắt mấy giây, mới mở trừng hai mắt: "Ồ, khuê nữ nhà ta, hôm nay thành mỹ nhân nha."

Cô liền mỉm cười đáp lại: "Phụ nữ nha, luôn phải yêu bản thân mình, nhất là phụ nữ mang thai."

Mẹ cô hài lòng giờ ngón tay cái lên nói: "Không hổ là con gái mẹ, thông minh!"

"Bữa ăn sáng ăn cái gì ạ?" Vừa nói chuyện vừa ôm tay bà đi đến phòng bếp, mùi thơm của cháo táo đỏ long nhãn bay khắp gian phòng, cô gia tăng âm điệu, vui sướng nói: "Thật là thơm, tay nghề của mẹ vẫn là tuyệt nhất!"

Mẹ già cầm cái muôi lớn khuấy cháo trong nồi, rồi quay đầu nói: "Cái miệng này thật ngọt, cứ như quét mật vậy."

Cô hí hí cười theo, mẹ già lại nhú chân mảy, tựa như lơ đãng hỏi: "Tôi qua con bị mộng du?"

Khóe môi của cô giật giật, gật đầu đáp: "Vâng, nhất thời lơ tay."

Sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi bếp.

Mở điện thoại di động ra, soạn tin nhắn: một vị Vương tiểu thư đến chỗ này đưa ít đồ, có phải anh nên quay lại xem thử một chút?

Gửi đi thành công, thời gian là 8: 18.

Tắt điện thoại, ném vào trong túi.

Lúc này, Hoắc Sở Kiệt đã chuẩn bị rời giường, thấy tin nhắn này, sẽ có tâm tình gì đây?

Cô ngồi nghiêm chỉnh, cười không hiền hậu, thế nhưng lại phát ra hai tiếng "Ha ha".

"Chuyện gì mà vui mừng như vậy?"

Cha già ngồi xuống bên cạnh, ánh sáng trong đôi mắt nhỏ rất có thần, mặt cười như phật Di Lạc.

Cô nhún nhún vai đáp: "Nhàm chán quá nên gửi tin nhắn quấy rầy."

Cha cô lắc đầu nói: "Người trẻ tuổi."

"Lão Hạ, tới đây sắp bát đũa chuẩn bị ăn cơm!"

Theo tiếng hô của mẫu thân đại nhân, cô cùng với cha già đồng loạt đứng dậy.

Tay nghề của mẹ cô quả thật rất tốt, cháo vừa đặc sánh lại mềm, cho vào mềm liền tan ra, long nhãn cùng với táo đỏ thơm lừng thấm vào tận lực phủ ngũ tạng.

Mới ăn vài miếng, điện thoại bàn liền kêu lên reng reng, khiến cô giật nảy mình, cha già đã chạy tới nghe điện thoại: "Xin chào, ai đấy?"

"Sở Kiệt à, có chuyện gì sao?"

"Chúng ta đang ăn điểm tâm, được, con chờ một chút."

Cha cô đặt điện thoại bên cạnh bàn, đưa tay ra vẫy: "Sở Kiệt tìm con đây."

"Ồ, con rě này thật là không có gì để nói, sáng sớm đã nấu cháo điện thoại rồi, bé con à, có phải no rồi hay không?"

Mẹ cô sung sướng nháy mắt, chẳng khác gì thiếu nữ cả, cô bắt đầu dĩ bụng tay cười đáp: "Chỉ có mẹ mới muốn gặp anh ấy."

Nhận điện thoại, cô hạ thấp giọng, mở miệng trước tiên: "Độc tin nhắn rồi?"

Hô hấp bên kia hơi chậm lại, ép xuống so với cô còn thấp hơn, cô vòng vòng dây điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi.

Tầm mắt của mẹ cô bay tới nơi này nhiều lần, một lát sau, Hoắc Sở Kiệt mới nói: "Là vật gì?"

"Anh trở lại xem chẳng phải sẽ biết sao, em chờ anh cùng xem đây."

"À. . . . ."

"Em cúp dây, anh mau về đi."

Cô nghe thấy "Cộp" một tiếng, gọn gàng linh hoạt, đương nhiên là xuất phát từ tay của A Hoa.

Trở lại bàn một lần nữa, mẹ già nháy mắt hỏi: "Nói cái gì đó? Chuyện khó nói. . . . ."

Cô nuốt một ngụm cháo, bắt đầu dĩ vãng: mẫu thân đại nhân, chú ý lựa lời.

Com nước xong xuôi, mẹ già đổi sang vẻ mặt nghiêm chỉnh: "Nếu không sao lại bảo Sở Kiệt về đây? Không phải là chuyện chuyển đổi công tác chứ."

Cô loay hoay đùa nghịch tranh thêu chữ thập trong tay: "Đại khái chắc cũng không muốn trở lại đi, bên kia cũng đã công tác hơn mười năm rồi."

"Cũng đúng, đứa nhỏ này muốn tự lập, không muốn dựa vào nhà lão Hoắc."

"Vâng."

Mẹ già cầm cổ tay của cô, thở ra một hơi phả lên trên da: "Nếu không, con khuyên nhủ nó một chút? Chuyển trở lại thôi, một cái chớp mắt sẽ phải làm cha rồi, ở trong đội hình cảnh. . . . ."

Cô rút tay về, cắt đứt lời của bà: "Đừng! Anh ấy muốn làm gì, tự có chính kiến của mình, con sẽ không can thiệp đâu."

Mẹ già gơ tay lên chuẩn bị thưởng cho cô một cái kí đầu, cuối cùng cũng lại vỗ vào gáy của cô: "Tặng cho con hai chữ, cố chấp!"

Cố chấp gì chứ, chỉ là cô biết, bị tước đoạt yêu thích của mình, mùi vị đó, thật không tốt chút nào.

Cô đã ném qua loại tư vị này, cho nên không muốn khiến Hoắc Sở Kiệt phải nếm trải nữa.

Ngoài cổ nhìn mẹ già, quả nhiên bà đang nhủ mảy lại, cô lắc cánh tay của bà nói: "Con gái mẹ, có phải đặc biệt vĩ đại hay không?"

"Cái này phải là u mê không giác ngộ!"

Cô cười cúi đầu xuống, tránh ánh mắt không hài lòng của mẹ già, tiếp tục loay hoay thêu chữ thập.

Thật ra thì cô không có bao nhiêu kiên nhẫn để làm cái này, nhưng thật sự là nhân nhả đến phát sợ.

Ngày ngày ở nhà ngây ngô, cuộc sống này, thật buồn tẻ vô vị.

Đám người đang càn cù phần đầu ngoài kia, đừng phi nhỏ khi dễ A Hoa cô ở trong phúc mà chẳng biết hưởng phúc.

A Hoa cô nói thế nào cũng coi là người có tài hoa thực lực, hôm nay lại chỉ có thể ở nhà thêu hoa, cỡ nào không có chất lượng kỹ thuật.

Chỉ là vì một người đàn ông, có đáng giá hay không?

Ngón tay nắm kim thêu liền trượt, A Hoa thật sự là thiếu hụt thiên phú.

Vừa trượt vừa từ từ thêu.

Lúc ngoài phòng truyền đến tiếng vang cô liền ngẩng đầu, liếc nhìn đồng hồ 9h: 49.

Vận vẹo uốn éo cái cổ đau nhức, tốc độ này, xác thực có khá nhanh, cơ hồ chỉ dùng hai phần ba thời gian bình thường.

Đại thúc, đua xe không phải là hành động tốt!

Cô không đồng ý xoay đầu qua, vừa vận chạm phải người đàn ông đang đẩy cửa vào, gương mặt đầy nóng nảy, khi thấy mẹ cô kinh ngạc kêu lên, từ từ thu lại mấy phần, chỉ là sắc mặt thật sự không thể nói là trầm ổn.

Mười mấy giây sau, mẹ cô liền kéo Hoắc Sở Kiệt đi vào: "Tới rồi sao?"

Hoắc Sở Kiệt nhìn cô, lại nhìn nhìn mẹ già, trề môi một cái, sừng sốt không nói ra nguyên do.

Sắc mặt chân chính không tốt lắm, mi tâm chau lại, cả khuôn mặt hiện lên căng thẳng, cứ như ảo thuật vậy.

Cô nghĩ chắc mẹ già cũng chưa từng thấy qua Hoắc Sở Kiệt kỳ quái như vậy, liền ân cần lôi kéo anh ngồi xuống bên cạnh: "Con rể, làm sao vậy? Đừng làm mẹ sợ!"

Cô cúi đầu tiếp tục vận động, đỉnh đầu lại có tầm mắt nhiệt liệt đuổi không đi: "Mẹ. . . . .con. . . . . Không việc gì."

"Không có việc gì mà sao tinh thần lại không tập trung, ăn cơm chưa?"

"Vâng, có lẽ lái xe tương đối gấp gáp nên hơi mệt."

"Lên lầu nghỉ một lát đi", mẹ già lại quay sang cô nói: "Bé con, con đưa Sở Kiệt đi lên nghỉ ngơi đi."

Đầu cũng lười nâng lên, cô than thở: "Không thấy người ta đang bận rộn ư, anh ấy có tay có chân tự mình đi là được rồi."

"Bảo con đi theo thì cứ đi, đứa bé này, càng lớn càng không nghe lời!"

"Con thêu là để tu thân dưỡng tính, liên quan gì đến việc có nghe lời hay không."

"Con. . . . . Lại đang náo cái gì. . . . ."

Mẹ già vẫn còn đang nói chuyện, Hoắc Sở Kiệt đã đoạt lấy thứ trong tay cô ném lên bàn, kéo tay cô, chính xác mà nói là giữ chặt cổ tay của cô đi lên phía trước.

Cô dùng sức giãy ra, hiển nhiên chỉ có thất bại.

Hoắc Sở Kiệt chỉ dùng mấy phần hơi sức, cô đã không phải là đối thủ, bả vai buông lỏng, đi theo anh.

Anh im lặng không lên tiếng đi đến phòng cô, không nhẹ không nặng đóng cửa lại, vẫn nắm tay cô như cũ ...cô cau mày nói: "Buông ra!"

Anh lẳng lặng quan sát cô, ở dưới ánh mắt cô rốt cuộc cũng buông lỏng tay, cô vung cánh tay đến bên giường ngồi xuống.

Anh mấy bước đi tới, đặt cô ngồi xuống, đưa tay tới cầm tay của cô, cô vung ra, khiến tay anh rơi vào khoảng không, cứng ngắc một giây, sau đó liền rơi xuống.

Tay của cô co lại cho vào trong túi, thế nhưng một giây sau, một phen chế trụ, lộn mu bàn tay ra, năm ngón tay lỏng vào, quán lấy thật chặt.

Nhiệt độ quen thuộc, sức lực quen thuộc, vết chai quen thuộc.

Cô kéo ra, hiển nhiên, lại thất bại.

Một tay khác của anh kéo qua bả vai của cô, để đầu cô ngả lên trên vai anh: "Bà xã, đừng tức giận nữa, bác sĩ nói tức giận đối với thân thể không tốt."

Năm ngón tay anh xoa đầu của cô, rất nhẹ rất chậm, vô hạn dịu dàng, cô liền cầu anh một cái rồi nói: "Chuyện gì anh cũng gạt em...không tức giận được sao?"

"Không phải sợ em tức giận. . . . . Mới gạt em sao?"

Thần kinh mới vừa mềm xuống, vọt một cái lại phản khởi, âm thanh liền nâng lên theo: "Anh luôn tự cho là đúng! Tự cho mình là trung tâm!"

Gạt tay anh ra, cô ngẩng đầu căm tức nhìn anh: "Vương Hiểu cũng khi dễ lên trên đầu em, anh giấu diếm được sao?"

Môi mồng trên khuôn mặt ngăm đen bừa ra, vừa tạo thành đường cong lại bị áp xuống, hai ngọn lửa bên trong con ngươi màu hổ phách như đang thiêu đốt, tràn cả ra ngoài: "Cô ta làm gì em? Anh sẽ bắt cô ta trả lại gấp mười lần?"

"Thôi đi, người ta thích anh như thế, không phải anh đã từng ngoan ngoãn để chocô ta leo lên giường của mình sao?"

Cho tới bây giờ cô không biết, khoe môi mình có thể tạo thành nụ cười mỉa mai như thế, nhìn Hoắc sở kiệt; cô không biết, mình có thể dùng tới vẻ mặt như thế để nhìn anh; cô cũng không biết, mình sẽ nói ra lời châm chọc khác nghiệt như thế với anh.

Chữ chữ sắc như dao bay về phía anh.

Người ở trước mắt, theo từng chữ của cô, lạnh lẽo trên mặt liền tăng thêm một phần, trong mắt tràn đầy hỏa khí, mặt càng thêm thâm trầm, một chút nhiệt độ cũng không nhìn thấy được.

Rèm cửa sổ đằng trước bị thổi bung lên, ánh nắng len lỏi vào bên trong, khiến căn phòng bỗng nhiên sáng sủa hẳn, vì vậy mà càng nhìn rõ nét mặt rét lạnh như băng của anh.

Dù là tí xíu biến hóa, ở dưới ánh mặt trời, cũng không có chỗ nào để che giấu.

Ánh mặt trời buổi sáng rất ấm áp, màu vàng nhạt tán loạn trên sàn nhà, phóng ra từng chùm sáng ấm áp.

Mà trong ánh nắng ấm áp ấy, gương mặt của Hoắc Sở Kiệt lại rét lạnh vô cùng, tạo nên bức tranh tương phản rõ nét.

Thế nhưng cô lại tuyệt không e ngại, trong thân thể giống như đang tồn tại một ác ma, mỗi một dây thần kinh không khỏi hưng phấn tràn đầy.

Có lẽ bị đè nén cả một buổi chiều cùng với cả đêm, lý trí của cô rối cuộc cũng hỏng mất: "Theo chủ nghĩa đàn ông của anh, không muốn em làm việc nữa, OK, em từ chức. Anh chán ghét quá khứ của em cùng Quý Quân, được, em liền cách xa anh ta, không nói với anh ta nhiều một chữ. Nhưng chính anh thì sao, anh đối với em thế nào? Được rồi, tất cả bọn họ đều nói, anh yêu em, bất luận anh làm chuyện gì cũng là vì em. Ba năm trước đây, anh gạt em, lợi dụng Vương Hiểu đối phó với Quý Quân, OK, đây chỉ là chuyện của anh, anh cùng với Vương Hiểu, Quý Quân chuyện của ba người cùng Hạ Sơn Chi em một xu quan hệ cũng không có. Đã như vậy, anh không thể để cho Vương Hiểu ở trước mặt em làm mưa làm gió được! Em không phải là bột mì, mặc cho người khác tùy ý nhào nặn!"

Mặt Hoắc Sở Kiệt từ từ hiện lên vẻ phức tạp, lạnh lẽo từ từ bị biểu cảm này bao phủ.

Cô liền rút tay, lần này đã dễ dàng thành công rồi, xem ra anh đã bị lời nói của cô gây kinh hãi.

Cô tuyệt không cảm thấy kiêu ngạo, giọng nói không khổng chế tăng cao: "Vì yêu không cần tôn nghiêm? Vì yêu mà phải hạ thấp mình? Nói nhảm, đều con mẹ nó vô nghĩa!"

Ngon lửa trong mắt của anh thật giống như những lời lên án mạnh mẽ của cô, "Phù, phù" một cái liền bị dập tắt, đổi thành ý vị sâu thẳm khôn lường.

Cô từ từ giơ tay lên, ngón tay lần đến gần mặt của anh, móng tay mới vừa chạm vào, cả người anh, rõ ràng đang co rút lại.

Huyệt thái dương nhảy lên dồn dập, đầu ngón tay của cô rơi vào trên đầu, cảm nhận rõ ràng chấn động của anh, mạch máu cùng bắp thịt đều bị chấn động.

Ha ha ha. . . . . Như vậy mà đã bị trấn áp?

Cô không phải nên mang theo tư thế của người chiến thắng cười thật to lên sao, ngay cả Hoắc Sở Kiệt cũng không phải đối thủ.

Đầu ngón tay dọc theo lông mày cốt, chạm vào mi tâm chau chặt, rồi đến sống mũi, hơi thở của anh phun vào lòng bàn tay, vừa nhột vừa tê lại quen thuộc, nhưng cô một chút tâm tư vui đùa cũng không có.

Đầu ngón tay rơi vào trên môi, chậm rãi vuốt ve, ma sát, liền cười một tiếng: "Như thế nào, cảm rồi à?"

Anh mím môi, quai hàm siết chặt, đầu ngón tay của cô cũng có thể cảm giác được động tác đang cắn răng của anh.

"Anh không biết rằng em yêu anh? Hay là đối với chính mình không có niềm tin? Người trước là em quá bi ai, người sau là anh vô cùng hèn mọn."

"Hoắc Sở Kiệt, anh luôn luôn tự xưng là đàn ông, sao một điểm cũng không giống với đàn ông như vậy?"

"Anh đã vì em cản chiếc xe kia, em cũng đã đồng ý với mẹ Hoắc và mẹ của mình, sẽ dốc hết sức mình mà yêu anh. Em cho rằng dù anh có làm gì em cũng có thể bàng quang, nhưng em đã đánh giá mình quá cao, em không chịu nổi người phụ nữ khác ở dưới mí mắt của mình mà giờ thủ đoạn, em không có tốt như vậy cũng không độ lượng được như thế."

"Đừng nói nữa! Là lỗi của anh!"

Hoắc Sở Kiệt đột nhiên kéo tay của cô, buồn bực quát lên, bên trong từng chữ hình như đều tương đồng với vẻ mặt tối tăm kia của anh.

Môi mím chặt lại mở ra một lần nữa, lần này, giọng nói của anh đã bình phục lại, mang theo vẻ thành khẩn: "Hai chuyện kia, đích xác là anh sai, thật xin lỗi."

Nặng nề tối tăm cùng áy náy, truyền đến tai cô: "Anh không nên để Vương Hiểu uy hiếp, không nên. . . . ."

Tâm tình oán giận mới vừa được an ủi đôi chút, thế nhưng anh lại nói tiếp: "Mà anh cũng sẽ không hối hận, sẽ không hối hận vì đã thuê xe vọt tới chỗ của em, bởi vì anh biết, anh nhất định sẽ ở xong rache chờ cho em, bởi vì anh sẽ không để cho em phải chịu một chút thương tổn gì!"

Ánh mắt của anh nóng rực nồng đậm, lại pha rất nhiều tình cảm trong đó: "Bởi vì anh biết, chỉ có như vậy, em mới có thể toàn tâm toàn ý đối với mình. Chỉ có như vậy, em mới có thể quyết tâm quên người kia đi. Anh không quan tâm em có yêu anh hay không, chỉ cần anh yêu em là được rồi."

Trong nháy mắt không biết thứ gì đã che kín mắt của cô, cô hết sức nhẫn nại mới không nghẹn ngào gào lên, đầu óc lại quay mòng mòng, hình ảnh hôm đó liền ủa đến. Tất cả khí huyết hình như đều vọt tới tiếng xe phanh gấp, va chạm vào thân thể người kia, tiếng xương vỡ vụn, tiếng người ngã xuống đất, cùng với, tiếng cõi lòng tan nát.

cô lại nhìn thấy tay của mình run rẩy chỉ vào anh, cô nghe run rẩy mãi mới nói nên lời: "Anh nói cái gì, nói lại lần nữa đi?"

trên mặt anh là dùng khí đập nổi chìm thuyền, quạt cường giống như trước kia, tất cả tức giận cùng tôi tắm đều bay biến đi hết chỉ còn có cố chấp, sự cố chấp vô cùng quen thuộc.

cô tròn to hai mắt, lại không nghe thấy anh trả lời, môi mím chặt, keo kiệt không đưa ra cho cô một lời giải thích.

cô đột nhiên hít một hơi, vì dùng sức quá lớn, cổ họng cùng phổi đau đến muốn chết, cô cắn chặt hàm răng, hỏi ra lời: “Hoắc Sở Kiệt, vụ tai nạn xe năm đó, là do anh tự biên tự diễn?”

Móng tay cắm sâu vào da thịt, ẩm áp dòng máu dính lên da, cuối cùng cô coi cũng biết được, cái gì gọi là đau đến muốn chết!

Giờ khắc này, cô hận không thể xông đến bóp cổ anh, không để cho anh thốt ra thêm một chữ nào nữa.

Vậy mà hàm răng trắng lộ ra như ma quỷ, khẳng định đáp: “Đúng vậy.”

hắn kéo qua tay của ta, ôm ta run dữ dội hơn thân thể, chần chừ một chút, lại hỏi: “không phải em đã biết rồi sao?”

cô điên cuồng cười lên: “Ha ha ha..... biết, chính miệng anh vừa nói cho tôi biết đấy.”

Tiếng cười bén nhọn khiếp người, giống như bệnh nhân tâm thần vậy, cô chưa bao giờ biết, mình sẽ phát ra tiếng cười kinh khủng như vậy.

Bi thương vô dụng đến tận xương.

cô không ngừng kéo dài tiếng cười, đối diện với con người màu hổ phách mở to, đầy nghi hoặc, không thể tin: “Làm sao có thể? không phải em nói Vương Hiểu.....”

“Ha ha ha.....”

cô cười càng lớn tiếng, quạ đen như thế, cảnh tượng kịch tính như vậy, thế nhưng lại xảy ra ở trên người cô.

Cái gọi là làm việc trái với lương tâm, tóm lại là lo lắng chưa đủ thôi.

Hoắc Sở Kiệt anh như thế nào lại mạnh mẽ như thế, cũng không ngờ mình lại nói lời miệt thị, mà Hạ Sơn Chi cô, lại chỉ cảm thấy bi thương, đầy trời bi thương.

cô cười đến toàn thân co quắp, cô run rẩy chỉ chỉ vào ngăn kéo tủ đầu giường: “Ồ trong đó, có cái túi màu vàng da trâu, là Vương Hiểu đưa cho tôi, anh có thể mở ra xem một chút.”

Người đàn ông tay dài chân dài hơi nghiêng người, liền mở được ngăn kéo ra, mấy giây mà thôi, liền mở ra niềm phong.

Vài tấm hình rơi xuống trên giường, lẳng lẳng nằm một chỗ.

cô kìm nén lâu như vậy, cuối cùng vẫn quyết định không nhìn mà nó cứ như vậy phơi bày ra trước mắt.

Hoắc Sở Kiệt cuồng loạn lật xem, cô thừa dịp đi đến bên cạnh, bị anh giữ chặt lại, không thể động đậy.

Người đàn ông quen thuộc, chính là Lộ Bạch, cô chỉ vào một người khác hỏi: “Người kia là ai? Người tài xế kia sao?”

Hoắc Sở Kiệt đột nhiên giương mắt, mặt đen từ từ tràn ra trắng bệch, đến khi trắng bệch hoàn toàn, hơn nữa lại cực kỳ chói mắt.

Mà cô, lại thấy được vẻ cam chịu, không nhịn được lại cười tươi: “không đánh đã tự khai!”

“Anh không nên dối gạt em, nhưng anh không hối hận, anh chỉ có một cơ hội đó mà thôi!”

Mí mắt chực chảy, trái tim đã sớm rối loạn, cô nhìn không rõ người trước mắt, cũng nghe không hiểu lời của anh.

Chỉ nghe thấy mình chưa ngoa gào thét: “Cái người điên này, hi sinh bản thân chính là thủ đoạn của anh sao? Anh cho rằng mình rất cao minh ư, tôi không thể hiểu nổi anh!”

Nắm ngón tay ở trên đầu vai của cô buông lỏng, anh vừa dùng lực, vừa kéo cô vào trong ngực, nâng mặt của cô lên: “Hạ Sơn Chi, nếu như mà anh không quyết tuyệt như vậy, em sẽ cam tâm tình nguyện sống ở bên cạnh anh sao?”

Hoắc Sở Kiệt cố ý để ép giọng nói, cuối cùng lại dùng câu hỏi, hỏi ngược lại, đối với cô mà nói, lại như ma âm rót vào tai, đau cả màng nhĩ.

Ánh sáng trong mắt của anh toàn bộ đều ngừng ở trong mắt cô, vết chai nơi ngón trở sượt qua môi cô, đầu của cô đau như muốn vỡ ra, cũng không muốn nhìn thấy mặt của anh thêm một giây nào nữa.

Cũng không biết lấy hơi sức từ đâu, vọt một cái đẩy anh ra: “Hoắc Sở Kiệt, làm sao anh có thể làm như vậy! Làm sao anh có thể!”

cô hát anh ra chạy đi, còn chưa đi tới cửa liền bị anh kéo lại, ta mãnh lực đẩy ra nhưng bàn tay kia vẫn không nhúc nhích.

Dùng cánh tay còn lại mở khóa, cô lạnh lùng nói: “Buông tôi ra, nếu không tôi sẽ hận anh cả đời!”

Cảm nhận được người phía sau cứng lại, tiếp đó từng ngón tay một buông ra, cô ngẩng đầu lên, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bị thương chất vấn.

Vừa ra cửa, liền nhìn thấy cha mẹ cô, mẹ già mặt đầy căng thẳng, cô nhìn bà một cái, trong đầu buồn bực đi xuống cầu thang.

Mẹ cô cùng Hoắc Sở Kiệt đang nói với nhau thao thao bất tuyệt, cô bước nhanh hơn, chỉ muốn cách xa giọng nói kia ra.

Đi đến cửa trước, đang muốn mở cửa chính, mẹ già liền theo tới: "Hạ Sơn Chi, con làm gì thế?"

Cô lười phải quay đầu lại, cũng lười nói chuyện, dùng sức mở khóa cửa, đi thẳng ra ngoài.

Mặc dù mặt trời đã treo cao, nhưng gió vẫn lạnh buốt ập vào mặt, phản phật rót vào trong cổ, rét thấu xương.

Cửa sân nhà cô là cửa gỗ cũ kỹ thấp bé, nhưng lại có bờ rào thật cao, cô còn chưa bước chân ra, truyền đến từ phía sau tiếng bước chân dồn dập vừa trầm vừa buồn bực.

Cô đột nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nhìn sang, Hoắc Sở Kiệt sững sờ, lão đảo, trông thật tức cười.

Trên người anh chỉ mặc một áo lót lông cừu tro đen thật mỏng, áo khoác cũng không kịp mặc, gió thổi làm tóc xù lên, cô chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ anh chật vật như vậy.

Nhưng cô lại không có tâm trạng đồng tình tâm mất roi trên mặt đất nói: "Không được đi theo tôi!"

Quảng ra những lời này, cô cũng mặc kệ phản ứng của cha mẹ, bước ra khỏi cửa.

Hon mười giờ, phố Xuân Phân, người qua lại thưa thớt, một mình cô lẻ loi đơn độc đạp lên nền đá xanh rêu.

Thành phố này, thời tiết hết sức biến thái, mà gió thổi lại là biến thái trong biến thái.

Cô mới đi mười mấy bước, liền bị gió lạnh thổi vào mặt cứng ngắc không còn tri giác, tóc cũng bị rối tung lên.

Nhưng cô lại không muốn đưa tay lên đội mũ, có lẽ gió rét như thế này có thể để cho đầu óc đang u mê của cô tỉnh táo lại, để cho cơ thể đang run rẩy bình tĩnh trở lại, để hàm răng đang va vào nhau lập cập không phát run nữa.

Sao lại có người muốn làm ra chuyện như vậy, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể chứ?

Mỗi một bước đi, gió càng thổi mạnh hơn rót vào trong quần áo, thân thể vẫn đang kêu gào, bộ máy kháng cự, cô muốn dừng lại cũng không được.

Chỉ có thể nhấc chân, giẫm lên bậc thềm, đi tới.

Lặp lại vận động máy móc này.

Vương Hiểu khí thế hung hăng như vậy, Vương Hiểu tiếc nuối như thế, Vương Hiểu luôn tự cho là đúng, Vương Hiểu luôn tự chủ trương.

Dựa vào cái gì chứ, chỉ bằng việc cô ta biết rõ cái gai bị chôn ở trong xương tủy của Hạ Sơn Chi cô ba năm kia sao?

Chỉ bằng sắp xếp của Hoắc Sở Kiệt khó có thể mở miệng?

Hoắc Sở Kiệt, anh quả nhiên thật thận trọng.

Quả nhiên là quyết tâm, đối bản thân mình như vậy mình, đối với cô như vậy.

Máy móc cất bước, đi đến đầu phố, tầm mắt liền mở rộng.

Cô ngẩng đầu lên, nắng ấm cũng không chói mắt, lại không thể ấm áp vì bị gió lạnh lấp đầy.

Hoặc là do trái tim cô đã trở nên băng giá, từ đó mà lan tràn tới toàn thân.

Ở đầu phố phong cảnh tốt vô cùng, bồn hoa, cây cỏ, bài tập thể dục buổi sáng vang vọng khắp nơi.

Nheo mắt, đầu chột đầu nhói, không nhìn được đồ sang bên cạnh, may mắn thay đúng lúc cô lại dựa được vào bờ tường.

Trong dạ dày cuộn trào, bắp chân co quắp, toàn thân một chút hơi sức cũng không có.

Cô cắn chặt răng, từng bước từng bước chuyển đến chiếc ghế bên bồn hoa ngồi xuống.

Trong vườn hoa cơ hồ không có ai, bên tai cô chỉ có tiếng gió gào thét, tựa lưng vào ghế ngồi một lúc lâu, đầu mới dễ chịu một ít.

Cô đã nghĩ qua nhiều khả năng như vậy, say rượu mất lý trí coi như đã là ranh giới cuối cùng; còn nghĩ nếu anh thật sự say rượu mất lý trí, cô sẽ đại náo một trận nhưng sẽ thông suốt vào tai trái ra tai phải, tha thứ cho anh một lần.

Vương Hiểu đã tính trước một bước như vậy, thì ra là cô ta hiểu rất rõ, kỳ thực phụ nữ bình thường làm sao có thể chịu được khi bị người đàn ông của mình thiết kế như vậy.

Lấy danh nghĩa yêu mà tổn thương, mặc kệ kết quả có ra sao?

Trong đầu có rất nhiều người, rất nhiều việc quấn lấy nhau, thần kinh giống như bị thanh sắt thắt thật chặt, đầu đau như muốn nứt ra.

Tổng Thần, cậu biết được bao nhiêu, trước mình bao lâu?

Nghĩ đến Tổng Thần, cô lại hận đến cắn răng nghiêng lợi, lấy điện thoại di động ra, mở máy, ấn số điện thoại.

Bên kia mới tiếp thông, hỏa khí của cô đã như bão tố bay đến: "Tổng Thần, bạn thân là lấy ra để trêu đùa sao? Mẹ nó, tại sao cậu lại không nói sớm cho mình biết chân tướng của vụ tai nạn xe cộ kia? Gạt mình, cậu rất có cảm giác thành tựu? Quen biết cậu ba mươi năm, quả thực mình rất thất vọng, rất đau khổ!"

Ba chữ sau cùng này, cơ hồ rít ra từ trong kẽ răng, cô cơ hồ nghe thấy được cả tiếng nghiêng của mình, rét lạnh đến vô cùng.

Có thể do tác phong của cô đủ kinh người, nên hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng thở gấp của Tổng Thần nhưng lại không có một câu trả lời.

"Thế nào? Đuối lý, cạn từ rồi hả?"

Cô chê cười ra tiếng, Tổng Thần thở dốc càng sâu, ngực cô bị hỏa khí chặn lại, một tia ý thức xông ra: "Tổng Thần, nếu cậu có một chút quan tâm đến cảm thụ của mình thì cũng không đến mức để đến ba năm."

Gió lạnh thốc vào khí quản, cô không có tiền đồ liền ho khan, cổ họng đau rát, ho mãi không ngừng.

Tim phổi hình như cũng xoắn lại ở chung một chỗ, đau đến hàm răng lập cập, cô vịn vào thành ghế, ho khan.

Mắt lại khô không khóc, một chút chất lỏng cũng bốc lên không ra được.

Hạ Sơn Chi vừa được hai mươi tám tuổi, trừ chuyện với Quý Quân ra, có thể nói là đều xuôi gió xuôi nước.

Từ nhỏ đã được cha mẹ, anh trai yêu thương, nhưng từ khi biết yêu đến lúc kết hôn lại gặp phải hai lần cảnh tỉnh.

Chuyện Quý Quân nhiều lắm chỉ coi như là mối tình đầu tốt đẹp cùng với ảo tưởng trong nháy mắt tan biến.

Khổ sở bị thương cũng không kéo dài bao lâu, từ khi xảy ra tai nạn xe cộ kia, hoàn toàn kéo cô ra khỏi tâm trạng thất tình.

Bây giờ mới biết, tai nạn xe cộ kia, cũng chỉ là một màn kịch mà Hoắc Sở Kiệt tự biên tự diễn.

Thật là bi ai.

Hạ Sơn Chi, bây giờ cũng có thời khắc đáng thương, đáng buồn như thế.

Gió tây bắc thổi từng cơn càng khiến cô thêm bi ai.

"Son Chi, mình nghĩ, bây giờ có nói gì đều là sai. Chẳng qua mình vẫn phải nói, có lẽ cậu sẽ cho rằng mình ngụy biện, nhưng. . . ."

"Trong lúc vô tình mình từ chỗ Cố Tích nghe được, lúc đó liền muốn gọi điện thoại cho cậu nhưng lại bị anh ta giữ chặt. Anh ta nói: ‘đó là chuyện của Hoắc Sở Kiệt với cậu, mình chỉ là người ngoài, cho dù mình là em gái thân nhất của Hoắc Sở Kiệt, là bạn tốt nhất của cậu đi chăng nữa cũng không thể nhúng tay vào.’"

Tổng Thần dừng lại một chút, thở ra một hơi, quyết định nói tiếp: "Phương pháp của anh ấy đích xác là. . . . . Nhưng mà mình lại nghĩ, khi đó anh ấy muốn mượn cơ hội này, hoàn toàn có được cậu, cho dù được ăn cả ngã về không, cho dù ấy này với cậu, anh ấy cũng cam nguyện mà thôi."

"Hạ Sơn Chi, cậu có biết trơ mắt nhìn người mình yêu nhiều năm cùng với người khác ôm ôm ấp ấp, chằng chằng thiếp thiếp sẽ có tâm tình như thế nào không? Cậu chắc vĩnh viễn cũng sẽ không biết đâu."

"Bi thương tuyệt vọng lại không thể buông tay, chỉ đành phải chần chừ ở nguyên tại chỗ chờ cơ hội, chờ năm tháng qua đi vận sức chờ phát động."

"Nếu như có người nào đưa cho mình một cơ hội để có được anh Nghênh Xuân, thì mình nghĩ không có gì là không làm được. Nhưng mà bây giờ tuổi đã lớn, mệt mỏi, không muốn suy nghĩ đến những thứ kia nữa, tâm quá mệt mỏi, trái tim bị đè nặng không chịu được."

"Son Chi, hãy nhắm mắt lại xem anh ấy đã yêu cậu như thế nào."

Tổng Thần vừa nói chuyện, thanh âm kéo đặc biệt dài, tiếng thở dài hình như xuyên thấu qua sóng vô tuyến điện truyền đến cho cô... chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo mất đi một điểm chống đỡ cuối cùng, không khỏi gào thét: "Yêu? Không để cho mình làm việc, không cho phép mình ở trước mặt nói với bạn trai cũ hơn một câu, vì muốn để cho mình ở bên cạnh mà không tiếc thiết kế mìn tai nạn xe cộ hãm hại chính bản thân anh ấy. . . ."

Điều này cũng gọi là yêu sao? Chẳng lẽ anh ấy lại không nghĩ qua, chỉ cần chậm một giây thôi, người bị xe đâm là chính mình? Chẳng lẽ anh ấy không nghĩ qua, chỉ cần tài xế phanh xe chậm một giây thôi, sẽ vô cùng có khả năng khiến mình bị mất mạng tại chỗ?"

Nghe nói, người lúc cực khổ bất lực nhất chính là khi biểu hiện ra ngoài tư như thế này.

một cơn gió lớn thổi qua tán lá cây vang lên xào xạc, lá vàng lá tả rơi xuống, rơi rớt trên đầu trên vai bên chân cô.

Lời của Tổng Thần tự nhiên mà đến: "Cố Tích nói, Lộ Bạch lấy người từ chỗ cha Lộ.... tài xế kia chính là tay đua xe chuyên nghiệp".

Giọng nói sâu kín của Tổng Thần khiến cô không chịu nổi, lập tức phản bác: "Chuyên nghiệp thì như thế nào? Năng lực của con người chỉ có hạn, anh ta có thể đảm bảo mình nhất định không thất thủ? Hay là nói bọn họ là xã hội đen, giết người bừa bãi đã quen?"

Tổng Thần thở dài đáp: "Hoặc Sờ Kiệt cố chấp, Lộ Bạch cũng không thể làm gì, huống chi chỉ cần một câu nói của Cố Đại, Lộ Bạch...."

Giọng nói của cô cũng run run, cắt đứt Tổng Thần, bức tức cắt ngang: "mọi người cũng cảm thấy hành động của Hoặc Sờ Kiệt như vậy là bình thường hay sao? Từng người một đều giúp đỡ anh ấy, từng người một đều gạt mình, chơi rất vui sao? Rất có ý tứ sao?"

Tổng Thần khẽ đáp: "Son Chi, không có.... không người nào nguyện ý giúp anh ấy, không người nào nguyện ý đi cùng với anh ấy cả".

"A lừa quỷ đi".

một ngày này, tất cả giọng nói giễu cợt Hạ Chi Sơn cô, đều dừng ở trên người thân thích nhất, thật là có đủ châm chọc.

"Anh ấy cố uy hiếp Cố Tích, nếu như Cố Tích không tìm Lộ Bạch, chính anh ấy sẽ đi tìm người khác. Dù sao anh ấy cũng là cảnh sát nhân dân, luôn chấp hành pháp hành pháp, làm sao để cho anh ấy đi mạo hiểm, cho nên...."

"Hoặc Sờ Kiệt sợ đụng quá nhẹ thì mình sẽ không dễ dàng bị lừa, thật đúng là quá độc ác, chấn thương sọ não, gãy xương sườn, đầu gối bị nứt, ước chừng phải nằm bệnh viện 49 ngày, nghỉ ngơi ba tháng, an dưỡng một năm mới khôi phục nguyên khí".

"Anh ấy không nghĩ mình sẽ đau lòng đến chết ư, lại không từ thủ đoạn nào như vậy, đặt mình ở vị trí nào chứ?"

"Anh ấy không nghĩ sau này mình sẽ đối mặt với người đàn ông quyết tuyệt đầu áp tay gối như thế nào chứ!"

một lá vàng khô héo rơi trên mũi giày, lão đạo muốn ngã, run run rẩy rẩy, nước mắt tựa như vỡ òa rơi cuộc cũng tràn mi xông ra, giắt lên mí mắt, nhưng lại không rơi xuống

Dù hít một hơi, đều khó chịu đến gay gắt, đây là chuyện cô chưa bao giờ trải qua.

Cho dù năm ấy bị mẹ Quý đuổi ra khỏi cửa, lòng cũng không lạnh như bây giờ.

không phải phản bội, nhưng so với phản bội càng làm cho người ta....phát rét.

cô không tìm được từ nào để hình dung tâm tình giờ phút này của mình, tuyệt vọng, khổ sở, bị ai....cái nào cũng không chính xác.

"Bạn thân à, mọi chuyện rồi cũng sẽ tốt thôi, cái cậu cần chỉ là thời gian".

Tổng Thần cất lời trấn an, giọng nói dịu dàng hơn so với bất kỳ lúc nào, nhưng cô chỉ cảm thấy khổ sở khó nhin: "hãy nghĩ một chút anh ấy làm điều này chỉ là vì ước nguyện ban đầu, suy nghĩ một chút anh ấy- một người đàn ông ba mươi mốt tuổi sinh lý bình thường vì cậu mà thủ thân như ngọc, suy nghĩ một chút từ nhỏ anh ấy đối với cậu thế nào.....suy nghĩ một chút về quá khứ của các cậu, suy nghĩ một chút khi chúng ta còn bé, anh ấy chịu công cậu nhưng lại chỉ dắt mình, suy nghĩ một chút về mỗi một chuyện anh ấy đã làm vì cậu...Suy nghĩ một chút đi bạn thân, có đôi khi, nhớ lại mỗi một chuyện đều là chuyện tốt đẹp cả".

Tổng Thần là người đầu tiên cúp điện thoại, cô nhìn chăm chăm vào màn hình lóe sáng từ từ mờ dần rồi đen hẳn, nước mắt, rớt cuộc cũng rớt xuống.

không biết qua bao lâu, gió lớn cuốn cuộn bốc tung lá vàng quay vòng vòng, cát bụi ập tới.

cô chỉ cảm giác trước mặt tối sầm, sau đó nghe được tiếng bước chân vội vàng đạp trên lá khô, ánh sáng mờ mịt, cả người được ôm vào trong ngực.

Mùi bạc hà quen thuộc, áo len lông cừu lạnh lẽo áp lên mắt, bàn tay thô ráp vỗ về sau lưng, “Vợ à, đừng khổ sở nữa”.

Bàn tay vuốt ve cô mang theo nhiệt độ lạnh lẽo, thấm vào tận trong xương tủy.

một giọt chất lỏng rơi trên da, nhỏ nhẹ “tí tách” một tiếng, tiếp theo là một dòng chất lỏng rơi trên đỉnh đầu trượt qua khe hở giữa tóc, chuôi vào sau gáy.

ấm áp nhưng lại lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Ngây ngô

Cái lạnh trên da thấm vào dây thần kinh, chỗ gây chột truyền đến cảm giác đau nhói, cô đột nhiên đứng lên, lui về phía sau một bước: "Hoắc Sở Kiệt, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy anh, cho dù chỉ là một giây."

Có lẽ cô không còn sức để can đảm nghiêng lợi nữa, hơn mười chữ này, mỗi một lần nói ra đều tổn hao hết tinh thần.

Vòng qua anh, vòng qua ghế dài, mới đi mấy bước, vạt áo lại bị túm lấy: "Bên ngoài rất lạnh, về nhà thôi."

Cô đang muốn gạt tay của anh ra, thế nhưng anh lại buông ra trước, cô rũ tầm mắt xuống, nhìn tay anh đang nắm chặt thành quyền, nổi lên đầy gân xanh.

Giống như vừa qua một đời vậy, lại hình như mới vừa qua mấy giây, lúc này, thời gian với cô mà nói, một chút khái niệm cũng không có.

Tóc của cô cùng với quần áo sớm đã bị gió lạnh thổi ngổn ngang, hai chân đạp trên đất run rẩy một trận, thế nhưng anh lại còn nói: "Nếu như em không muốn nhìn thấy anh...anh đi là được rồi."

Ánh mắt liếc thấy anh vừa cất nửa bước lên phía trước, tay duỗi ra, nhưng lại dừng lại giữa không trung, tựa như không dám chạm vào cô: "Nhưng bé con à, bên ngoài lạnh như thế, em trở về đi, có được hay không, xem như anh đang cầu xin em."

Hoắc Sở Kiệt, bá đạo cường hãn cũng sẽ có lúc biểu hiện ra tư thái cùng giọng điệu thấp kém như vậy, anh chịu thua, khiến cho tâm hỏa lại xông thẳng lên óc: "Hoắc Sở Kiệt, anh cũng sẽ cúi đầu sao? Lúc đó anh cũng cúi đầu trước Lộ Bạch như thế hay sao? Anh không phải luôn luôn là người gây sự, độc tôn ư, thế nào mà cũng chịu cúi đầu như vậy chứ?"

Chột xoay người, gió lạnh thổi vào mặt, đâm vào da đau đớn, cô lại hát cảm lên, không biết bản thân mình là muốn ngăn chặn hân khí thế kia của anh hay là muốn đem sự phẫn nộ ngập tràn như tên bắn lao về phía hắn.

Chữ hận này, lần đầu tiên được đặt lên người của Hoắc Sở Kiệt, trong đôi mắt khô khốc của cô tràn đầy hận ý, tỏa ra bên ngoài.

Quả nhiên nhìn thấy ánh mắt đó của cô anh chột xoay người, thay đổi sắc mặt, trong chớp mắt liền ngây dại, xen lẫn áy náy rơi rớt trên sườn mặt ngăm đen.

Cô lại cảm thấy trong lồng ngực tràn ra khoái cảm, khoái cảm trả thù.

Cô ngẩng đầu sững sờ trừng anh, khóe miệng thoáng qua ý cười vô cùng mỉa mai.

"Hoắc Sở Kiệt, cứ nghĩ đến buổi tối người ngủ ở bên gối chính là người đã từng bày ra một màn tai nạn xe cộ kia, tôi liền lạnh cả sống lưng, người như anh, ai có thể chịu được chứ?"

Cô đi về phía trước, từ từ kéo tay của anh, nắm ngón tay lướt trên mạch máu, gân xanh, khớp xương: "Cái tay này, còn làm những chuyện gì khác nữa đây?"

Môi cô thế nhưng lại cong lên, khóe mắt cũng đầy giễu cợt: "Tay to như vậy, chắc có thể dễ dàng phá hủy thế giới của người khác trong lòng bàn tay ấy nhỉ. Anh quả là có khả năng, để cho tôi trong một đêm có thể tắt hẳn tình yêu ban đầu, để cho tôi đối với anh tràn ngập áy náy, để cho ta đối với anh một lòng một dạ. Thủ đoạn như vậy, đích xác là quá cao! Quý Quân sao có thể là đối thủ của anh chứ?"

Mặt của anh từng chút lại từng chút trầm xuống, mà khoáy cảm của cô lại tăng lên gấp bội, nâng tay đưa lên mặt anh, chậm rãi vuốt ve: "Sao thế, trước kia nghe tôi nhắc tới Quý Quân không phải lập tức liền trở mặt sao, hiện tại sao lại im thin thít như vậy?"

Trong giọng nói dịu dàng, từng chữ đều là mĩa mai, tính tình của Hoắc Sở Kiệt khó có khi dễ chịu như vậy, chỉ thấy chung mím chặt môi, tràn ngập áy náy nhìn cô.

Anh chợt nắm lấy tay cô khiến cô cả kinh, đang muốn lấy ra, anh liền dùng sức lực ngăn chặn lại, cô không khỏi cả giận nói: "Lại định cậy mạnh? Người thô lỗ như anh cũng chỉ biết dùng sức mạnh mà thôi."

Nắm ngón tay thô bạo chợt dừng lại, trong mắt của anh ảm đạm vô cùng, cô không khỏi phiền não, dùng lực mạnh muốn kéo tay về, không ngờ anh lại bị bắt lực.

Kết quả của lực cùng lực đối kháng chính là một tiếng "Chát" thanh thúy.

Không phải nước mắt, không phải gió thổi lá rụng, mà là tiếng tay vỗ vào da thịt lưu loát rõ ràng, hòa vào tiếng gió gào thét dư âm rõ nét xuyên thấu vào trong tai.

Gương mặt ngăm đen của Hoắc Sở Kiệt một chút biến hóa cũng không có, ánh mắt lại tựa như tro tàn lại cháy, thật chặt chăm chăm cầm tù cô, cầm lấy tay cô đánh về phía bên kia: "Đánh đi, đánh tới khi nào em hết giận mới thôi."

Lời còn chưa dứt, một bàn tay khác lại vung lên, khiến tai cô như bị ù đi.

Anh lại cầm lấy tay cô chuyển sang bên kia, cô giật mình, phiền não rống lên: "Đủ rồi, anh đang làm gì vậy, chuộc tội sao?"

Cô nâng chân phải lên, hung hăng đạp xuống, mũi chân dùng toàn lực đạp lên mu bàn chân của anh: "Ha ha, tôi quên mất, người anh làm từ sắt thép mà. Anh cũng thật dũng cảm, không sợ chết, chỗ có tay không mà xe hơi cũng dám đi đến, dĩ nhiên là không sợ đau rồi."

Quả nhiên ngay cả lông mày anh cũng không buồn nhú một cái, ngọn lửa trong mắt từ từ thiêu cháy, nóng đến mức khiến lòng cô rung động: "Nếu như có thể làm cho em bớt giận, anh cũng không quan tâm."

Ba chữ "Không quan tâm" kia giống như một quyền buồn bực, nặng nề đập tới, rất mạnh lại tránh không kịp.

"Đó là đương nhiên, anh ngay cả mạng sống của mình đều không để ý, còn có thể quan tâm đến cái gì chứ?"

Thân thể run càng dữ dội hơn, mắt cá chân lại co rút, khiến cô mất thăng bằng, mất trọng tâm, ngã xuống bên cạnh.

Trong chớp mắt thân hình vừa nghiêng ngã, bàn tay kia liền chế trụ hông của cô, sau đó hai cánh tay vững vàng giữ chặt: "Chính là vì anh để ý em cùng với con."

Con, nghe đến chữ này, mí mắt chợt giật mạnh, nếu thét chói tai sẽ phải rách cổ họng mất, chung quy là vẫn nhịn được, bởi vì lời nói của Hoắc Sở Kiệt rốt cuộc không có chỗ để cho cô phản bác: "Bác sĩ nói, tâm tình không thể kích động mạnh, sẽ không tốt cho thai nhi."

Anh ghé vào bên tai cô khẽ nói, hơi thờ quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, mang theo khản cầu xa lạ: "Bé con à, em giận anh thế nào cũng được, nhưng . . . . . Xin em không nên thương tổn tới bản thân mình cùng đứa bé. Ông bà nội, ông bà ngoại đã mong lâu như vậy, chúng ta không thể để cho bọn họ lo lắng được."

Mẹ nó, thế nhưng lại mang gia trưởng ra trấn áp cô, Hoắc Sở Kiệt, anh hèn hạ đến nước này sao!

Anh ôm cô thật chặt, lại vô cùng cẩn thận, cô giận dữ, gãy dựa phát tay: "Buông ra, Hoắc Sở Kiệt, anh buông tôi ra!"

Anh hoàn toàn không để ý đến sự phản kháng của cô, không để ý đến móng tay của cô đang cào loạn trên mặt của mình, liền khom người, bế bồng cô lên.

Hai chân chợt hẫng một cái, trái tim đập thành thịch, cô khản trương chỉ có thể nắm chặt vạt áo của anh, cả kinh quên mất cả hô hấp.

Anh cúi đầu cọ vào mặt của cô, áp má lên mặt, ôn nhu nói: "Đừng sợ, đứa bé sẽ không việc gì, anh sẽ chú ý."

Một câu nói liền chặn lại tất cả. . . . . Thì ra là anh đã nhìn ra được cô đang hoảng sợ.

Trong khoảnh khắc hai chân cách mặt đất kia, cô chỉ nghĩ có một việc. . . . . Đứa bé, đứa bé. . . . .

Anh ôm cô cất bước, đi tới đầu hẻm: "Đầu chặc hẳn rất đau, nghỉ ngơi một chút đi. Đừng sợ, anh mới vừa. . . . ."

Hô hấp ảm áp của anh phả lên trên mặt, vì thế cô liền khó chịu rống lên: "Tôi không muốn nghe anh nói chuyện!"

Cô bị lỗ tai lại, miễn cưỡng chui vào trước ngực của anh.

Đánh rắn phải đánh gập đầu, ai nói Hoắc Sở Kiệt là người thô lỗ, anh đã dễ dàng bắt được nhược điểm của cô đẩy thôi.

Đúng, cha Hoắc, mẹ Hoắc cùng cha mẹ cô cũng đã già rồi, tâm nguyện của người già sáu bảy chục tuổi, thân làm tiểu bối sao có thể không dốc sức liều mạng mà đạt thành đây?

Huống chi, trong thân thể cô còn có một phần tử.

Nói không lo lắng không thêm đề ý, đó là giả.

Cô lo lắng, đề ý muốn chết, nhưng cô lại không muốn tha thứ cho Hoắc Sở Kiệt.

Cô ngước cổ lên, quay mặt nhìn anh, đôi mắt phía sau lưng, không kè đến bờ vai kia.

Con đường quen thuộc dần lui về phía sau, ngôi đền tường xanh quen thuộc, cùng với xanh rêu che một tầng hơi nước.

Bước chân của anh vững vàng, trái tim đập trắng kiện có lực, tay của anh vòng lên, muốn vén tóc cho cô nhưng cô lập tức nghiêng đầu, tay anh liền nhào về phía trước.

Bước chân của anh dừng lại một giây, rồi tiếp tục lên đường.

Lúc cô tỉnh hồn lại thì anh đã đến lối rẽ, nhưng lại không trở về nhà kia.

Cô cũng không có kiên nhẫn quay vắn với anh liền hung ác nắm anh một cái: "Tôi muốn về nhà!"

Thế nhưng anh lại không đề ý tới cô, sung sướng đi một mạch, không nên hỏi cô vì sao lại biết rằng anh đang vui mừng, bởi vì rõ ràng anh đang bước nhanh hơn.

Nếu anh không đề ý tới cô mà nói..., thế lực lại cách xa một tời một vực, cô chỉ có thể phát huy độc chiêu — Cầu véo liên hoàn.

Cầu chết người đàn ông tự cho là đúng, bóp chết anh!

Đường tắt càng ngày càng rộng, không khí ẩm ướt từ sau thổi qua, dù anh quấn chặt lấy cô, nhưng khí lạnh vẫn cứ thổi vào cổ.

Cái cổ cứng rắn, rốt cuộc cũng rứt một cái, sau đó là một hồ sen hấp dẫn tầm mắt.

Trong trời đông giá rét như lúc này, lá sen trông thật tiêu điều, khô vàng trôi lơ lửng ở mặt ao, còn những lá sen còn xanh cũng bị gió thổi xóc xệch dao động, nơi nào còn hoa hồng lá xanh rợp trời rực rỡ giống như trong trí nhớ.

Cô không khỏi nhỏ giọng nói: "Mọi phen hoa cũng đều lụn bại, chỉ chớp mắt, cảnh đẹp liền thay đổi thành tàn tro."

Cô hơi nghiêng mặt sang bên, nói với Hoắc Sở Kiệt: "Anh nói có đúng hay không? Có lẽ một giây kế tiếp, tất cả suy nghĩ của anh, đều hóa thành hư vô."

Mặt của anh đang dần dần giãn ra, vừa nghe cô nói vậy..., không tới một giây liền căng cứng lại, hàm răng cắn chặt vào nhau.

Tâm tình của cô bỗng nhiên lại thấy tốt hơn, nhẹ nhõm nói: "Sao thế, đi đêm nhiều nên lo lắng gặp ma sao?"

Anh không đề ý tới cô, quay mặt ra nhìn hồ nước, cũng không biết là đang nhìn cảnh vật đồ nát hay còn là xuyên thấu qua hiện tượng mà nhìn bản chất.

Bờ hồ gió rất thấu xương, cô nhìn không được liền nắm anh: "Lạnh muốn chết, tôi muốn về nhà! Nếu anh không muốn đi, tự tôi có chân, sẽ không làm phiền anh!"

Cánh tay sau lưng vừa nhấc, Hoắc Sở Kiệt liền nói: "Chính xác mà nói, mười tám năm trước, đó mới là nụ hôn đầu của anh."

"Nhưng lại tuyệt đối không tốt đẹp, anh thật rất sợ, nên chỉ ném thấy lạnh lẽo khổ sở."

Thế nhưng khi anh nhìn thấy chân mày cô gái nhỏ bỗng nhíu, đôi môi di động một chút thì anh lại cảm thấy tốt đẹp vô cùng, trời xanh vừa cũng độ, nước cũng trong xanh vừa phải."

"Tư vị của nụ hôn, mang theo chút ý trong veo."

Anh ngừng lại, tựa như nhớ tới chuyện gì vui mừng, buồn buồn cười ra tiếng, một hồi thật lâu, vẫn vang dội ở bên tai cô. Nhưng cô lại cảm thấy nó quá chói tai, vì vậy liền quát: "Tôi muốn về nhà."

Biết rõ là mình rất sát phong cảnh nhưng cô thật không có tâm tình cùng anh chìm đắm trong hồi ức.

Căn bản không có một chút xú.

Chưa chết được, thật là chưa chết được, người thô lỗ như anh sao lại nói những câu văn thơ như thế chứ, không phải là muốn A Hoa cô mềm lòng sao.

Nhưng thời cơ không đúng, cô không có kiên nhẫn, cũng không có tinh lực.

Lần này, cuối cùng anh cũng nghe lọt được những lời cô nói ... ngẩng đầu, trong ánh mắt thoáng qua tia sáng, trầm ngâm không biết đang nhìn điểm nào trong hồ, thật sâu nhìn hai giây, mới xoay người.

cô rũ mắt xuống, cũng không còn hơi sức cùng anh nào loạn, cầm đặt lên đầu vai anh, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng gió vẫn như cũ, nhưng tiếng bước chân có vẻ trầm muộn, trầm nặng hơn.

cô mệt mỏi không muốn suy nghĩ nữa, Hoắc Sở Kiệt vẫn không nói một tiếng lại chột mồm miệng: “Anh rất sợ, sợ em rời khỏi anh, cho nên ... anh tình nguyện đánh cược. Em hận anh cũng được, trách anh cũng được, đều không sai. Nhưng nếu như cho anh thêm một cơ hội, thì anh cũng vẫn làm như vậy.

“không phải em vẫn thích câu danh ngôn kia của Chí Tôn Bảo sao? Anh không phải là Chí Tôn Bảo, anh không muốn nếu như, anh tin tưởng số mạng do bản thân mình nắm giữ ở trong tay.”

“Anh cũng đã đồng ý với Hạ Nghiêm Xuân buông tay, nhưng cũng chỉ một lần kia thôi.”

Giọng nói của Hoắc Sở Kiệt đè ép rất thấp, từng chữ lại như chông báo động gõ vào trong lòng cô: “cho nên Hạ Sơn Chi, trừ phi anh chết, em cũng đừng mong rời khỏi anh.”

Giọng nói không có chút uy hiếp, tuyệt không cần răng nghiền lợi, vừa chậm vừa thấp, không giống với ngữ điệu nào mà cô đã từng nghe qua, lại cũng không phải bỏ rơi cô.

Nhưng cô không có hơi sức chu toàn, hôm nay cô đã quá mệt mỏi: “Anh muốn như thế nào là chuyện của anh, chẳng quan hệ tới tôi. Còn nữa, tôi không muốn nghe anh nói nữa, dù là một chữ.”

Rất tốt, anh liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cuối cùng đã tới cửa nhà, cô mở mắt ra nói: “Thả tôi xuống.” anh không thêm nhìn cô, mở thẳng cửa cổng ra, đang muốn gõ cửa, thì bên trong liền được mở ra, sau đó là tiếng mẹ già hô to: “Sở Kiệt, đây là thế nào?”

Hoắc Sở Kiệt gạt đầu với mẹ cô một cái, sau khi đặt cô lên trên ghế sofa mới nói: “Con đã chọc cô ấy giận rồi.”

Tay của anh kim chặt cửa bên bả vai, cô chuyển sang bên cạnh, thoát khỏi trời buộc.

Mẹ già nhìn thấy động tác kia của cô, mặt trầm xuống, tuôn ra một tràng: “Hạ Sơn Chi, phụ nữ có thai lại không biết nặng nhẹ, một mình nổi giận dùng dùng chạy đi nếu có gì ngoài ý muốn thì làm thế nào. Làm sao con lại tùy hứng như vậy, cũng sắp 30 rồi, không còn bé bỏng gì nữa.”

Mẹ già lại chuyển shuoonsg sang Hoắc Sở Kiệt, lắc đầu thở dài: “Đều là con làm cho nó sinh hư, hiện tại thì tốt rồi, tự làm tự chịu.”

“Mẹ, xác thực đều là tại con cả, đều là do con sai.”

Hoắc Sở Kiệt giống như bắt đất dĩ mà nhìn cô, bên môi cười chỏi mắt khác thường.

cô choáng váng, chỉ vào anh, nói: “Hoắc Sở Kiệt, cút ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ để cho con của anh đi gặp Diêm Vương.”

cô ngồi anh đươngws, đầu ngón tay của cô chỉ về phía chóp mũi của anh, lời nói ra cũng bén nhọn khác thường: “Ba giây nữa nếu không thấy anh biến khỏi đây, tôi nói được làm được.”

Có lẽ khí thế của cô đủ dọa người, mẹ già cùng Hoắc Sở Kiệt cùng sùng sốt, miệng của mẹ già mở to đến độ có thể nhét được một quả trứng gà.

Môi của Hoắc Sở Kiệt trong nháy mắt mím lại thật chặt, trong mắt toàn là trong thể tin, gương mặt đen phiếm đầy sợ hãi.

Anh thẳng tắp nhìn cô chăm chăm, vốn phải tỏ thái độ bề trên, nhưng không hề có một chút khí thế nào, ngược lại lộ ra một chút thất bại thảm hại, giống như lực lượng của toàn thân cũng theo của lời nói kia của cô mà rút hết không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Người đến người đi

Lúc mẹ già giờ sờ trường cốc đầu quen thuộc lên trán của cô, Hoắc Sở Kiệt liền như một con gió, cút ra khỏi nhà của cô.

Chính xác mà nói, là nhà của mẹ cô, bởi vì lúc mẹ cô nhìn thấy anh xông ra ngoài cửa liền rống giận: "Hạ Sơn Chi, đây không phải là nhà cô, là nhà của lão nương, cô không có quyền đuổi con rể của tôi."

"Những lời mới vừa nói, thật là quá đáng!"

Mẹ già vừa chỉ chỉ vào mặt cô, rồi lại hạ tay xuống, phẩy tay áo một cái vội vàng đuổi theo con rể nhà mình.

Cô nhìn chằm chằm theo bóng lưng mẹ già đang chạy như điên, thờ dài nói: "Chuyện anh ấy làm chuyện, so với con còn quá đáng gấp trăm lần!"

Cô đứng lên, đi lòng vòng xuống bếp uống nước, tiếp đó liền đi lên lầu.

Lại bị cha già gọi lại hỏi: "Bé con, con làm sao vậy?"

Cha cô lôi kéo cánh tay của cô hỏi, cô thuận thế tựa lên trên vai ông nói: "Hoắc Sở Kiệt đã làm một chuyện. . . .mà con không có cách nào tha thứ được."

Cha cô thờ dài, bàn tay đặt lên đỉnh đầu của cô, vuốt ve: "Các con cứ như những đứa bé vậy, chuyện gì cũng có thể làm ầm ĩ."

Cha già lại vuốt lưng của cô, thờ dài một hơi: "Bất luận có như thế nào, cha mẹ vẫn luôn ở đây. Đừng nhìn mẹ con đang đuổi theo con rể mà thật ra là bà ấy đang đuổi theo hạnh phúc của con đấy."

Cô vốn đang vô cùng mệt mỏi, lại bởi vì câu nói sau cùng của ông mà buột miệng cười, dạo này, ngay cả cha cô cũng chạy theo trào lưu này.

Tâm tư rối bời lại nghe được một câu như vậy không biết là chua một chút hay là xua tan đi một chút.

Cô gật đầu một cái, nhấc chân bước lên cầu thang, cha cô lại bổ sung thêm một câu không nhẹ không nặng: "Mẹ con nhìn người luôn luôn chuẩn, bà ấy thích Sở Kiệt, cũng không phải là không có nguyên nhân."

Thật ra thì, tất cả đều đang đứng về phía của Hoắc Sở Kiệt mà thôi.

Kể từ ngày cô đuổi người kia cút ra khỏi nhà mình, không đứng, phải là nhà của mẹ cô, thì người kia cũng không lộ mặt đến đây nữa.

Ngày theo ngày cứ thế trôi qua, người kia cút cũng thật im ắng.

Mà bên tai cô cũng không hề được thanh tịnh, mẹ già vẫn cầu nhàu trước sau như một, làm cho đầu cô muốn nổ tung.

Mà mẹ chồng cô cũng thường xuyên vào cửa.

Lúc này cô đang ở trong phòng khách vừa ăn ô mai, vừa xem ti vi, thì một phu nhân cực kỳ ưu nhã ngồi xuống ở trước mặt, nhưng lại không hề phát ra tiếng động nào.

Không thể không cảm thán, người với người thật sự chênh lệch quá lớn, mẹ già của cô cũng chưa từng ưu nhã được như thế.

"Đang xem gì vậy, Bé con?"

Quý phu nhân ưu nhã chậm rãi kéo tay của cô sang, tốc độ nói chuyện cũng hết sức chậm rãi, chỉ động tác đó thôi đã thấy ưu nhã rồi.

Cô thô lỗ nhốt ô mai ra, rất không có hình tượng, nhưng ai sẽ để ý chứ, cô cũng không cần làm cho ai nhìn.

Lại nhét một viên ô mai khác vào miệng, mới nói: "Mẹ, đây là phim thần tượng không có dinh dưỡng, các mẹ sẽ không thích đâu."

Năm ngón tay mềm mại của quý phu nhân vuốt tay của cô, so với bàn tay khẳng khiu kia của cô thì tay của bà mới chính thức gọi là mềm mại không xương.

Giọng nói cũng vô cùng êm ái: "Mẹ đã già, đối với những người tuổi trẻ như các con thật sự rất khác nhau."

Cô ngẩng đầu, nâng cằm lên, ngó trái nhìn phải một chút, nhìn kỹ một hồi thật lâu mới nói: "Ồ, làn da trơn mềm, cũng có thể chảy ra nước nữa sao."

Mẹ Hoắc vuốt ve tay của cô, ha ha ha cười lên, tiếng cười cũng tựa như chuông bạc thật dễ nghe.

Cô chống cằm ngơ ngác nhìn bà, khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt, da rất trắng, từng tuổi này mà nếp nhăn vẫn không lộ rõ, bởi vì công tác chuyên môn nên trên mặt luôn mang theo nụ cười, cả người hòa khí đoan trang.

Cô có muốn giống cũng không được, khí chất phu nhân tuyệt cao như thế làm sao lại nuôi được một đứa con trai khác nhau một trời một vực như vậy?

Có thể là cảm nhận được nghi vấn trong mắt cô, mẹ Hoắc vỗ nhẹ lên mặt của cô nói: "Sao thế, vẫn còn ở tức tiểu tử thối kia sao?"

Lòng bàn tay mềm mại sờ lên trên gò má, dịu dàng không nói ra được, cô cũng không có cách nào tiếp tục tránh cái đề tài này: "Mẹ."

Vĩ âm kéo thật dài, cô chớp mắt vô tội nhìn bà, ngón tay trên mặt lại chuyển qua bên tai, thay cô gỡ những sợi tóc đang rơi tán loạn: "Có cái gì uất ức thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ giúp con giáo huấn nó. Tiểu tử thối kia càng lớn lại càng không nghe lời."

Cô cắn cắn môi, không biết nói làm sao, xác thực có chút. . . . . Khó có thể mở miệng.

Trải qua hai mươi ngày vừa rồi, nói đến tức, mới đầu xác thực là tức giận đến muốn chết, tim phổi đều muốn nổ tung, buổi tối cũng không thể ngủ được, ban ngày cũng ăn không ngon. Mà bây giờ, cả người giống như quả khí cầu bị kim châm rách nát, hơi rò rỉ từng chút một ra bên ngoài, khí cầu bẹp dí, nằm im dưới đất.

Bàn tay mềm mại tiếp tục vuốt tóc của cô, thật chậm rãi, vô cùng thoải mái: "Buổi trưa hôm đó, tiểu tử thối kia trở về nhà không nói một tiếng, mẹ còn hỏi về con, nó lại nghiêm mặt mím môi không nói câu nào, bị mẹ bức đến nóng nảy, lại hất tay trở về phòng khóa trái cửa lại, qua mấy phút lại nặng nề xuống lầu, lái xe đi mất."

"Nghe mẹ con nói vợ chồng son cãi nhau, hai người đều mạnh miệng, đều không nói đã xảy ra chuyện gì. Mẹ gọi điện thoại nó cũng không nhận, những ngày này cũng không trở về nhà. Cũng may Thần Thần gọi điện thoại tới nói cho mẹ biết, anh họ của nó gần đây không ăn cơm, chỉ uống rượu, uống đến mức thùng cả dạ dày vào bệnh viện, nó bây giờ cũng không có biện pháp nào, liền gạt thẳng nhóc kia lên lên nói cho mẹ biết. Tiểu tử thối kia uy hiếp không cho con bé nói với bất kỳ ai, nếu không năm nay liền gả con bé đi. Thần Thần còn nói, nó đã phải mạo hiểm hạnh phúc nửa đời để gửi tin tình báo cho ta biết."

Bà nói một hồi lâu đến cuối cùng mới nở nụ cười.

Gần mẹ Hoắc như vậy, nên cô có thể nghe được tiếng thở dài vô cùng nhẹ , cũng cực kì nhạt kia, rất ngắn rất nhanh, lại không che giấu được sự đau lòng.

Thùng dạ dày sao?

Ha ha, Hoắc Sở Kiệt, khổ nhục kế đều mang hết ra dùng sao.

"Nghe nói cả người nó gầy đi trông thấy, ngũ quan biến dạng nghiêm trọng, cũng không biết cháu của ta về sau có nhận được người cha như vậy không nữa."

Tay của mẹ Hoắc đặt lên trên bụng cô, sau hai tháng, cuối cùng cũng đã nhô ra một chút, mặc dù không lộ rõ, nhưng tóm lại vẫn còn có .

"Mẹ, người biết sự kiện kia rồi sao?"

Cô cúi đầu xuống, dựa vào vai mẹ Hoắc, nói từng chữ từng chữ thật chậm, nhưng mà rốt cuộc cũng đã nói ra, từ này kể từ sau ngày hôm đó, đây là lần đầu tiên nhắc tới.

Đầu ngón tay mềm mại kia khẽ run một cái, động tác nhẹ nhàng chậm chạp vỗ về lên bụng cô, mí mắt như xé ra, trái tim mãnh liệt nhảy dựng lên.

Trên TV, Khang Kiều Kiều vẫn đang diễn rất hăng hái, tràn ngập không gian, màng nhĩ lại kêu lên ông ông, một chút cũng không nghe lọt, chỉ có đầu ngón tay chạm lên bụng, đang run rẩy kia, đặc biệt rõ ràng chạm đến giác quan.

Trầm mặc hồi lâu mẹ Hoắc rốt cuộc cũng mở miệng: "Nghe nói rồi, là Thần Thần kể lại."

Trong lời nói của bà không nghe ra bất cứ tia cảm tình nào, mà cô lại tựa như là con gái của bà, nghe thế nào cũng không đoán được chút ý tứ.

Cô cong người, đưa tay ra ôm lấy mẹ Hoắc, chôn ở trước người của bà mà cọt xát: "Mẹ, có phải người rất đau lòng hay không ?"

"Ừ, xác thực là rất đau lòng. Cực đoan như thế, rốt cuộc là giống người nào. Bé con à, mấy ngày qua mẹ không ngủ giấc nào được an ổn cả, nghĩ đến con trai mình đã làm ra chuyện như vậy, lòng ta thấy thật lạnh. Người xưa có câu thân thể do cha mẹ ban cho, hành động kia của nó tương đương với tự diệt còn gì, ta với cha Hoắc con làm sao mà chịu nổi. Nhưng mẹ một chữ cũng không dám nói cho cha Hoắc của con biết, nếu ông ấy biết, nếu không phải là bị thùng dạ dày thì chân cũng bị đánh cho tàn phế. Con đừng nhìn cha con bình thường hòa hòa khí khí, một khi chạm đến ranh giới cuối cùng, ta cũng không có bất kỳ biện pháp nào."

Vòng tay của cô chột căng thẳng, lòng lại chua xót đến tận xương: "Ta làm sao lại sinh ra một đứa con trai ngu như vậy chứ? Làm vậy như vậy!"

Cơ hồ ngay trong nháy mắt này, nước mắt rào rào rơi xuống, nhện cũng không nhện được, như nước lũ trào ra.

Nước mắt lớp lớp rơi xuống ở trên quần bông in hoa, đọng lại thành vũng.

Lỗ mũi bị nghẹn gay gắt, hít thở không thông, cắn chặt môi nói không ra một chữ.

Bàn tay ấm áp sờ sờ lên đầu cô, không biết là muốn an ủi, hay là muốn dung túng cho cô khóc một lần cho thỏa.

"Có cái gì uất ức thì khóc lên đi, giữ trong lòng sẽ khó chịu, đối với thân thể không tốt."

Mẹ Hoắc ôm lấy cô, lồng ngực bất cứ lúc nào cũng ấm áp, giống như tri âm của cô vậy.

Giọng nói dịu dàng của mẹ Hoắc giống như một lệnh đặc xá, làm cô gào khóc thật to.

Vừa khóc vừa oán trách.

“Hu hu hu... Sao anh ấy không suy tính hậu quả..... hu hu....”

“Ừ”

“Anh ấy thật xấu, con hận anh ấy.”

“Ừ”

“Con đã nói rồi sẽ hận anh ấy cả đời.”

“Ừ.... nhưng chắc khó mà làm được.” Mẹ Hoắc ngừng động tác lại, giọng nói khẽ giương cao.

“Nhưng ngày thứ hai, con lại hận đến muốn cắn chết mình.....hu hu hu... con thế nhưng lại thấy đau lòng.”

“Tiểu tử thời kia một năm kia dữ dội gầy đi 30 cân, thật đáng đời!” Mẹ Hoắc chỉ còn kém nước cắn răng nghiến lợi.

“Anh ấy không phải là người, tại sao có thể chà đạp thân thể của mình như vậy chứ?”

“Hoàn toàn chính xác, tiểu tử thời kia không phải là người!”

Mẹ Hoắc lau lau khóe miệng cho cô, lông mày cũng không hề nhíu lại, trong lòng liền ấm áp, như có dòng nước ấm chảy qua.

cô khịt khịt mũi, tiếp tục rơi nước mắt: “Anh ấy không sợ đến vạn nhất sao? Vạn nhất nếu có một sơ xuất, đứa bé không thể không có ba sao?”

“Ách....” Mẹ Hoắc dừng lại, rất nhanh liền phản ứng kịp: “Ta đã thảo luận qua với Thượng đế, thằng nhóc gầy còm kia có thể sống đến 90 tuổi.”

“Mẹ, vậy người có thể thuận lợi đòi cả lợi tức, để Thượng đế khiến cho con dâu của người cũng sống đến 90 tuổi hay không?”

“Đương nhiên là có!”

Dưới ánh mắt tha thiết của cô, mẹ Hoắc không chậm trễ chút nào liền vỗ ngực bảo đảm

cô cảm động đến rơi nước mắt, lệ rơi càng lợi hại hơn, khẽ dựa vào trong ngực bà, nước mắt nước mũi lau hết lên người của bà: “Hu hu hu... Mẹ, mẹ đối với con thật tốt.”

Mẹ Hoắc không ghét bỏ còn giúp cô lau mặt sạch sẽ, càn vè sau, khăn giấy cũng hết sạch, mẹ cô không biết từ đâu xông tới, hết sức kịp thời đưa tới một hộp mới, còn tỉ mỉ mở cả niêm phong.

cô nhìn vào ánh mắt tối tăm của mẹ già, ngược đầu, xì mũi một cái.

Mẹ cô thế nhưng lại không lộ ra một tia chán ghét, lại vẫn khẽ gật đầu tựa như đang trấn an.

Mẹ cô thế nhưng lại không lộ ra một tia chán ghét, lại vẫn khẽ gật đầu tựa như đang trấn an.

cô đem khăn giấy ướt nhèm nhẹp ném vào trong thùng rác, tiếp tục gào thét.

Gào thét càng về sau liền trở nên run rẩy, thút tha thút thít không phát ra được âm thanh nào.

“Uống nước bổ sung năng lượng, muốn tiếp tục phải có hơi sức.”

một ly nước nóng bốc hơi đưa tới trước mặt cô, nâng mí mắt sung đỏ lên, mẹ cô nghiêm túc khác thường nhìn cô chăm chăm, nhíu mày nói: “Bộ dáng kia thật xấu xí, cũng không biết tiểu tử thời kia coi trọng con ở điểm nào. nói tóm lại chuyện tốt duy nhất chính là tiết kiệm được chút tiền com.”

“Mẹ mẹ mẹ.....”

Chủ nhân ghen nửa ngày nói không ra chữ thứ hai, cũng không phải ai khác mà chính là Hạ Sơn Chi đang khóc đến tê tâm liệt phế hoàn toàn thay đổi thậm không nở nhìn.

Hạ Sơn Chi giận đến phát run cả người, lỗ mũi vốn không sưng sè, hoàn toàn bị ngăn chặn lại.

Chi có thể mở to trừng mắt nhỏ, tức giận chu miệng lên, nhất dương chỉ của mẹ già liền áp xuống: “Con gái nhà ai mà xấu xí thế, tàn tạ đến mức này.”

“Mẹ, lão thái thái thôi này chộc giận con, con giận đến mức buồn bực đau bụng.”

cô kéo kéo ống tay áo của mẹ Hoắc, tội nghiệp mà nói, nước mắt rơi xuống rất hợp với tình hình, mặc dù bộ dáng rất tàn tạ, nhưng như vậy cũng tạo chút cảm giác vừa thấy đã thương.

thật đúng như vậy, mẹ Hoắc sau khi nghe xong, vội vuốt ngực cho cô, cảm tức nhìn mẹ già nói: “Bà Hạ à, cái người này thời kỳ mãn kinh đều đã qua rất nhiều năm, như thế nào mà vẫn còn huyền não khiến cho con dâu tôi mất hứng đây. đi, đi nấu cơm.”

“Bà Hoắc này, bà mới đến thời mãn kinh, cả nhà bà cũng đến thời mãn kinh!”

Mẹ già quả nhiên là hung hãn, nói xong lời này, liền hừ một tiếng, uốn éo cái mông, liền biến mất.

Mẹ Hoắc kim chế thật tốt, cũng không phản đối, tuyệt không tức giận, cười híp mắt nói với cô: “Bé con à, đừng giận. Về sau bị ai khi dễ liền nói cho mẹ, mẹ sẽ giúp con chế phục người đó!”

cô sững sờ nhìn theo nụ cười ấm áp của mẹ chồng, từ từ gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hoàn toàn nguyện ý

"Này, mau lau mặt đi, tuyệt không thể đi truyền những thứ không tốt cho cháu ngoại của ta."

Bốp, một cái khăn nóng vẫn còn bốc hơi không hề có quy trình bay thẳng vào gáy của cô, làn da heo lập tức được tiếp xúc thân mật với nguồn nhiệt nóng bỏng. Tha thứ cho cô vì đã dùng mặt heo để hình dung mình, bởi vì sau khi cô quay ra nhìn bà chăm chăm thì bà liền hoảng sợ quay mặt đi mà nói: "Rất sợ đó, khuê nữ nhà ai vậy chứ."

Cô không thể tức giận được, hung hăng dùng khăn mặt, Ahhh, thật TNND đau vô cùng.

Ai nói nước mắt của phụ nữ mềm như nước chứ, Hạ Sơn Chi sau khi rơi hết nước mắt này, gương mặt lại cứ cứng như đeo đá.

"Bé con, đi rửa mặt."

Mẹ Hoắc vẫn dịu dàng như thế, so với khuôn mặt nghiêm khắc của mẹ cô thực sự là chênh lệch rõ ràng, bà đỡ cô đi đến phòng tắm ở hành lang bên trái, cô cảm động tựa vào trên người bà. Còn mẹ già vẫn đứng đó khoé miệng co giật vài lần, hắt mặt không cam lòng.

Liếc mắt nhìn trộm mẹ già, đầu quả tim run lên, hơ, bà đang ghen tị sao.

Ha ha, mẫu thân đại nhân ăn dấm của mẹ chồng đại nhân.

Sau khi khóc một trận thân thể liền mệt lả, nhưng tâm tình ngược lại thật tốt, vạn năm cũng khó được gặp được quả mẹ già ăn dấm một lần, thật là mừng rỡ, nhưng miệng căn bản không thể nở hoa được. Mẹ chồng đại nhân nhìn cô không giải thích được ...cô cười khúc khích đóng cửa phòng tắm lại.

Nụ cười sáng lạn nhưng đến khi chứng kiến tới người ở trong gương thì nhất thời như bị đóng đinh, tiếp theo là một tiếng hét thảm thiết: "A!"

Mới mấy giây phòng tắm bị mở ra lần nữa, mẹ Hoắc cùng mẹ cô xông tới, vội vàng hỏi: "Thế nào, sao thế?"

Cô chống tay lên bồn rửa mặt, vô cùng chậm rãi, động tác như được tua chậm lại trong đầu, mỗi một giây, tâm liền trầm xuống, cô lắc đầu đáp: "Không có việc gì."

Sau đó chỉ vào gương, giật giật khoé miệng: "Bộ dáng. . . . . Có chút dọa người mà thôi."

Mẹ Hoắc vỗ ngực một cái, thở phào một hơi, nóng nảy trên mặt mẹ cô lại bị khinh thường thay thế: "Rốt cuộc cũng biết rồi sao, làm cho con mắt cùng lỗ tai của chúng ta bị độc hại mất bao nhiêu lâu!"

Mẹ cô khí thế như hồng, đổ ập xuống đập tới, cô ha ha cười theo: "Lão ngài cực khổ cực khổ!"

Mẹ Hoắc không hổ là đại biểu cho mẹ chồng tốt nhất, lập tức kéo mẹ cô qua nói: "Bà Hạ, chúng ta đi xem mấy người mới vừa đăng ký trong sổ, nói không chừng tôi có thể giúp một tay."

"Được rồi, vẫn là bà Hoắc hiểu lòng của tôi nhất."

Mẹ già hung ác trừng cô một cái, lúc gần đi còn uy hiếp: "Con cẩn thận một chút cho mẹ, đừng có dọa cháu ngoại ta."

Mẹ Hoắc vẫn cười dịu dàng như cũ: "Cửa cũng không đóng."

Rốt cuộc chỉ còn lại một mình cô, trong lòng run sợ nhìn mặt mình trong gương. . . . . Một gương mặt vô cùng thâm thúy: hai mắt sưng vù gay gắt, chỉ còn dư một cái khe hở bé tí; lỗ mũi đỏ bừng, chớp mũi vẫn còn dính vụn khăn giấy trông thật ghê, tóc, OMG, không cách nào có thể diễn tả được bằng lời, giống như bươm bướm từ, không có bất kỳ quy tắc nào, tóc hai bên đỉnh đầu có mấy sợi hướng lên trời bay múa lại có vài sợi hướng về sau nhọn nhọn, so với bị gió thổi còn xốc xếch hơn.

Xác thực là thâm thúy không nở nín, khó trách mẹ cô không chịu nổi, mẹ chồng đại nhân à, người cực khổ rồi, phải ở cùng với con lâu như vậy.

Dùng nước nóng rửa mặt, lại dùng khăn đắp lên mắt, để một lát, A Hoa mới khôi phục lại một chút nhân dạng. Dĩ nhiên nhân dạng ở đây theo tiêu chuẩn cực kỳ thấp, thấp đến mức chỉ có thể gặp người mà thôi.

Chờ cô chậm rãi từ trong phòng tắm đi ra, mẹ Hoắc từ trên ghế sofa đứng lên, cùng mẹ cô lúi lúi kéo kéo.

Cô liền hỏi: "Mẹ, mẹ phải đi sao?"

Hai bà lão cùng nhau quay đầu lại, tiếng mẹ này gọi đích xác là có chút hỗn loạn, vẫn là mẹ Hoắc ứng phó nhanh, ngó ngó đồng hồ nói: "Đi giúp việc trong nhà cũng đã làm xong rồi, Bé con cùng đi nhé? Hôm nay cha Hoắc con cũng về đây, con ăn cùng hai ông bà già chúng ta một bữa thôi."

Mẹ cô đột nhiên lại vỗ đầu một cái: "Ái chà, ông Vương Bá nói buổi tối sang nhà ông ấy ăn lẩu, món này nóng trong, phụ nữ có thai ăn không tốt."

Ngụ ý, chính là đuổi con gái đã gả ra ngoài chứ sao.

Thật may là mẹ Hoắc đủ nhiệt tình, đủ nể mặt, vì vậy cô liền trở về phòng thay quần áo, cầm theo ví ra ngoài.

Trước khi ra cửa, mẹ Hoắc nhìn mặt cô hồi lâu, muốn nói lại thôi.

Cô ngượng ngùng gãi gãi đầu hỏi: "Rất khó coi sao? Nếu không con quay lại trang điểm nhé?"

Mẹ Hoắc vội khoát tay: "Không cần, không cần, hóa học đối với thai nhi không tốt."

Cô liền chân chó kéo mẹ Hoắc: "Con cũng nghĩ như thế, khó coi thì khó coi, cha Hoắc chắc sẽ không chê con đâu xấu đâu mẹ nhỉ."

Mẹ Hoắc liền vỗ vỗ vai cô đáp: "Nói gì vậy, cha Hoắc mấy ngày nay đã hỏi thăm nhiều lần, sao không thấy Bé con sang chơi, ông ấy nhớ con nhưng ngại nói ra mà thôi."

"Vậy thì tốt quá."

Không bao lâu đã đến Hoắc gia, mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy cha Hoắc đang ngồi trên ghế sofa đọc báo.

Ông liền nghiêng đầu qua hỏi: "Bé con tới rồi sao?"

Cô gật đầu như giả vờ, chạy đến ôm ông, phía sau là tiếng nói đầy lo lắng của mẹ Hoắc: "Con chậm một chút."

Gương mặt ngăm đen của cha Hoắc hiếm khi mỉm cười, nếp nhăn nhúm chung một chỗ, trông rất hạnh phúc.

Thấy gương mặt này, một gương mặt bảy tám phần tương tự chết từ tế không xong khác liền xông vào trong óc, cô phát tay đuổi nó đi, ôm cánh tay cha Hoắc làm nũng: "Nghe nói cha nhớ con."

Cha Hoắc yêu thương vuốt đầu của cô, cười không nói, cô liền chu miệng lên xoay mặt qua: "Con liền biết cha chỉ nhớ cháu nội của mình mà thôi."

"Nào có chứ, cha còn tưởng rằng con dâu bị con trai chọc cho tức giận mà chạy mất, thấy con trở lại, mừng rỡ không thể nói."

Khụ. . . . . Thì ra cha Hoắc cũng biết nói chuyện hài sao.

Chẳng lẽ người nào đó được di truyền từ vị đại BOSS trước mắt này.

Dừng lại dừng lại, tại sao lại không có tiền đồ mà nhớ tới người kia rồi.

Vì vậy cô liền vuốt bụng, kêu lên: "Mẹ, cháu của người nói nó đói bụng, khi nào mới được ăn cơm."

Mẹ Hoắc bê món ăn từ trong bếp đi ra nói: "Ăn cơm thôi, mọi người mau đi rửa tay."

Rồi mẹ Hoắc liền quay sang nói nhỏ với di giúp việc mấy câu, di ấy nghe xong liền đi lên lầu.

Chờ cô và cha Hoắc rửa tay xong đi tới chân cầu thang thì di giúp việc cũng xuống tới nơi, phía sau di ấy còn có tiếng bước chân thình thịch. Tiếng chân

đạp lên cầu thang hết sức vội vàng, trái tim của cô cũng theo đó mà kịch liệt nhảy dựng lên, một loại dự cảm không tốt liền ập đến, nhờ ơn của ngọc hoàng thượng đế dự cảm kia liền trở thành sự thật.

Hoắc Sở Kiệt hùng hùng hổ hổ, không chút do dự, không dằn nổi xông vào trước mắt cô.

Một thoáng vừa nhìn thấy cô anh sững sờ đứng ở trên bậc thang, chẳng khác gì gà gổ vậy.

Anh đi chân không giẫm lên cầu thang bằng gỗ, mu bàn chân trắng bệch đặt trên cầu thang nâu vàng tạo thành đối lập rõ rệt, kích thích ánh mắt của cô.

Anh đứng ở trên cao, mà cô lại đứng trên đất bằng, hình bóng gầy gò đâm thẳng vào lòng mắt.

Tóc anh xốc xếch, cằm vót nhọn, gương mặt hõm sâu, quần áo lồi thoi.

Áo sơ mi trắng nhiều nếp nhăn dính trên người, phản chiếu một ít gương mặt, trắng đến dọa người, không nhìn được mà muốn nhắm lại.

Mẹ Hoắc thật không khoa trương, anh thật sự gầy đi trông thấy, gương mặt giống hệt như Vampire cả ngày không thấy thái dương vô cùng dọa người.

Ông quần có vẻ rộng thênh thang, hình như còn có thể nhét thêm một chân vào nữa.

Ánh mắt của anh cô không dám nhìn thẳng.

Đỏ ngầu đầy tia máu, rồi lại nóng như bốc hỏa, toàn bộ đều ngưng ở trên người cô.

Anh nhấc chân đang muốn bước lên phía trước một bước, cô đột nhiên run run, lui về phía sau, chân của anh dừng ở giữa không trung, ánh sáng chói phản xạ vào trong mắt.

Con người giống bị ghim vào, thật là đau.

Cô vội vàng xoay người, đỡ cha Hoắc nói: "Thật đói quá, đi ăn thôi."

Giọng nói cực kỳ khô khan, đến phòng ăn chỉ mất vài bước nhưng lại như đi trên bàn chông.

Sao anh lại ở nhà?

Thì ra là đã bố trí đâu vào đấy cả rồi.

Cô nhìn mẹ Hoắc, ngược lại bà cũng không trốn tránh, bên môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, vẫn dịu dàng như vậy.

Bỗng dung bà liền quát lớn: "Sở Kiệt, còn đứng đơ ra đấy làm gì, mau xuống đây giúp mẹ một tay bưng canh."

Cha Hoắc như phát hiện ra vùng đất mới, kinh ngạc mà nói: "Làm sao lại không đi tắt? Thấy vợ nên quá kích động?"

Mẹ Hoắc đứng ở nơi đó cười cười, di giúp việc cũng che miệng lên lên vui sướng.

Cô cùng với cha Hoắc ngồi xuống, ông cũng mở miệng châm chọc: "Tiểu tử thói kia còn có hơi sức?"

Cha Hoắc liếc nhìn ra hậu phương nói tiếp: "Cũng đã ba bốn ngày không ăn uống gì rồi, cũng không biết ai đưa tin, tự nhiên lại biết đường mà xuống đây?"

Giọng nói uy nghiêm của cha Hoắc vang dội khắp phòng ăn, không có một người nào lên tiếng, hô hấp cũng ép tới rất thấp.

Lúc chuẩn bị rơi vào trầm mặc, cô liền không hợp thời ho khan một tiếng, bóng đen chợt lóe, một đôi tay đã kéo cô lại: "Sao thế?"

Hoắc Sở Kiệt ngồi xuống, trên người sát tới gần, vội vàng lại lo lắng nhìn cô chăm chăm, lặp lại: "Vợ à, em làm sao vậy?"

Mặt của anh phóng đại ngay trước mắt, một gương mặt trắng bệch cứng rắn đặt trước mặt cô.

Gần như vậy, nhìn càng thêm chân thật, hốc mắt hõm sâu vào, dưới mí mắt đầy thâm quầng, râu ria trên cằm cũng mọc loạn lên.

Bởi vì gầy rất nhiều, ngũ quan càng lộ vẻ thâm thúy, con ngươi đen như mực, hận không thể chạy đến trên người cô.

Dĩ nhiên A Hoa không hề khoa trương, thật sự là mặt anh gầy quá mức, hơi thở phun lên trên mặt quá mức nóng bỏng, vì vậy cô không cẩn thận liền tự luyến.

Vì vậy cô không cẩn thận. . . . . Liền mềm lòng.

Lúc mềm lòng tới không có bất cứ dấu hiệu nào.

Nhưng cô không biết vì sao mình lại nhanh tha thứ cho anh đến vậy, mặc dù cô không thể không thừa nhận, một chiều khổ nhục kể này, xác thực tốt vô cùng.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, dùng sức rút tay, giống như rất nhiều lần trước đây, đều thất bại.

Hoắc Sở Kiệt vốn là người cố chấp như vậy, chỉ cần anh nắm trong tay, liền không cho phép người khác rút ra.

Cường thế chính là phong cách của anh, cố chấp chính là tư thái của anh.

"Mẹ, món ăn còn chưa xong ư, con thật đói."

Cô trừng mắt nói với mẹ Hoắc, sau đó lại quay sang nói với cha Hoắc: "Cha, công việc gần đây có bận rộn không?"

Cha Hoắc từ từ thu hồi tầm mắt, hỏi một đằng, lại trả lời một nẻo, tự nhiên lại nói: "Tiểu tử thói gặp phải đối thủ rồi."

"Năm tháng thúc giục người đã già."

Cha Hoắc khó có khi cảm thán như vậy, không còn trẻ nữa nên trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, ngực cô như có gì đó chặn lại, lại sắp tràn ra tới nơi: "Cha, cha có già đâu? Lần trước xem tin tức, bạn con còn nói thế nào mà ngài mười năm cũng không thay đổi, phong thái vẫn như cũ."

"Ha ha ha ha...."

Cha Hoắc sáng láng mà cười to, nếp nhăn trên mặt tuyệt không ảnh hưởng đến tâm tình của ông: "Vẫn là Bé con giỏi nói chuyện nhất."

"Ăn canh."

Bát canh bốc hơi nóng cùng mùi thơm đưa tới trước mặt, bàn tay này so với trước kia thanh mảnh hơn rất nhiều, khớp xương càng thêm lộ rõ gân xanh hằn rõ đập vào trong mắt của cô, đáy lòng đảo lộn một hồi, đủ các loại tư vị hỗn hợp ở chung một chỗ.

cô nghiêng đầu sang chỗ khác, rũ mắt xuống, nắm chặt tay lại, cả người của anh cũng nghiêng sang chạm vào da của cô thật lạnh.

cô vừa mới phục hồi tinh thần, bàn tay ấm áp dán lên da, lại lạnh khác thường, xương đập vào xương, lạnh khiến toàn thân căng thẳng run run.

Trong ký ức của cô Hoắc Sở Kiệt, vĩnh viễn giống như một đốm lửa, chưa từng lạnh như vậy bao giờ.

Bỗng nhiên tuổi trẻ tuột trào, cô sợ một giây kế tiếp, bản thân liền không nhận được ở trước mặt mọi người mà rơi nước mắt.

cô đột nhiên che miệng đứng lên, chạy thẳng tới phòng tắm.

Lúc vẫn còn chạy như bay ở trên hành lang, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống, âm thanh rơi vào trên sàn nhà rõ mồn một.

Từng điểm từng điểm gõ vào đầu quả tim.

Tại sao, lại đau thế này.

cô còn chưa đi đến phòng tắm, liền bị người từ phía sau ôm lấy, anh ôm cô đóng cửa phòng tắm, xoay người đưa lưng về phía cánh cửa. Rồi từ từ xoay người của cô qua, tay của anh đưa lên trên má cô, đầu ngón tay run run, cẩn thận leo lên khóe mắt, từng chút từng chút lau đi, mà cô lại khóc càng hung hơn.

cô cố chấp cúi thấp đầu, cắn môi không muốn phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Môi của anh lại ghé sát vào tai cô thân thiết nói:

"Vợ à, đừng giận nữa có được hay không?"

"Anh biết rõ mình sai lầm rồi."

"Mẹ đánh anh ba bạt tai, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bà đánh anh."

"Em xem ông trời cũng trừng phạt anh, để cho anh gầy những 23 cân."

"Vợ à, như vậy em có phải sẽ hả giận hay không?"

Hoắc Sở Kiệt nhẹ nhàng lắc lắc người cô, lời nói thật thấp tràn ngập ở bên tai, hô hấp của anh thật nóng, rốt cuộc đã không còn lạnh lẽo nữa.

một hơi ngán ở trong lồng ngực, cô không để ý đến cha Hoắc, mẹ Hoắc vẫn còn ở phòng ăn, buột miệng nói to: "Anh gầy như vậy rất hay sao? Lấy chính thân thể của mình ra mà đánh cuộc, chỉ có loại người biến thái như anh mới làm ra được!"

cô hung thần ác sát ngẩng đầu, phẫn hận nhìn anh, khuôn mặt trắng kia liền khựng lại, thế nhưng lại nở nụ cười: "Vợ à, thật ra thì anh nhớ em cùng với bảo bối nên khó có thể nuốt trôi được, cho nên mới..."

"Hừ!"

cô nghiêng đầu không muốn phản ứng đến anh, thế nhưng anh lại quay mặt của cô sang, ngón tay bao trùm ở trên mặt của cô nhẹ nhàng xoa bóp: "Bé con à, về sau anh sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa, tha thứ cho anh đi có được hay không?"

"Về sau anh sẽ không mang..." Anh dừng lại, lúng túng cúi đầu, rồi mới nói: "không lấy thân thể ra đùa giỡn nữa."

Anh chăm chú nhìn cô, thấy cô tức giận mà lại còn toét miệng ra cười, thâm tình mà nói: "Bởi vì thân thể của anh... Chỉ thuộc về một mình em."

"Cút!"

cô nhẫn nhịn không ngừng vung ra một cái tát, vỗ vào đầu vai anh, nhưng vừa chạm đến thì lại mềm lòng.

Mặc dù lời xin lỗi phần lớn không đáng giá để cho phụ nữ tin cậy, thế nhưng vào thời điểm này cô lại rất không có cốt khí, liền lựa chọn tin tưởng vào anh.

Mặc dù cô hiểu rất rõ là do mẹ Hoắc tạo cơ hội, mặc dù cô hiểu rõ này tên đàn ông thối này giờ thủ đoạn ám muội, nhưng làm thế nào được, anh chính là cha của con cô, là người đàn ông mà cô yêu.

Mặc dù sau khi biết rõ chuyện hận đến muốn chết, mặc dù anh không thương tiếc mình, nhưng làm thế nào được chứ, anh thận trọng nhấn tâm thủ đoạn, chỉ là vì muốn cô yêu mình mà thôi.

Mà đối tượng nhấn tâm lại là quá khứ của cô, là tính mệnh của anh.

cô nhón chân lên, ôm lấy đầu của anh, mở to mí mắt sung vù: "Hoắc Sở Kiệt, anh đã đánh cuộc thắng."

Anh sững sờ thật lâu, mới ôm lấy cô, lại không dám dùng quá sức, kéo hông của cô dán vào thân thể của mình.

Trái tim của anh không ngừng nhảy lên, môi của anh chạm vào cô, hơi thở quen thuộc như vậy, cô nhẫn nhịn nhưng vẫn không ngừng run rẩy, lại nghe thấy anh nói: "Ừ, cũng cảm ơn em còn nguyện ý yêu anh."

Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Cảnh Sát, Không Được Nhúc Nhích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.